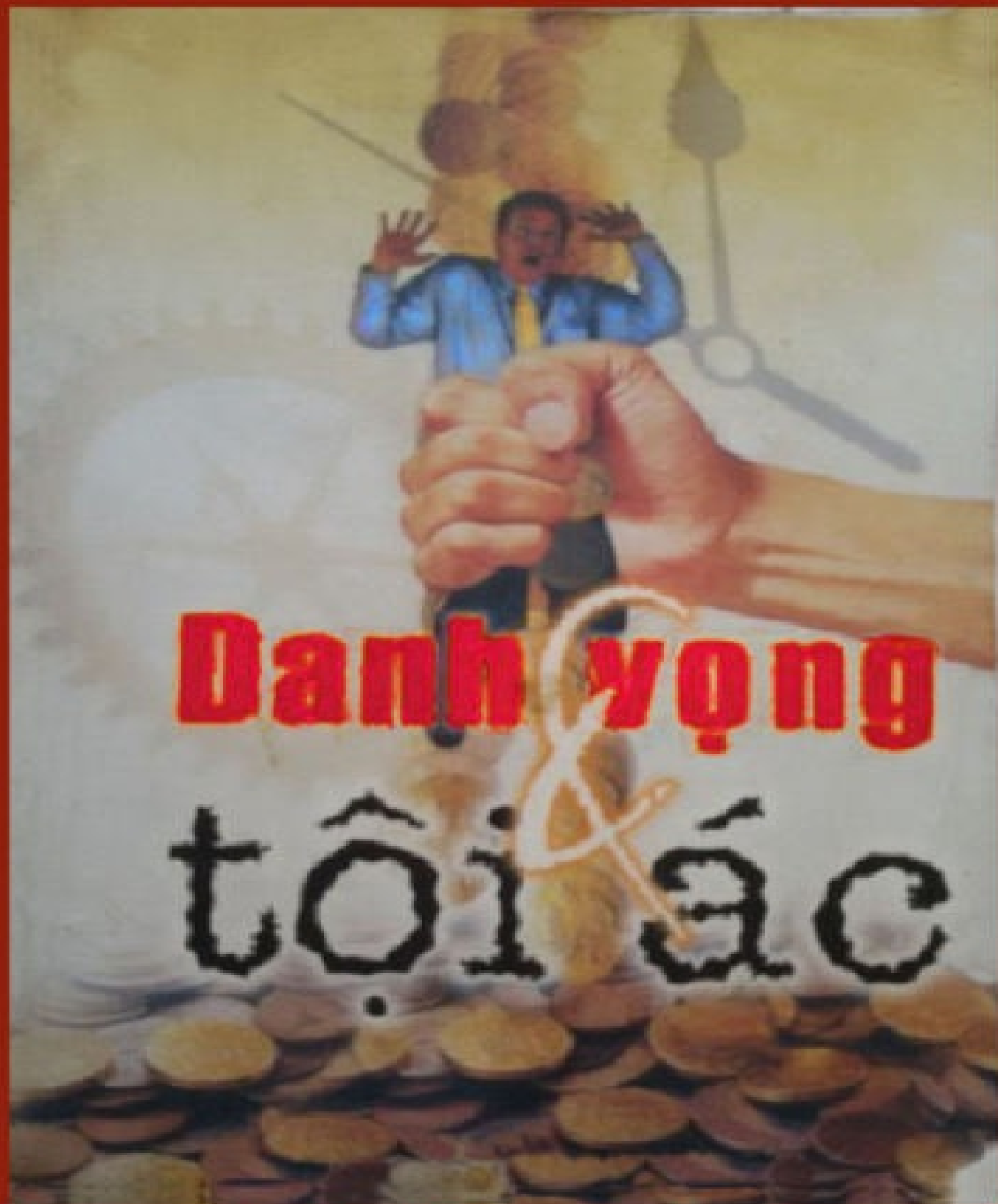

Morimura Makoto Jichi

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

MORIMUKA MAKOTO ICHI

DANH VỌNG VÀ TỘI ÁC

Người dịch : Dương Thu Ái

Nguyễn Kim Hạnh

Thực hiện ebook: Hoa Quân Tử

Nhà xuất bản Công an Nhân dân

“Danh vọng và tội ác” là cuốn tiểu thuyết trinh thám Nhật Bản. *(Mình mạn phép lược bỏ phần giới thiệu của NXB về nội dung sách, vì nó spoil quá !)*

Tác giả Morimura Makoto Ichi là nhà văn nổi tiếng, “Danh vọng và tội ác” đã làm chấn động văn đàn Nhật Bản, đã được giải thưởng tiểu thuyết Kadokawa lần thứ ba, được vinh dự là một kiệt tác lớn trong loại hình tiểu thuyết trinh thám của Nhật Bản. Tác phẩm đã được dựng thành phim, được đông đảo nhân dân trong và ngoài nước nhiệt liệt hoan nghênh.

Chúng tôi xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

Nhà xuất bản Công an Nhân dân

Chương 1

CÁI CHẾT BÍ ẨN

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Khi người thanh niên đó bước vào buồng thang máy, không một ai chú ý đến anh ta. Nơi này hội tụ đủ các kiểu người với muôn màu ngàn sắc, từ khắp các nơi trên thế giới đến. Tuy anh ta là người ngoại quốc, thế nhưng cũng không khiến cho người ta chú ý.

Anh ta là người da đen, nhưng hơi nhạt một chút, gần như là màu nâu. Với bộ tóc dựng đứng màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn và dáng người hơi thấp, thoát nhìn rất giống như người Nhật. Tuổi chừng hai mươi, dáng người rất tinh nhanh, khỏe mạnh. Toàn bộ thân thể anh ta hình như được thu gọn vào trong chiếc áo gió pốpôlin dài. Vào mùa tiết này mà mặc chiếc áo dài như vậy có lẽ là diện một hơi sớm một chút.

Hình như ở trong con người anh ta có chút gì đó khó chịu, những bước chân nặng nề đi theo sau đoàn người chờ thang máy, bước vào bên trong.

Đây là thang máy có tốc độ nhanh, lên thẳng tới “Khách sạn lưng chừng trời” của tòa nhà lớn. Nếu không dừng lại nửa chừng, chỉ 28 giây là có thể lên tới độ cao 150 mét của tầng thứ 42. Thang không dừng lại ở dưới tầng thứ 20, từ tầng thứ 20 trở lên mới dừng lại theo yêu cầu của quý khách.

- Xin các vị cho tôi biết tầng gác cần tới. Call your floor please !

Tiểu thư phụ trách thang máy xinh đẹp mặc bộ quần áo Nhật Bản bằng vải hoa kiểu mũi tên, dùng hai thứ tiếng - tiếng Nhật và tiếng Anh - nói với khách. Thang máy lặng lẽ chuyển động tới đỉnh tòa nhà. Cửa mở ra, giám đốc khách sạn mặc bộ lễ phục ban đêm, cổ thắt nơ con bướm, đứng thẳng như cây bút ở trước cửa, cung kính cúi gập người biểu thị sự hoan nghênh.

- Đã để cho các vị phải chờ lâu, đã tới “Khách sạn lưng chừng trời”!

Tiểu thư phụ trách dùng thứ ngữ điệu ngọt ngào, rồi đưa quý khách ra khỏi thang máy. Nhìn thấy cảnh tượng hào hoa của khách sạn, ai nấy đều phần chấn tinh thần.

Thang máy trống rỗng. Không, vẫn còn có một người lưu lại. Người đó dựa vào bức tường bên trong cầu thang, không hề mảy may có ý định muốn bước ra ngoài. Anh ta chính là người da đen mặc chiếc áo gió pốpôlin bước vào buồng thang sau cùng. Anh ta nhắm nghiền cả hai mắt.

- Thừa ngài !

Tiểu thư phụ trách khẽ gọi, anh ta vẫn không hề động đậy. Cô cho rằng người này đang đứng ngủ, nhưng đột nhiên cô lại cảm thấy không phải như vậy. Vừa rồi anh ta vẫn đứng giấu mình ở đằng sau lưng một vị khách khác, cho nên tình hình cô không được rõ.

Mãi cho tới lúc này tiểu thư phụ trách thang máy mới ý thức được người đàn ông

này có lẽ đã đi lạc hướng, đã biết mình tới nhầm chỗ, và đang chuẩn bị trở lại tầng dưới cùng chẳng ?

Tiểu thư lóe lên ý nghĩ như vậy, chuẩn bị gọi các vị khách đứng chờ thang máy ở trước cửa khách sạn xuống dưới lầu. Bỗng người đàn ông mặc chiếc áo gió pốpôlin kia gập khuyu đầu gối, ngồi xếp xuống ván sàn, thân trên lao mạnh ngã gục về phía trước.

Tiểu thư thét lên một tiếng kinh sợ, vội vàng né sang một bên. Thế nhưng, cô ta lại lập tức nghĩ tới nhiệm vụ của mình, liền bước tới trước hỏi:

- Thưa ngài, ngài sao vậy ?

Cô chuẩn bị đỡ người đó đứng dậy. Có lẽ anh ta bị hôn mê do thiếu máu não. Bởi vì chiếc cầu thang máy này chỉ dùng hai mươi tám giây ngắn ngủi, đưa lên cao một trăm năm mươi mét, nên thường xuyên có người bị như thế.

Chính trong giây phút cô định đỡ người đàn ông đó dậy, bộ ngực vẫn được áo gió che kín kia bỗng nhiên lọt vào tầm mắt cô. Cô thấy hình như có một vật gì sắc đỏ hiện ra trước mắt. Ở chỗ người đàn ông kia vừa đứng, tấm thảm màu trắng ngà đã bị nhuộm thành một màu đen sẫm.

Lần này cô gái không còn kềm chế nổi mình, thét lên kinh sợ, chạy ra khỏi cầu thang. Khách ở trong cửa khách sạn tất cả đều giật mình, giám đốc khách sạn và các nhân viên phục vụ nam vội vàng chạy tới. Người đàn ông đã chết, một con dao nhọn đang cắm ở trước ngực anh ta, chỉ còn lại cán dao để hở ra ngoài.

Trên đỉnh lầu lộn xộn om xòm, có người đã báo cảnh sát.

Trong “Phòng ăn lưng chừng trời” của khách sạn Hoàng gia Tôkyô tọa lạc ở trên bờ Hinakawa thuộc khu Chidaida có một thi thể người ngoại quốc bị đâm chết. Tin báo khẩn cấp cho cảnh sát được thông qua điện thoại cảnh sát số “110” truyền tới bộ chỉ huy thông tin Ty cảnh sát, bộ chỉ huy lập tức liên hệ với xe tuần tra đang tuần tra ở gần hiện trường và Phòng Cảnh sát Manachi phụ trách trị an ở vùng này.

Bởi Phòng Cảnh sát Manachi rất gần với Khách sạn Hoàng Gia cho nên các nhân viên hầu như đồng thời cùng tới hiện trường một lúc. Hiện trường là “Phòng ăn lưng chừng trời” ở tầng thứ 42. Thời gian tuy đã quá chín giờ đêm, nhưng chính lại là lúc khách đến đông nhất.

Nơi đây nổi tiếng vì ba đỉnh cao: cách xa mặt đất nhất, giá cả cao nhất, thức ăn ngon nhất, hơn thế, Khách sạn Hoàng Gia còn tự hào là phòng ăn siêu hào hoa, trong thời buổi hoàng kim này đột ngột xuất hiện một thi thể toàn thân đầy máu, sự kinh hoàng sợ hãi quả thực là không có lời nào diễn tả hết.

Giống hệt như đàn ong vỡ tổ, các khách hàng đang ăn uống nhậu nhẹt những của ngon vật hiếm, nghe nói có một thi thể ngực bị dao đâm, toàn thân đầy máu, suýt nữa là họ nôn ọe hết ra những sơn hào mỹ vị. Có một số khách quá mất cảm đã nôn mửa ra đây

sản.

Phụ nữ tranh giành nhau chạy ra ngoài, thế nhưng chạy tới trước cầu thang máy, lại phát hiện thấy thi thể chết thê thảm đến nỗi chẳng dám nhìn. Trẻ em hoảng sợ khóc thét lên, một số người lớn quá xúc động, cũng không kìm nổi, khóc thút thít. Làm sao có thể còn nói tới một bữa ăn đêm tao nhã và thú vị nữa.

Cảnh sát hăm hở chạy đến, họ không hề để ý tới nỗi kinh hoàng thất sắc của các vị khách, họ tiến hành khám nghiệm một cách lạnh lùng, tỉ mỉ. Thế nhưng, cuộc khám nghiệm này so sánh với các cuộc khám nghiệm hiện trường thông thường có sự khác biệt tương đối lớn. Căn cứ vào lời khai của tiểu thư phụ trách và số khách cùng đi trong thang máy cung cấp, có thể đoán định được người bị hại từ một nơi khác tới. Từ vị trí bị thương của nạn nhân cùng với mũi dao đâm thẳng qua áo, không thể nhận định anh ta tự sát, cũng không thể bị đâm ở trong thang máy mà có lẽ ở một nơi nào khác.

Cuối cùng địa điểm đó là ở đâu ?

Các nhân viên thu thập điều tra để lại sĩ quan khám nghiệm tử thi, phân chia lực lượng thành hai đường, một mặt thu thập tìm kiếm hiện trường gây án, một mặt điều tra truy tìm tung tích của người bị hại. Từ mức độ bị thương của nạn nhân, không thể cho rằng anh ta từ một nơi rất xa tới. Phía cảnh sát tin tưởng chắc chắn rằng, hiện trường phạm tội nhất định là ở gần đây.

Mặc dù các nhân viên điều tra thu thập dồn toàn bộ tâm sức tiến hành tìm tòi thăm hỏi, nhưng họ đã không tìm được hiện trường gây án. Khi điều tra, cảnh sát chỉ bám chặt vào nội bộ khách sạn, nhận định rằng hiện trường gây án chính là ở đây.

Khách sạn Hoàng Gia là một tửu điểm siêu cấp, cao 42 tầng, có 2.500 phòng khách. Ngoài việc có thể cùng một lúc chứa được 4.200 khách nghỉ trọ, còn có 70 phòng ăn và hội trường bày tiệc lớn nhỏ, có thể chứa đựng được một khối lượng rất lớn khách ăn và khách trọ. Giả sử có hung thủ trà trộn vào số khách này, muốn tìm được ra hắn, quả thực chẳng khác gì mò kim dưới đáy biển. Nếu hiện trường gây án chính ở trong khách sạn này, thì có thể giới hạn được phạm vi điều tra.

Được sự giúp đỡ của mọi người trong khách sạn, cảnh sát đã lần lượt tiến hành điều tra toàn bộ 2.500 phòng khách, các phòng ăn, bar rượu, phố cửa hiệu dưới tầng ngầm và xung quanh tòa nhà lớn bao gồm 49.500 mét vuông, tất cả các sân vườn, lầu gác, lan can và bến đỗ xe...

Mặc dù như vậy, họ vẫn chưa phát hiện ra nơi nào có khả năng là hiện trường phạm tội. Từ vị trí địa lý mà xét, Khách sạn Hoàng Gia nằm ở khu trung tâm Tôkyô, đúng là “Trung tâm thành phố” thực sự. Cuối cùng thì nạn nhân từ nơi nào của Tôkyô to lớn này bê tấm thân bị thương nặng, giành giật với cái chết để tới đây ?

Trong thời gian tiến hành thu thập điều tra, việc giải phẫu thi thể của người bị hại đã có kết quả. Căn cứ vào phán đoán của kết quả giải phẫu, dự đoán thời gian gây án xảy

ra từ 30 phút đến 1 giờ trước khi phát hiện ra thi thể, tức là khoảng từ 8 giờ đến 8 giờ 30 buổi tối ngày 17 tháng 9. Hung khí đâm vào trước ngực bên phải của nạn nhân làm bị thương phần phổi, lách sâu vào động mạch phổi. Do bản năng, bắp thịt đã ôm chặt lưỡi dao, dẫn tới tích tụ một lượng máu khá lớn ở trong xoang ngực. Đây chính là nguyên nhân dẫn tới cái chết.

Nạn nhân đã bị thương nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn tới được phòng ăn trên đỉnh tòa nhà, điều này khiến cho bộ phận pháp y vô cùng kinh ngạc. Tuy trong tài liệu ghi chép đã có một số vụ án mang tính chất đặc thù, ví dụ: Sau khi buồng tim bị thương vẫn đi bộ được từ 200 đến 500 mét hoặc vẫn còn sống được từ vài ngày đến vài tuần, nhưng trong thực tế những tình huống này cực kỳ hiếm thấy.

Hung khí là một con dao nhỏ thường gập, dài trên dưới 8 centimét. Do dùng sức đâm vào quá mạnh nên đã tạo thành vết thương sâu tới 12 centimét làm bị thương động mạch phổi. Lẽ dĩ nhiên, từ đầu mối của hung khí này mà kẻ phạm tội còn để lại duy nhất, cũng phải tiến hành điều tra. Thế nhưng đó là một con dao nhỏ cực kỳ bình thường, ngay cả học sinh tiểu học cũng có thể có, do vậy công tác tìm kiếm điều tra vừa bắt đầu đã sa vào tình thế khó khăn. Vốn dĩ ở trên cán dao sẽ để lại vân tay của kẻ phạm tội, nhưng nạn nhân nắm giữ quá lâu, nên không còn cách gì có thể kiểm nghiệm được nữa.

Đối với thân phận của nạn nhân, thông qua hộ chiếu mà anh ta mang theo, được biết anh là người nước Mỹ, tên gọi Giônì Hôoát (Johnnie Howard), 24 tuổi, địa chỉ hiện tại ở khu 167 phố 123 phía Đông Niu Yoóc. Bốn ngày trước, tức 13 tháng 9, anh ta cầm thị thực xuất cảnh du lịch tới Nhật Bản. Đây là lần đầu tiên anh ta tới xứ sở mặt trời. Đồ vật mà anh ta mang theo người, còn phát hiện thấy một tấm vé trọ tại một khách sạn. Cảnh sát liền tới đó xem xét, đó là một khách sạn mới khai trương được một năm.

“Khách sạn Thương vụ Tôkyô”. Từ cửa chính đi thẳng vào tòa đại sảnh, chỉ nhìn thấy ở quầy bàn phục vụ có một nhân viên bán hàng và hai, ba người khách. Điều này chứng tỏ khách trọ trong khách sạn đã chiếm hết chỗ. Ở đây không có nhân viên phục vụ dẫn đường, khách phải trả đủ tiền trọ trước, sau đó lĩnh chìa khóa rồi tự đi tìm phòng.

Trong khách sạn bày một máy bán hàng tự động cỡ lớn, ngoài thuốc lá, Côca côla, tạp chí, báo tuần ra, còn có máy bán thức ăn nhanh như cơm hộp, mì ăn liền. Khách hàng nhận chìa khóa tại quầy hàng phục vụ, rồi từ máy bán hàng tự động mua lấy đồ ăn, sau đó một mình vào ăn ở trong phòng. Kiểu cách như thế này có lẽ cũng có thể biểu hiện ra công năng hoàn hảo của thiết bị trong khách sạn, nhưng cũng cho người ta có cảm giác trống vắng, lạnh lẽo.

Ngoài các phòng khách ra, trong khách sạn hình như còn có một số cơ quan thuê đặt văn phòng, trên tường bên cạnh cửa còn treo các tấm biển như “Trụ sở hội Gunhira”, “Phòng pháp luật Natsubasa”...

Các nhân viên điều tra đến trước quầy phục vụ nói rõ mục đích tới. Thông qua sự

liên hệ đã được tiến hành từ trước, phía khách sạn cũng được biết tin có người khách trọ ở đây đã bị giết. Tức thì nhân viên phục vụ đã gọi tới một người trông kiêu dáng như người phụ trách, từ trong văn phòng bước ra.

- Xin chào các vị ! Lần này khách trọ của chúng tôi gặp phải bất hạnh, chúng tôi cũng rất kinh ngạc.

Người này vừa nói vừa đưa ra một tấm danh thiếp “Giám đốc quây” với thái độ mỉm cười nhã nhặn được rèn luyện từ trong nghề phục vụ. Tuy ngoài mặt tươi cười đơn đả nhưng bên trong luôn luôn khoác bộ giáp đề phòng.

- Đối với sự kiện này, chúng tôi có mấy vấn đề cần hỏi. – Nhân viên cảnh sát mở đầu, đi thẳng vào vấn đề trực tiếp.

- Vấn đề gì ạ ? Chỉ cần chúng tôi có thể giúp đỡ được, xin các ngài cứ hỏi thẳng.

Tuy từ miệng người giám đốc quây nói sẽ tích cực phối hợp, nhưng lại ra dáng vẻ cầu an bảo mạng.

- Trước hết hãy cho chúng tôi xem lại căn phòng ở của Giônê Hôát ! Trong phòng còn giữ được nguyên trạng hay không ?

Vì căn phòng không phải là hiện trường gây án, nên không thể tiến hành cưỡng chế để bảo vệ được, thế nhưng đồng thời với việc điều tra rõ thân phận người bị hại, phía cảnh sát đã liên hệ được với khách sạn và cảnh sát của đồn cảnh sát gần đó tới bảo vệ, đề phòng trong căn phòng bị làm rối loạn.

- Đương nhiên rồi, đồn cảnh sát cũng đã cử người tới bảo vệ !

Lúc này, viên cảnh sát đã được đồn cảnh sát cử đến tuần tra từ trước bước ra chào đón. Họ được dẫn vào một phòng đơn bình có thường, bên trong kê một chiếc giường, cạnh giường bày một tủ nhỏ, bên trên đặt điện thoại, phòng tắm và toa lét ở liền cạnh.

- Hành lý của khách ?

- Ở đây - Giám đốc quây chỉ vào chiếc vali da cũ rách đặt ở góc phòng.

- Chỉ có cái này ?

- Chỉ có thứ đó.

- Hãy cho chúng tôi xem qua đồ đạc đựng ở bên trong !

Nhân viên cảnh sát không chờ giám đốc quây trả lời, liền mở chiếc vali ra. Chiếc vali không khóa, bên trong chỉ có vài bộ quần áo và vài thứ đồ dùng thường ngày, căn bản không có gì có thể trở thành đầu mối được.

- Anh ta từ đâu hẹn đến ?

Sau khi các nhân viên cảnh sát kiểm tra xong các đồ dùng mang theo của nạn nhân, đã chuyển hướng điều tra.

- Không hẹn trước. Buổi tối ngày 13 tháng 9, anh ta đột ngột tới đây, cần thuê một phòng. Chỗ chúng tôi đây cũng còn phòng đã trống, cho nên...

- Bản thân anh ta tự đến hay có lái xe hoặc người nào khác tới trước hỏi xem có còn phòng ở hay không ?

- Bản thân anh ta tự đến.

- Người ngoại quốc ở khách sạn này có nhiều không ?

- Không nhiều, đại bộ phận là các nhân viên làm việc đã thuê theo kỳ hạn.

- Anh ta nói bằng tiếng Anh chứ ?

- Không, anh ta nói tiếng Nhật, nhưng không rõ ràng lắm.

- Anh ta nói tiếng Nhật à ?

Có thể nói đây là một phát hiện mới. Người ngoại quốc lần đầu tiên đến Nhật Bản biết nói tiếng Nhật, điều đó có lẽ là trước đó đã nắm vững được những tri thức có liên quan tới Nhật Bản, hoặc đã có một mối liên hệ nào đó với Nhật Bản.

- Tuy nói còn ấp úng nhưng vẫn có thể biểu đạt ý tứ được rõ ràng.

- Anh ta nói ở lại thời gian bao lâu ?

- Anh ta đã trả tiền trọ một tuần.

- Nói như vậy cũng có nghĩa là anh ta dự định sẽ ở lại đây một thời gian lâu có phải không ?

- Điều đó cũng không dám chắc. Chúng tôi cứ lấy thời gian ba ngày là một đơn vị kết toán, nhưng đã thu tiền trọ một tuần lễ của anh ta, nên...

Người giám đốc quầy cứ nhắc đi nhắc lại từ “tiền trọ”, hình như chỉ cần bắt khách trả tiền trọ, còn mọi việc sau đó không còn liên quan gì đến ông ta nữa.

- Khi anh ta trọ ở đây, có người nào tới thăm không ?

- Không ?

- Điện thoại ?

- Tôi đã hỏi qua tổng đài, nghe nói một cuộc điện thoại ngoại tuyến cũng không gọi vào.

- Thế thì điện thoại gọi từ đây đi ?

- Như các vị vừa nhìn thấy đó, điện thoại ngoại tuyến có thể từ trong phòng này trực tiếp gọi đi. Phía khách sạn không thể biết được anh ta đã gọi điện thoại đi đâu.

- Vậy thì phí điện thoại sẽ thu thế nào ?

- Kế toán tài vụ có máy ghi phí, phí điện thoại có thể tự động hiện ra. Phí điện thoại hiện ra trên máy ghi phí là 260 đồng Nhật Bản, còn nội dung nói chuyện cụ thể thì không được biết.

Công việc thu thập điều tra đã bước vào ngõ cụt. Nơi này chẳng qua chỉ là nơi trú chân tạm thời một vài đêm trong cuộc hành trình du lịch của nạn nhân mà thôi, hoàn toàn không thể nào xác định được nơi đây có “liên hệ” gì với những tên hung thủ.

Kết quả là, trong tình hình còn chưa sáng tỏ những vấn đề như động cơ phạm tội, hiện trường gây án, hung thủ là ai... công tác điều tra thu thập vừa bước vào giai đoạn mở đầu đã gần như bế tắc. Bởi người bị hại mang quốc tịch Mỹ, nên ngành điều tra quyết định sẽ liên hệ với Đại sứ quán Mỹ, đồng thời thông báo về nơi cư trú của nạn nhân xuất phát, và chờ gia đình tới nhận về.

Trong hội nghị thảo luận về công việc điều tra đã xuất hiện những ý kiến khác nhau, điểm nóng được tranh luận gay gắt nhất là vấn đề hiện trường gây án. Một số người cho rằng, hiện trường gây án chính là ở trong khách sạn; còn một số người thì kiên quyết vụ án xảy ra ở bên ngoài khách sạn. Hai ý kiến này giằng co đối chọi nhau, không bên nào chịu nhường bên nào.

- Trên thân mình mang vết thương nặng như vậy, thế của vết thương ngay cả các bác sĩ cũng đều cảm thấy kinh ngạc, do vậy, nạn nhân không có khả năng từ bên ngoài tới. Cần phải nhận định rằng anh ta gặp nạn từ trong khách sạn.

Kiên trì ý kiến này là Yokovata - người của phía Ty cảnh sát tham gia điều tra lần này, anh là cảnh sát hình sự mặc áo dân thường của tổ Nashu thuộc Phòng điều tra số 4 khóa một của Ty cảnh sát, có biệt hiệu là “Vata khi”. Anh là một điều tra viên có tài, kiên trì giữ ý kiến “gây án ở bên trong” khách sạn một cách cứng rắn nhất. Giữ ý kiến hoàn toàn trái ngược với Yokovata là một cảnh sát hình sự thông minh tài giỏi, khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Anh này tên Azuma, là người được phía cảnh sát quản lý khu vực cử tới điều tra bên trong. Azuma là người đi tiên phong trong “Kết luận gây án ở bên ngoài”.

- Loại đó chẳng qua chỉ là thứ trong y học mà thôi, là thứ báo cáo trong văn chương và học thuật thì quả là thiếu ý nghĩa hiện thực.

- Có điều, chúng ta đã tiến hành điều tra nghiêm ngặt nội bộ khách sạn đến như vậy, chẳng phải là cũng không phát hiện ra điều gì đó sao ?

- Nội bộ khách sạn không nhất định phải chỉ giới hạn ở bên trong ngôi nhà lớn của

nó. Khách sạn Hoàng Gia có tới 49.500 mét vuông sân và nhà. Nếu một nơi nào đó ở trong sân hoặc nhà bị tập kích, nếu lưu lại một dấu máu, cũng sẽ bị thu dọn hết.

- Trong đoạn thời gian gây án đó, trong sân còn có tương đối nhiều người, có người đang nán lại bữa ăn trong ki ốt, còn có những vị khách tới dự tiệc vẫn đang đi dạo. Nếu trốn khỏi cặp mắt của những người này để gây án...

- Tôi cho rằng đó không phải là việc gì khó khăn, ở trong sân vừa có những lùm cây, lại có những rừng trúc, cứ cho là có người bước ra, cũng không thể chú ý hết mỗi góc nhỏ của ngôi nhà lớn này được.

- Nghe nói bùn đất dính trên áo gió của nạn nhân không phải là bùn đất của ngôi khách sạn lớn này.

- Điều đó cũng không thể vì vậy mà khẳng định anh ta bị đâm ở bên ngoài khách sạn được. Trước khi bị hại, bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu, anh ta cũng đều có thể bị dính một thứ bùn nào đó.

- Thế nhưng...

Trong khi hai bên không ngớt tranh luận với nhau, chỉ huy Nashu nói chen vào:

- Vì sao người bị hại lại phải tới phòng ăn của khách sạn lớn này ?

Hai bên đang tranh luận đều im miệng không nói được, mắt họ đổ dồn về phía chỉ huy Nashu. Từ nãy tới giờ mọi người đều không tranh luận tới vấn đề này.

- Tại sao người đàn ông đó phải ngồi thang máy lên phòng ăn đỉnh lầu ở trên tầng cao thứ 42 ? Đã biết rõ rằng dù sao mình cũng không thể cứu được nữa, chết ở nơi nào chẳng phải là chết ? Mặc dù anh ta đã tới phòng ăn cao như vậy rồi, chẳng qua vẫn chỉ là một thi thể, không thể nào ăn uống được nữa.

Lời nói của Nashu tuy rất thô lỗ, thế nhưng từng lời đều phá toạc ra những vấn đề quan trọng mà mọi người vẫn chưa hề chú ý tới. Mọi người vốn vẫn chỉ đơn giản cho rằng, trước khi sắp chết thần chí người đó không được tỉnh táo minh mẫn cho nên đã loạng choạng bước vào thang máy lên trên “Phòng ăn lưng chừng trời”.

- Nạn nhân đã không để tuột lưỡi dao đâm vào trong ngực mình ra, theo những người chứng kiến nói, thì hình như anh ta cố gắng bảo vệ giữ lấy chỗ đó. Thông thường, một người sau khi bị đâm, chỉ cần còn chút tri giác, thì công việc đầu tiên là phải rút hung khí từ trong thân thể ra, thế nhưng, người bị hại này đã không làm như thế, mà cứ lưu giữ lại hung khí ở trong người. Rõ ràng là anh ta đã biết, nếu rút hung khí ra, vết thương sẽ không ngừng chảy máu, do vậy sẽ dẫn đến cái chết rất nhanh chóng. Có lẽ anh ta muốn đến một nơi nào đó trước khi chết, cho nên đã cố ý để cho hung khí nguyên phong bất động, và như vậy, anh ta đã đến phòng ăn đỉnh lầu của Khách sạn Hoàng Gia. Kỳ thực, anh ta cần phải tìm đến một bệnh viện, nhưng đằng này...

- Tôi cho rằng chưa chắc anh ta đã muốn tới phòng ăn đỉnh lầu đầu.

Người cảnh sát hình sự trẻ nhất ở trong tổ của Nashu có lên gọi là Shimôda đã nêu ra ý kiến khác hẳn, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía anh ta.

- Người bị hại chết ở trong thang máy, tôi cho rằng sau khi anh ta bước vào thang máy, trong khoảng thời gian trước khi lên tới đỉnh lầu, đã tắt thở. Cho nên, liệu có thể suy nghĩ như thế này được không: Anh ta vốn dự định sẽ xuống thang máy để bước vào một tầng nào đó, nhưng đã không thể làm được.

Những người có mặt bắt đầu bàn tán xôn xao, hình như họ đang nói ý kiến này không đúng. Nashu gật gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, hình như ông đang thúc giục mọi người hãy phát biểu sôi nổi lên.

- Thế nhưng, nếu quả là như vậy thì anh ta nên nói với cô gái phụ trách thang máy số tầng mà anh ta cần tới.

Người cảnh sát hình sự có thâm niên nhất tên gọi Yamaji đã nêu ra ý kiến phản bác. Ông ta đầu tóc bạc phơ, da dẻ hồng hào, phía dưới mũi luôn luôn đổ mồ hôi.

- Lúc đó có khả năng là anh ta đã không nói được nữa ?

Trong miệng Shimôda tuy nói vậy, nhưng lại cảm thấy không có gì bảo đảm cả.

- Ý kiến của ngài Shimôda cũng có khả năng rất lớn. Giả sử người bị hại cần tới một tầng nào đó ở giữa, thế thì, rất có khả năng anh ta muốn đi tìm một vị khách trọ nào đó đang trú ở trong phòng trọ ngày hôm ấy, do vậy, cần thiết phải kiểm tra tất cả các khách trọ. - Nashu nói.

- Thang máy đó là loại thang máy tốc độ nhanh, không dừng lại ở những tầng dưới tầng thứ 20. Do đó, phạm vi điều tra liệu có thể chỉ hạn chế ở những tầng trên số 20 ? - Viên cảnh sát hình sự tên Fujiba hỏi.

- Không, cần phải nghĩ tới nạn nhân đã không còn phân biệt được đó là thang máy tốc độ nhanh hay chậm nữa.

Nishikawar nói chen vào một câu ôn hòa. Thoạt nhìn người này không giống như một cảnh sát hình sự đã tốt nghiệp khoa lục soát, mà giống hệt như một nhân viên công chức ngành ngân hàng.

Căn cứ vào quyển sổ đăng ký khách trọ mà phía khách sạn cung cấp, số khách trú ngụ tối hôm đó tổng cộng 2.965 người. Trong số đó, những người trú ngụ theo đoàn thể có khoảng 500 người. Tỷ lệ người trong nước và người nước ngoài là bốn phần sáu, người nước ngoài chiếm số đông hơn. Trong số người nước ngoài, người Mỹ chiếm 60%, sau đó là người Anh, người Pháp, người Đức và người Tây Ban Nha... cũng có những người khách từ Liên Xô và các nước Đông Âu đến. Cần phải chú ý nhất đó là người Mỹ, sau đó là người Nhật Bản. Thế nhưng, những người của các quốc gia khác cũng không thể xem

thường, bởi vì không biết được ở một nơi nào đó đã chằng chịt với một động cơ nào đó. Số người này, sau khi ngủ một đêm ở Khách sạn Hoàng Gia đã mỗi người đi theo mỗi ngã, có người đã trở về nước.

Truy xét từng người một trong số họ là điều không có khả năng. Thế nhưng bất kể như thế nào, vẫn cần phải điều tra những người có tung tích rõ ràng. Khi cảnh sát đang chuẩn bị đem con thuyền trinh sát nhỏ bé chở vào biển người mênh mông, thì có người đã cung cấp cho họ một tin rất giá trị. Một người lái xe ô tô thuê có tên là Sasaki tới trình báo:

- Tôi chở một vị khách tới trước cửa Khách sạn Hoàng Gia, hình như chính là người đã chết trong thang máy. Tôi thường ngày không xem báo, cũng không xem truyền hình, do đó đã tới báo chậm. Hôm nay, khi mở đài, tôi mới nghe được sự kiện này. Tôi luôn luôn cảm thấy nhân dạng của người đó rất giống vị khách mà tôi đã chở. Khoảng trên dưới tám giờ tối ngày 17 tháng 9, tôi lái chiếc xe không từ cầu Bankây tới phía công viên Kiyôshi Tani, đột nhiên phát hiện người đó đứng ở bên đường cạnh công viên, tựa sát vào một thân cây. Người đó giơ tay lên vẫy tôi, tôi liền cho xe dừng lại. Biết là người da đen, kỳ thực tôi không dự định chở, vì cảm thấy ngôn ngữ không thông, thế nhưng tôi vẫn mở cửa xe ra. Người đó giống hệt như đã lăn vào trong xe, sau đó lặng lẽ dùng tay chỉ hướng cho xe chạy. Trong số người nước ngoài, những người như vậy đã có rất nhiều, cho nên tôi đã theo sự chỉ dẫn mà cho xe chạy lên phía trước. Khi nhìn thấy ngôi nhà lớn của Khách sạn Hoàng Gia, người đó lại dùng tay chỉ vào đó. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy người đó đúng là một hành khách kỳ quái.

- Người đó có biểu hiện kỳ quái như thế nào ? - Nashu hỏi.

- Hình như anh ta có chỗ nào khó chịu, nhìn có vẻ rất đau đớn. Có lẽ lúc đó anh ta đã bị đâm rồi. Sáng sớm ngày hôm sau, khi tôi quét dọn xe, đã phát hiện trên ghế ngồi có một ít máu, chỉ dính vào một chút xíu thôi, vả lại, lúc đó tôi cũng không biết có phải là máu của anh ta dính vào không, nên cũng không chú ý lắm.

- Khi ngồi lên trên xe của ông, người khách đó không nói một câu nào hay sao ?

- Không nói câu nào. Vì ngôn ngữ khác nhau, hơn nữa, tôi luôn cảm thấy người đó có nét gì đó quý quái, nên không nói gì với anh ta cả.

- Khi anh ta ra hiệu cho ông lái xe tới khách sạn, và khi trả tiền xe, cũng không nói câu gì hay sao ?

- Lúc tới cửa khách sạn, anh ta ném ra tờ giấy bạc 1.000 đồng tiền Nhật, ngay cả đếm số tiền lẻ tôi trả lại anh ta cũng không cần, rồi bỏ xuống xe. Bởi vì tôi cảm thấy anh ta khiến cho người ta kinh sợ, nên chẳng đuổi theo. Đúng là một câu cũng... không đúng, xin đợi cho một lát, khi nhìn thấy Khách sạn Hoàng Gia, anh ta đã nói một câu không hiểu ra sao cả.

- Một câu không hiểu ra sao cả ? Anh ta đã nói như thế nào ?

Khó khăn lắm mới tạm coi đã xuất hiện ra một chút manh mối hơi khả quan. Bất giác Nashu nhoài mình lên phía trước.

- Anh ta dùng bàn tay chỉ vào tòa nhà lớn của khách sạn nói “Tơ rất hát, Tơ rất hát”.

- Tơ rất hát ?

- Đúng thế, thoát đầu tôi cứ ngỡ rằng anh ta nói “stop” (dừng xe), tôi vội vàng dừng xe lại. Nhưng anh ta vừa ra hiệu bắt tôi tiếp tục cho xe chạy, vừa lại nói “Tơ rất hát”.

- Đích thực anh ta chỉ nói “Tơ rất hát” hay sao ?

- Tôi nghe phát âm giống như thế.

Những điều có thể khai thác được Sasaki chỉ có như vậy. Nashu thử dùng từ điển tiếng Anh tìm những từ đơn phát âm là “Tơ rất hát”, nhưng không thể tìm được từ nào thích hợp. Nhân viên kiểm nghiệm đã kiểm tra vết máu lưu lại xe của Sasaki, kết quả hóa nghiệm giống như loại máu của nạn nhân. Do đó, trên cơ bản có thể xác định được nạn nhân chính là người ngồi trên xe của Sasaki để đi tới Khách sạn Hoàng Gia. Và như vậy, hiện trường gây án rất có khả năng chính là công viên Kiyôshi Tani - nơi nạn nhân xuất phát.

Các nhân viên điều tra lập tức lối công viên Kiyôshi Tani. Công viên này rất nhỏ bé nằm trong khe sâu giữa hai quả đồi cao Kimaoibu và Hirakawamachi, cách Khách sạn Hoàng Gia không xa mấy. Tuy bị bao vây bởi nhiều công trình kiến trúc như khách sạn, nhà ở cao cấp và khu nhà ở của Thượng nghị viện... nhưng rất yên tĩnh. Ngoài việc thỉnh thoảng dùng làm địa điểm tập trung của đội ngũ du lịch ra, nơi đây khó có thể nhìn thấy bóng người. Mặc dù nằm ở trung tâm thành phố, nhưng nó lại giống như một tâm bão, là một vùng đất bỏ không, bị lãng quên trong cảnh om sòm huyền ảo.

Các nhân viên điều tra chia nhau đi vào trong công viên thu thập, tìm kiếm ở khắp các xó xỉnh. Những đôi tình nhân trai gái đang chìm đắm ở trong thế giới của hai người, bị làm phiền đột ngột bỏ đi hết.

Từ trong công viên, xuyên qua cây cối có thể thấp thoáng nhìn thấy tòa nhà cao chọc trời của Khách sạn Hoàng Gia. Lúc này người cảnh sát hình sự tên gọi Azuma cầm một vật trong tay chạy đến bên viên chỉ huy.

- Vật này vớt ở nơi rất kín đáo trong công viên.

- Cái gì vậy ?

- Chiếc mũ cỏ, đã quá cũ nát. Tại sao lại phải vớt ở chỗ đó nhỉ ?

- Chiếc mũ cỏ này đã rách lắm rồi !

Nashu nhận lấy chiếc mũ cỏ từ tay Azuma, không nén nổi, đã phát ra một câu cảm thán. Nói rằng nó quá cũ cũng đúng, vành mũ rộng đã rách nát lắm rồi. Ở phần đỉnh mũ

cũng đã có lỗ thủng, rơm bên đã đổi màu, bị rách gần hết.

- Bây giờ mà vẫn còn thẳng cha đội loại mũ này ư ? Đây chỉ ít cũng là đồ vật được bên ra từ mười năm về trước.

Trên nét mặt Nashu đã lộ ra thần sắc sùng sốt.

- Đúng rồi ! Thế nhưng nó đâu phải là chiếc mũ vút ở đây từ mười năm trước. Không nghi ngờ gì hết, nó chỉ mới bị vút đi trong những ngày gần đây. Hình như nó là chiếc mũ của trẻ con đội.

Nashu chú ý đến số đo vòng đầu của chiếc mũ.

- Giả sử có người nào vút nó đi, tôi nghĩ cũng chỉ là sự việc của hai ba ngày trước.

Nashu hiểu rõ Azuma muốn nói gì. Anh ta muốn ám chỉ thời gian chiếc mũ cỏ bị vút rất gần với buổi tối ngày 17 tháng 9 phát sinh ra vụ án.

Nashu vừa định nói “Cho dù là như vậy, chiếc mũ này cũng không nhất định là mũ của tên tội phạm vút bỏ”, thì đột nhiên anh nghĩ tới một sự việc. Một mối nghi ngờ vẫn canh cánh trong lòng anh chưa giải quyết được, giống như băng tuyết gặp được nhiệt độ cao, bắt đầu tan chảy.

- Cái từ “Tơ rát hát” mà người lái xe ô tô thuê kia nghe được, không giải được ý nghĩa đó, phải chăng đó chính là Straw hat (mũ cỏ) ? Với những người không thành thạo tiếng Anh, mới nghe từ Straw hat rất có khả năng nghe thành từ Stop.

- Cho dù là như vậy, nhưng vì sao nạn nhân lại dùng tay chỉ vào Khách sạn Hoàng Gia, trong miệng còn lẩm bẩm từ “mũ cỏ” ?

Azuma cũng không trả lời được câu hỏi này. Bất kể nói như thế nào, giữa chiếc mũ cỏ phát hiện ở công viên Kiyôshi Tani với nạn nhân Giônì Hôát tựa hồ như vẫn có một mối liên hệ nào đó.

Tình tiết của vụ án rất có khả năng như sau: Hôát đã bị một người nào đó tập kích ở đây, sau khi bị trọng thương sắp chết, lên ngồi xe của Sasaki, cuối cùng đã chết ở Khách sạn Hoàng Gia.

Phía cảnh sát lại một lần nữa lấy công viên Kiyôshi Tani làm trung tâm, giăng ra một mạng lưới điều tra.

Nếu thời gian gây án đồng thời với thời gian cảnh sát dự đoán, thì lúc đó trời vẫn còn tương đối sớm, do đó có khả năng có người nhìn thấy.

Cuộc điều tra bền bỉ không ngừng của cảnh sát cuối cùng đã có được một chút ít thu hoạch. Đó là ngày thứ năm sau khi vụ án phát sinh.

Đến công viên Kiyôshi Tani phần đông đều là những viên chức ở vùng Akasaka đi làm việc theo ca, họ thường đến đây nghỉ ngơi trong thời gian ngắn nghỉ trưa hoặc sau

khi tan ca. Nghe nói khoảng trên dưới tám giờ tối ngày 17 tháng 9, một nam viên chức với người bạn gái cùng làm việc với anh ta chuẩn bị tới công viên. Khi họ men theo con đường đi từ phía Akasaka thì nhìn thấy một người đàn bà từ trong công viên bước ra. Người đàn bà đó đi được vài bước về phía họ, vừa nhìn thấy bóng họ, hình như bà ta hoảng sợ, lập tức quay đầu vội vã đi về hướng Shi Tani. Vì còn cách xa một đoạn, lại không có đèn sáng, cho nên họ chỉ cảm giác được hình như là một người phụ nữ Nhật Bản. Đối với đặc trưng của người đàn bà đó, họ không hề lưu lại được một chút ấn tượng nào ngoài chi tiết là mặc Tây phục. Họ bị làm cho hụt hẫng, nên không vào công viên nữa, mà quay trở lại con đường cũ.

Chỉ dựa vào một ít đầu mối như vậy thì không thể nào phá án được. Bộ phận lục soát lại bị bao trùm trong không khí trầm lắng, phiền muộn.

Nơi ở hiện tại của nạn nhân thông qua Đại sứ quán Mỹ đã có hồi âm truyền lại. Nghe nói Giônê Hôát không có thân thuộc, do đó sẽ không có ai đến nhận thi thể nữa.

Trong lòng Azuma rất không vui, dần dần trở thành một thứ tâm bệnh, dày vò làm cho anh cảm thấy không yên.

Người lái xe chỉ nghe được tiếng “Tơ rát hát ” tựa hồ như nghe sai lạc âm “Straw hat” (mũ cỏ) của tiếng Anh, thế nhưng, nếu là như vậy, vì sao nạn nhân lại dùng tay chỉ về phía Khách sạn Hoàng Gia, trong miệng còn lẩm nhẩm “mũ cỏ” ? Và lại chẳng có bất kỳ thứ gì có thể khiến cho anh ta liên hệ giữa mũ cỏ và Khách sạn Hoàng Gia được !

“Tơ rát hát” phải chăng là đã nghe sai một từ nào khác ?

Vì Azuma ngẫu nhiên phát hiện ra chiếc mũ cỏ ở trong công viên, nên đã đem từ này liên hệ với nó. Như thế phải chăng là võ đoán ? Nếu như từ “Tơ rát hát” mà người lái xe kia nghe được không phải là “Straw hat”, thế thì chiếc mũ cỏ mà Azuma phát hiện sẽ chẳng hề có liên quan gì đến vụ án này cả. Cách nghĩ này giống như một vật kết tủa tích ú lại ở trong lòng Azuma, đã hình thành một thứ ung nhọt. Càng ngày Azuma càng cảm thấy mãnh liệt rằng, mấu chốt của vụ án này nằm trong lí do mà nạn nhân cần phải tới “Phòng ăn lưng chừng trời ” của Khách sạn Hoàng Gia mà Nashu đã chỉ ra.

Chiếc mũ cỏ Azuma phát hiện, qua giám định được biết chí ít đã là sản phẩm của mười lăm năm về trước, so với phán đoán của Nashu còn sớm hơn năm năm.

Chẳng còn nghi ngờ gì, cái thứ đồ cổ lỗ đó quyết không có khả năng đã vứt bỏ ở trong công viên giữa trung tâm thành phố suốt một thời gian dài như vậy được. Căn cứ vào sự điều tra thêm, họ đã làm rõ, buổi sớm ngày 17 tháng 9, tức là trên dưới mười hai giờ trước khi Giônì Hôát bị đâm, các nhân viên tình nguyện của Hội cư dân đường phố đã từng tới quét dọn công viên đó, thế nhưng không phát hiện ra chiếc mũ. Giả sử chiếc mũ cỏ được vứt ở đó, thì sẽ bị dọn ngay từ lúc ấy.

- Tới lại hiện trường xem thử !

Azuma quyết định tuân theo nguyên tắc cơ bản của công tác điều tra là “Khám nghiệm hiện trường, trăm lần không chán”. Chính trong lúc này, bỗng nhiên anh đã phát hiện ra một chỗ sơ hở mà mọi người không nghĩ ra.

Kể từ khi tiếp nhận được lời trình báo của người lái xe ô tô thuê, cảnh sát đã tới công viên Kiyôshi Tani rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào đến vào khoảng trên dưới tám giờ tối cả. Khoảng trên dưới tám giờ tối chính là thời gian mà người đi xe Sasaki đón nạn nhân.

Tuy nơi đây rất có khả năng là hiện trường phạm tội, nhưng vì nạn nhân đã đi khỏi, nên ý thức về hiện trường phạm tội đã biến thành mờ nhạt, chính vì thế đội điều tra hiện trường đã xem thường việc tiến hành quan sát trong cùng một thời gian. Có thể nói, đây là một góc chết mà các nhân viên điều tra không chú ý tới, nếu có thể đứng trong góc

chết này tiến hành quan sát, có lẽ sẽ mở ra được một tầm nhìn mới.

Vào lúc gần tám giờ tối, Azuma tới công viên Kiyôshi Tani. Tuy là trung tâm thành phố, nhưng không có một bóng người, ngay cả đến những đôi bạn tình thích đi chơi công viên cũng vắng bóng. Là một trong những biện pháp phòng ngừa tội phạm, phía cảnh sát đã yêu cầu các đôi bạn tình ở trong công viên nên sớm trở về nhà. Ở trong những khóm cỏ khô héo, loài côn trùng đang róng rã ta yếu ớt, thảng hoặc lúc có lúc không. Đèn đường cũng rất thưa thớt, những ánh đèn ô tô thỉnh thoảng vút qua nơi đây, khiến cho những bóng cây hiện ra trong bóng tối. Thế nhưng ánh sáng đó lại không thể chiếu tới nơi sâu thẳm ở trong rừng cây trùng điệp tại công viên được.

Azuma đứng trong màn đêm của công viên. Nơi đây yên tĩnh đến nỗi khiến cho người ta không thể nhận ra là trung tâm của thành phố, hình như ngay đến cả ô tô cũng nhẹ nhàng nén thấp âm thanh mỗi khi phóng qua. Không khí ban đêm ở đây lạnh lẽo, một người nước ngoài bị người ta đâm một mũi dao vào ngực, không thể tưởng tượng được rằng, tại nơi xó xỉnh bị bao vây bởi những ngôi nhà cao cấp, tựa hồ như thoát ly khỏi sự huyền ảo của thành thị, chính là nơi phát sinh ra những bi kịch. Nó đã trở thành một chỗ ẩn thân tốt nhất, bảo đảm an toàn cho tên tội phạm. Người đàn bà mà đôi tình nhân nhìn thấy đó, quả thực có liên quan tới vụ án này ư ? Nếu có quan hệ, thế thì sẽ liên quan đến người Nhật Bản rồi. Không, có lẽ tội phạm chính là người Nhật Bản. Tại sao người bị hại lại tới Khách sạn Hoàng Gia ? Dùng tay chỉ vào Khách sạn Hoàng Gia, tại sao trong miệng lại nói tới “mũ cỏ” ?

Azuma như tan lẫn thành một khối của bóng tối, cứ đứng mãi ở đó trầm ngâm, tư lự. Gió nhẹ từ từ thổi đến, những cành cây ở trên đầu Azuma nhẹ nhàng đung đưa qua lại. Thì ra trong những lá cây phe phẩy, thấp thoáng có thể nhìn thấy tòa nhà cao chọc trời giăng đầy ánh đèn của Khách sạn Hoàng Gia, giống như một tòa thành bất dạ (*Thành phố không có ban đêm*) khổng lồ, hầu như tất cả các cửa sổ đều lấp lánh ánh đèn, cộng thêm với ánh sáng đèn cao áp chiếu rọi trên mặt đất, khiến cho toàn bộ tòa nhà lớn này giống như được sơn lên một tầng bạc trắng, với đường nét rõ ràng nổi lên trong sắc đêm. Những vòng tròn sáng liên tiếp nhau, giống như những chiếc đèn lồng trong ngày tết vây xung quanh ngọn tháp lạnh lùng trên đỉnh lâu. Nơi đó chính là “Phòng ăn lưng chừng trời” được hoan nghênh nhất của Khách sạn Hoàng Gia, nhìn lên rất đẹp và hùng vĩ.

Azuma tưởng tượng đến tâm tình của người khách du lịch nước ngoài bị dao đâm vào ngực, khi ngược nhìn lên tòa nhà lớn của khách sạn giăng đầy những ánh đèn kia, có lẽ từ trong đôi mắt tuyệt vọng của anh ta, “Phòng ăn lưng chừng trời” như đã tập trung hạnh phúc của toàn bộ thế giới, nhìn lên đã thấy phảng phất như một cảnh tươi đẹp của một thế giới khác ? “Phòng ăn lưng chừng trời” ấy đã đem quang cảnh và đường nét huy hoàng chói lọi khắc vào bầu trời đêm của trung tâm thành phố. Nạn nhân đã vào lúc hấp hối, cho dù có bị nó hấp dẫn, thực ra cũng chẳng có gì kỳ quái cả.

- Còn chiếc mũ cỏ ?

Azuma lẩm nhẩm một cách vô thức. Đột nhiên, anh xác định tầm nhìn mà mình

đang ngắm nghía một cách lơ đãng, ánh mắt bị cảnh đẹp kia hấp dẫn đã biến thành ánh mắt nhìn chăm chú đối với một đối tượng đặc biệt nào đó.

-Ồ ! Đó chính là...

Azuma mở miệng gào ra được nửa câu rồi bỏ lửng. Những ánh đèn xếp thành hàng của từng khung cửa sổ của phòng ăn trên đỉnh lầu giống hệt như vầng sáng của ngôi sao, vây xung quanh ngọn tháp lạnh lùng trên đỉnh tòa lầu. Ngọn tháp lạnh lùng được những ngọn đèn cao áp dưới mặt đất chiếu rọi, phần đỉnh hình tròn của nó phát ra ánh sáng trắng bạc phản chiếu vào những cột bảo vệ lan can hình tam giác ở xung quanh. Những ánh đèn của phòng ăn trên đỉnh lầu, từ dưới nhìn lên rất giống như chiếc vành mũ rộng, giống hệt như một chiếc mũ cỏ dệt bằng ánh sáng, treo lơ lửng ở trên bầu trời đêm.

-Ồ, thì ra là như vậy !

Azuma tập trung tâm nhìn vào một điểm nào đó trong khung trời ban đêm, tiếp tục khẽ khàng, nhỏ nhẹ nói một mình:

Giôni Hôoát đã đem chiếc mũ cỏ liên tưởng đến phòng ăn trên đỉnh lầu của Khách sạn Hoàng Gia.

Tuy Azuma còn chưa thể hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì đối với nạn nhân, nhưng đã làm sáng tỏ được sức hấp dẫn khiến cho anh ta lê tấm thân sắp chết đi tới nơi đó ! Chiếc mũ cỏ vút ở trong công viên rất có khả năng là của nạn nhân đem tới. Nạn nhân và chiếc mũ cỏ, mấu chốt để phá án chính là mối quan hệ này. Azuma bước mạnh, rời khỏi công viên. Như từ chỗ tận cùng của đêm tối, Azuma đã nhìn thấy một tia nắng han mai.

Chương 2

DẤU ẤN CỦA HẬN THÙ

Lúc này, trước mắt Azuma đang hiện ra một tình cảnh khiến anh chán ghét và không muốn nghĩ tới nữa. Thế nhưng, nó đã khắc sâu vào trong ký ức của anh, trước sau không chịu rời bỏ, chỉ cần anh còn sống, e rằng không thể nào có thể rũ bỏ được.

Cũng có thể nói, chính vì để truy tìm một nhân vật đã xuất hiện trong tình cảnh đó, cho dù là suốt cả cuộc đời, anh mới đi làm cảnh sát hình sự. Đặc tính nổi bật của Azuma là không tin tưởng con người, mà chỉ có lòng hận thù và ghen ghét. Con người, loại động vật cao cấp này, bất cứ ai, nếu truy cứu đến cùng đều có thể quay trở về với nguyên tố “xấu xa bản thủ”. Vô luận là đeo vào những chiếc mặt nạ của nhà đạo đức cao thượng như thế nào, của thánh nhân đức cao vọng trọng hay ba hoa khoác lác về tình yêu thương đồng loại như thế nào, thì ở trong xó góc nào đó của trái tim, họ đều ẩn tàng sự tính toán riêng cho bản thân.

Điều khiến cho Azuma sa vào tình trạng không tin tưởng như vậy đối với con người, chính là do những hận thù trong quá khứ đã khắc sâu vào khối óc của anh.

Azuma cũng là một phần tử sống trong xã hội, do đó không thể biểu lộ ra sự căm ghét này được. Nhưng, sự không tín nhiệm và căm ghét đối với con người vẫn tiềm tàng ở đáy sâu nơi tim anh, đã trở thành một cố tật không thể hóa giải được, cũng giống như một số người suốt đời đeo đẳng làm bạn với những khối u, tuy chưa dẫn đến cái chết, nhưng vẫn cứ tồn tại một cách ngoan cố. Thậm chí, có thể nói, nó là những tế bào vật chất trong tinh thần Azuma.

Azuma chưa bao giờ được nhìn thấy mặt mẹ. Từ khi anh còn là đứa bé chưa hiểu biết gì, mẹ anh đã đi tìm người đàn ông khác, vứt bỏ Azuma nhỏ dại và người chồng của mình. Từ đó, Azuma được cha nuôi khôn lớn. Cha anh, đối với việc người vợ bỏ theo người đàn ông khác, ông chưa hề bao giờ nói qua một câu oán thán. Cha anh xuất thân từ trong một gia đình nhà giáo, bản thân ông cũng là một giáo viên tiểu học, dưới cực diện hỗn loạn sau chiến tranh, ông đã cống hiến bản thân mình cho sự nghiệp giáo dục thế hệ trẻ.

Một người cha như vậy, đối với người mẹ về phương diện nào đó, có lẽ khiến cho bà cảm thấy ngột thở chẳng ? Người cha do bị cận thị quá nặng nên may mắn được miễn không phải đi lính. Thế nhưng trong xã hội mà chủ nghĩa quân quốc thịnh hành thời đó, tình hình như vậy đối với người mẹ mà nói, hình như khiến cho bà cảm thấy rất buồn bực.

Sau này nghe người khác kể lại, trong một cuộc hội nghị của “Hội chiến binh”, người mẹ Azuma đã quen biết một số sĩ quan trẻ và đã thường xuyên cùng họ đi khắp nơi sống bừa bãi. Nghe nói mẹ của Azuma rời bỏ cha anh để theo một người trong số sĩ quan đó.

Cha Azuma tuy không thổ lộ bất kỳ lời oán thán nào đối với Azuma, nhưng ông đã chịu đựng sự tịch mặc do người vợ để lại sau khi theo trai. Azuma là nơi gửi gắm tinh thần của cha, người cha hoàn toàn dựa vào Azuma để an ủi trái tim cô độc của mình. Đó là một gia đình vắng vẻ, tẻ nhạt, chỉ có hai cha con.

Sau khi cuộc chiến tranh Thái Bình Dương kết thúc, tình hình xã hội vô cùng hỗn loạn, người mẹ cuối cùng sống ra sao họ không được biết. Thế nhưng, sự hỗn loạn trong xã hội đối với một gia đình chỉ có hai cha con họ, hầu như cũng chẳng ảnh hưởng gì. Không biết là do có sự bảo bọc của cha hay là vì bản thân mình đã lãng quên, đối với đoạn ký ức đó, Azuma đã cảm thấy rất mờ nhạt. Có lẽ là vì cảm giác tịch mặc do không có mẹ đã che phủ tâm linh nhỏ bé của anh, khiến anh không hề chú ý tới sự biến thiên của xã hội.

Khi người cha còn sống, đúng là một đoạn thời gian tươi đẹp. Azuma và cha cùng chia sẻ nỗi cô đơn, dựa vào nhau để mà sống, đã tránh được sương gió tê buốt đến tàn khốc của cuộc đời. Đó là một khoảng đất trời riêng nhỏ bé của cha con hai người cách biệt với thế gian.

Rồi chẳng bao lâu, Azuma đã mất đi người thân duy nhất này.

Sự việc xảy ra trong một ngày mùa đông năm Azuma lên bốn tuổi. Ngày hôm đó, Azuma đứng ở trước bến xe chờ cha trở về vào thời gian cố định lúc chập tối, đó là công việc cần thiết phải làm mỗi ngày của Azuma.

Người cha mỗi ngày sau khi gói khoai lang và ngô vào trong hộp cho Azuma xong xuôi mới đi làm, một mình Azuma ở nhà suốt cả ngày. Vào thời đó chẳng có vô tuyến truyền hình, cũng chẳng có truyện tranh gì cả, Azuma ở trong căn phòng mờ tối, chăm chú chờ đợi tới giây phút người cha trở về.

Tuy cha đã nói ở bên ngoài có nguy hiểm, không để cho Azuma ra ngoài đón, thế nhưng vào lúc chập tối đi ra bến xe đón cha, đối với Azuma thơ dại đó là một niềm vui duy nhất. Vừa nhìn thấy bóng cha từ cửa soát vé bước ra, Azuma liền giống như một chú cún con lao thẳng tới, treo bổng lên trên tay ông. Mỗi lần trở về, nhất định người cha đều phải cho Azuma một chút xiu quà nhỏ, tuy miệng nói không được phép ra ngoài nhưng Azuma tới đón, cha anh vẫn rất vui sướng. Chút quà nhỏ đó thường là những chiếc bánh làm bằng khoai lang hoặc bánh bao nhân đậu phộng. Những thứ đó đối với Azuma là những thức ăn ngon nhất, ở trên những món quà nhỏ đó đã mang theo hơi ấm từ đôi bàn tay của người cha.

Từ bến xe trở về nhà, nói chuyện trên đường là giờ khắc hạnh phúc nhất của hai cha con. Người cha lim dim đôi mắt nghe Azuma nói chưa sôi kể lại các câu chuyện mạo hiểm khi ở nhà một mình. Nào là câu chuyện có con mèo hoang lạc đường chạy vào trong nhà đã bị đuổi ra, nào là nỗi sợ hãi bị mất trộm khi có người ăn mày bước vào trong nhà; nào là khi người ăn mày bước vào nhà Kokichi ở bên cạnh, người ta đã đem ra cho họ thứ điểm tâm thơm ỏi là thơm... Những câu chuyện vô bờ bến, nhiều không bao giờ hết, người cha chỉ “thế à, thế à” ở trong miệng, rất thương yêu khi nghe con trai kể lể...

Nếu cha không trở về nhà đúng giờ, Azuma vẫn cứ đứng chờ ở đó, cho tới khi ông trở về. Một đứa bé nhỏ dại, bị gió rét thổi làm cho thân hình co rúm, cũng chẳng có ai để ý đến. Vào thời đó, người lớn và trẻ con đi lang thang ở nơi nào cũng đều có cả, một đứa trẻ cứ một mình đi đi lại lại cũng chẳng có gì là lạ. Mỗi người đều dốc hết sức lực để tìm kiếm lấy con đường sống cho mình, chẳng ai còn tâm tư nào để ý đến việc riêng của người khác.

Hôm đó, người cha trở về nhà muộn hơn mọi ngày khoảng ba mươi phút. Đó là một ngày giá lạnh nhất vào cuối tháng hai. Khi nhìn thấy bóng dáng của cha ở cửa soát vé, thân thể nhỏ bé của Azuma đã sắp sửa lạnh cóng rồi.

- Sao con lại ra đây ? Cha đã nói rất nhiều lần không được ra đây nữa mà !

Người cha liền ôm chặt thân thể của Azuma đã lạnh cóng.

- Hôm nay cha đã đem về cho con món quà đặc biệt tuyệt vời !

Người cha đã cố ý nói ra vẻ huyền bí.

- Là quà gì thế, cha ơi ?

- Mở gói này ra mà xem.

Cha Azuma trao cho Azuma một túi giấy, bên trên đó còn bốc hơi ấm. Azuma đưa mắt ngấm nhìn gói giấy, không kìm nén nổi, đã kêu lên kinh ngạc:

- Trời ! Quá tuyệt vời !

- Sao ? Tuyệt vời không ? Bên trong túi giấy này là một chiếc bánh bao nhân thịt đó !

- Thật ư cha ? - Azuma tròn xoe mắt ngấm nhìn.

- Đương nhiên là thật. Cha đã mua ở chợ đen đấy. Vì phải mua nó nên cha mới về nhà muộn một chút. Thôi nào, hãy mau mau trở về nhà ăn hết đi.

Người cha nắm chặt bàn tay nhỏ đã lạnh cóng để sưởi ấm cho Azuma.

- Cha ơi con cảm ơn cha !

- Đây là món phần thưởng tặng cho con vì con đã chịu khó suốt ngày đợi cha ở nhà. Từ ngày mai trở đi không cho phép con tới đây đón cha nữa, chưa biết chừng sẽ gặp phải kẻ ác làm hại đó !

Người cha hiền từ khuyên bảo Azuma. Khi hai người đang sắp sửa trở về nhà thì tai họa ập đến.

Một góc của quảng trường trước bến xe bỗng xôn xao náo động, ở chỗ sạp hàng bày bán đầy những thực phẩm không rõ xuất xứ, những âm thanh huyền ảo chính từ ở phía đó truyền tới. Mọi người đang xúm xít, chen lấn vây quanh một phụ nữ trẻ đang kêu gào

kinh sợ:

- Cứu tôi với ! Cứu tôi với !

Người cha kéo tay Azuma, rào bước đi về phía đám đông. Qua khe hở của bức tường người, ông nhìn vào bên trong, chỉ thấy mấy lên lính uống rượu say mềm đang vây quanh một phụ nữ trẻ. Mấy tên lính Mỹ kia miệng nói toàn những câu nói dè tiện, tuy không hiểu rõ điều chúng nói có ý nghĩa gì, nhưng nhìn những vẻ mặt đó thì toàn thể giới đều biết cả. Dưới hàng trăm con mắt đang chăm chú theo dõi, bọn chúng đang chòng ghẹo một cô gái trẻ.

Cô gái trẻ đáng thương kia giống như một con chuột bị một đàn mèo bao vây. Cô bị lột hết quần áo, lộ ra một thân hình thê thảm khiến cho mọi người không dám nhìn nữa. Cô ta cố sức gìn giữ lấy tấm thân sắp sửa bị làm nhục ở nơi đông người, nhưng không, cô đã bị làm nhục.

Đám người vây quanh, đừng nói là muốn ra tay cứu giúp, chẳng thà cứ nói là bắt ngờ gặp cảnh náo nhiệt thú vị còn hơn, họ đang tò mò chờ đợi xem cảnh tượng hết sức tàn khốc. Cứ cho là họ muốn cứu giúp, cũng chỉ vì đối phương là những binh lính của quân đội đi chiếm lĩnh mà phải tỏ ra bất lực. Đối phương là quân đội của nước chiến thắng. Chúng đã đập tan quân đội Nhật; phủ định quyền uy chí cao vô thượng của Nhật Bản, địa vị thần thánh của Thiên Hoàng.

Cảnh sát cũng không giám thọc tay vào can thiệp. Đối với quân chiếm lĩnh, người Nhật Bản căn bản không được coi là người nên mới có thể hành động thú vật đối với phụ nữ nơi đông người như thế.

Cô gái trở thành vật hi sinh cho bọn lính Mỹ đã sa vào trạng thái tuyệt vọng. Những người đứng vây xem không ai dám xía tay vào, cũng chẳng có ai đi gọi cảnh sát. Bởi vì họ biết rằng cho dù có đi báo, cảnh sát cũng chẳng dám làm gì.

Lúc này, cha Azuma rẽ đám đông ra, lên tới trước mặt, nói câu gì đó bằng tiếng Anh với bọn binh lính đang lăm lét nhìn, sắp sửa hăm hiếp cô gái.

Bọn lính Mỹ nằm mộng cũng chẳng hề nghĩ tới có một người Nhật Bản dũng khí như vậy. Chúng kinh ngạc một lát rồi dồn mắt tập trung vào cha Azuma. Đám người vây xung quanh cũng đều căng thẳng nín thở, chờ đợi sự việc phát triển thêm bước tiếp theo. Trong giây lát đó bao trùm một sự yên lặng khiến cho mọi người cảm thấy rùng rợn, sờn tóc gáy.

Bọn binh lính Mỹ hơi giảm nhuệ khí, nhưng khi nhìn rõ đối thủ chỉ là một người Nhật Bản nghèo nàn, gầy yếu, đeo kính cận, chúng lập tức khôi phục lại khí thế hung hăng.

- You, yellow monkey ! (Mày là giống khỉ da vàng)

- Durty Japan ! (Tên Nhật Bản bẩn thỉu !)

- A son of a bitch ! (Đồ chó đẻ)

Bọn chúng vừa chửi rửa liên hồi, vừa bước về phía cha Azuma, bọn lính như đã được mồi sẵn mới xuất hiện kích thích sự hưng phấn độc ác điên cuồng, chúng vây thành một vòng tròn, giống như những con dã thú đem con mồi ra quần đi xoay lại hành hạ cho đến chết. Chúng say sưa trong thú vui tàn khốc, hành hạ một cách thô thảm vô nhân đạo một đối thủ hoàn toàn không khả năng chống cự.

- Dừng tay ! Không cho phép đánh cha tôi !

Azuma muốn cứu cha mình, vội vàng từ phía sau lưng ôm chặt lấy một tên lính Mỹ, trên cánh tay hắn có một vết thương hình như bị đốt cháy, có lẽ là đã bị thương ở trên chiến trường, ở miệng vết thương màu đỏ ấy đã mọc lên lớp lông sắc vàng. Cánh tay thô khỏe của hắn vừa vung lên, Azuma liền ngã lảo, chiếc bánh bao trên tay Azuma bị văng ra, lảo lảo trên mặt đất. Chiếc ủng da quân dụng rắn chắc của một tên lính Mỹ nhẹ nhàng giơ lên rồi đặt xuống, giẫm nát nát chiếc bánh bao.

Cha Azuma vẫn không được buông tha, bọn dã thú vẫn thi nhau đánh đập, tay đâm chân đá, miệng nhổ nước bọt, cặp kính của người cha bị đánh bay đi, mặt kính vỡ tan.

- Ai tới cứu cha tôi với !

Azuma thơ đại cầu cứu mọi người xung quanh. Nhưng tất cả mọi người nếu không nhún vai rứt cổ, quay mặt đi nơi khác thì cũng chỉ biết cười nhạt. Không một ai muốn cứu giúp.

Cô gái trẻ mà cha Azuma cứu vớt đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, xem ra bà ta thấy có người đứng ra làm vật thế thân, nên đã chuồn khỏi đó. Cha Azuma vì cứu bà ta không ngờ lại trở thành kẻ chịu tội thay.

- Cầu xin mọi người, hãy cứu lấy cha tôi !

Azuma vừa khóc vừa van xin. Thế nhưng mọi người đều làm ra vẻ miệng câm tai điếc, nếu không muốn trốn khỏi nơi này thì cũng chẳng muốn cứu giúp, chỉ biểu hiện sự tò mò như đứng bên bờ xem lửa cháy.

Đột nhiên, tên lính Mỹ cười lên ha hả. Azuma ngoảnh cổ lại nhìn, thì ra một tên lính Mỹ đang đái lên thân thể người cha đã hơi tàn sức kiệt, nằm bất động. Hắn chính là tên lính có vết sẹo màu đỏ giống như vết thương bị cháy ở trên cánh tay ! Những tên lính Mỹ khác cũng bắt chước làm theo. Trong lúc “nước đái trút xuống như mưa”, cha Azuma đã không ý thức vật tưởi lên trên thân mình là thứ gì, thấy vậy, chẳng những bọn lính Mỹ, mà ngay cả những người đứng xem đều cười ồ lên.

Càng hận thù bọn lính Mỹ, Azuma càng căm ghét những người Nhật đứng xem ở bên cạnh. Nước mắt tràn đầy mặt, nhưng Azuma cảm thấy đó không phải là nước mắt, mà là máu tươi chảy ra từ vết thương của một con dao đâm thẳng vào tim, tuôn trào ra mắt. Từ trong tâm linh thơ ấu của mình, Azuma đã hạ quyết tâm: Quyết không thể quên

được cảnh tượng này !

Để có một ngày trả được mối thù huyết hận, Azuma đã khắc sâu cảnh tượng này vào trong ký ức. Kẻ thù chính là tất cả những người có mặt: Bọn lính Mỹ, những người Nhật hào hứng hăm hở tới xem, người đàn bà trẻ được cha anh cứu lại chuồn lủi mất khi thấy ông bị làm vật thế thân, tất cả bọn họ đều là kẻ thù của Azuma.

Đánh cha Azuma đã đủ, bọn lính quay mình vênh vào bước đi. Những người vây xem cũng đã tản mác. Cho tới lúc đó cảnh sát mới lộ mặt.

- Đối phương là quân chiếm lĩnh, tôi cũng hoàn toàn bất lực !

Tên cảnh sát chỉ ghi chép điều tra qua loa cho có hình thức. Trong khẩu khí của anh ta hình như đang nói, con người không bị đánh chết còn được gọi là gặp may. Lúc đó Azuma cũng liệt tên cảnh sát đó vào trong hàng ngũ của kẻ thù.

Cha Azuma toàn thân đều là vết thương, xương sườn bên phải bị gãy hai chiếc. Bác sĩ chỉ chẩn đoán vết thương đòi hỏi thời gian hai tháng mới có thể hoàn toàn chữa khỏi. Vì lúc đó kiểm tra qua loa sơ sài, bác sĩ không phát hiện được cha Azuma đã bị xuất huyết não.

Sau ba ngày, cha Azuma lâm vào trạng thái hôn mê, đêm khuya hôm đó, trong khi hấp hối ông đã gọi tên Azuma và tên của người vợ, rồi tắt thở.

Sự căm ghét đối với con người của Azuma chính được bắt đầu vun trồng từ lúc đó. Anh không nhớ rõ được khuôn mặt và tên họ của mỗi tên thù địch, thậm chí cả khuôn mặt của mẹ anh cũng không biết, cho nên, kẻ thù của anh là tất cả những người thay mặt cho bọn lính Mỹ, đoàn người vây xem, người phụ nữ trẻ, tên cảnh sát, có cả tên bác sĩ hàm hồ đặt cha anh vào chỗ chết và người mẹ của mình.

Chỉ cần đối thủ là người, bất kể hấn là ai, Azuma dự định sẽ tiến hành trả thù đối với họ dần dần, từng người một. Azuma trở thành đứa trẻ mồ côi trước khi làm cảnh sát hình sự, đoạn đường từng trải của anh vô cùng trắc trở, gập ghềnh, thế nhưng, động cơ để anh trở thành cảnh sát hình sự còn quan trọng hơn nhiều so với đoạn đường từng trải đầy đau thương ấy.

Cảnh sát hình sự có thể gánh vác trên vai quyền lực của nhà nước (cho dù chỉ là một loại hình thức cũng được) để đi truy bắt tội phạm. Đối với Azuma, bất luận là tội phạm hay là kẻ thù, kỳ thực đều là một loại, anh có thể đứng dưới một danh nghĩa chính đáng của pháp luật, dùng nghề nghiệp truy lùng kẻ phạm tội tới mức cùng đường hết lối. Azuma không muốn khuếch trương sự chính nghĩa của xã hội, mà là muốn đặt con người vào đất chết không còn chỗ để trốn thoát, sau đó mới dần dần quan sát tỉ mỉ tình cảnh tuyệt vọng và đau khổ của người đó. Azuma muốn đem tất cả những người đã từng trở mắt đứng nhìn cha anh bị giày vò cho đến chết, tìm cho ra từng người một, truy lùng tới cùng không buông tha, rồi đẩy hết họ xuống vực sâu tuyệt vọng.

2.

Vì người bị hại không có thân thuộc, cho nên thi thể được Đại sứ quán Mỹ bảo lãnh, phía Nhật Bản phụ trách việc hỏa táng thi thể, rồi đem tro xương tạm thời chôn cất tại một góc nghĩa địa không người tể lễ trong nghĩa địa người nước ngoài ở Yokohama, đợi khi có thân nhân đến nhận.

Công việc điều tra phá án hoàn toàn không có tiến triển gì. Tuy phát hiện của Azuma đã làm sáng tỏ được cảnh ban đêm của Phòng ăn lung chùng trờ trong Khách sạn Hoàng Gia với chiếc mũ cỏ có chút tương tự nhưng chỉ dựa vào những điểm này thì không thể đem lại bất kỳ tiến triển nào cho công việc phá án được.

Đối với nạn nhân, hình như chiếc mũ cỏ có một ý nghĩa quan trọng nào đó, nhưng ý nghĩa đó là gì thì không ai tìm hiểu được.

- Căn cứ vào lời nói của đôi tình nhân kia, họ đã nhìn thấy một người phụ nữ từ trong công viên bước ra vào thời gian trước hoặc sau khi xảy ra vụ án. Người phụ nữ đó liệu có thể có quan hệ gì với vụ án này không ?

Có người đã đề xuất cách nhìn nhận như vậy. Nhưng thông qua công việc trinh sát điều tra được tiến hành sau đó thì chưa hề phát hiện thấy có người đàn bà nào cả.

- Vậy thì động cơ giết người phải chăng là từ quốc gia của người bị hại mang tới Nhật Bản ? - Ý kiến này dần dần đã chiếm ưu thế. Nếu tội phạm đến từ nước Mỹ, thế thì cần phải thay đổi phương hướng trinh sát điều tra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, vì người bị hại là người ngoại quốc, cho nên khi vừa bắt đầu, cách nhìn nhận "hung thủ là người ngoại quốc" đã chiếm ưu thế, công việc sưu tập điều tra cũng được tiến hành theo phương hướng này. Sự phạm tội của người ngoại quốc cũng tương đối dễ dàng bộc lộ, bởi vì số người ngoại quốc đến Nhật Bản tất nhiên có hạn, mà khi xuất nhập cảnh cũng không thể không để lại một số dấu tích.

Vì ở giai đoạn đầu của cuộc sưu tập điều tra chưa phát hiện ra người bị tình nghi là người ngoại quốc, lại cộng thêm chứng cứ do đôi tình nhân kia cung cấp, sự nghi ngờ đã rơi vào người đàn bà Nhật Bản. Cho nên phương hướng sức tập điều tra có khuynh hướng ngả về phía người Nhật Bản, thế nhưng vô luận truy lùng điều tra như thế nào cũng chưa phát hiện được tung tích gì nhiều hơn.

Tức thì phía cảnh sát lại một lần nữa nghiên cứu chứng cứ mà đôi tình nhân kia cung cấp. Họ chỉ là một tia sáng không đầy đủ ở trong đêm tối mịt mùng, vội vàng chớp mắt. Nói rằng người đàn bà đó giống như người Nhật Bản, chẳng qua chỉ là một ấn tượng hàm hồ từ trên tư thái của bà ta phán đoán ra mà thôi.

- Tuy đôi tình nhân kia cảm thấy người đàn bà đó giống như người Nhật Bản, thế nhưng bà ta cũng rất có khả năng là một người đàn bà ngoại quốc.

- Có thể nghĩ bà ta là đưa con lai được không ? Nếu bà ta là đưa con lai thì nhìn từ dáng dấp của bà ta đại để cũng sẽ rất giống như người Nhật Bản !

- Có cần thiết phải tới quốc gia của nạn nhân để tiến hành điều tra thử xem không ?

Tuy nhiên, cách nhìn “Tội phạm là người ngoại quốc” lại dần dần đặc thế trở lại, nhưng trong nước Nhật đã không còn lại đối tượng nào đáng kể tiến hành bắt giữ điều tra nữa. Khách sạn mà người bị hại nghỉ trọ qua đêm cũng đã lùng sục điều tra xong hết rồi. Đối tượng điều tra còn lại là quốc gia của nạn nhân. Thế nhưng lại không thể cử nhân viên điều tra tới Mỹ được. Vụ án phạm tội phát sinh ở Nhật Bản thì phạm vi điều tra của nó chỉ hạn chế ở trong nước Nhật Bản, những vụ án có liên quan tới hải ngoại, nói chung đều phải thông qua Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, ủy thác cho nước đối tượng giúp đỡ tiến hành điều tra. Cho dù phía Nhật Bản cử nhân viên điều tra ra nước ngoài, họ cũng không có quyền sưu tập điều tra. Vì thế, ngoài việc ủy thác Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, yêu cầu họ giúp đỡ điều tra nơi cư trú của nạn nhân ra, phía cảnh sát Nhật Bản thực sự không còn biện pháp nào khác. Nơi nạn nhân sinh sống, có lẽ sẽ để lại một số dấu tích nào chứng tỏ sự liên hệ giữa người đó với tội phạm chẳng ?

Tiến hành công việc điều tra như vậy thực sự đã khiến cho người ta ruột gan nóng như lửa đốt, các nhân viên điều tra đều cảm thấy việc phá án có liên quan tới nước ngoài đã bị hạn chế rất lớn.

Azuma lại có một số lần tới khách sạn Thương vụ Tôkyô.

- Nơi đó đã chẳng còn thứ gì nữa ! - Yamiji - người cùng chung công việc với Azuma nói.

Azuma vẫn rất cố chấp:

- Tôi luôn luôn cảm thấy khách sạn đó có liên quan tới vụ án này.

- Có liên quan gì nhỉ ?

- Nghe nói Hôát không đặt phòng trước, chỉ là đột ngột tới.

- Cuối cùng thì người bị hại sao lại chọn khách sạn đó ?

- Có lẽ là từ sân bay đã giới thiệu với anh ta, cũng có khả năng là do người lái xe tắc xi đưa anh ta tới.

- Nếu là do sân bay giới thiệu, thì nói chung đều là một số khách sạn tương đối có danh tiếng ! Còn khách sạn đó vừa mới khai trương không lâu, hơn nữa lại không gia nhập Hiệp hội khách sạn. Nếu do người lái xe tắc xi đưa anh ta tới thì địa điểm của khách sạn đó có chút mờ mịt khó hiểu. Trên đường đi chẳng phải có rất nhiều khách sạn ở trung tâm thành phố như Khách sạn Hinsen, Khách sạn ShinKyô... hay sao ?

- Điều đó cũng chưa nhất định. Phạm là những chiếc xe tắc xi, đối với tài xế mà nói, chỉ cần con số của bảng ghi giá lên cao là được. Hơn nữa, khách sạn mới này cũng là

trung tâm của thành phố thứ hai, trên thực tế cũng là khách sạn lớn.

- Ủ, điều anh nói quả thật không sai. Thế nhưng nghe nói khách sạn đó không có người ngoại quốc đến ở, những người đến trọ phần đông là những nhân viên đi công tác, hơn thế, phần nhiều là khách cố định định kỳ tới Tôkyô. Nạn nhân là một người ngoại quốc, lần đầu tiên đến Nhật Bản, mà lại tới đó nghỉ trọ, tôi luôn luôn cảm thấy hình như anh ta đã thông thạo tình hình địa lý ở nơi đó từ trước rồi thì phải.

- Thông thạo tình hình ở nơi đó à ? Nhưng có khả năng là lần đầu tiên vào ở trọ nơi ấy.

- Đúng vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên anh ta đến Nhật Bản !

- Tôi cảm thấy anh quá lo lắng rồi. Có lẽ người tài xế biết khách sạn ấy nên chở anh ta đến.

- Đâu có thể như vậy được ? Anh ta là một người ngoại quốc, ngôn ngữ bất đồng, cho nên nói chung cần phải do người tài xế đến trước quầy phục vụ hỏi xem có còn phòng hay không. Thế nhưng, Hôát lại tự mình trực tiếp đến đó.

- Chẳng phải nghe nói anh ta cũng biết nói mấy câu tiếng Nhật đó sao ?

- Đã đành là như vậy, nhưng cuối cùng anh ta vẫn là lần đầu tiên đến một nước xa lạ, vẫn nên nhờ người tài xế thì tốt hơn.

- Liệu có thể là như vậy được chăng ?

Hình như trăm điều suy nghĩ của Yamaji đều không được giải đáp. Cho dù như vậy, Yamaji vẫn phải cùng đi theo Azuma tới Khách sạn Thương Vụ. Điều đó có lẽ là vì đối với ý kiến của Azuma, ít nhiều Yamaji cũng có chút đồng cảm.

Nhưng từ khách sạn Thương Vụ Tôkyô họ vẫn chẳng thu hoạch được bất kỳ thứ gì.

- Đại để là chúng ta đã dự đoán sai về khách sạn này.

Yamaji an ủi Azuma. Azuma cảm thấy rất chán nản, thất vọng, không còn lòng dạ nào để trả lời. Có lẽ nào đúng như những điều Yamaji nói, nạn nhân chỉ là vô ý tới đây ? Cuộc sưu tập điều tra tới giờ vẫn chưa hề phát hiện được giữa nạn nhân với Khách sạn Thương Vụ Tôkyô có bất kỳ mối liên hệ nào.

Azuma vừa bước ra cửa lớn của khách sạn, một chiếc xe cao cấp cũng vừa dừng lại. Một người đàn bà sang trọng từ trên xe bước xuống, bà ta mặc một bộ quần áo kiểu Nhật Bản bằng lụa Ôshima màu trắng rất vừa với khổ người.

- Ủa ? !

Azuma sau khi đi sát qua vai bà ta, quay đầu lại đưa mắt nhìn một lượt.

- Có điều gì không đúng sao ? - Yamaji hỏi.

- Không, mình cảm thấy hình như đã từng gặp người đàn bà vừa rồi ở một nơi nào đó !

- Đó chẳng phải là Hachisugi Kyôko hay sao ?

- Bà ta chính là Hachisugi Kyôko à ?

Azuma dừng bước, nhìn không chớp mắt về phía người đàn bà. Hachisugi Kyôko là nhà bình luận về vấn đề gia đình, là con người rất được ưa chuộng trong những cuộc tranh luận giữa truyền hình và các tạp chí. Thông qua hình thức thư từ “Mẹ con trao đổi” giữa hai đứa con của mình, bà ta đã cho ra đời một cuốn sách kiểu “Nhật ký nuôi dạy con”. Nội dung viết về người mẹ nên tiến hành phương pháp giáo dục như thế nào đối với những đứa con sắp bước vào tuổi thanh xuân tươi đẹp. Hachisugi Kyôko cũng vì vậy mà bỗng nhiên trở thành người nổi tiếng, cuốn sách đó không những tiêu thụ rất mạnh ở trong nước, mà còn được dịch sang tiếng Anh, agiới thiệu ra nước ngoài.

Với phong thái tuyệt vời và khuôn mặt đẹp như hoa hơi mang vẻ kín đáo u uất kia, bà ta rất thích hợp trên màn ảnh truyền hình. Hiện tại xem ra bà ta đã trở thành một “diễn viên điện ảnh nhất thời được vô cùng hâm mộ”.

Nếu đúng là Hachisugi Kyôko, việc Azuma đã quen thuộc khuôn mặt đó trên truyền hình hoặc trên tạp chí thì cũng chẳng có gì kỳ quặc. Nhưng nguyên nhân bắt Azuma phải quay đầu lại, lại không xuất phát từ lý do trên.

Trong giây lát sát vai đi qua Hachisugi Kyôko, có một cái gì đó không thể nói được rõ ràng đang nhẹ nhàng gọi lại ký ức xa xôi của Azuma. Tuy nhiên, mức độ của kích thích đó chưa đủ để mở toang được cái van ký ức trong anh, giống như một cơn sóng lẫn tẩn nhỏ xíu bỗng bành trên mặt nước, rất nhanh chóng đã khôi phục lại sự phẳng lặng vốn có. Trước mắt, khuôn mặt rất được mọi người hoan nghênh của Kyôko có thể gọi là “khuôn mặt quảng cáo” kia đã bị nó hoàn toàn hấp thu sạch sẽ.

Hình ảnh hiện tại của Kyôko quá mạnh mẽ đã đè chặt những ký ức trong quá khứ bị mờ nhạt của Azuma. Thế nhưng ký ức đó vẫn tồn tại, bà ta đâu phải là một Hachisugi Kyôko xuất hiện với những tin tức được đông đảo mọi người biết tới, mà là một Hachisugi Kyôko có mối liên hệ cá nhân nào đó với mình đã bị chôn vùi dưới từng tầng từng lớp vỏ dày đã bị quên lãng, nếu muốn đào bới được nó lên thì cần phải có kích thích mãnh liệt hơn mới được.

Azuma vẫn ý thức được sự tồn tại của ký ức đó, nhưng không sao có thể nhớ lại được. Anh cảm thấy như có lửa cháy trong lòng.

- Này, cậu sao thế ? Nhìn thấy mỹ nhân liền ngây thộn ra đó ư ?

Azuma vẫn đứng đó, lắng sâu vào cõi trầm tư, nghe Yamaji gọi, đột nhiên anh tỉnh táo trở lại.

- Thế nhưng, Hachisugi Kyôko tại sao lại có thể ở đây được ? Azuma nói với khẩu

khí như đang nói chuyện với mình.

- Tại sao à ? Azuma, cậu còn không biết hay sao ? - Yamaji nhìn Azuma với con mắt kinh ngạc.

- Không biết ? Mình không biết cái gì kia chứ ?

- Kyôko là vợ của Gunyôhây đó !

- Bà ta là... của Gunyôhây à ? Hachisugi Kyôko là... của người họ Gun... ?

- Thật sự cậu không biết hay sao ? Bà ta đã có hai con rồi đó !

- Mình biết bà ta có con rồi, nhưng không biết con là do bà ta và người mang họ Gun sinh ra.

- Cảnh sát hình sự mà không chịu học thêm thường thức xã hội là không được đâu.

Yamaji cười với vẻ châm hiểm hài hước. Tuy không biết rõ điều này cuối cùng có phải là những kiến thức thuộc về phương diện thường thức xã hội hay không, nhưng rõ ràng điều mà Yamaji đã biết, thì chắc chắn nó sẽ là sự việc mà mọi người đều đã biết.

Gun Yôhây là người đứng đầu phái cánh tả Dân Hữu Đảng - Đảng chấp chính thời đó. Gun được coi là người cầm cờ của “Phái Tân cảm giác trong chính giới bảo thủ, là một nhà bình luận của Đảng này, thanh danh rất hiển hách. Đối với Gun, mọi người có rất nhiều cách nhìn khác nhau, nào là “Con thò lò sáu mặt, nhưng luôn nhìn gió đẩy thuyền”, “nhà mưu lược biến hóa đa đoan”, “không giống người trai trẻ, là một thủ lĩnh có năng lực làm việc và quyết đoán xuất sắc”... Con người này được coi là tâm bão của những cơn bão táp chính trị. Đối với chính quyền Aso Fumthikô trước mắt, tuy Gun sử dụng lập trường “Phối hợp với phái chủ lưu”, nhưng hễ nếu có gió thổi cỏ động thì Gun sẽ sử dụng chiêu bài của mình. Tuy ngoài mặt Gun gương cao ngạo cò “Đổi mới Đảng phong, giải tán phe phái”, nhưng trên thực tế lại gắng sức tranh thủ người ủng hộ trong các phái không phải là chủ lưu và các phái trung gian khác.

Rất nhiều người đều coi hắn như một con ngựa đen, ngoài mặt hắn không hé lộ dã tâm sẽ ra tranh cử người chấp chính khóa sau. Là người rất có thực lực trong Đảng, hắn đang củng cố vững chắc từng bước mặt trận của mình. Căn cứ vào tình hình trong Đảng “Sau khi Aso từ chức”, hắn sẽ cùng tranh đoạt quyền lãnh đạo chính phủ khóa sau với các nhân vật lớn của chính quyền Aso Fumthiko.

Gun Yohây xuất thân trong một gia đình nông dân ở huyện Yamagata, cần mẫn, phấn đấu, chịu khó học tập. Sau khi tốt nghiệp đại học, Gun đã mở một nhà máy thép. Nghe nói Gun trao đổi qua lại với phía quân đội bắt đầu từ việc thỉnh thoảng vận chuyển hàng hóa cho họ. Năm ba mươi tư tuổi, Gun xuất mã tham gia ứng cử vào Nghị viện, và lần đầu tiên Gun đã trúng cử làm nghị viên. Lúc đó Gun là một nhân sĩ không có đảng phái.

Hiện tại Gun đã năm mươi lăm tuổi, đảm nhiệm chức Hội trưởng Hội Điều tra chính sách đất đai của nhà nước, đang hăng hái lao mình vào quy định các kế hoạch tổng hợp việc khai phá đất đai của nhà nước, mà kế hoạch này sẽ đặt chân vào những mục tiêu xa xôi và lâu dài. Do vậy, quan hệ giữa Gun và giới tiền tệ đột ngột mật thiết hẳn lên.

Gun Yohây và vợ là Hachisugi Kyôko đã có một con trai mười chín tuổi và một con gái mười bảy tuổi, đều là sinh viên. Nghe nói vì Kyôko xuất bản cuốn sách bán chạy siêu cấp, nên số người biết tên Gun Yohây cũng nhiều thêm. Có lẽ chính vì việc này là duyên cớ để cho Gun bị gọi là nhà mưu mô. Trong những trường hợp công khai, Gun gắng hết sức không biểu lộ Kyôko là vợ của mình, Gun luôn luôn bắt vợ lấy danh nghĩa Hachisugi Kyôko để hoạt động, mà không để cho vợ dùng thân phận “Gun Yohây phu nhân” trong xã giao.

Qua Yamaji, Azuma tìm hiểu được tình hình khái quát đối với Gun Yohây. Kyôko tới khách sạn, nơi đặt văn phòng làm việc cho Hội quân tiếp viện của Gun Yohây, cũng chẳng có gì đáng phải bàn.

- Vô luận thế nào Hachisugi Kyôko cũng là một người đàn bà rất đẹp ! - Yamaji thở dài một hơi, nói.

- Bà ta đã bao nhiêu tuổi rồi ?

- Nghe nói đã bốn mươi, nhưng nhìn thì chỉ độ trên dưới ba mươi thôi. Bà vợ mình tuổi cũng chỉ xấp xỉ với bà ta, thế mà trông như đã “sắp sửa đến tuổi nghỉ hưu” rồi đó ! Gun Yohây đúng là thằng cha rất diễm phúc.

- Họ là đôi vợ chồng kết hôn lần đầu à ?

- Có nghĩa là họ tái hôn hả ?

- Vấn đề này mình không được rõ lắm. Họ đã có một con trai và một con gái đang học đại học, đại để là họ đã kết hôn từ rất lâu rồi.

- Mới bốn mươi tuổi mà đã có con học đại học, đúng là bà ta đã kết hôn quá sớm !

- Có lẽ trên mặt tuổi tác nhiều ít thì giả ngô giả ngọng, chứ trên thực tế thì bà ta đã kết hôn từ rất sớm. Đó là điều xác thực.

- Những đứa con đó, đứa nào là của chồng trước ?

- Điều này thì mình chưa nghe thấy, có điều, đối với sự việc này hình như cậu rất quan tâm phải không ?

- Bởi vì có một số sự việc mình không thể yên tâm được.

- Đối với Kyôko thì người đàn ông nào cũng đều phải để ý cả.

Hình như Yamaji đã hiểu lầm ý của Azuma.

Công việc điều tra thu thập vụ án Giônì Hôoát không hề có tiến triển, Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế cũng không đưa tới bất kỳ tin tức gì. Về phía cảnh sát Mỹ, tuy đã nhận được yêu cầu phải điều tra nơi cư trú của nạn nhân, nhưng vụ án phát sinh ra ở bờ bên kia Thái Bình Dương là Nhật Bản, đại để là họ cho rằng không cần phải gấp rút điều tra.

Trên hộ chiếu ghi rõ địa chỉ hiện cư trú của nạn nhân là khu da đen Halem xấu xa tồi tệ nổi tiếng ở Niu Yoóc. Tình hình ở đó có lẽ cũng giống như khu lều trại rách nát ở Yamatani và Hôzaki Nhật Bản, những kẻ lang thang dựng tạm để trú ngụ tạm thời. Vì là chỗ ở tạm thời, cho nên cũng không thể để lại một thứ gì có thể xem là đầu mối, đương nhiên cũng không thể nói tới có ai là người thân thuộc.

Còn việc sinh sống trước kia của anh ta ? Trong lời phúc đáp đầu tiên của cảnh sát Mỹ gửi tới, lại hoàn toàn không hề đề cập tới vấn đề này.

Đối với nước Mỹ “hợp chủng quốc” mà nói, những sự việc kiểu như một người da đen bị giết ở nước ngoài, có khả năng sẽ là sự việc chẳng có gì ghê gớm chẳng ? Niu Yoóc là một nơi mà một vụ án giết người xảy ra căn bản không được gọi là tin tức gì cả. Cảnh sát đã thể hiện thái độ lạnh nhạt thờ ơ đối với một công dân của quốc gia mình bị giết, điều đó không thể không tạo bất lợi cho công việc thu thập điều tra của cảnh sát Nhật Bản.

Tội phạm có lẽ là một người Nhật Bản, cho nên dù thái độ của quốc gia người bị hại thờ ơ lạnh nhạt như thế nào, phía cảnh sát Nhật Bản cũng không thể hồ đồ qua loa cho xong chuyện. Công việc điều tra tiếp tục tập trung vào tìm kiếm chiếc xe tắc xi đưa Giônì Hôoát từ sân bay Uđa tới Khách sạn Thương Vụ Tôkyô.

Ở Tôkyô, hiện tại có hai vạn chiếc tắc xi của Công ty ô tô và một vạn sáu nghìn chiếc xe tắc xi của cá nhân kinh doanh. Hơn thế, cũng không thể khẳng định Giônì Hôoát đã đi xe tắc xi nhưng trước mắt bộ phận điều tra chỉ còn một đầu mối ít ỏi đáng thương này.

Tại sao người bị hại lại tới Khách sạn Thương Vụ Tôkyô ? Có lẽ chỉ có người lái xe tắc xi chở nạn nhân mới biết rõ được tình hình này.

Chương 3

MẪU CHỐT VÉN MÀN BÍ MẬT

Lại là một buổi sáng sớm khiến cho người ta cut hứng. Luồng hưng phấn sau khi hút chất trắng đã tan biến, đầu óc hình như đã bị tưới đầy chì, tuy trong đôi mắt lò dò lúc nhắm lúc mở vẫn còn muốn ngủ, nhưng hấn hiểu rất rõ, cho dù có tiếp tục nằm xuống nữa cũng không thể ngủ được. Đúng là một buổi sớm nặng nề, choáng váng.

Kyôhây từ trên giường lê thân bò ra nhà vệ sinh. Hấn cảm thấy thần chí của mình rất tỉnh táo, nhưng bước đi loạng choạng, không sai khiến nổi đôi chân, thân thể không tìm được cảm giác cân bằng. Đây là hậu di chứng để lại sau khi hút chất trắng.

Lũ bạn tập hợp tiến hành cuộc hoan lạc điên cuồng trong đêm hôm qua vẫn còn nằm ngổn ngang ôm nhau ở trong chăn gáy khò khò. Bọn chúng tuy đều là những thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi, nhưng vì do nghiện, dâm dục vô độ và thiếu dinh dưỡng nên khuôn mặt luôn xanh xao vàng vọt. Từng đứa trong bọn chúng đều giống như những người mắc bệnh gan, sắc mặt vàng như đất, bộ mặt phù thũng, da khô, quầng mắt đen ngòm, đôi môi nứt nẻ, mép cháy đầy dãi. Chúng nằm ngủ trông giống như một đàn lợn chết.

Đây là ngôi nhà chung cư mà cha mẹ mua cho Kyôhây để dùng làm “Phòng học tập”. Họ quá cưng chiều con cái, đúng hơn là để mặc cho con cái muốn ra sao thì ra. Khi Kyôhây đề xuất “Được ở một nơi độc lập hoàn toàn cách biệt với gia đình thì có thể chăm chỉ học tập hơn”, cha mẹ Kyôhây lập tức bỏ ra gần hai mươi triệu đồng tiền Nhật, mua cho con trai một căn phòng tại một ngôi nhà chung cư yên tĩnh ở một góc khu Sugthây.

Kyôhây coi nơi đây là nơi hoạt động bí mật, không thềm đến trường, suốt ngày cùng tầm hoan tác lạc với một bọn thanh thiếu niên ăn mặc quần áo lố lăng, hút thuốc phiện, tập trung ở trước nhà ga xe lửa hoặc ở hành lang nhà ga Tôkyô, bọn chúng chơi bời thâu đêm suốt sáng ở trong các quán trà và quán ăn nhanh. Chỉ cần quen biết ai, gặp gỡ ai là chúng lôi kéo người ấy, dẫn về ngôi nhà chung cư của Kyôhây, hăng hái dùng thuốc phiện và tiến hành vũ hội trai gái dâm loạn.

Kyôhây nghĩ lại, đêm hôm qua, sau khi từ quán ăn nhanh trở về, bọn chúng lại chơi “Trò chơi chất diệt lửa”.

Kiến nghị chơi “Trò chơi chất diệt lửa” ngay lập tức được tán thành. Bọn chúng đều đã hút vào một lượng tương đối thuốc phiện, bốn nam bốn nữ, đã cởi bỏ tất cả những thứ gì mặc trên người vứt xuống bên cạnh, sau đó ngồi xõm ở trên ván sàn trong phòng ăn kiêm nhà bếp.

Kyôhây bật nắp bình chữa cháy, phun bột hóa học xuống sàn, trong phòng lập tức biến thành một biển bột. Trong biển bột màu trắng, số nam nữ này vừa phát ra tiếng gào thét hưng phấn, vừa đú đốn dâm dục điên loạn. Trên thân bọn chúng đều dính đầy bột, tron tuồn tuột không sao nắm bắt được. Bộ mặt của mỗi người và thân thể đều được giấu kín, căn bản không nhận rõ ai là ai, đúng là một trò chơi ú tim vừa mới lạ lại vừa kích

thích.

-Ồ ! Kyôhây nghĩ tới đêm hôm qua đúng là bậy bạ lằng nhằng !

Mặc dù những hành động của chúng bị xã hội cho là giải phóng tình dục hoặc tụ tập phóng đảng, nhưng giữa bọn chúng với nhau vẫn có một số quy tắc, những người bạn cùng sống vật vờ bừa bãi với nhau cũng là những người bạn tương đối cố định. Đối với những đối tượng cùng sống bừa bãi với chúng có thân phận như thế nào, chúng đều có sự tìm hiểu tương đối kỹ càng. Chỉ có gái mại dâm mới sống dâm loạn với những người không quen biết. Còn chúng, chúng rất khinh thường, quyết không để cho những phụ nữ đó gia nhập vào cái vòng của mình. Còn thắng hoặc có một số nhân viên công ty trẻ trung, vì muốn tìm kiếm một đêm hoan lạc thoải mái đã trà trộn vào, thì chẳng có bất kỳ người nào để ý tới.

Thế nhưng, hôm qua gặp ai chúng lại kéo người ấy. Trong số những người nằm chen chúc ngổn ngang cùng ngủ đó, có một số khuôn mặt không quen biết.

Kyôhây hiểu rất rõ tại sao mình lại làm như vậy. Hôm qua hấn và mẹ hấn đã cùng lộ mặt ở trên Đài truyền hình, hấn vừa nghĩ tới hình dáng của mình lúc đó liền buồn nôn.

“Cuộc đối thoại giữa mẹ và con” - Thế giới nội tâm của mẹ con trong “cuộc đời hoang mang mê mẩn”.

Với chủ đề này, giờ mặt mình truyền đi trong toàn quốc, Kyôhây đã biểu diễn hình ảnh một người con trai gương mẫu, đó là cuộc biểu diễn tiến hành để bảo vệ thanh danh cho mẹ mình. Chẳng những các khán giả và thính giả trong toàn quốc, mà ngay cả đến mẹ mình và cha mình cũng đều bị lừa dối cả.

“Ở trong gia đình Kyôhây, không có những sự việc ngăn cách giữa cha mẹ và con cái. Mặc dù cha mẹ vì công việc bận bịu suốt ngày không thể bút ra được, mặc dù thời gian chung sống giữa cha mẹ và con cái rất ít, nhưng ở trong gia đình họ, giữa cha mẹ và con cái vẫn thường xuyên tiến hành các cuộc trao đổi về tâm linh”.

“Sự ngăn cách giữa cha mẹ và con cái, sự việc xa lánh về mặt tình cảm là điều không thể tưởng tượng nổi ở trong gia đình chúng tôi. Đó là vì giữa chúng tôi đã có sự hiểu biết về căn bản, có khi cũng có một số sự việc không thể nói ra ở ngay trước mặt được. Khi đó chúng tôi đã thông tin cho nhau biết, mặc dù ở trong cùng một gia đình, nhưng vẫn thường viết thư cho nhau. Viết thư có thể giải bày những sự việc không thể nói ra. Tôi vốn cho rằng mình rất hiểu biết các con của mình nhưng sau khi đọc xong những bức thư mà con trai, con gái viết ra, tôi thật sự giật mình kinh sợ đối với những gì đang ẩn sâu trong nội tâm các con tôi”.

“Đồng thời với việc trưởng thành của các con sẽ có thể phát sinh ra những biến đổi rất lớn. Tuy là cốt nhục của mình sinh ra, nhưng chúng có thể biến thành một người hoàn toàn khác với đứa trẻ còn nằm trong đống tã lót. Cha mẹ luôn luôn coi trẻ con là một con người không thể thay đổi được, tôi cho rằng sự ngăn cách giữa cha mẹ và con cái

đã sản sinh ra từ điểm này”.

“Cái gọi là phải hiểu biết trẻ con từ trên căn bản, cuối cùng là thế nào ? Tôi cho rằng, đó chính là phải tiến hành không ngừng lần theo dấu vết của vấn đề”...

Trước mắt Kyôhây xuất hiện khuôn mặt tự coi mình là thông minh của mẹ. Với nụ cười say đắm lòng người, với nghệ thuật kể chuyện khéo léo tuyệt vời, mẹ đã kể lể và ba hoa những sự việc mà bà cho rằng mình hiểu biết nhất. Nhiệm vụ của Kyôhây chính là đứng nép ở bên cạnh mẹ, nghiêm trang lễ phép, kẻ xướng người họa. Người mẹ dựa vào sự thuyết giáo đó, được suy tôn làm chúa cứu thế để xóa bỏ sự ngăn cách giữa cha mẹ và con cái. Sức mạnh môi giới truyền bá vào đại chúng quả thực là đáng sợ !

Thế nhưng, tại sao Kyôhây lại phải biểu diễn trên truyền hình ? Đó là một sự trả thù. Người mẹ luôn chỉ chú ý tới hình dáng bên ngoài, từ trước khi bà được tôn sùng làm con cưng của giới báo chí.

Kyôhây tuy có mẹ, nhưng kể từ khi hấn hiểu được sự việc trở đi, trong ký ức của hấn đã không có mẹ. Cho hấn uống sữa, thay tã lót, đưa đến nhà trẻ, đón từ nhà trẻ về, đem theo hộp cơm khi đi chơi ra ngoại ô... đều do người hầu nữ đã lớn tuổi làm. Chỉ những ngày họp phụ huynh hoặc ngày hội diễn giảng bài... với nghi thức long trọng, tập trung nhiều người, người mẹ mới xuất hiện. Chỉ có những ngày đó, bà mới ăn mặc đẹp, trang điểm lộng lẫy bước tới trường.

Đối với Kyôhây mà nói, bà là mẹ mà lại không phải là mẹ. Bà chỉ đẻ ra Kyôhây mà thôi, chứ chưa hề thể hiện bất kỳ nghĩa vụ làm mẹ cụ thể nào. Bà coi con chỉ là một loại công cụ để sử dụng, trở thành một minh tinh trong giới báo. Và thế là bộ mặt của người mẹ chỉ có mã ngoài kia của bà đã được biểu hiện càng triệt để hơn.

Mặc dù như vậy, khi còn thơ ấu, đối với người mẹ đó Kyôhây vẫn ôm ấp một sự kính trọng. Bà khác với những người mẹ ở trong các gia đình khác, lúc ở nhà cũng trang điểm rất xinh đẹp lộng lẫy. Điều này từng khiến cho Kyôhây cảm thấy hãnh diện.

Thế nhưng, theo đà tuổi tác dần dần khôn lớn, nhận rõ bộ mặt thật của mẹ vốn dĩ chẳng qua chỉ là một con người chỉ thích làm to thắng lớn, trống rỗng, lại cực kỳ thích hư danh, hấn đã bắt đầu phản kháng mãnh liệt.

Trở thành ngôi nổi đầu tiên là một lần đi du lịch ở ngoại ô, khi Kyôhây lên học lớp một tiểu học. Ngày hôm ấy chính là ngày bà mẹ ước hẹn với các bà nhân rồi chẳng có việc gì làm, cùng tới Viện dưỡng lão. Sự việc không may lại cùng xảy ra, người bảo mẫu cũng vì thân thể ốm yếu đã xin nghỉ việc.

Người mẹ không chuẩn bị gì để Kyôhây mang theo khi đi du lịch ở ngoại ô, mà lại cứ chọn đi chọn lại trong đồng quần áo to tướng, không quyết định được khi tới Viện dưỡng lão bản thân mình sẽ mặc bộ nào cho đẹp. Chờ mãi, sau khi lãng phí hết thời gian rồi bà mới đưa cho Kyôhây tờ giấy bạc một nghìn đồng, nói:

- Vì ngày hôm nay mẹ phải tới thăm hỏi các cụ ông và các cụ bà đáng thương, cho

nên Kyôhây hãy chịu khó dùng tạm vậy ! Đến trưa thì lấy liền mua cơm mà ăn nhé !

Thế là Kyôhây chỉ mang theo tờ giấy bạc một nghìn đi du lịch. Ba lô trống rỗng chẳng ra thể thống gì, Kyôhây liền nhét con gấu chó bằng vải do Nhà trẻ tặng.

Địa điểm du lịch là một cái hồ trên núi. Một nghìn đồng tiền Nhật lúc đó bằng một vạn đồng tiền Nhật hiện tại, thế nhưng ở trong núi chẳng bán một thứ gì. Ngay cả nước uống Kyôhây cũng không mang theo. Trước khi Kyôhây ý thức được bụng đói thì cổ họng đã khát tới mức sắp sửa bốc khói rồi. Các phụ huynh đưa con tới đây, thấy thế bèn chia cơm và nước trà cho Kyôhây. Kyôhây không muốn để cho người khác nhìn thấy đồ vật đựng trong ba lô, nó liền rời khỏi mọi người, một mình ăn nắm cơm mà người ta cho ở trên bờ hồ. Trong miệng nó nhét đầy cơm, nước mắt không ngừng lăn theo gò má rơi xuống đất.

Kyôhây khắc sâu trong lòng việc phải nhét con gấu vải vào trong ba lô để đem đi du lịch, nhưng mẹ Kyôhây thì hình như đã quên sự việc này từ lâu rồi, mà không phải là quên, căn bản là bà không biết. Có lẽ bà cho rằng mình cho con trai một nghìn đồng thì đã hoàn thành trách nhiệm làm mẹ rồi.

Còn cha Kyôhây thì suốt ngày đều vì công việc mà phải tất tả chạy ngược chạy xuôi. Từ sau khi ông bước vào chính giới, tuy sống chung trong cùng một gia đình nhưng hầu như chẳng ai được nhìn thấy mặt ông. Trên một mặt nào đó mà nói, Kyôhây và đứa trẻ mồ côi cũng chẳng có phân biệt gì lớn.

Kyôhây luôn luôn cảm thấy mình là một đứa con mồ côi, nhưng người mẹ lại đơn phương cứng nhắc gán cho mình một cái tên gọi là mẹ. Bà khéo léo lợi dụng sự môi giới của truyền bá đại chúng, viết ra “Cuộc đối thoại mẹ con” để đầu cơ kiếm lời, rồi trở thành “Bức tượng của các bà mẹ trong toàn quốc”, sự việc này thực sự quá nực cười. Người con trai gương mẫu của bà mẹ đó cũng là bức tượng con trai, hai người bọn họ là một loại “quan hệ đồng mưu”. Có điều, bà mẹ không thể ý thức được một phần trong bức tượng bà mẹ kia đang tự phong cho mình là “Vua chơi bời” nổi trội nhất, hàng ngày đắm say trong thuốc phiện và dâm loạn, nếu sự việc này bị lộ ra ngoài thì người mẹ sẽ mất hết thanh danh. Không chỉ là người mẹ, có lẽ sẽ còn ảnh hưởng tới sinh mệnh chính trị của cha.

Đôi vợ chồng đó còn chưa biết được trong tay người con trai của họ đang nắm giữ một loại vũ khí đủ để hủy diệt mình. Kyôhây quyết tâm, trong tình trạng cha mẹ không biết rõ nội tình, sẽ tiêu phá hết tuổi thanh xuân của mình. Đối với đôi vợ chồng không chăm sóc gì tới con cái, còn đem con mình ra làm vật hy sinh kia, điều đó chẳng phải là một sự trả thù kịch liệt hay sao ?

Từ trong toa lét bước ra, Kyôhây không muốn một lần nữa trở lại trong căn phòng hôi hám bẩn thỉu, người nằm ngón ngang chật nhích đó nữa, hắn liền ngồi xuống chiếc ghế đặt ở trong góc phòng ăn kiêm nhà bếp. Kyôhây đang hút thuốc, bỗng nghe thấy ở đằng sau lưng có người nói:

- Cho em xin một điếu !

Kyôhây ngoảnh cổ lại nhìn.

- Sao ? Dậy rồi à ?

Kyôhây ném bao thuốc nhãn hiệu Bảy ngôi sao đặt ở trên bàn về phía cô gái, cô bé dùng một bàn tay rất nhanh nhẹn khéo léo tiếp nhận bao thuốc từ trên không, rồi rút ra một điếu.

- Này, lửa !

- Cảm ơn !

Cô gái ghé đầu thuốc vào que diêm sau khi Kyôhây đã quẹt cháy đưa cho. Đầu thuốc cháy, cô hít sâu một hơi rất ngọt ngào.

- Sau khi hút thuốc phiện, hút thuốc lá vào chẳng còn thấy mùi vị gì nữa. Thế nhưng hôm nay mùi vị rất tuyệt.

Cô gái đã mặc xong quần áo. Vì cô mặc chiếc áo khoác ngoài ngắn rộng và chiếc váy dài kiểu Trung Quốc nên chân tay và cơ thể khỏe đẹp mà Kyôhây nhìn thấy lúc mới ngủ dậy vừa rồi đều đã bị che kín cả. Có lẽ cô là một nữ sinh, chưa đến hai mươi tuổi.

- Anh quen biết em từ đâu mà đưa em tới đây nhỉ ?

Kyôhây truy tìm trong ký ức, nhưng không sao nghĩ ra được.

- Trong quán trà ở chùa Yôsisô ! Khi em đã ngồi lâu ở quán ăn nhanh, say sưa mãn nguyện rồi, bèn theo các anh tới đây !

Bọn chúng tụ tập ở các nơi như Sinsuku, Rôkuhonmôku, Cansuku... cũng chỉ là để không mất thể diện. Mạo xưng là “Vua chơi bời”, “Phái điên cuồng”, “Cuộc đòi đồ võ” cũng là vì thể diện.

Sinsuku, Cansuku là dãy phố mà bọn trẻ hoạt động trong đêm khuya, đã trở thành một nơi rất có danh tiếng. Chính vì vậy, bất kể là chó hay mèo, tất tât đều tập trung vào những nơi như Sinsuku này. Nếu cả chó cả mèo đều tụ tập về nơi này, thì chẳng còn ra thể thống gì nữa. Tức thì, để bảo vệ thể diện, bọn chúng bắt đầu “di dân” ra ngoại ô.

Thoạt nhìn, bọn chúng giống như những khách giang hồ, biến đổi khôn lường. Thế nhưng, bọn chúng có một điểm chung, đó chính là không có nghề nghiệp cố định, cho dù là có cơ hội làm việc hoặc nhập học, chúng cũng không muốn đi. Kể cả những người đã bước vào cửa lớn của công ty hoặc trường học cũng đều bỏ dở nửa chừng, bọn chúng đều là những người thoát ly khỏi xã hội. Nói tóm lại, bọn chúng đều là những kẻ lười biếng không muốn có gắng làm việc, chẳng muốn nỗ lực học tập, bị một trận gió thổi tới một chỗ với nhau. Trong con mắt mọi người, cách ăn mặc và hành vi của chúng là sự chống chọi lại với đạo đức, tổ chức xã hội cùng với sự thống nhất tề chỉnh của nhân loại.

“Những thanh niên trai trẻ chúng ta, cuối cùng có được những gì ?” - Bọn chúng đã biểu hiện ra một loại thái độ hư vô chủ nghĩa (đây cũng là một loại thể hiện). Không cố gắng để được một thứ gì, mà chỉ mê mẩn với thuốc phiện, đắm say với nhạc đả kích hiện đại và quan hệ tình dục, lấy sống gấp làm mục đích. Bọn chúng chẳng chuẩn bị những gì cần thiết cho ngày mai, chỉ cần sống qua ngày hôm nay là được. Thế nhưng, trong số những thanh niên này, trước đây không lâu, đích thực vẫn là “thứ hàng chính tông, hàng thật giá đúng”. Bọn chúng triệt để phản kháng thế tục, đối địch với toàn bộ xã hội. Chúng rời khỏi thành thị tới những hòn đảo cô độc ngoài biển xa và rừng già trong núi sâu để tìm kiếm những điều Utopia (không tưởng) của mình.

Số người còn lại chỉ là những kẻ lên mặt làm ra vẻ chống thế tục mà trên thực tế lại là những kẻ thế tục nhất, bọn chúng đều xuất thân ở những gia đình từ giai cấp trung lưu trở lên trong thành phố hoặc ngoại ô thành phố. Mặc dù chúng cự tuyệt sống chung với cha mẹ và anh chị em, thế nhưng, nếu muốn trở về với gia đình, thì bất cứ lúc nào chúng cũng có thể trở về được.

Trong số đó cũng có những người hàng ngày đều từ gia đình mình tới nơi đây “làm việc”. Chúng ném tiền ăn chơi, thay những bộ quần áo của “Vua chơi bời” hoặc “Phái điên cuồng” rồi biến thành những “Vua chơi bời cấp tốc”. Chúng đau đớn than vãn sự cô độc của những thành phố lớn, tự coi mình là người ngoài cuộc của Nhật Bản.

Kyôhây đang nghĩ cô gái này cũng là loại người như thế chẳng ?

- Gọi tên là gì, vẫn chẳng phải là loại ấy ư ? - Cô gái cười, vẻ cợt nhả.

- Đừng làm ra vẻ nữa ! Anh rất thích em, nói cho anh biết cũng chẳng can hệ gì.

- Chưa chắc là anh đã hơn em, từ giờ trở đi, sẽ không bao giờ gặp mặt nhau nữa !

- Thế nhưng anh lại muốn được gặp em !

- Anh đừng nói những câu đa sầu đa cảm đó !

- Anh vốn là con người đa sầu đa cảm mà lại ! Nếu không, anh sẽ không sống độc thân ở nơi đây.

- Cuộc sống độc thân ở trong ngôi nhà chung cư, hình như anh rất có địa vị đó !

- Thế mà là có địa vị à ? Chẳng qua chỉ là đứa con mồ côi biến tướng, bị cha mẹ ruồng bỏ mà thôi.

Hình như cô gái đồng cảm đối với từ con mồ côi mà Kyôhây nói ra, trong ánh mắt của cô biểu hiện sự quan tâm.

- Anh không có cha mẹ à ?

- Quả thật là cũng chẳng khác gì không có. Từ sau khi anh mang theo con gấu vải đi du lịch, anh đã đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ rồi !

- Làm con mà có thể đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ à ? Còn chuyện “con gấu vải” là như thế nào nhỉ ?

Kyôhây kể lại sự oán hận khắc ghi ở trong tim mình.

- Anh đúng là một con người đáng thương ! - Cô gái nhìn Kyôhây với ánh mắt thông cảm.

- Kể cho anh nghe về chuyện của em đi.

- Chuyện của em chẳng có gì đáng nói. Mẹ em là vợ lẽ của cha em, cha em, ông ấy.. là loài cầm thú bỉ ổi vô sỉ, mẹ em chẳng qua chỉ là người hầu hạ, làm nô lệ tình dục của loài cầm thú đó. Vì thế, em bỏ nhà ra đi. Em là lớp người không có nhà để trở về.

- Hãy cho anh biết tên của em.

- Em tên là Côsi Rôkô !

- Trước khi em sinh ra, mẹ em đã làm vợ lẽ rồi chứ ? Tại sao đến bây giờ em mới đột ngột bỏ nhà ra đi.

- Em đã có thai ! Chẳng phải em đã nói rồi ư ? Cha dượng em đã nhiều tuổi như vậy rồi thế mà vẫn còn trơ trẽn.

Hình như Côsi Rôkô chỉ xuýt nữa nhổ nước bọt, nhưng nghĩ tới đây là nhà người khác nên mới gắng nhịn.

- Thì ra là như vậy ! Cho nên đêm hôm qua em mới theo bọn các anh tới đây ? Từ nay về sau em dự định sẽ làm gì ?

- Em cũng chẳng có dự định gì khác. Em đã mang theo một ít tiền ra đi, dùng số tiền đó tạm thời sống qua ngày.

- Tiêu hết tiền rồi thì sao ?

- Không biết, em còn chưa nghĩ tới những vấn đề xa xôi đó.

- Nếu có thể được, xin mời em cứ ở lại đây có được không ? Kyôhây thử hỏi thăm dò.

- Em có thể được ở đây ư ?

- Em qua lại, anh rất hoan nghênh.

- Như vậy là anh đã giúp đỡ em rất nhiều.

- Vậy thì quyết định nhé !

Kyôhây thò tay ra, Côsi Rôkô thò ơ nắm lấy. Và như vậy hai người đã lập một “hợp đồng sống chung” vô cùng đơn giản.

Ken-Sutan, viên cảnh sát hình sự của Phân cục cảnh sát 25 thuộc quản hạt điều tra hình sự số 6 Cục cảnh sát thành phố Niu Yoóc đang bước những bước chân không mấy mạnh mẽ, đi trong một góc của phía Đông Halem. Tuy Ken không có hứng thú nhưng trước sau vẫn đảm bảo được tư thế cảnh giác. Vì xe đi tuần tra có thể dẫn tới sự chú ý của người dân nơi đó nên Ken đã không ngồi xe cảnh sát tới đây.

Ken tự cho rằng tình hình trong mỗi xóm xình của dãy phố này anh đều thuộc như trong lòng bàn tay, nhưng khi bước vào nơi này, khi đi đường, Ken không thể không mọc thêm một đôi mắt ở đằng sau lưng. Trên nguyên tắc, khi chấp hành công vụ cần phải đảm bảo hai người một tổ, nhưng Ken luôn luôn hành động riêng lẻ, làm cho cảnh sát trưởng cũng đành phải thừa nhận. Bởi vì căn bản Ken không tin tưởng bất kỳ một người nào, cho dù là đồng sự cũng vậy.

Những người sống ở vùng đất Halem này, đại bộ phận đều là người Péctôrich, mức sống của họ còn thấp hơn người da đen. Do ý thức dân tộc mãnh liệt, cộng thêm đời sống nghèo khổ, họ không được tiếp nhận sự giáo dục, vì vậy không bao giờ họ biết nói tiếng Anh. Cho dù là Ken đã quen mặt, khi bước vào nơi này, họ cũng vẫn bắn ra những ánh mắt sắc nhọn kinh người. Đối với họ, cảnh sát hình sự là kẻ thù quyết không thể chung sống hòa bình được.

Ngôi nhà gác công cộng chung đụng của địa phương đã rách nát tồi tệ, đưa mắt nhìn đã thấy lung lay sắp đổ. Ở đó giống như ngoài cửa hang nhũ đá, một đoàn thanh niên và trẻ con chưa đầy hai mươi tuổi tụ tập lại. Chúng không có việc làm, chỉ tụ tập lại với vẻ tẻ nhạt, không biết đi đâu. Những con quỷ đã uống rượu say và những tên nghiện thuốc phiện, áo quần rách rưới nằm lẫn dưới đất, những đứa trẻ con không chịu yên tĩnh, cứ chạy đi chạy lại xung quanh. Chúng phóng ánh mắt đầy thù địch và cảnh giác tập trung vào Ken. Không chỉ đối với Ken, đối với những kẻ khác lạ từ bên ngoài tới, không hề ngoại lệ, chúng đều dùng ánh mắt đối địch này. Trong số đó có lẽ có tên còn giấu cả súng ngắn ở trong bụng nữa. Ánh mắt họ thể hiện sự tuyệt vọng và phần nộ như đang trong bước đường cùng của tầng lớp thấp nhất xã hội ở Niu Yoóc.

Họ là một “Đội quân hậu bị phạm tội của Niu Yoóc”, nghe nói sau khi lớn lên thành người hầu như không có một tên nào không trải qua đội quân đó.

Xã hội đen của Chicagô lấy Đảng Bàn Tay Đen làm trung tâm, Đảng này rất có tổ chức, chưa hề động tay đến những người có nền nếp đúng đắn. Thế nhưng ở Niu Yoóc thì lấy bọn lưu manh trẻ con làm chủ thể, chúng luôn luôn coi những thị dân bình thường là bọn người tung tiền qua cửa sổ.

Trên thực tế, ở nơi này, không biết lúc nào sẽ vấp phải sự tập kích từ phía sau lưng, bọn chúng sẽ bất ngờ đánh tới mà chẳng cần lí do gì hết. Giữa những người sống ở đây cũng không hề tin tưởng lẫn nhau, ở đây căn bản không nhìn thấy sự giúp đỡ lẫn nhau

giữa những người nghèo khổ sống ở trong hang đặc biệt này. Những điều thường thấy ở đây chỉ là sự đố kỵ và lạnh lùng. Giữa người và người luôn giữ vững một cự ly nhất định.

Có người ví công viên Trung Tâm là dạ dày của Niu Yoóc, rồi đem ví Halem là hậu môn. Ken-Sutan thì lại cho rằng nơi đây là “Nơi bài tiết” của Niu Yoóc. Niu Yoóc muốn tiến hành công cuộc xây dựng vật chất văn minh vĩ đại và huy hoàng xán lạn, đã bài tiết ra một khối lượng lớn những mâu thuẫn, những mâu thuẫn đó đều bị vứt vào cái xô này.

Ken rất chán ghét vùng đất Halem. Mặc dù vậy, nếu có người nói những lời xấu xa về Halem thì Ken lại không vui. Không phải những người sống trên dãy phố này thì không thể hiểu được cảm giác tuyệt vọng ở nơi tăm tối bị bịt kín không có lối ra.

Ken-Sutan cũng đã từng là người trú ở nơi này, nên anh rất hiểu tình hình ở đây.

Trong khu vực dân nghèo mất hết tín nhiệm với loài người này, lớn lên tới mười bảy, mười tám tuổi đã đủ để trở thành một kẻ hư hỏng tương đối đạt yêu cầu. Mỗi khi Ken bước tới đây, hình ảnh đáng ghét nhất trong quá khứ của mình lại hiện về. Nơi đây là “nguyên quán” của Ken, đó là điều chắc chắn không còn gì nghi vấn, cho nên, những người chưa ở qua nơi bị bịt kín này, nếu hạ thấp nó thì Ken sẽ bức tức không sao chịu nổi.

Một làn gió thổi hoặc từ trong ngõ nhỏ ánh sáng mờ tối thổi tới, phả thẳng vào mặt Ken. Vô số những tờ giấy phế bỏ đang nhảy múa uốn lượn theo làn gió thổi này. Trong số những tờ giấy phế bỏ đang bay múa kia có một tờ đã rơi trước mũi giày của Ken, trong vô ý, ánh mắt của Ken rơi trên tờ giấy đó, tựa hồ như đó là một tờ truyền đơn.

Ken nhặt lên, nhìn thấy nội dung viết trên đó:

"Hội phục vụ cuối tuần - Chúng tôi đã chuẩn bị có những nam thanh niên da đen đẹp trai, tài hoa và khỏe mạnh. Để cho ngài được vui vẻ cuối tuần, chúng tôi sẽ tuân theo bất kỳ mệnh lệnh nào của ngài. Ngoài, trong, đối thoại Pháp ngữ, một bước Pôra trở thành máy chụp ảnh, dạy luyện, giáo sư trong gia đình. Nữ học sinh cùng với bất kỳ yêu cầu gì khác, chúng tôi đều sẵn sàng đáp ứng. Không hỏi chúng tộc, giữ nghiêm bí mật !".

Kên nhổ một bãi nước bọt, ném tờ quảng cáo đi. Đó là quảng cáo nghề phụ kích thích tình dục bí mật. “Ngoài” ám chỉ sự giao hợp bình thường; “Trong” biểu thị đồng tính luyến ái; “Đối thoại Pháp ngữ” biểu thị giao cấu bằng miệng; “Một bước Pôra trở thành máy chụp ảnh” là cung cấp thân thể người mẫu đã được chụp ảnh cho những người thích chụp ảnh khiêu dâm; “Dạy luyện” là chỉ những người điên cuồng với tình dục; “Giáo sư trong gia đình” là chỉ những người dâm dục bị ngược đãi; “Nữ học sinh” là chỉ những người đồng tính luyến ái với phụ nữ.

Halem còn cung cấp mọi cơ hội cho những kẻ chơi trò dâm dục mặt trời trán bóng không nghĩ gì đến liêm sỉ. Ngoài ra còn có những kẻ dâm dục chuyên hòa giải việc trao đổi vợ chồng, đại lý thu thập quần áo lót... Nơi đây đích thực là chỗ tụ tập tất cả những

thứ không thể để cho người khác nhìn thấy của nước Mỹ.

Mỗi khi nhìn thấy những tờ quảng cáo này, Ken liền nghĩ “ngay cả Niu Yoóc cũng truy lạc tới mức độ này ư?”. Đã có sự tồn tại của những nghề phụ bí mật này thì cũng chứng tỏ rằng đã có nhu cầu, hơn thế, khách tới mua hầu như đều là người da trắng cả. Số người này, ban ngày đều đeo chiếc mặt nạ nghiêm trang đạo mạo làm việc ở trong các công sở, thế nhưng khi họ gỡ bỏ chiếc mặt nạ xuống, liền biến thành những con dã thú tới mua lấy sự hoan lạc, không còn nghĩ gì tới liêm sỉ nữa. Bọn họ đã tê dại dờ dẩn đối với những phản ứng kích thích và cần kích thích của nền văn minh hiện đại, hoàn toàn không thể dựa vào đời sống tình dục bình thường để được thỏa mãn.

Ở đó có căn bệnh mang cội rễ sâu xa của Niu Yoóc, không, của cả nước Mỹ nữa !

Men theo góc Đông Nam Halem, Ken đi từ phố 110 đến phố 130 về phía Đông, đó là vùng đất trung tâm của Halem. Ngôi nhà mà Ken cần tìm chính là ngôi nhà gác chung cư trên phố 123, khó khăn lắm Ken mới tới được trước ngôi nhà ấy.

Từ phía sau cầu thang ở trước cửa ngôi nhà có thể nhìn thấy bên trong giống như chiếc cống ngầm, trên tường người ta dùng sơn dầu, mực nước vắn năng, sơn phun... viết bừa vẽ loạn, bôi bác chẳng chịt tới mức độ không còn một chỗ nào bỏ trống. Chữ viết đều là những lời hạ lưu đê tiện có liên quan tới tình dục, trong đó còn pha tạp số ít biểu ngữ chống chiến tranh và những ngôn luận phê phán chính phủ, khiến cho người ta cảm thấy quá lố lăng, bậy bạ.

Ở trước cửa, một thanh niên và mấy đứa trẻ đầu tóc bù xù đang ngây dại nhìn Ken. Bụng của những đứa trẻ đều trương lên to tướng ở thành phố Niu Yoóc vì “thừa thịt quá nhiều” mà bán thân bất toại, thế mà ở đây chúng lại sa vào tình trạng thiếu dinh dưỡng ác tính.

- Giônì Hôát sống ở nhà nào nhỉ ?

Ken hỏi người thanh niên có đầu tóc bù xù, Ken nghĩ rằng dù sao thì ở đây cũng không có nhân viên quản lý.

- Không biết.

Người thanh niên vừa nhổ chiếc kẹo thom đang nhai, vừa trả lời.

- Không biết à ? Vậy gia đình anh trú ở đâu ? - Ken dùng khẩu khí uy hiếp, hỏi.

- Điều đó có quan hệ gì với gia đình tôi ?

- Tôi đang hỏi anh, gia đình anh trú ở đâu ?

Dù sao bọn lưu manh cũng là loại người không khảo không xưng, loại người này nói chung đều có một hai sự việc phiền phức - rất sợ bị cảnh sát hỏi tới.

- Tôi hiểu rồi. Gần đây tôi mới đến ở nơi này, do đó tôi không được rõ. Ông tới hỏi

Mariô ở trong nhà gác công cộng này xem.

- Mariô ?

- Phòng số 8 tầng một. Người ta là nhân viên quản lý ở đây.

Ken bỏ qua người thanh niên đầu tóc bù xù, bước vào ngôi nhà ở gác chung cư. Bên trong ngôi nhà rất tối, vừa từ bên ngoài bước vào, không để cho đôi mắt nhìn quen một lát thì không thể nhìn thấy gì cả. Không biết từ nơi nào của ngôi nhà này truyền tới âm thanh tivi.

Cuối cùng thì con mắt cũng đã thích ứng, bước lên cầu thang tới nửa chừng là tầng một, không khí hôi thối hỗn tạp không thể lưu thông được. Bộ khung của chiếc đèn treo nằm trên ban công mờ tối, khiến cho người ta cảm thấy nếu có động đất nhẹ một chút thì nó sẽ lập tức rơi xuống. Ken rón rén đi qua ở phía dưới đó.

Trên cửa không có biển đề họ tên và số hiệu, trên hành lang khắp nơi đều vút đầy những đồ rách nát từ trong các phòng đùn ra, có một căn phòng cửa hé mở, từ bên trong truyền ra tiếng nhạc Jazz với bộ gõ hiện đại mang âm lượng cực mạnh. Tựa hồ như đó chính là phòng mở tivi.

Ken nhìn vào khe cửa cánh cửa mở gọi to:

- Cho tôi biết, phòng của Mariô ở chỗ nào ?

Không có tiếng trả lời. Ken nhắc lại câu hỏi, khó khăn lắm mới có một phụ nữ trung niên béo ục ịch từ bên trong bước ra, qua khe cửa phóng tới một ánh mắt đầy nghi ngờ:

- Phiền phức quá ! Tôi chính là Mariô đây, ông là ai ?

- Bà chính là Mariô à ? Xin nói thực, tôi có chút việc muốn hỏi thăm bà.

Ken vốn cho rằng đối phương là một người đàn ông, không ngờ đó lại là một phụ nữ trung niên có giọng nói to. Lập tức, Ken thay đổi tư thế đối mặt với bà ta. Nhìn thấy chiếc huy hiệu cảnh sát sáng lấp lánh của Ken, Mariô như có chút sợ hãi, nhưng rồi khôi phục lại trạng thái cũ.

- Cảnh sát tới tìm tôi có việc gì vậy ?

Từ phía sau cánh cửa, bà ta phóng ra ánh mắt cảnh giác. Ở Halem, cảnh sát cũng không thể tin cậy được. Họ tin chắc rằng cảnh sát luôn luôn đứng về phía người có tiền và có quyền thế. Chỉ cần có cơ hội họ sẽ tiến hành xua đuổi đối với kẻ yếu và kẻ nghèo.

Bản thân Ken cũng thừa nhận người ta nghĩ như vậy cũng có lý. Sự thối nát của Cục Cảnh sát thành phố Niu Yoóc đã như bệnh tật ăn sâu vào xương tủy rồi. Không những cảnh sát, toàn thành phố Niu Yoóc này đều là bạn của những người có tiền. Chỉ có những người có tiền mới được coi là con người để đối xử, những người không có tiền thì rác rưởi. Sự chứng minh tốt nhất chính là Halem.

Ở phía Tây công viên Trung Tâm có “Phố người ở”. Nơi đây và phía Bắc hình thành sự đối lập rõ rệt: không gian rộng rãi, trái đầy thảm cỏ xanh rờn, những nhà chung cư cao cấp. Số tiền bỏ ra để nuôi dưỡng một con vật được cưng chiều của mọi người ở đây, đủ để nuôi dưỡng ba mươi người sống ở Halem.

Người ở địa phương này quyết không tới phố 100 ở phía Bắc. Đối với họ, phố 100 là Niu Yoóc mà lại không phải là Niu Yoóc. Ở trong khoảng cách chỉ đủ để ném một viên sỏi, đã đồng thời tồn tại thiên đàng và địa ngục nằm giữa nhân gian.

- Xin hãy cho tôi vào trong một lát !

Ken đẩy rộng cánh cửa, mạnh dạn bước vào. Trong phòng chỉ có một chiếc giường, một bộ bàn ăn, một chiếc tủ lạnh và một tivi. Ngoài ra không còn thứ gì khác.

- Cuối cùng thì ông muốn hỏi điều gì ?

Trước sự xâm nhập của Ken, Mariô đã biểu hiện sự phẫn nộ rõ rệt.

- Trước khi tôi hỏi bà, xin bà hãy tắt hộ cái tivi đang phát cuồng kia đi đã. Lẽ nào những người ở bên cạnh không bất mãn đối với những tạp âm của bà hay sao ? - Ken chỉ vào chiếc máy thu hình, nói.

- Có những việc còn làm phiền người khác hơn, mọi người đâu có thèm để ý tới ! - Mariô đốp chát lại một câu, nhưng vẫn bước tới tắt tivi, sau đó bà ta nhìn Ken với ánh mắt thù địch hình như đang nói - Cuối cùng là việc gì, có lời thì nói mau, có rắm thì đánh mau !

- Có đúng là Giônì Hôát đã sống ở trong ngôi nhà gác chung cư này ?

- Đúng vậy ! Có điều là hiện tại anh ta đã đi du lịch rồi.

Mariô trả lời rất dứt khoát, có chút vượt ra ngoài dự liệu của Ken.

- Giônì đã chết ở Nhật Bản là nơi du lịch của anh ta, anh ta không có người nhà ở đây ư ?

- Ông nói là Giônì đã chết ở Nhật Bản ? Có đúng vậy không ?

Mariô tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

- Đúng vậy, phía Nhật Bản đã gửi thông tri tới yêu cầu phía ta tới nhận thi thể.

- Anh ta vốn có một người cha già cùng ở đây, có điều, trước đây ba tháng đã chết rồi vì sự cố giao thông. Trời ơi, cho dù anh ta có tiếp tục sống nữa, chắc chắn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Anh ta không còn người thân thuộc nào khác ư ?

- Tôi nghĩ là không.

- Bà là nhân viên quản lý ngôi nhà gác chung cư này à ?

- Đúng vậy ! Ngôi nhà chung cư rách nát như thế này, không ai chịu thật thà giao nộp tiền thuê phòng.

- Giôni và cha anh ta làm nghề gì ?

- Giôni là một tài xế lái xe ca. Cha anh ta là một con quỷ rượu, mỗi ngày đều dùng số tiền con trai kiếm được, uống rượu say túy lúy. Khi say, trong miệng ông ta còn ngâm nga câu thơ nào đó. Ông ta là một ông già rất có vẻ như một nhà trí thức. Tôi cũng chẳng giao thiệp nhiều với họ.

- Bà chẳng phải là nhân viên quản lý ở đây hay sao ?

- Nhiệm vụ của tôi chỉ là thu tiền thuê phòng. Họ làm nghề nghiệp gì, không liên quan đến tôi.

- Cha của Giôni bắt đầu ở đây từ bao giờ ?

- Những người ở địa phương này đều đã sống ở đây từ rất lâu rồi. Bất kể nói như thế nào, tiền thuê phòng ở đây được kể là rất rẻ đó ! Đúng rồi, đại để là đã ở được trên dưới mười lăm năm rồi.

- Trước đó, họ sống ở địa phương nào ?

- Tôi làm sao biết được. Bởi vì hai cha con nhà đó vốn dĩ sống rất khép mình, không có quan hệ gì với những người xung quanh cả.

- Anh ta không nói tới Nhật Bản làm gì ư ?

- Ồ, đúng là anh ta có nói một câu không hiểu ra sao cả.

Mãi cho đến lúc này, lần đầu tiên Ken mới có phản ứng yếu ớt đối với Mariô.

- Một câu không hiểu ra sao cả ư ?

- Anh ta nói cần phải đến “Kisibây”.

- Anh ta nói là đến “Kisibây” à ?

- Đích thực là tôi nghe thấy như vậy.

- Câu nói đó cuối cùng là có ý nghĩa gì ?

- Làm sao tôi có thể biết được ? Đại để là tên gọi của một người Nhật Bản hoặc một địa phương nào đó của Nhật Bản. Tên gọi kỳ quặc của Nhật Bản thì vô khối !

- Anh ta nói với bà chỉ có một câu đó thôi ư ?

- Chỉ có một câu. Anh chàng đó không một chút nào đáng để cho người ta yêu quý,

ngay đến một câu sẽ mua về cho tôi một chút thổ sản đặc biệt cũng không có. Tuy nói vậy, nhưng người thì đã chết rồi, đâu còn nói gì đến thổ sản đặc biệt được nữa ! À, mà vì sao anh ta lại chết ?

- Bị giết !

- Bị giết à ? - Mariô há hốc miệng.

- Chúng ta cần phải có một bản trả lời cho phía cảnh sát Nhật Bản biết. Hãy để cho tôi vào thăm phòng ở của Giônì.

- Tại sao anh ta lại bị giết ? Bị giết ở Tôkyô à ? Xem ra, Tôkyô đúng là một nơi rất không an toàn.

Mariô như bị khuấy động sự hiếu kỳ, bà ta đứng ở bên cạnh nói luôn miệng. Ken không hề để ý đến, chỉ bắt bà ta đưa mình tới căn phòng mà cha con Hôoát đã ở.

Đó là một căn phòng tối tăm và vô cùng chật hẹp như những căn phòng khác. Cửa sổ bị bức tường của ngôi nhà gác chung cư bên cạnh che kín, giống như bị bịt kín mất một bên mắt. Trong căn phòng có một tivi, một tủ lạnh, một chiếc giường, một tủ áo, hai chiếc ghế, trên chiếc bàn nhỏ ở đầu giường kê một giá sách nhỏ, bên trên có mấy quyển sách. Chỉ có từng ấy thứ.

Ken mở tủ lạnh, bên trong không có thứ gì cả, nguồn điện đã bị cắt. Trong phòng thu xếp khá sạch sẽ, có lẽ là vì đi du lịch đường dài, cho nên phải sắp đặt gọn gàng một chút.

Thế nhưng, nhìn vào chiếc tủ lạnh trống rỗng đó, Ken luôn cảm thấy như chủ nhân của căn phòng này không có dự định sẽ trở lại đây nữa. Những dụng cụ gia đình còn lại, toàn là những thứ rách nát không đáng giá một trinh.

- Họ trả tiền thuê phòng đúng kỳ hạn chứ ?

- Về mặt này, họ là người thực hiện rất có nền nếp, tôi không phải thúc giục họ một lần nào cả.

- Tiền thuê phòng họ đã trả tới khi nào ?

- Tiền của tháng này đã thanh toán xong.

- Nói như vậy là anh ta còn có quyền sử dụng gần nửa tháng nữa ! Trước khi chưa được phía cảnh sát cho phép, xin hãy đừng động đến căn phòng này !

- Vậy hết tháng này sẽ làm như thế nào ?

- Được rồi, được rồi, trước khi chưa có chỉ thị, không được phép đụng tới !

- Ồ, phía cảnh sát nộp tiền thuê nhà cho tôi chứ ?

- Bà đừng lo, loại thùng rác này, không tìm được hộ thuê mới đâu !

- Có phải là thùng đựng rác hay không thì quan hệ chút gì đến ông !

Những lời nói tục tĩu, bẩn thỉu của Mariô, Ken bịt tai không nghe, bước mạnh ra bên ngoài căn phòng. Ken căn dặn Mariô phải giữ gìn nguyên trạng, chỉ căn cứ theo thói quen của cảnh sát mà nói, chứ cũng chẳng có cách nghĩ sâu xa gì. Ken tới đây tiến hành điều tra cũng chỉ là chấp hành mệnh lệnh của cấp trên mà thôi. Vì Ken sinh ra ở Halem, nên mới bị cưỡng bức làm nhiệm vụ này, chứ bản thân Ken chẳng mấy nhiệt tình.

Cách nghĩ của Ken là, một trong hai người da đen sống hay chết ở nước ngoài, căn bản không phải là chuyện gì lớn lắm. Vốn dĩ nhân khẩu của Niu Yoóc đã quá nhiều rồi, ở nơi này mỗi ngày đều có những thi thể nổi bập bềnh ở trên sông.

Ken tới địa phương này tiến hành điều tra cũng xuất phát từ một loại “lịch sự” đối với phía cảnh sát Nhật Bản. Phía cảnh sát nước khác đang có nhiệt tình tiến hành thu thập điều tra đối với vụ án này, phía cảnh sát của quốc gia người bị hại thực sự khó có thể mở miệng nói ra xin họ làm vừa phải.

- Nếu là một thi thể nổi lên trên sông Halem, thì có thể xử lý là do lỗi chân ngã xuống sông chết đuối.

Ken suy nghĩ lung tung. Không hiểu vì sao, đột nhiên Ken rất muốn nhìn thử mặt nước mờ tối ngẫu đực kia của con sông Halem.

Ở nơi cư trú của nạn nhân, Ken không tìm được bất kỳ đầu mối nào. Ken bèn tiến hành điều tra thân thuộc của người bị hại ở trong sổ hộ tịch của cơ quan chính phủ. Cục cấp phát hộ chiếu đã cấp hộ chiếu cho Giônì Hôoát, mục đích của anh ta tới Nhật Bản là tham quan du lịch, thị thực xuất nhập cảnh cũng lấy được danh mục giống như vậy.

Ken đã tới Trung tâm đăng ký sổ sách Trung ương, nơi quản lý việc khai sinh, khai tử, kết hôn của thành phố Niu Yoóc. Từ nơi đó, Ken được biết Giônì Hôoát sinh vào tháng 10 năm 1950 tại phố 139 phía Đông Niu Yoóc.

Cha Giônì là Uynxon-Hôoát, là binh sĩ lực quân Mỹ đã tham gia chiến trường trong cuộc chiến tranh Thái Bình Dương, tháng 9 năm 1949 phục viên rời khỏi quân đội, tháng 12 cùng năm đã kết hôn với Têlêsa Rốt, tháng 10 năm sau sinh ra Giônì. Sau đó đến tháng 10 năm 1958, người vợ Têlêsa Rốt của ông ta bị ốm rồi qua đời.

Trên đây là quan hệ hộ tịch của Giônì Hôoát, những người thân thuộc của Giônì đều đã chết hết.

Cục Cảnh sát thành phố Niu Yoóc đã đem kết quả điều tra kể trên thông báo cho

phía Nhật Bản biết. Cục cảnh sát thành phố cho rằng việc làm như vậy coi như đã tận hết chức trách của mình rồi, những sự việc về sau, căn cứ vào luật pháp thuộc địa, phía cảnh sát Nhật Bản chắc chắn sẽ hành động rất xuất sắc, họ cũng nghe nói cảnh sát Nhật Bản rất ưu tú. Một người da đen chết ở nước ngoài, tại đây căn bản không được gọi là một sự kiện.

Ken Sutan và cấp trên của Phân cục cảnh sát thứ 25, nơi đã hạ lệnh cho Ken phải tìm kiếm thân thuộc người bị hại, đều coi sự việc này là “sự việc đã kết thúc”. Thế nhưng phía Nhật Bản lại đề xuất lời thỉnh cầu mong phía Mỹ lại một lần nữa giúp đỡ tiến hành điều tra.

“Không có bất kỳ đầu mối nào của tội phạm. Do đó, xin hãy triệt để điều tra nơi ở của nạn nhân. Nếu có những tư liệu tham khảo khiến chúng tôi có thể suy đoán hoặc nhận định về tội phạm, xin hãy gửi tới hoặc liên hệ với chúng tôi”.

Lời thỉnh cầu này, thông qua Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, được chuyển tới Phân cục cảnh sát thứ 25.

- Cảnh sát Nhật Bản không biết đến bao giờ mới thôi quấy rầy ! - Ken nói với các đồng sự.

- Bởi vì người Mỹ bị hại, điều này có lẽ sẽ quan hệ tới vấn đề sĩ diện của Nhật Bản chẳng ?

- Ý tốt đẹp này đúng là đã đủ cho chúng ta kính giáo rồi đó !

- Vô luận như thế nào, đó là một công dân nước Mỹ bị giết.

- Dù cha tên khốn kiếp đó, tại sao lại chết ở Tôkiô, một nơi quý quái đáng ghét đó nhỉ.

Ken nghĩ tới vụ án một người Nhật Bản bị tên tội phạm cướp của giết hại tại Niu Yoóc vừa xảy ra trước đây không lâu, lúc đó may mà có người nhìn thấy, nên đã nhanh chóng bắt được hung thủ đưa về quy án.

Có lẽ phía cảnh sát Tôkyô hăng hái tiến hành điều tra cốt là để đền đáp đối với sự việc đó, nhưng lại gây thêm phiền phức một cách mù quáng. - Ken cho là như thế.

- Cậu chịu khó vất vả vậy ! Cậu phải một lần nữa tới cái ổ của thằng cha ấy để điều tra thêm xem.

Cấp trên nói với vẻ băn khoăn. Phố 123 là phạm vi quản lý của Ken, cho nên cuối cùng Ken cũng vẫn phải đi.

- Ở đó không còn lại bất cứ thứ gì ! Giường và ghế rách nát, tủ lạnh trống rỗng, cho dù tôi có muốn điều tra cũng chẳng có cách gì điều tra được.

- Thế thì cậu cứ điều tra tỉ mỉ, kỹ lưỡng những đồ vật rách nát kia lại một lần nữa,

sau đó tới trụ sở làm việc của Giônì và những nơi hấn thường tới, hỏi thăm xem, trước khi đi Nhật Bản, liệu có người nào đến tìm hấn không, điều tra kỹ xem hấn thường qua lại với những người nào.

Vốn là, những công việc thu thập điều tra này còn phải được tiến hành ngay từ khi phía Nhật Bản đề xuất lời thỉnh cầu lần thứ nhất. Thế nhưng, ở đây lại không làm tròn chức trách mà cho rằng người bị giết chết ở Nhật Bản, phía cảnh sát Nhật Bản phải tiến hành điều tra. Và lại, ở Niu Yoóc mỗi ngày đều liên tục phát sinh ra những vụ án quan trọng hung ác tột cùng, căn bản không thể chiếu cố tới những người đã chết ở quốc gia khác được.

Ken gắng gượng lê bước nặng nề tới phố 123. Anh vẫn không điều tra được bất kỳ thứ gì có giá trị hơn cuộc điều tra lần trước, và không có người nào đến tìm Giônì cả. Truy tìm điều tra những vùng Giônì thường lui tới khi còn sống, cũng chẳng phát hiện được bất kỳ nhân vật nào khả nghi.

Vì vất vả mệt nhọc mà chẳng thu được kết quả gì nên Ken bực tức nổi nóng, đang định báo cáo lên cấp trên công việc điều tra lần này chẳng thu được gì thì bỗng nhiên anh lại nghĩ tới một sự việc mà mình đã quên mất. Đó là câu mà Mariô đã nói. Nghe nói trước khi Giônì lên đường, đã nói với Mariô rằng anh ta cần tới Kisibây của Nhật Bản. Khi Ken hỏi “Kisibây” có ý nghĩa gì, Mariô trả lời có khả năng là tên gọi của một người hoặc tên gọi của một địa phương Nhật Bản.

Đây có thể là một đầu mối quan trọng chẳng ? Một tình huống quan trọng mà Ken đã quên mất, có lẽ điều này đã chứng minh được từ nơi sâu thẳm trong tâm can Ken vẫn có trách nhiệm nghề nghiệp. Ken liền trình báo tình hình này với cấp trên và “Kisibây” từ mấu chốt thần bí này, lập tức được thông báo cho Cảnh sát Nhật Bản biết.

Nghe nói trước khi khởi hành, nạn nhân đã từng nói câu “Cần tới Kisibây của Nhật Bản”. Từ “Kisibây” rất dễ dàng khiến cho người ta nghĩ tới đó là tên người hoặc tên địa phương.

Trước hết, giả định đó là tên người, vậy thì phải gắn với một dòng họ sẵn có như thế nào mới thích hợp ? Mom Shuken, Jôju, Moruju, Morugy, Kigu, Kyushubi, Kyuju... Nếu khoác lên những chữ khác, còn có thể suy nghĩ tới mấy dòng họ nữa, nhưng số này đều là những dòng họ không phổ biến.

Thứ nữa, nếu là địa danh, tương đương với phát âm “Kisibây” này thì không tìm thấy một địa danh nào ở Nhật Bản cả.

Chỉ có sáu địa phương phát âm tương tự với “Kisibây” đó là: Ganken thuộc huyện Yamaguchi, Moruji thuộc huyện Tôkon, Kishurai thuộc huyện Aiai, Itetsu thuộc phủ Tathan, Kyuju thuộc phủ Keitu, Kyuju thuộc huyện Senyo.

Trong các chú giải địa danh Nhật Bản không ghi chép những thôn trang nhỏ, bộ lạc nhỏ, có lẽ có những địa phương phát âm là Kisibây, bộ phận điều tra cũng muốn tìm đến nhưng hầu như không có khả năng.

Và lại, khi người bị hại nói câu “Cần tới Kisibây của Nhật Bản” nếu anh ta coi “Kisibây” là địa danh, thế thì có thể suy nghĩ tới đó là tên gọi của một phạm vi khu phố nhất định, hoặc là một nơi thắng cảnh du lịch ít nhiều cũng có tên tuổi.

Bộ phận điều tra không thể bảo đảm có thể tiến hành điều tra đối với cảnh sát phụ trách sáu khu vực đó, làm sao có thể hỏi được ở nơi đó có người nào, hoặc đồ vật nào, hoặc địa phương nào có quan hệ nào đó với một người Mỹ có tên gọi là Giônê Hôát ?

Ngay đến cả phía nêu ra câu hỏi cũng không hiểu rõ đối tượng mà mình cần phải tìm, những câu hỏi điều tra mập mờ hồ hồ theo kiểu này, sẽ khiến cho phía bị hỏi cảm thấy mù tịt, chẳng hiểu gì. Vấn đề mà bộ phận điều tra quan tâm là có hay không có người hoặc vật có quan hệ và quan hệ như thế nào.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, phía cảnh sát của sáu khu vực đó đều trả lời rằng “không có người và đồ vật nào có thể phù hợp với tên gọi đó”. Đó là sự việc đã được dự đoán từ trước.

Cách nhìn nhận từ ngữ mấu chốt này là tên người đã dần dần chiếm ưu thế. Thế nhưng vô luận điều tra như thế nào, ở bên cạnh người bị hại cũng không thể phát hiện một nhân vật nào có thể phù hợp với cái tên gọi “Kisibây”.

Có người đã nêu ra ý kiến:

- Có thể là tên gọi của một công ty, khách sạn, quán rượu, quán trà nào chăng ?

Nếu đúng là như vậy, thì có một công ty đồ dùng hóa trang rất có danh tiếng khá phù hợp với tên gọi đó. Nhưng giữa công ty ấy với người bị hại không phát hiện được bất kỳ sự liên hệ nào.

Ngoài ra, những cửa hiệu kiểu như khách sạn, quán rượu, quán trà có tên gọi “Kisibây” ở Tôkyô và trong các thành phố lớn ở xung quanh Tôkyô như Tathan, Keitu, Shinko và những nơi khác cũng không có manh mối gì cả.

Hoàn toàn đã hết cách ! Khó khăn lắm mới có một đầu mối duy nhất từ Niu Yoóc truyền tới, cũng đã bị cắt đứt.

NGHI VẤN TRONG MỖI TÌNH VỤNG TRỘM

1

Koyamada Bufu gần đây nảy sinh hoài nghi mơ hồ không rõ ràng đối với vợ mình là Bunshi. Từ trên thân vợ, Kôyamada cảm thấy có hơi hướng của người đàn ông khác.

Khi hai vợ chồng trò chuyện, câu trả lời của người vợ thường chậm chạp thiếu nhịp nhàng, lúc đó Kôyamada cảm thấy linh hồn của nàng hình như đã bị lặng lẽ cuốn hút tới một nơi nào đó, thứ còn lại ở bên Kôyamada chẳng qua chỉ là một thân xác trống rỗng mà thôi. Khi Kôyamada gọi, nàng bỗng giật mình tỉnh táo trở lại, thái độ vô cùng khéo léo, không hề lộ ra một dấu vết nhỏ. Thế nhưng che giấu càng khéo léo bao nhiêu thì Kôyamada càng cảm thấy nàng giả tạo duyên dáng bấy nhiêu.

Kôyamada rất yêu vợ. Anh cảm thấy vô luận ở đâu vợ mình cũng đều tỏ ra có tài nghệ. Trên thực tế, khi vợ chồng họ sánh đôi đi ra ngoài, những người đàn ông đi sát qua, bao giờ cũng phải ngoái cổ lại nhìn, trong con mắt họ không thể giấu giếm được sự thèm muốn và đổ kỵ. Anh cảm thấy vợ mình mạnh hơn mình rất nhiều, bản thân mình thực sự không xứng đáng với một người vợ như vậy.

Chính vì vậy, Kôyamada luôn cho rằng tất cả những người đàn ông ở trên thế giới này đều đang chú ý đến Bunshi, chỉ cần mình hơi có chút lơ là sơ ý, nàng sẽ lập tức bị những người đàn ông như đói như khát kia lôi cuốn đi.

Khi còn khỏe mạnh, trước khi đi làm việc, bao giờ Kôyamada cũng làm tình với vợ, như vậy chẳng khác gì đã dán lên một tờ giấy niêm phong đối với những người đàn ông khác. Khi thể lực yếu, anh không thể hoàn thành “công việc” của buổi sớm, nhưng cũng nhất định phải tiến hành “tiếp xúc” với vợ. Anh nghĩ rằng ngày hôm nay vợ mình đã không phải là “cô gái trinh nguyên” nữa thì anh mới có thể yên lòng.

Có lẽ là vì trở tài về mặt này quá mức, cộng thêm những nguyên nhân khác, Kôyamada đã mắc bệnh lao phổi, trên cuống phổi chàng đã phát hiện một số ổ bệnh nhỏ, bác sĩ căn dặn phải nghỉ ngơi điều dưỡng hai năm. Vì làm việc ở trong một công ty nhỏ, đời sống chỉ dựa vào bảo hiểm xã hội, tiền lương của anh chỉ lĩnh được nửa năm đã ngừng phát, do vậy cuộc sống của hai vợ chồng bỗng chốc lâm vào túng thiếu, quần bách.

Để đảm bảo đời sống gia đình và có tiền chữa bệnh cho Kôyamada, Bunshi đành phải ra ngoài làm việc. Muốn tìm một công việc mang tính chất tạm thời, thời gian ngắn mà thu nhập lại cao, thì chỉ có công việc làm vào ban đêm.

Từ trên quảng cáo của một tờ báo, Bunshi biết được có một quán rượu tên gọi là

“Katokurai” đang tuyển phục vụ viên, nàng liền tới đó xin việc. Ngay ngày hôm đó công việc được bàn định ổn thỏa. Người chủ quán rượu vừa nhìn thấy khuôn mặt và dáng người xinh đẹp của Bunshi, liền ưng ngay, lập tức phá lệ, cung cấp những ưu đãi hậu hĩnh cho nàng.

Nghe nói làm việc ở quán rượu, trên mặt Kôyamada đã lộ ra vẻ không vui. Nhưng trước mắt là tiền lương cao gấp mấy lần mình nên anh không thể không giữ vẻ trầm mặc. Để sớm khôi phục sức khỏe, bản thân mình cần phải dùng loại thuốc tốt, lại cần phải tăng cường chất dinh dưỡng. Những thứ này đều đòi hỏi phải có rất nhiều tiền. Cuối cùng thì vợ vẫn là vì chồng mới chủ động lao thân tới làm việc ở trong cửa hàng phục vụ ban đêm.

- Hiện tại, những phụ nữ đi làm việc ban đêm, căn bản không giống như ngày trước, vì để thoát khỏi cảnh đói nghèo mới phải đi làm. Những người muốn nhanh chóng kiếm được càng nhiều tiền đều vui vẻ thoải mái chấp nhận. Trong số những người đó, có những nữ nhân viên của các công ty, lại có những nữ sinh của trường đại học, còn có rất nhiều người là những bà lớn nữa. Ngoài anh ra, bất cứ người nào khác, em đều không để lọt vào mắt đâu. Cho nên, vô luận là em làm việc ở đâu, đều xin anh cứ yên lòng. Anh hãy rũ bỏ sự lo lắng mù quáng của anh đi, để nhanh chóng chữa trị cho sức khỏe được bình phục !

Bunshi trấn an chồng rồi ra ngoài làm việc. Kôyamada vào bệnh viện điều trị, sau nửa năm thì xuất viện. Vì anh còn trẻ, lại có thể lực, nên bệnh đã nhanh chóng chữa khỏi so với dự đoán ban đầu, được phép nghỉ ngơi điều dưỡng ở nhà. Dù vậy, tình trạng sức khỏe của anh tạm thời chưa thể tham gia làm việc được, gánh nặng cuộc sống gia đình vẫn cần phải dựa vào một mình Bunshi.

Kôyamada luôn cảm thấy mình có lỗi với vợ, Bunshi bèn đưa mắt nhìn chồng, nói:

- Anh xem, anh đang nói những lời gì thế ? Chúng mình chẳng phải là vợ chồng hay sao ? Khi chồng đau ốm, người vợ cáng đáng công việc gia đình, đó chẳng phải là sự việc của đạo lý muôn thuở hay sao ? Những câu nói khách sáo như người ngoài của anh, em không thích đâu.

Thời gian chỉ có nửa năm, Bunshi trông càng xinh đẹp mê người, quả thực đã khiến cho người ta phải nhìn nàng bằng con mắt khác.

Trước đây nàng tuy có chút quê mùa thô kệch, nhưng lại có vẻ xinh đẹp dịu dàng mà Kôyamada rất yêu thích, bây giờ nàng đã mất đi mùi vị riêng biệt độc đáo của những món ăn thường ngày trong gia đình, mà đã biến thành những món ăn cao quý, vô luận là ai cũng đều có thể được thưởng thức.

Kôyamada vừa nói ra những điều như vậy, Bunshi liền cười:

- Xem kìa, anh đang nói những lời gì thế ! Em là người chỉ thuộc của riêng một mình anh ! Nếu anh có thứ cảm giác đó, thì đấy chỉ là chiếc mặt nạ em dùng để sử dụng

đối với khách hàng mà thôi. Thế nhưng em đang vì anh mà bảo vệ một cách trân trọng, bản thân em chỉ thuộc của riêng một mình anh đó !

Thế nhưng, ngay cả đến khuôn mặt vốn chỉ nên vì mình mà gìn giữ không tô son thoa phấn kia, như đã được thương nghiệp hóa rồi.

Chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, lưỡi cuốc của người khác đã bổ vào trong vườn hoa mà bản thân mình tận tâm tận sức vun trồng, lưỡi cuốc đó tài hoa hơn mình rất nhiều, đó là lưỡi cuốc chuyên nghiệp hóa đã được tính toán rất tinh vi và chuẩn xác.

Để trang điểm cho nhan sắc ban đêm càng thêm đẹp, sự thay đổi đó của người vợ có lẽ cũng là việc bức thiết, bất đắc dĩ. Bunshi đã không phải là người vợ của một mình Kôyamada nữa, nàng đã là “Nữ lang trên tòa bạc” và đã bị biến thành của chung của mọi người rồi. Vì vậy, sinh mệnh nguy hiểm trong một sớm một chiều của Kôyamada mới được cứu sống, bệnh tình đã có chuyển biến tốt, có được cuộc sống như hiện tại, đều do công lao của người vợ cả.

Tuy trong lòng rất không vui, nhưng nếu chỉ có như vậy thì hẳn Kôyamada vẫn có thể chịu đựng được. Người vợ của anh và “Nữ lang trên tòa bạc” chung của công chúng đồng thời tồn tại là một loại thỏa hiệp phải sử dụng để thoát khỏi khốn cảnh và bất đắc dĩ.

Thế nhưng, bộ phận đã được công khai hóa đó đã xâm phạm vào vợ chàng một cách không thương tiếc, mảnh vườn nhỏ bé vì anh mà được bảo tồn đó đang bị lấn dần.

Tình trạng này Kôyamada cũng phải can rằng, liệu mình nhẫn nhục, anh phải nhẫn nhục cho tới khi nào mình khỏi bệnh mới thôi. Đợi đến lúc đó, anh sẽ liền một mạch quét sạch sự gặm nhấm, làm cho mảnh vườn thuộc về mình sẽ sống lại, rồi anh sẽ trồng trọt chăm bón những bông hoa tươi đẹp, không để cho bất kỳ kẻ nào nhìn ngấm.

Nhưng thời gian gần đây Kôyamada bắt đầu cảm thấy vợ mình đang tồn tại một loại cá tính khác. Không biết bắt đầu từ bao giờ, lưỡi cuốc của người đàn ông khác đã lưu lại dấu vết khai thác mới ở tron thân thể của vợ mình. Nàng đang từ người vợ của mình biến thành người đàn bà của người đàn ông khác. Vườn hoa mình ngắm nhìn thương thức đã bị phá hủy, hạt giống mà người đàn ông khác gieo xuống đã nảy mầm, đã thai nghén nuôi dưỡng nụ hoa khác, sắp sửa nở ra những bông hoa hoàn toàn khác lạ.

Kôyamada cảm thấy rùng mình ghê sợ. Đây không chỉ là suy nghĩ lung tung vô vẩn, mà chính là trực giác bản năng của một người chồng. Tiếng chân bước của người đàn ông khác đó thậm chí đã truyền tới bên gối trong phòng ngủ của hai vợ chồng.

Cho dù Kôyamada nói ra sự hoài nghi của mình, Bunshi cũng chỉ cười cho qua chuyện. Sau đó nàng thể hiện ra bộ mặt đáng thương, oán trách chồng vì sao lại không tin tưởng mình.

Tiếng bước chân của người đàn ông khác ngày càng rất gần. Những thứ mặc trên thân nàng đều có sự biến đổi, ngay cả đến nước hoa cũng đã thay đổi. Đó không phải là

loại nước hoa dùng trong buôn bán, mà là thứ chiêu theo sự ưa thích cá nhân của một nhân vật đặc biệt nào đó. Trước đây nàng vẫn chỉ thích dùng nước hoa trong nước sản xuất, nàng nói thứ nước hoa đó tương đối hòa hợp với mùi vị thân thể mình. Thế nhưng hiện tại nàng đã đổi sang dùng nước hoa nhập ngoại, đó là một loại nước hoa xa hoa quý hiếm.

Đồ trang sức của nàng cũng đã tăng thêm những thứ mà Kôyamada không biết, như dây chuyền hổ phách NgaLaTư, vòng đeo tay “Giọt lệ Anh đào” sản xuất từ Mỹ. Kôyamada hỏi, nàng liền nói:

- Của khách cho đó !

Thế nhưng nếu là tặng phẩm đơn thuần của khách thì những thứ này quá đắt. Khách tới quán rượu không phải là những người bình thường đây !

Kôyamada luôn cảm thấy chiếc dây chuyền nước Nga và vòng đeo tay nước Mỹ kia là của cùng một người tặng, vì màu sắc và hình dạng đều rất giống nhau.

Điều càng thêm tệ hơn, từ nơi sâu kín trong cơ thể nàng còn đặt một thứ “dị vật” mà trước đây trong quan hệ vợ chồng chưa hề dùng đến. Mỗi khi chung đụng trong phòng, họ đều sử dụng bao tránh thai, lẽ dĩ nhiên, trước khi Kôyamada chưa hoàn toàn khôi phục sức khỏe, không sinh con, đó là điều mà hai vợ chồng đã bàn bạc kỹ. Gần đây Bunshi lại nói dùng bao tránh thai sẽ ảnh hưởng tới khoái cảm tình dục, do đó đã đặt lên một vòng tiết dục ở trong tử cung. Việc vợ chủ động đặt “dị vật” đó vào khi chưa được phép của mình, Kôyamada cảm thấy trong lòng rất không vui. Thế nhưng, tạm thời họ còn cần thiết phải tiếp tục tránh thai, đối với biện pháp mà người vợ nhận nhục chịu đựng sự xấu hổ để sử dụng, Kôyamada cũng không còn cách gì phản đối được.

Kôyamada cho rằng vợ mình đã nghe theo yêu cầu của một người đàn ông khác mới đặt thứ đó vào. Chính trong lúc đó chàng mới nhận thức được rõ ràng là vợ mình đã không còn chung thủy.

Vô luận là sự việc đáng hoài nghi như thế nào, nhưng chỉ cần không nắm được chứng cứ thì chẳng thể có biện pháp gì. Hiện tại bản thân chỉ là một người đàn ông vô tích sự đang sống bám vợ, nhưng Kôyamada vẫn quyết tâm đòi lại người vợ đã bị đánh cắp.

Khi Kôyamada chuẩn bị lao vào cuộc chiến đấu đó, thì vợ anh đột ngột mất tích.

Đêm hôm đó, người vợ không trở về nhà. Lâu nay nàng tuy có vẻ không chung thủy nhưng chưa hề hành động trắng trợn như thế này bao giờ. Đây có thể là một sự khiêu chiến đối với Kôyamada. Kẻ thù đã tích lũy được đầy đủ sức chiến đấu, công khai tuyên chiến với anh, chúng đã gỡ bỏ chiếc mặt nạ, để lộ ra bộ mặt vốn có.

Kôyamada chờ đợi vợ trở về, suốt đêm không ngủ. Với cảm giác bị sụp đổ hoàn toàn, anh nghênh đón buổi sớm mai tới. Đây là một buổi sớm mai tàn khốc, hoàn toàn thất bại của người chồng.

Đối với người đàn ông kia, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một buổi sớm thắng lợi huy hoàng. Có lẽ hắn đang vừa vuốt ve làn da của vợ người khác vừa suy ngẫm tỉ mỉ cảm giác của thắng lợi đó chẳng ? Còn bà ta đàn bà kia, cuối cùng đã thoát khỏi được sự trói buộc của người chồng, làn da nàng cũng vì những cuộc làm tình hả hê mãn nguyện và những giấc ngủ đầy đủ mà càng đầy sức sống.

Thật là thảm hại ! Thật quá vô tình vô nghĩa ! Quả thật khiến cho người ta bực tức phẫn nộ ! Kôyamada không hoàn toàn chịu đựng bỏ ý định, có lẽ bản thân anh còn có thể cướp lại được người vợ trở về. Anh còn quá lạc quan, suy nghĩ vì một sự việc bất đắc dĩ nào đó mà nàng chưa thể trở về được, cũng có khả năng là vì cửa hiệu đóng cửa muộn, nên phải nghỉ lại nhà một đồng nghiệp của cửa hiệu chẳng ? Rồi người bạn trêu đùa làm cho nàng mãi vui quên cả việc điện thoại báo về nhà.

Chờ suốt mãi tới giữa trưa, Bunshi vẫn chưa trở về. Kôyamada không sao tiếp tục chờ đợi được nữa, anh đã quay gọi số điện thoại đến nhà bà chủ.

Kôyamada nhất định nhờ người gọi bà chủ đang ngủ say sưa phải tỉnh dậy. Khi nghe nói vợ đã từ cửa hiệu ra về đúng thời gian hết giờ làm việc đêm hôm qua, anh mới tỉnh ngộ. Sự phản bội của vợ đã là điều đích thực, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Đêm hôm qua Chokubi rời khỏi cửa hiệu đúng giờ như mọi ngày, thời gian không muộn lắm !

Bà chủ nói còn ngái ngủ, mơ hồ trả lời. “Chokubi” là tên sử dụng trong cửa hiệu của Bunshi.

- Cô ta có cùng đi ra với một người nào khác không ? Ví dụ như đi cùng một người bạn hoặc cùng một vị khách chẳng hạn ?

-Ồ, điều này tôi không chú ý. Có điều, được khách mời, sau khi cửa hiệu đóng cửa, đi chơi tới một nơi nào đó, sự việc này cũng có thể có !

- Thế nhưng, đi chơi suốt một đêm, sự việc này không thể có chứ ?

- Điều này thì... Nếu không phải là cùng khách trú ngụ ở một nơi nào... !

Sau khi buột miệng nói ra, bà chủ bỗng nhiên phát hiện người nói chuyện với mình là chồng của nữ chiêu đãi viên. Lúc này, ý thức朦胧 lung chưa hoàn toàn tỉnh ngủ của bà mới tỉnh táo trở lại.

- Thế thì, cô Chokubi, không... vợ ngài,.. cô ấy còn chưa về nhà sao ? - Bà chủ đã thay đổi ngữ điệu.

- Chưa về ạ. Đêm hôm qua cô ấy không nói với bà chủ đại thể như cô ấy thuận đường đến nơi nào chẳng hạn ?

Nếu Bunshi đem sự việc đó nói cho người khác biết, thì nàng phải liên lạc với mình. Thế nhưng Kôyamada với tâm tình của một người chết đuối muốn bám lấy cây cỏ mạ, đã hỏi câu hỏi đó.

- Cô ấy cũng không nói gì cả. - Bà chủ như rất băn khoăn, nói - Có điều, có lẽ cô ấy sẽ về nhanh thôi, có thể là sẽ từ nơi đến trong buổi tối hôm qua.

- Có thể có khả năng đó sao ?

- Cũng có thể cô ấy đã nhận lời mời trú lại ở trong nhà bạn. Nơi có thể là tương đối xa.

- Cũng có thể như vậy. Nhưng từ trước tới nay, cô ấy chưa hề có tình trạng ngủ qua đêm ở đâu mà không về nhà.

- Tôi nghĩ rằng ngài không cần phải suy nghĩ tới mức nghiêm trọng như vậy, cứ chờ thêm một lúc nữa đã. Không bao lâu, chắc bà nhà sẽ bình thản tới làm việc cho mà xem ! Tối lúc đó tôi sẽ lập tức để cho bà nhà liên lạc với ngài. Tôi sẽ mắng cho cô ta một trận, không cho phép để cho chồng phải lo lắng. Do vậy, xin ngài không cần phải quở trách bà nhà nghiêm khắc.

Hình như bà chủ rất sợ Koyamada nghiêm khắc truy cứu vợ, từ đó sẽ khiến cho mình sa vào cảnh ngộ mất đi một nữ chiêu đãi ưu tú, nàng có thể là lực lượng chiến đấu quan trọng của cửa hiệu. Thế nhưng, tới giờ làm việc rồi mà vẫn chưa thấy Bunshi xuất hiện, cũng không liên lạc gì với cửa hiệu.

Kể từ đêm hôm đó trở đi, Bunshi tuyệt nhiên không có tin tức gì. Bunshi đi tới địa phương nào ? Một chút tin tức cũng không có, cũng chẳng có dấu tích gì về sự cố giao thông hay bị lừa bắt đi mất. Nếu là có sự cố giao thông, thì phía cảnh sát hoặc y viện cấp cứu cần phải truyền đạt thông tri tới. Nếu là bị lừa bắt đi, bọn tội phạm cũng sẽ đưa yêu sách tới. Đằng này vẫn bật âm vô tín.

Kôyamada kiểm tra lại đồ dùng cá nhân của vợ. Từ trước tới nay, trong quan hệ vợ chồng họ đều tôn trọng bí mật của nhau, chưa bao giờ lục lọi đồ dùng cá nhân. Thế nhưng, nếu trong hai phía vợ chồng có một người bị mất tích thì đó lại là một chuyện khác.

Trong số đồ dùng cá nhân của nàng, chưa biết chừng sẽ để lại một số đầu mối có liên quan đến người tình của nàng. Nhưng Kôyamada không tìm thấy đầu mối đó, mà ngược lại, đã phát hiện ra một tình hình đặc biệt kỳ dị.

Bunshi để lại toàn bộ đồ trang sức và đá quý, trong đó cũng có cả dây chuyền hồ phách và vòng đeo tay “giọt lệ Anh đào”. Ngoài ra, những bộ quần áo mà nàng thích cũng đều vẫn treo ở trong tủ áo nguyên phong bất động, ngoài những thứ đã mặc ở trên người đi làm ngày hôm đó ra, toàn bộ đều để ở nhà cả.

Điều này thực sự đã làm cho Kôyamada khó hiểu. Nếu Bunshi đã chạy trốn sau khi bàn bạc với người đàn ông kia, thì tài sản riêng của nàng phải đem theo hết, không để lại một thứ nào mới phải. Hay là đã phát sinh ra tình hình khẩn cấp nào, nàng đột ngột quyết định bỏ trốn, vội tới mức ngay cả thời gian lấy đi tài sản riêng của mình cũng không có. Nếu không phải, thì chỉ ít nàng cũng phải đem theo dây chuyền và vòng tay là vật đáng nghi ngờ rất lớn, có được từ người đàn ông đó chứ ! Thậm chí, ngay cả những thứ đó nàng cũng đều bỏ lại cả.

Ngày hôm sau, bà chủ đến tìm Kôyamada. Bunshi đột ngột bỏ đi không làm việc nữa, điều này đã khiến cho cửa hiệu rất lo lắng.

- Có người khách nào đặc biệt thân cận với nàng không ? - Kôyamada hỏi bà chủ.

- Chokubi là người rất có duyên, nhiều người đàn ông nịnh nọt chiều chuộng. Nhưng hình như không có người nào đặc biệt.

Bà chủ không hồ thẹn là con người được rèn luyện ra từ trong thế giới đời sống ban đêm, bà dùng ánh mắt rất trong sáng lại rất sắc sảo nhìn khắp lượt trong phòng. Ánh mắt đó hình như đang hoài nghi Kôyamada đang giấu vợ mình ở nhà.

- Phải chăng là vợ tôi đã đến nhà người bạn trong cửa hiệu ?

- Chokubi rất được khách hàng yêu quý, nhưng sự tiếp xúc giữa cô và các bạn lại tỏ ra không tốt. Điều đó vốn là điểm chung của các nữ chiêu đãi đã có chồng.

Kôyamada phát hiện ra tình tiết mới. Mỗi tuần lễ có hai lần, quá ba giờ sáng Bunshi mới về tới nhà, nàng giải thích là vì cửa hiệu đóng cửa muộn, Kôyamada tin là thật, vì nàng nói cửa hiệu đã cử xe đưa nàng về.

- Làm công việc này, phải lựa chiều theo ý của khách. Khách không đi, chúng em cũng không thể về được, xin anh thông cảm cho ! - Nàng nói vậy, Kôyamada còn biết nói gì nữa.

Tuy không phải là không hoàn toàn nghi ngờ, nhưng Kôyamada cảm thấy bản thân mình là người sống bám vợ, vì để dẹp bỏ tâm lý ghen tuông đổ kỵ của mình mà tìm hiểu tình hình ở cửa hiệu để chứng thực, như vậy thì thật chẳng ra gì.

Thế nhưng, bây giờ nghe lời nói của bà chủ, chàng mới biết thì ra cửa hiệu trước

sau vẫn đóng cửa vào lúc mười hai giờ đêm.

- Cho dù có muốn tiếp tục kinh doanh, thì cảnh sát cũng không cho phép. Chokubi đã về nhà đồng thời với lúc cửa hiệu đóng cửa. - Bà chủ nói.

Từ cửa hiệu về nhà, chỉ cần một giờ là tới nơi. Nếu xe chạy nhanh thì thời gian còn có thể rút ngắn hơn. Nhưng Bunshi mỗi tuần lễ có hai lần ở đâu trong thời gian trống khoảng hai, ba giờ ? Thời gian đó nàng ở đâu và với ai ?

Kôyamada bắt đầu tìm kiếm Bunshi, tuy nhiên, cho dù có tìm thấy, cũng chẳng thể bảo đảm được nàng sẽ trở về. Nhưng anh lại không muốn rũ bỏ sự nỗ lực, từ trong lòng mình, Kôyamada vẫn còn rất yêu vợ. Anh quyết định trước hết phải tìm cho ra tên tình phu của vợ, nàng nhất định đang ở bên cạnh hắn. Có lẽ nào họ lại không để lại dấu tích của hành vi bất chính ở một nơi nào đó ? Chính những đêm người vợ trở về nhà muộn, có lẽ tên đàn ông ấy đã đưa nàng tới một nơi lân cận.

- Xe !

Kôyamada cảm thấy đã phát hiện ra một mục tiêu. Tuy nhiên, cho tới hiện nay anh vẫn luôn luôn tin tưởng vào sự giải thích “cửa hiệu cử xe đưa về”. Kỳ thực Bunshi ra về đúng giờ, và tự mình tìm xe. Khi Kôyamada lo lắng vì vợ trở về nhà muộn nên muốn đi đón thì Bunshi luôn ngăn cản “đã có xe đưa về, do vậy không cần phải lo”, nàng còn nói: “Đi đón trong lúc nửa đêm canh khuya, có thể khiến cho bệnh tình của anh khó khăn mới có chuyển biến tốt gặp nguy hiểm xấu trở lại”.

Bây giờ nghĩ lại, Kôyamada khẳng định là vì nàng được tên đàn ông đó đưa về, cho nên, nếu chồng đi đón sẽ bất tiện.

Giả sử tên đàn ông đó lái chiếc xe riêng của nhà đưa nàng về, thế thì, chúng có thể lưu lại dấu tích ở một nơi nào không ? Kôyamada bắt đầu dò hỏi tin tức.

Việc dò hỏi tin tức của Kôyamada là một việc rất khó khăn, bởi vì vùng này vốn dĩ rất vắng vẻ hẻo lánh, hầu như không có người nào chưa ngủ vào thời gian muộn như vậy, những đối tượng có thể hỏi thăm được rất hạn chế. Điều kiện tiên quyết là phải tìm cho được những người chưa ngủ vào lúc đó.

Thế nhưng, những người ấy làm sao có thể tìm được ? Ngay cả đến ga xe lửa phồn hoa nhất ở gần đây, sau chuyến xe cuối cùng, cũng đã trở nên lạnh lẽo, hướng hồ nhà của Kôyamada ở một xóm ỉnh hoang vu, cây mọc um tùm, lại cách ga xe rất xa. Cho dù trong thời gian đó anh có quanh đi quẩn đấy, cũng chẳng thể gặp được một người nào.

Mỗi ngày, cứ đến đêm khuya, Kôyamada đi đi lại lại ở xung quanh nhà mình, điều này đã trở thành công việc duy nhất hiện tại của anh, có một lần anh bị cảnh sát tuần tra gọi lại gắng hỏi một hồi.

Bởi vì mọi đồ dùng cá nhân của vợ còn nguyên ở cửa hiệu nên Kôyamada đã tới cửa hiệu rượu “Katokurai” nhận. Lúc trở về, Kôyamada đi cùng những người tan ca trở về

nhà, theo hướng về nhà mình. Ở bên cạnh con đường gần nhà ga xe hỏa đang tiến hành một công trình gì đó, gây trở ngại nghiêm trọng cho giao thông. Dòng xe không tiến được, đoàn người ứ lại trên đường dành cho người đi bộ, họ len lỏi xuyên qua giữa dòng xe đó, từng người lái xe ruột nóng như lửa đốt, tiếng còi kêu inh ỏi khắp nơi, không lúc nào ngớt.

Hai người trông có dáng vẻ như hai viên chức công ty, kết bạn cùng đi với Kôyamada oán trách nói:

- Vào thời gian này còn làm việc cái con mẹ nó à ?

- Chẳng phải là họ đang thi công công trình đó sao ?

- Họ hoàn toàn có thể tránh thời gian cao điểm ứ tắc giao thông này, làm việc vào lúc nửa đêm cũng được mà ! Trước đây không lâu khi xây dựng công trình đặt đường ống nước ở gần nhà tôi, họ chỉ làm vào lúc nửa đêm.

- Có lẽ đây là một công trình khẩn cấp.

- Cứ coi là như thế, nhưng họ không hề nghĩ tới nỗi phiền phức mà họ đem lại cho người đi đường. Nếu vì công trình này mà gặp phải sự cố giao thông nào đó, không bắt người thi công công trình tiến hành bồi thường thì không xong với tôi !

Vô tình nghe được lời oán thán của họ, Kôyamada nhớ lại khoảng một tháng trước đây, vào lúc nửa đêm, anh đột nhiên cảm thấy khát nước, bèn vặn vòi và phát hiện nước ngừng chảy. Lúc đó đang tiến hành thi công công trình đường ống nước máy gần nhà mình.

Lời đối thoại của hai nhân viên công ty kia đã gợi ý cho Kôyamada: Người phụ trách công trình đặt ống nước máy có lẽ đã nhìn thấy vợ mình.

Ngày hôm sau, Kôyamada tới Sở Quản lý nước máy thuộc sở Xây dựng thành phố, tìm đến nhân viên thi công tham gia hạng mục công trình đó, biết được sở Quản lý nước máy thành phố K đã bao thầu hạng mục công trình này, ấy là Công ty Công trình của thành phố, có tên gọi là “Kôhonkôgyô”.

Kôyamada lại tới phòng nghiệp vụ của Công ty Công trình, từ chỗ người phụ trách, đã hỏi thăm được tên của mấy nhân viên công trình. Anh bèn bí kiên nhẫn đi tới hiện trường thi công và gia đình của họ, đưa cho họ xem bức ảnh của vợ mình, rồi hỏi họ trong quá trình thi công có nhìn thấy một chiếc ô tô hoặc một người đàn ông nào đưa nàng về nhà hay không.

Số nhân viên công trình nhấp nháy ánh mắt hiếu kỳ, thế nhưng đều trả lời là không

nhìn thấy. Đầu mỗi khó khăn mới nghĩ ra được này cũng bị đứt tại đây. Kôyamada vẫn không nản chí.

Trong số nhân viên công trình, thực ra không phải chỉ có những nhân viên chính thức, có lẽ còn có một số dân công hoặc công nhân tạm thời từ nông thôn đến. Trong số những người này, có lẽ đã có người nhìn thấy vợ mình chẳng ? Nhưng họ đều là những người làm công việc lưu động, sau khi công trình kết thúc, họ chuyển tới nơi khác. Khó khăn lắm, Kôyamada mới hỏi thăm được chỗ ở của một người trong số đó.

Kôyamada giống như người chết đuối bám được chiếc phao cứu mệnh.

- Người đàn bà trên tấm ảnh này là vợ của ông à ?

Ánh mắt không chút khách khí của người làm công, sau khi ngắm nghía Kôyamada rồi đối chiếu kỹ càng với tấm ảnh.

- Ủi dào, chẳng có ấn tượng gì hết ! Vợ ông sao rồi ?

Kôyamada kể lại tình hình hết sức ngắn gọn, anh công nhân thay đổi bộ mặt thông cảm, nói:

- Nói như vậy, tức là vợ ông đã chạy trốn ! Có điều, cứ cho là như vậy, bà nhà cũng vẫn là một người phụ nữ rất xinh đẹp ! Tôi rất hiểu và thông cảm với nỗi khổ đi tìm vợ của ông.

Kết quả Kôyamada không thu được tin tức gì, buồn bã trở về. Bỗng nhiên, anh cảm thấy như có người đang từ phía sau đuổi tới, ngoảnh cổ lại nhìn, thì ra đó là người làm công lưu động lúc này.

- Tôi vừa mới nghĩ ra rồi !

Sau khi đuổi kịp Kôyamada, anh ta thở một hơi dài, nói:

- Có phải là vợ ông hay không tôi không dám chắc. Vào thời gian này tháng trước, tôi còn làm ở công trường đó, khoảng trên dưới ba giờ đêm, tôi đã từng nhìn thấy một người phụ nữ trẻ từ trên xe bước xuống.

- Thật vậy à ?

Lần đầu tiên có được tin tức, toàn thân Kôyamada cảm thấy căng thẳng rạo rực.

- Ủ, tôi đã quên gần hết rồi ! Khi người phụ nữ đó từ trên xe bước xuống, vì quá xinh đẹp, tôi quả thực đã nghi ngờ nàng có phải là con hồ ly biến thành hay không ! Và vì nơi đó rất tối, nên tôi đã không nhìn rõ được dung nhan của nàng. Thế nhưng dưới ánh sáng của ngọn đèn làm việc, một khuôn mặt trắng như tuyết nổi lên mờ hồ không rõ, đúng là có chút làm cho mọi người sợ hãi. Quần áo nàng mặc cũng không giống phụ nữ con nhà lành. Tôi hoảng sợ tới mức không dám trêu đùa nàng nữa.

- Nàng mặc quần áo như thế nào ?

- Tôi không được rõ lắm, chỉ nhớ là trang điểm rất xinh đẹp, lông lẩy, hình như ở trên váy lại mặc thêm một chiếc váy khác nữa.

Đại để là vì Bunshi tham dự vũ hội nên phải ăn mặc lễ phục theo quy định, đó là một trong những bộ lễ phục mà nàng yêu thích nhất. Khi mới bắt đầu đi làm việc, nàng thường mặc quần áo kiểu Nhật Bản, nhưng gần đây lại thường xuyên mặc Tây phục.

- Lúc đó không có người đàn ông nào ở bên cạnh nàng chứ ?

- Ủ, tôi nghĩ là không có.

Người làm công lưu động để lộ ra ánh mắt đang truy tìm một ký ức mơ hồ.

- Trong xe không có người đàn ông nào ngồi chứ ?

- Đích thực là chỉ có người lái xe.

- Nàng từ trên một chiếc xe như thế nào bước xuống ? Là xe riêng của gia đình hay là taxi ?

Nếu là xe tư nhân thì người lái xe đó chính là đối tượng dan díu vụng trộm với Bunshi.

- Không phải là xe riêng của gia đình.

- Vậy thì, là xe taxi.

Nếu người vợ chỉ một mình từ trên taxi bước xuống, thế thì, người đàn ông đó có khả năng ngồi trên một chiếc xe khác, hoặc đã xuống xe ở giữa đường.

- Không ! Đó cũng không phải là chiếc xe taxi thông thường !

- Vậy thì chiếc xe thế nào ?

- Đó là một chiếc xe taxi rất sang trọng, thân xe to hơn xe thường một chút nhưng cao cấp hơn nhiều.

- Một chiếc xe taxi sang trọng ?

- Ủ ! Bất thần một chiếc xe ô tô taxi sang trọng đỗ ở trước mặt tôi, từ trong xe bước xuống một người đàn bà xinh đẹp lông lẩy.

Ngồi trên chiếc xe sang trọng về nhà, đây có thể là lần đầu tiên Kôyamada nghe nói. Đương nhiên, đây không phải là xe của cửa hiệu cử tói. Như vậy có nghĩa là xe của người đàn ông đó cử tói.

- Anh có biết chiếc xe đó của công ty nào không ?

Kôyamada cảm thấy như đã nhìn thấy một tia hy vọng.

- Tôi chỉ mãi ngắm nhìn người phụ nữ. - Người nhân viên làm công lưu động cảm thấy như rất ngượng, đưa tay sờ lên mặt.

- Anh không nhớ được một chút nào hay sao ? Ví dụ như nhãn hiệu xe, số xe, hoặc dấu hiệu của công ty chẳng hạn. - Kôyamada bám chắc không rời, hỏi.

- Dấu hiệu ư, trên xe có một ký hiệu con rùa, không biết có phải là dấu hiệu của công ty hay không.

- Trên xe in dấu hiệu con rùa à ?

- Tôi chỉ được nhìn thoáng qua, nhớ không được rõ ràng, nhưng đích xác là hình dạng giống như một con rùa.

- Anh không nhận lầm đấy chứ ?

- Nếu ông nói như vậy thì tôi không có bảo đảm gì hết. Tôi chỉ nhìn thấy thoáng qua trước mắt thôi.

Tình hình hỏi thăm được từ người làm công lưu động chỉ có vậy, nhưng so với không có một chút gì hiện nay, chẳng còn nghi ngờ gì, đây là một thu hoạch cực kỳ lớn. Kôyamada lập tức hỏi hiệu rệu “Katokurai”, họ trả lời ở đó chưa hề sử dụng loại ô tô tắc xi có mang ký hiệu hình con rùa.

Kôyamada đã tìm được mục tiêu ở trên sổ danh bạ điện thoại. Tắc xi có in dấu hiệu con rùa là xe của Công ty Giao thông Điện tử tổng bộ đặt tại Chitai.

Anh lập tức tới tổng bộ của Công ty Giao thông Điện tử. Công ty này nằm ở một góc lộn xộn đối mặt với con đường lớn của phố lớn thứ tư thuộc Chitai. Công ty hình như còn kiêm cả việc kinh doanh tắc xi bình thường, trên bãi đỗ xe có thể nhìn thấy mấy chiếc tắc xi bình thường và mấy chiếc tắc xi sang trọng đang sửa chữa, trên cửa xe của mỗi chiếc xe đều in dấu hiệu hình con rùa.

- Khoảng một tháng trước đây, có phải mỗi tuần lễ quý công ty đều có hai lần cử xe tới Kyuzencho thuộc thành phố K ?

Người nhân viên văn phòng bước ra tiếp đón Kôyamada, ngắm nhìn anh với con mắt nghi ngờ.

- Xin lỗi, chúng tôi có quy định, đối với tình hình của khách hàng, không được phép tiết lộ !

- Người mà quý công ty phục vụ là vợ của tôi. Mấy ngày trước vợ tôi đột ngột mất tích. Nếu được gặp người lái xe đó hỏi thăm thì có lẽ sẽ lần được ra một chút đầu mối. Cầu xin ngài đó ! Tôi không gây phiền phức gì cho quý công ty đâu, có thể giúp đỡ tôi điều tra một chút được không ?

- Vợ của ngài mất tích à ?

Lời nói của Kôyamada làm cho đối phương cảm động.

- Xin hãy đợi cho một lát, để tôi tới hỏi ý kiến người phụ trách đã.

Người nhân viên bước vào trong phòng. Một lúc sau ông ta quay ra cùng một người đàn ông béo ục ịch. Kôyamada nhắc lại mục đích tới đây của mình.

- Nếu là sự việc như vậy, chúng tôi có thể báo cho ngài biết.

Người đàn ông đó gật đầu rất thoải mái. Anh nhân viên bê ra một tập danh sách rất dày, bắt đầu lật mở từng trang để tiến hành tra tìm. Trên mặt bìa là dòng chữ “Sổ ghi chép các sự việc cần dặn của khách hàng”.

- Một tháng trước, khoảng trên dưới ba giờ đêm, tới Kyuzencho thành phố K, đúng không ? Nếu ngài biết vợ ngài lên xe từ đâu, thì tôi có thể tìm được nhanh giúp ngài.

- Rất đáng tiếc, tôi không biết được vợ tôi đã lên xe từ đâu. Chỉ là một tháng trước có người đã nhìn thấy xe của quý công ty, có lẽ gần đây cũng đã có sử dụng !

- Ngài nói mỗi tuần lễ hai lần, vậy thì cố định vào ngày thứ mấy ?

- Điều đó không nhất định, tôi chỉ nhớ không phải là thứ bảy và chủ nhật.

Bởi vì chủ nhật là ngày cửa hiệu nghỉ, còn tránh ngày thứ bảy có lẽ là vì người đàn ông ấy có gia đình, khó có thể sắp xếp được thời gian.

- Là Kyuzencho của thành phố K phải không ? Ô, là người này à ? - Người nhân viên di động ngón tay út trên quyển sổ ghi chép, đột ngột dừng lại.

- Tìm thấy rồi à ? - Kôyamada nén chặt trái tim đã bắt đầu đập thành thịch, ánh mắt dừng lại trên trang giấy.

- Hai giờ ba mươi phút ngày 13 tháng 9, cần một chiếc xe đi từ Ginkyô của phố lớn thứ ba Nantaisuka tới Kyuzencho của thành phố K. Ô, nếu là khách hàng này, bà ấy vẫn thường xuyên gọi xe, khi chúng tôi tiếp nhận lời hẹn, rất chú ý đến thời gian và địa điểm đón người. Vì ngài chỉ nói Kyuzencho của thành phố K, nên tôi không thể tra ngay ra cho ngài được.

- Ginkyô có ý nghĩa gì ?

- Đó là chỉ phía dưới cây Ginkyô (*Cây ngân hạnh hay cây bạch quả, tiếng Nhật là Ginkyô*) ở phố lớn thứ ba thuộc Nantaisuka. Nơi đó đã trở thành một ký hiệu, thường xuyên được dùng làm địa điểm đón khách.

- Vậy thì người gọi xe là ai ?

- Luôn luôn là một người phụ nữ gọi điện thoại, nói tên là Kawamura.

- Người đó có nói rõ nơi ở không ?

- Không. Cô ta chỉ nói rõ hai giờ rưỡi sáng sớm lái xe tới dưới gốc cây Ginkyô.

- Thế nhưng, nếu không biết được nơi ở của người gọi xe, sau công việc làm sao có thể yêu cầu thanh toán tiền ?

- Mỗi lần người đó đều thanh toán bằng tiền mặt.

- Thanh toán bằng tiền mặt à ?

Kôyamada cảm thấy hình như mình bị đánh một gậy vào đầu. Anh không thể ngờ được thuê xe tắc xi sang trọng khác với thuê xe tắc xi bình thường, đòi hỏi phải trả tiền mặt. Anh vẫn cho rằng người đàn ông đó thuê công ty tắc xi chở Bunshi về, sau khi chở xong mới trả tiền. Không ngờ, hẳn ta lại giao tiền phí xe cho Bunshi.

- Người ngồi xe chỉ là vợ tôi, không, chỉ là một người phụ nữ tự xưng là Kawamura thôi chứ ?

- Điều ghi chép ở đây là một người. Tài xế lái chiếc xe đó hiện tại đang đợi xuất xe ở trong văn phòng, để tôi gọi anh ta vào đây nhé !

Người nhân viên từ cửa sổ của phòng làm việc thò cổ ra ngoài, gọi to:

- Taishuga này, tới đây một lát !

Một người đàn ông trên dưới bốn chục tuổi bước vào phòng làm việc rất nhanh chóng. Anh ta mặc bộ Tây phục màu xanh, thoạt trông đã thấy là con người có tính cách rất cương trực.

- Ngài đây muốn hỏi thăm sự việc vị nữ sĩ Kawamura ngồi xe từ dưới cây Ginkyô tại Nantaisuka tới thành phố K. Theo ngài đây nói, thì ngài là chồng của Kawamura. Nào, mời ngài trực tiếp nói chuyện với người này.

Trước hết, Kôyamada cho Taishuga xem tấm ảnh của vợ mình.

- Ủi dào, vị này đúng là nữ sĩ Kawamura rồi ! Kawamura, bà ta đã xảy ra chuyện gì ?

Kôyamada kể sơ sự việc sau đó rồi hỏi:

- Khi vợ tôi lên xe ở dưới gốc cây Ginkyô chỉ có một mình thôi chứ ? Có người đàn ông nào cùng đi với nàng không ?

- Tôi không nhìn thấy hình bóng của một người đàn ông nào cả. Bà ấy luôn luôn đi một mình.

- Ông có biết vợ tôi từ đâu đến không ?

- Từ phía trạm xe tới.

- Vợ tôi đến theo thời gian đã hẹn trước chứ ?

- Cơ bản là theo thời gian, cho dù có tới muộn, nhiều nhất cũng không quá trên dưới mười phút.

- Tại sao vợ tôi lại gọi ông lái xe tới chỗ đó ?

- Điều này... có lẽ là... nơi ở của nữ sĩ Kawamura, xe không lái vào được, hoặc nơi đó tương đối khó tìm, cũng có khả năng là...

Nói tới đây, Taishuga bèn ấp úng, lời lẽ hàm hồ. Kôyamada đoán ngay, sợ dĩ anh ta ấp úng không nói rõ, có khả năng là vì nơi mà nàng đang đợi đó, nếu để cho xe trực tiếp lái vào bên trong sẽ không tiện lắm. Điều này khẳng định nơi đó làm cái việc xấu xa không muốn để cho ai biết cả.

Bỗng nhiên Kôyamada nghĩ bâng quơ.

- Đại để là vào khoảng một tuần lễ trước, đúng rồi, đó là đêm ngày hai mươi sáu tháng chín, phải không ?

Không cần phải mở sổ, Taishuga cũng vẫn còn nhớ.

- Ồ, đêm hôm đó, đúng là đêm tôi lái xe tới đón.

- Từ dưới gốc cây Ginkyô, đưa thẳng tới thành phố K có phải không ? - Kôyamada bỗng nhiên phấn chấn tinh thần.

- Đúng vậy ! Khoảng trên dưới hai giờ sáng tôi đến đón bà, khoảng hai giờ rưỡi tôi đưa bà tới nơi cũ ở thành phố K.

- Nơi cũ mà ông nói là vùng nào vậy ?

- Đó là Kyuzencho, chính là ở trước chiếc cổng chào. Theo Kawamura nói, từ đó về nhà chỉ có mấy bước chân thôi.

Người lái xe lại ấp úng hàm hồ, không nói tiếp nữa. Nhất định là vì lúc đó ông ta ngộ ra được tâm tình của Bunshi không muốn cứ ngồi ở trên xe tới thẳng trước cửa nhà mình. Từ cổng chào đến nhà mình chẳng còn bao xa, nói như vậy, nàng đã mất tích trên đoạn đường này.

Kôyamada cảm thấy trong việc này nhất định có sự can thiệp người khác, sau khi người đàn ông đó và Bunshi chia tay, lại phát sinh ra sự việc gì nữa, tức thì liền ngồi lên chiếc xe khác đuổi theo nàng tới đây. Hắn đã đuổi kịp Bunshi đang đi bộ về phía nhà mình, rồi bắt nàng bước lên xe của hắn, sau đó đem nàng tới một nơi nào khác. Nói tóm lại là, ở gần cây Ginkyô của Nantaisuka có một sào huyệt mà chúng thông dâm với nhau. Nếu đi tới nơi đó, chắc hẳn là có thể điều tra rõ được tên thông dâm với vợ mình là kẻ nào.

Kôyamada giống như một con chó săn có khứu giác rất thính nhạy, lại phát hiện ra một điểm nghi vấn mới.

Kôyamada đích thân tới Nanlaisuka một chuyến. Anh ngồi lên xe tắcxi hiệu con rùa mà mình ngẫu nhiên gặp được, hai mươi phút sau, đã đứng ở dưới gốc cây Ginkyô to lớn.

Đây rõ ràng là một cây bạch quả rất lớn. Coi cây bạch quả này làm dấu hiệu địa điểm là mục tiêu rất rõ ràng, bởi lẽ từ nơi rất xa đã có thể nhìn thấy. Cây này cao khoảng ba mươi mét, thân cây to chừng ba, bốn mét. Kôyamada ước đoán tuổi thọ của nó khoảng trên dưới ba trăm năm. Ở bên cạnh cây lớn này còn dựng lên một biển báo mà thủ đô Tôkyô chỉ định làm “Vật kỷ niệm thiên nhiên”

Đúng là dự đoán của Kôyamada, trên biển bố cáo ghi rõ tuổi của cây này khoảng ba trăm năm.

Dưới gốc cây là một bãi đất trống, được làm thành một bãi đỗ xe miễn phí cực kỳ tốt. Vì không có biển báo cấm đỗ xe, cho nên “Vật kỷ niệm thiên nhiên” hiếm có này cũng vì vậy đã bị sự xâm hại nghiêm trọng của khí thải các loại ô tô.

Bunshi đã từng gọi xe tắcxi tới dưới gốc cây này. Điều đó chứng tỏ rằng nàng đã đến từ một nơi gần đây. Để tận khả năng tranh thủ thời gian, hơn thế, để cho nhiệt tình cháy bỏng do dư âm “làm việc đó” dẫn đến không bị nguội lạnh, “ồ nằm” phải càng gần càng tốt.

- Bà ta từ phía trạm xe tới !

Từ trên xe bước xuống, nhiều lần Kôyamada nhớ tới những lời nói của Taishuga. Chỉ có một con đường thông tới phía nhà ga xe lửa, anh không chút ngần ngại đi về hướng đó.

Đó là một góc kề sát nhà ga, nhưng lại rất âm u tĩnh mịch. Giữa những ngôi nhà nhỏ của các viên chức trong công ty, có một miếu thờ nhỏ xíu. Giữa những nhà ở còn xen kẽ một cửa hiệu thuốc lá và một cửa hiệu Sushi (một loại thực phẩm đặc biệt của Nhật Bản, trên cơm mì dùng bơ, đường, muối đều vị, thêm cá thịt, trứng gà, rau xanh... rồi dùng rau tía cuộn lại hoặc nắm thành nắm cơm tròn, có rất nhiều chủng loại). Trước cửa hiệu Sushi có một người làm thuê xách những hộp thức ăn đem ra ngoài bán, đang cưỡi xe đạp trở về. Nhìn thấy người làm thuê, Kôyamada bỗng nhiên nghĩ tới một sự việc.

Trước và sau khi làm những việc trai lơ phong nhã, thường thức một chút thực phẩm thanh đạm là việc thường có. Ở trong những khách sạn du lịch đó, khách sạn tạm thời nêu ra yêu cầu thưởng thức các món ăn, có lẽ trong khách sạn không thể tự làm ra được, mà phải nhờ các cửa hiệu ăn uống ở bên ngoài đưa tới cho.

- Gần đây có những khách sạn du lịch mà cửa hiệu các ông thường xuyên đưa hàng ra ngoài đó bán không ? - Kôyamada đột ngột gọi người làm thuê đang định bước vào

trong cửa hiệu.

- Chính là tôi vừa đưa hàng đến bán hết cho Suimeiso trở về đó.

- Người làm thuê trẻ trên mặt mộc đầy mụn trứng cá trả lời rất sáng khoái.

- Suimeiso à ?

- Đó chính là khách sạn du lịch tình nhân ở phố nhỏ bên cạnh đây.

- Ở gần đây, ngoài Suimeiso ra, còn có hiệu cơm và khách sạn du lịch nào khác nữa không ?

- Theo tôi biết thì chỉ có Suimeiso thôi ! Tại sao ông lại hỏi thăm những chỗ này ? - Người làm thuê đột ngột lộ vẻ nghi ngờ.

- Không, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi.

Kôyamada vội vã bước đi, quên cả cảm ơn. Người làm thuê ngạc nhiên nhìn theo Kôyamada rồi nghiêng đầu về suy nghĩ, sau đó mở cửa hiệu bước vào.

Kôyamada ngẩng nhìn kỹ, thấy trước cửa phố nhỏ mà người làm thuê cho biết có chôn một cột điện, trên cột điện treo một tấm biển “Khách sạn du lịch Suimeiso”. Theo phố nhỏ đi vào trong, chính là Suimeiso mang đầy vẻ thần bí, ở sân trước rải đầy những viên đá sỏi, đi về phía sau là các loại hoa cỏ thảo mộc.

Như vậy là không thể đậu xe ở trước cửa được. Tại đây căn bản không có sự trang trí sắc sỡ, lòe loẹt như ở các khách sạn tình nhân khác. Ngược lại, nơi đây khiến cho người ta cảm thấy đây chính là sân bãi thiên nhiên giấu giếm lén lút để làm những việc trai lơ dĩ thỏa. Từ đây tới gốc cây Ginkyô, không hết năm phút, chỉ cách hai đường phố nhỏ, cho nên lái xe rất khó quan sát được nòng từ nơi nào bước ra.

Coi như ta đã tìm được nòng rồi !

Kôyamada đứng trước cửa lớn, hít thở sâu một lát. Cuối cùng anh đã tìm được sào huyệt mà vợ mình vụng trộm. Kôyamada cảm thấy người vợ mất tích như đang nằm ôm ấp người đàn ông đó ở trong một nơi sâu kín của khách sạn du lịch này. Nơi để giày, dép ở cửa chính là mặt phẳng lát đá mài màu đen sản xuất tại Nachi. Bên trong cửa chính mang phong cách phòng trà là con đường uốn khúc, nhìn không thấy bên trong.

Kôyamada gọi một tiếng hỏi xem có người không, nhưng sau một hồi lâu không có trả lời. Anh lại gọi thêm mấy lần nữa, khó khăn lắm mới thấy có tiếng chân bước nhẹ nhàng từ bên trong vọng ra.

Lát sau... một nhân viên phục vụ nữ khoảng trên dưới ba mươi tuổi mặc bộ quần áo

Nhật Bản bằng lụa sợi se bước ra. Hình như vừa rồi người này làm công việc siết giữ cơ rửa, đang dùng khăn tạp dề lau tay.

- Mời vào !

Nữ phục vụ viên nhìn thấy một mình Kôyamada đứng ở trước cửa, không để lộ sắc thái gì đặc biệt. Có lẽ là vì đã có rất nhiều người tình đung đầu ở đây chẳng ?

- Có người đang đợi ông phải không ? - Quả nhiên không ngoài dự đoán, nữ phục vụ viên hỏi.

- Không, tôi muốn hỏi thăm một việc.

Kôyamada ngăn chặn sự suy đoán bậy bạ của người phục vụ. Sự hòa nhã thân mật đối với khách hàng của đối phương lập tức đông cứng lại, biến thành một bộ mặt phòng bị nghiêm ngặt, hình như cô ta lầm tưởng Kôyamada là cảnh sát mặc thường phục phụ trách việc phong hóa xã hội.

- Kỳ thực là tôi đến đây để tìm người vợ của tôi ! - Để cho đối phương nói lòng cảnh giác, Kôyamada cố gắng nói như không có sự việc gì xảy ra. - Trước đây mấy ngày vợ tôi bị mất tích. Tôi phát hiện ra một hộp diêm của quý khách sạn trong túi xách tay của vợ. Tôi nghĩ rằng nàng có thể để lại một dấu mỗi gì ở đây nên tới xem thử.

Kôyamada vừa nói, vừa đưa ra bức ảnh của Bunshi.

- Ô, nếu là vị này thì... - Cô ta lập tức có phản ứng, cứ chăm chú nhìn vào tấm ảnh.

- Quả nhiên là nàng đã đến nơi này rồi ư ? Con nhớ mẹ mỗi ngày đều khóc lóc, tôi cho rằng nàng bị tên đàn ông nào đó lôi kéo cùng bỏ trốn. Tôi nghĩ rằng sớm muộn sẽ có một ngày nàng tỉnh ra, nhận thức được lầm lỗi và mê muội của mình rồi quay trở về. Thế nhưng, nếu đợi tới lúc đó thì con trẻ đã quá đáng thương ! Cho nên tôi phải ra ngoài tìm đến chỗ ở của nàng. Đối với lầm lỗi của nàng, tôi dự định sẽ tha thứ hết. Nếu quý khách sạn biết được nơi ở và địa chỉ tên đàn ông đó, có thể bảo cho tôi biết được không ?

Để lôi cuốn sự thông cảm của đối phương, Kôyamada đã từ không nói có, bịa đặt ra một đứa con. Những lời nói hoang đường đó như đã phát huy được sức thuyết phục.

- Thì ra vị đó chính là phu nhân của ngài - Trên khuôn mặt đối với việc nam nữ đã thỏa dâm dục đã không có chút cảm giác, không hề biểu lộ tình cảm kia của nữ phục vụ viên tựa hồ như xúc động.

- Tôi nghĩ rằng người đàn ông đó có khả năng biết được chỗ ở của vợ tôi. Tôi quyết sẽ không làm việc gì gây phiền phức cho quý khách sạn. Xin cô hãy nói cho tôi biết nơi ở và tên họ của người đàn ông đó ! - Kôyamada cứ bám chặt không chịu buông rời.

- Điều này thì...

Trên mặt người nữ phục vụ biểu lộ sự khó xử.

- Tôi cầu xin cô đấy ! Tôi có thể là không cần, nhưng con tôi còn nhỏ, nó cần phải có mẹ !
- Tôi rất muốn báo cho ngài biết, nhưng thực sự, chúng tôi cũng không biết !
- Không biết à ? - Kôyamada nhìn đối phương như không tin vào lời nói không biết một cái tên Kawamura.
- Ở đây có sổ đăng ký khách hàng không ?
- Ồ, nếu giữ lại những thứ ấy, sẽ khiến cho khách hàng cảm thấy chán ghét ! - Nữ phục vụ viên cười như tự chế giễu mình.
- Nói vậy là không lưu lại thứ gì cả ư ?
- Đúng vậy, rất xin lỗi ! - Nữ phục vụ viên làm ra vẻ nuối tiếc. Nhìn thái độ của cô ta không giống như người biết rõ mà lại có ý không nói. Thất vọng tới cực độ, từ trong đáy lòng, Kôyamada cảm thấy nhòe nhoẹt, chẳng biết đăng nào mà gỡ.
- Thế thì, chí ít... tên tình phu của vợ tôi là tên đàn ông như thế nào chứ ?
- Ý ngài muốn nói là...
- Tuổi tác của hắn nhìn thấy khoảng độ bao nhiêu ?
- Đại để khoảng trên dưới bốn mươi. Đó là một người dáng vóc rất to khỏe, có khuôn mặt vô cùng xuất chúng.

Trong thần sắc của người nữ phục vụ hình như đang so sánh người đàn ông đó với Kôyamada. Kôyamada vốn dĩ có thể chất yếu ớt, cộng thêm đang ở thời kỳ dưỡng bệnh, mấy ngày hôm nay mệt mỏi đi tìm vợ, nên thân hình gầy rộc đi. Và lại, quần áo anh mặc cũng rất tùy tiện cầu thả. Kôyamada nhìn rõ, trong con mắt của người nữ phục vụ kia hình như đang nói: Cứ nhìn bộ dạng như thế này của anh, vợ anh nó phải chạy trốn cũng là việc bất đắc dĩ.

- Hắn có đặc trưng gì làm cho người ta chú ý không ?
- Điều đó thì... - Nữ phục vụ viên làm ra vẻ đang suy nghĩ. - Tuy không phải là đặc trưng gì, nhưng người đó có một đồ vật bỏ quên ở đây.
- Bỏ quên đồ vật à ? Quên đồ vật gì cơ ?
- Một quyển sách. Chúng tôi dự định sẽ trả lại cho người đó, nhưng không thấy ông ta quay lại.
- Hiện tại quyển sách đó vẫn còn ở đây chứ ?

Hơi thở của Kôyamada tăng nhanh. Nếu là quyển sách của tên đàn ông đó bỏ lại ở đây, chắc chắn là ở trên đó sẽ viết tên họ của chủ nó.

Nữ phục vụ viên quay mình bước vào bên trong một lát, rồi trong tay cầm một quyển sách bước ra, nói:

- Chính là quyển sách này.

Cô ta đưa quyển sách cho Kôyamada. Tên quyển sách là “Chiến lược đặc thù trong kinh doanh”, tiêu đề phụ là “Nghiên cứu những sự việc trong hệ thống quản lý kinh doanh tối cao”. Đây là quyển sách nói về thương nghiệp của một nhà xuất bản nổi tiếng, mới phát hành thời gian gần đây.

Sách tuy rất mới nhưng đã không còn bìa, do đó không biết đã mua ở hiệu sách nào. Trên sách cũng không viết tên chủ nhân. Khó khăn lắm mới *lần dây hái quả*, đã tìm được đầu mối, nhưng như thế này thì như chẳng có một chút kết quả gì.

Tuy rất thất vọng, Kôyamada vẫn không buông tay, vẫn xột xoạt lật mở quyển sách. Bỗng nhiên có một vật gì rất mỏng nhẹ nhàng rơi xuống chân anh.

Anh nhặt lên, thì ra đó là một tờ danh thiếp. Kẹp một tờ danh thiếp của mình vào trong quyển sách, việc này rất hiếm thấy. Có lẽ là khi trao đổi hoặc tiếp nhận danh thiếp, vô ý tiện tay kẹp tấm danh thiếp của đối phương vào trong những trang sách, sau đó rồi quên mất chẳng ?

Trên tấm danh thiếp đó in chức danh “Chủ nhiệm Tổ doanh nghiệp Shushi Aisha Xí nghiệp Tôô, dưới chức danh tên là Morito Hôfu. Nếu hỏi thăm người có tên là Morito, có lẽ anh ta còn nhớ được mình đã đưa tờ danh thiếp đó cho ai chẳng ?

Có điều người Nhật Bản đưa phát danh thiếp rất tùy tiện, liệu anh ta có thể nhớ được đã đưa cho ai không.

Kôyamada lật phía sau tờ danh thiếp, trong mắt anh lập tức phóng ra một tia sáng. Trên đó viết thêm mấy câu: “Khi ngài đi vắng, tôi đã tới thăm. Sự việc của tôi, xin ngài quan tâm chiếu cố nhiều cho”. Từ những câu viết ở phía sau tờ danh thiếp mà phán đoán, rất có khả năng là chủ nhân của tờ danh thiếp đem tờ danh thiếp này tặng cho chủ nhân của quyển sách.

Tuy trên danh thiếp không biết rõ họ tên người nhận, nhưng nếu là tờ danh thiếp có “cá tính” như thế này, khẳng định là Morito có thể nhớ được đã gửi cho người nào.

- Có thể cho tôi mượn quyển sách này được không ?

Kôyamada đưa mắt nhìn nữ phục vụ viên, ánh mắt đó giống hệt như người đánh cá bị mất phương hướng đã phát hiện ra ánh sáng trên ngọn hải đăng trong đêm đen mênh mông bao la.

Chương 5

CHẠY TRỐN KHỎI BIỂN KHỔ

1

Giôni Hôoát đã từng để lại một câu nói: Phải tới “Kibibây” của Nhật Bản. Sau khi tin tức này truyền tới Tôkyô, cảnh sát Nhật Bản đã im hơi lặng tiếng. Không biết họ đã cảm thấy thỏa mãn với điều này hay là vì chẳng hiểu được ý nghĩa mà không nghĩ ra cách xoay sở.

Cục Cảnh sát thành phố Niu Yoóc đã hoàn thành công việc mà Sở Cảnh sát Tôkyô ủy thác. Tại Phân cục cảnh sát 25 thuộc quận Halem, liên tiếp trong mấy ngày đều không ngừng phát sinh ra các loại vụ án. Sự việc một người da đen chết ở thủ đô một quốc gia Viễn Đông xa xôi cũng giống như bọt bong bóng nổi ở trên sông Halem, rất nhanh chóng đã bị lãng quên.

Ken Sutan cũng đã quên hẳn sự việc này. Các vụ án mới muôn màu muôn vẻ đang liên tục phát sinh, căn bản không cho phép Ken chỉ xoay quanh một sự kiện nào. Ken chỉ làm theo mệnh lệnh của cấp trên, tiến hành điều tra qua loa tắc trách, ngay một sợi tơ sợi tóc nhiệt tình cũng chẳng có. Ken cho rằng, Niu Yoóc đã xuất hiện ra cảnh tượng của những ngày tận thế.

Những hang ổ dân nghèo ở Halem và Boruncolin nằm ngay bên cạnh những nhà cao chọc trời mọc lên như cây rừng ở khu Mahattan.

Một bên là những ngôi lầu chọc trời siêu cao tầng với những dáng vẻ sáng tạo độc đáo riêng đang tranh giành vẻ đẹp mới lạ, tượng trưng cho sự giàu có và phồn vinh của nước Mỹ. Còn một bên là khu dẫu nghèo Halem, Borucolin, Branxvi, chui rúc trong những ổ rách nát tồi tệ đó là những người dân sống trong đói rét.

Ở nơi đó đã không phải là cuộc sống của con người. Tường vách đổ sập, mái nhà xiêu vẹo, kính trên các cửa sổ đã bị đập vỡ, trên những khung cửa sổ không có kính đó đóng lên những mảnh sắt trắng. Trên đường đi, khắp nơi đều là rác rưởi và những thứ bẩn thỉu ô uế, chuột và chó hoang phá phách. Trẻ con bị chuột cắn chết, nhi đồng bị lũ chó hoang rượt đuổi, những cảnh như vậy không còn là chuyện hiếm, tỉ lệ trẻ sơ sinh bị chết yếu ở Boranxvi chiếm cao nhất tại Niu Yoóc.

Vì không nộp đủ tiền, nên khí đốt, nước máy và điện đều bị cắt. Con người đập phá vòi cứu hỏa để lấy nước. Có thể tưởng tượng, ở đây sẽ phát sinh ra hỏa hoạn, xe cứu hỏa không phát huy được tác dụng nữa. Bọn tội phạm, những con sâu rọu, những kẻ hút thuốc phiện, những kỹ nữ... không còn cách mưu sinh, đã dùng nơi đây làm sào huyệt rồi gieo rắc tai họa cho toàn thành phố Niu Yoóc.

Ở Niu Yoóc, những ngôi nhà cao chọc trời, những phố xá sang trọng, những cơ quan báo chí, những thiết kế giáo dục, những xí nghiệp liên hợp cỡ lớn, biết bao nhiêu thú vui chơi về văn học, mỹ thuật, âm nhạc, ca kịch, thời trang, ăn uống với muôn màu muôn vẻ... Các mặt hàng tốt đẹp nhất thế giới đều tập trung đến nơi này và còn phát triển vươn tới đỉnh cao hơn nữa. Hình thành sự đối chiếu rõ rệt nhất với Niu Yoóc là tội ác từ những nơi sâu xa âm u đen tối, vươn bàn tay ma tởm của nó tới tiến hành những hoạt động phạm tội với đủ các kiểu các dạng như giết người, đốt nhà, cướp bóc, cưỡng dâm, mại dâm, nghiện hút.. Hiện tượng phân hóa hai cực ở Niu Yoóc hiện tại vô cùng nghiêm trọng, sự khác biệt giữa tầng lớp trên và tầng lớp dưới xa vời như trời và đất. Niu Yoóc đang giãy giụa, quần quai khổ sở trong sự mâu thuẫn như vậy.

Con người đã mê lạc mất mình trong sự “vĩ đại” của Niu Yoóc. Họ lo sợ bất an, không hiểu rõ thứ mà mình cần là cái gì. Vẻ đẹp của Niu Yoóc hoàn toàn do những thứ xấu xa bản thủ làm nổi bật lên. Trên đường phố Niu Yoóc mỗi ngày đều có những hoạt động thị uy.

Ở các đầu phố, mặc dù không có người nào nghe, nhưng vẫn luôn luôn có người diễn giảng những điều gì ở đó. Những ngày không có thị uy thì có diễu hành. Ở đây, những người dựa vào cứu tế mới có thể sống được đã nhiều tới một trăm hai mươi vạn người, tương đương với mười lăm phần trăm tổng nhân khẩu toàn thành phố. Ở trong thành phố đồ sộ được gọi là “Đô thành của sự dung hợp các chủng tộc” này, đã tụ tập những người dân di cư từ tất cả các nước trên thế giới tới. Họ tới đây là để tìm cơ hội cho sự tự do và thành công. Họ cho rằng, nơi mà con người tụ tập càng đông thì cơ hội thành công cũng sẽ càng nhiều. Hoặc giả ở bản quốc họ hết cách sống nổi, liền vượt trùng dương xa xôi đến đây để tìm kiếm con đường sống mới.

Thế nhưng, thành công chỉ thuộc về một số người cực kỳ ít ỏi, cũng chính vì vậy thành công mới được gọi là thành công. Ở Niu Yoóc có câu “Một người thắng lợi đắc ý hơn hờ, hàng nghìn hàng vạn kẻ thất bại ỉu xìu ngao ngán”, khoảng cách giữa giàu nghèo, thắng bại càng ngày càng lớn.

Con người càng đông, sự cạnh tranh càng quyết liệt, căn bản không còn đất thừa cho người tới sau len chân. *Sự tự do mà những người di cư tìm kiếm được chỉ là sự tự do đối rét.* Vậy mà khi họ phát hiện được ra điều này thì đã muộn. Họ đã bị xã hội phồn hoa Niu Yoóc giống tựa vực sâu không đáy kia bao vây. Trong xã hội phồn hoa cuộn cuộn đó, chỉ có dục vọng giống như khí mê-tan lan tỏa bành trướng, tích tụ những chướng khí bị đè chặt không có nơi nào phóng ra được. Lớp chướng khí này đang thai nghén những năng lượng nguy hiểm, không biết khi nào sẽ bốc lửa rồi phát sinh ra tiếng nổ lớn. Những năng lượng nguy hiểm này chỉ đem lại nguy hại cho xã hội.

Trong Phân cục Cảnh sát thứ 25 có năm mươi mốt cảnh sát hình sự và bảy cảnh sát trưởng, trong số đó quá nửa là cảnh sát mang dòng máu Tây Ban Nha, có thể nói được hai thứ tiếng. Họ phân thành năm ban, mỗi ban có mười một người thi hành công vụ, thực hành chế độ bốn ban giao tiếp là ban sớm, ban trưa, ban tối và ban khuya. Thế nhưng một khối lượng lớn các vụ án đều bám chặt không rời, bắt họ ngay sau những giờ

tan ca trực, những ngày nghỉ chính thức cũng chẳng được nghỉ ngơi trọn vẹn.

Mặc dù như vậy, Phân cục Cảnh sát 25 và Phân cục Cảnh sát 28, quản lý hang ổ dân nghèo Halem và Đông Halem lớn nhất nước Mỹ, lại được những cảnh sát trẻ rất hoan nghênh. Bởi vì làm việc ở đây rất dễ dàng được đề bạt thăng chức. Ở địa phương này, những thanh thiếu niên có hành vi không đứng đắn cực kỳ nhiều, tỉ lệ phát sinh các vụ án phạm tội cực kỳ cao, số lượng nghiện hút cực kỳ lớn, cho nên cơ hội để cho họ gặp phải những tội phạm hung đồ độc ác tương đối nhiều. Những cảnh sát hình sự ở đây thường xuyên đòi hỏi bình quân một người phải phụ trách từ mười vụ án trở lên, tỉ lệ bắt giữ là năm mươi phần trăm.

Thế nhưng, Ken được điều động tới Phân cục cảnh sát 25 thực ra không phải là vì để có cơ hội được thăng tiến, mà bởi lẽ Ken đã sinh ra ở trên mảnh đất này.

Hôm nay Ken trực ca tối, thực hiện công vụ từ hai giờ chiều đến mười giờ đêm. Trong thời gian này, phố 121 đã xảy ra trận đánh nhau, phố 125 xảy ra hai vụ chặn đường trấn lột và một vụ án xông vào nhà cướp của.

Ở Cục Cảnh sát thành phố Niu Yoóc, có thể nói đã không coi việc vào nhà cướp của và chặn đường trấn lột là hành vi phạm tội nữa. Thế nhưng, vì những hành vi này có nguy cơ phát triển thành những hành vi phạm tội càng nghiêm trọng hơn, cho nên nếu nhận được báo án thì phải tiến hành điều tra.

Ken đã hoàn thành công tác điều tra đối với những vụ án đó, tâm trạng vừa được vui vẻ thoải mái, thì đột ngột nhận được tin mới. Nghe nói có một phụ nữ trẻ uống rượu quá say, đang trần truồng đi đi lại lại ở trên phố lớn.

- Cởi hết quần áo ra à ? Cứ để mặc cho bà ta đi là xong !

Ken đã mắng chửi gắt gỏng, chỉ một lát nữa thôi, Ken sẽ hết ca trực. Nhưng đã nhận được tin trình báo, Ken không thể bỏ mặc không quản được. Ken đành phải tới xem thử. Thì ra người phụ nữ đó đến cơn nghiện, không chịu nổi sự giày vò của cơn nghiện, cô ta đã cởi bỏ hết quần áo.

Ken dắt người phụ nữ lên xe cảnh sát, đưa về Phân cục Cảnh sát. Đó là một phụ nữ trẻ mang dòng máu Bôtôrich, hơn hai mươi tuổi, cô ta còn trẻ trung như vậy, nhưng đời sống phóng đảng, nghiện ma túy và trụy lạc đã phá hoại dần dần thân thể. Cô ta đã mấy lần bị bắt. Nếu không bắt giam giữ vào một nơi như bệnh viện tâm thần hoặc trại cai nghiện thì không thể khiến cho cô ta triệt để từ bỏ ma túy được.

Sau khi trải qua việc chữa trị mang tính chất tạm thời rồi lại thả ra, ít lâu sau cô ta sẽ vì muốn được hút ma túy mà phải bán dâm. Vì để có tiền thỏa cơn nghiện, cô ta sẽ biến đổi, bất cứ việc gì cũng đều có thể làm được.

Những kẻ nghiện ma túy đều trở thành những con dã thú khoác lên một lớp da người. Sở dĩ cô ta còn dừng lại ở giai đoạn mại dâm, điều đó có lẽ là vì bên trong cơ thể còn sót lại cái gọi là “giá trị hàng hóa” của nữ giới.

Thế nhưng, trong thực tế vẫn có những người đàn ông bỏ tiền ra mua người phụ nữ như thế này. Những người mua cô ta cũng là những người thuộc tầng lớp tận cùng của xã hội, chúng mua thân thể của đàn bà về chỉ để thỏa mãn tình dục. Có lẽ là chúng cũng không nhận thức được thứ mà chúng mua về là đàn bà chẳng ? Cũng giống như ở trên chiến trường không có đàn bà, bọn binh lính dùng lợn, dùng cừu làm đối tượng giải quyết sinh lý, có thể chúng cho rằng thứ mà mình mua về chẳng qua chỉ là loài động vật giống cái mà thôi !

- Cả hai phía đều là giống súc sinh ! - Ken lẩm nhẩm tự nói một mình.

Sau khi giao nộp cô gái đó cho nhân viên cảnh vụ phụ trách tội phạm ma túy, Ken đã kết thúc công việc của một ngày dài dằng dặc và mệt mỏi, tiếp sau đó Ken sẽ trở về ngôi nhà chung cư ở khu Borancốt ngủ một giấc ngon lành. Ken đã từng có một lần kết hôn, nhưng một lần trong thời gian Ken đi truy bắt một tên tội phạm cực kỳ hung ác thì vợ Ken đã theo đuổi một thanh niên trẻ thuộc giai tầng nhân rồi giàu có, rồi bỏ nhà ra đi. Từ đó về sau Ken sống cuộc sống độc thân.

Phân cục Cảnh sát 25 nằm ở phía Đông khu phố 119 và phố 120 là trung tâm của khu Đông Halem. Tất cả những cảnh sát phụ trách khu vực này đều mong muốn sau khi tan ca sẽ nhanh chóng rời khỏi khu vực này. Cảnh sát vốn dĩ cần phải đứng trên lập trường tiến hành chiến đấu để bảo vệ trị an xã hội và trật tự công cộng, thế nhưng họ lại tranh giành nhau nhanh chóng đưa gia quyến từ trong nội thành nguy hiểm dọn ra ngoại thành để cầu lấy sự an toàn. Từ đó trở đi, tình hình trị an của Niu Yoóc xấu đi thêm.

Những người dân thành phố không tin tưởng vào cảnh sát nữa, họ đã tổ chức ra những “Tự Vệ Đoàn”. Những người có tiền thì đua nhau thuê người bảo vệ, trong những lầu gác cao to của các xí nghiệp lớn có thể nói mạng lưới bảo vệ được bố trí dày đặc. Đi trên đường phố lớn, ngay đến một cái bóng của cảnh sát cũng không nhìn thấy, còn nhân viên bảo vệ thì rất nhiều.

Điều này đánh dấu sự thất bại của cảnh sát. Rõ ràng là đã có người kiếm có đi làm bảo vệ để kiếm được tiền nhiều, dứt khoát từ bỏ chức vụ cảnh sát.

Chỉ riêng trong năm trước đó, thành phố Niu Yoóc tổng cộng có 1.351 vụ án giết người, 1.803 vụ án cưỡng dâm, 49.238 vụ án cướp của, 293.053 vụ án trộm cắp. Ngay cả đến cảnh sát cũng thường xuyên vấp phải sự giết hại, đã có năm người chết trong khi thi hành công vụ. Theo thống kê, Niu Yoóc bình quân mỗi ngày có trên ba người bị giết, có khoảng năm phụ nữ bị cưỡng hiếp.

Ở bên trong Cục Cảnh sát cũng thường xuyên có đồ vật bị lấy cắp. Thậm chí ngay đến những con chó hoang cũng có thể xông vào được. Những câu nói hài hước như kiểu “Những người làm cảnh sát phải chẳng cũng nên thuê lấy một bảo vệ” đã được lưu hành, căn bản không khiến cho người ta cảm thấy đáng cười, bởi vì, ngay đến cảnh sát cũng muốn trốn ra khỏi thành phố Niu Yoóc, mảnh đất quỷ quái này.

Ken bước ra khỏi ngôi nhà gác lớn của Phân Cục cảnh sát. Giấy vụn và cốc giấy bay

múa trên đường, rối loạn bản thủ không thể tưởng tượng nổi. Ken muốn đi bộ tới ga tàu điện ngầm. Ở Halem, ô tô không có ích lợi gì, cho dù là có đỗ ở trước Cục Cảnh sát, chỉ trong một đêm nó sẽ biến thành một đồng sắt vụn ngay. Lốp xe bị cắt đứt, đèn đầu xe và kính cửa xe bị đập vỡ, thùng đựng nhiên liệu sẽ bị nhét đầy cát vào. Sau khi Ken được điều đến Phân cục cảnh sát 25 chấp hành công vụ, liền vứt bỏ chiếc ô tô. Ở bên cạnh đường có một xác xe ô tô bị cháy đen, đó là xe của người từ nơi khác tới chỗ đỗ ở đó, đã bị kẻ xấu phóng hỏa thiêu cháy.

- Thưa ngài, xin ngài cho tôi xin một đồng bạc mười xu !

Đứa trẻ đứng ở cửa bến xe thò tay ra trước mặt Ken. Ken gạt bàn tay đó, rồi bước xuống bậc thềm. Đứa trẻ chạy theo sau Ken, đổi giọng nói:

- Thế thì ngài cho xin một điều thuốc lá vậy !

Có một đoàn thanh niên da đen, vừa cao giọng kêu gào quái đản, vừa từ phía dưới bước lên trên. Bọn chúng vừa nhìn thấy Ken, trợn mắt trắng ngăm ngúa, bởi vì ở trong bến xe này rất ít khi có thể nhìn thấy những người da trắng.

Căn bản Ken không thèm nhìn chúng, liền bước đi qua. Bọn chúng phát hiện được thân phận của Ken, một tên trong số đó nhổ toẹt một bãi nước bọt sang bên cạnh, vừa hay đụng phải ánh mắt sắc nhọn của Ken, hấn vội vã bước nhanh leo lên bậc thềm.

Ken thầm nghĩ, bọn trẻ con lưu manh này sớm muộn sẽ có một ngày vì phạm phải một loại tội nào đó mà ta sẽ gặp mặt chúng ở trong Cục Cảnh sát.

Muốn bước vào vùng này thì cần phải chuẩn bị tinh thần. Có tới sáu mươi phần trăm số điện thoại ở đây đều bị đập hỏng vào lúc nửa đêm, cho dù có sửa chữa được cũng vẫn bị phá nữa. Lúc vào giờ làm việc, điện thoại vẫn còn tốt, đến lúc tan ca, điện thoại ở đây đã không thể sử dụng được, ngay đến cả Ken người ở vùng này cũng không thể đảm bảo điện thoại nào là tốt. Ở đây, nếu vạn nhất bị lôi cuốn vào một vụ án nào thì ngay cả đến phương tiện liên lạc cũng không có.

Bước vào sân ga, dấu tích bãi nôn oẹ của con sâu rọu mà Ken nhìn thấy lúc vào ca vẫn nguyên phong lưu lại ở đó, không một người nào tới quét dọn. Đối với hiện tượng đó, mọi người đều quen mắt bỏ qua, để mặc cho nó tự nhiên khô dần rồi biến thành bụi đất, theo làn gió tán mát đi khắp nơi. Những vật ô uế cũ còn chưa khô hết thì những uế vật mới lại xuất hiện, khắp nơi đều có, đi bộ vào trong bến xe, nếu không chú ý thì sẽ giẫm chân vào trong những đồng uế vật đó. Thùng đựng rác đầy tràn cả ra ngoài, rồi đổ nghiêng nằm dưới đất.

Dãy ghế ngồi chờ xe bên trái, bên phải bến xe đã không nhìn thấy nữa. Ken ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên mặt chiếc đồng hồ treo ở sân ga dán lên một tờ giấy đề chữ “đã hỏng”. Ken không kềm nổi mình đã chặc lưỡi liên tục, chiếc đồng hồ treo đó đã hỏng từ một tháng trước rồi, máy bán kẹo thơm miệng tự động ở trên sân ga cũng cùng số phận.

Chiếc xe điện ngầm bắt đầu chờ mãi mới thấy đến, trong ngoài xe đều bôi đầy những hình vẽ và chữ viết nhảm nhí. Khách lên xe xuống xe đại đa số đều là người da đen, sau đó là đến người Bô-tô-ri-ích và người Italy. Trong xe rất trống, họ ngồi câm lặng, không ai nói chuyện với ai. Xe điện vừa khởi động, những tiếng ồn của nó càng làm tăng thêm vẻ tĩnh lặng ở trong xe. Bóng đèn mờ tối không có chụp, thỉnh thoảng lại lóe lên, phát ra ánh sáng rất yếu ớt. Theo luồng gió lùa xuyên qua toa xe khi chạy trên đường, một tờ báo cũ bay lượn, rồi rơi xuống mũi giày của một hành khách, người đó cũng chẳng thèm để ý.

Ở phía trước toa xe có một người da đen lớn tuổi đang ngồi, người đó đang ngủ gật với dáng vẻ như ngay lập tức sẽ ngã nhào ra khỏi chỗ ngồi. Trong tay hắn cầm một chai rượu unction ki rẻ tiền, chỉ còn lại một chút ít ở trong chai. Tiếp đó là một phụ nữ da đen tuổi trung niên, có lẽ là một nhân viên tạp vụ làm việc trong tòa nhà lớn ở địa phương nào đó, sự mệt mỏi đã thấm thấu vào toàn thân mụ, theo sự chấn động lắc lư của toa xe, thân thể mụ cũng lay động lên xuống theo. Ở một chỗ cách đó không xa có hai mẹ con người Bô-tô-ri-ích, họ dựa sát vào nhau, đứa con ước khoảng lên tám tuổi, trên vai nó khoác một cái hòm nhỏ, trong hòm đựng những dụng cụ đánh giày. Đứa bé đã đến tuổi đi học nhưng vì đời sống khốn khó nên không thể đi học được, có lẽ nó còn chưa biết nói tiếng Anh. Đối với chúng mà nói, sống qua được ngày hôm nay đã phải dốc hết sức hết lực rồi, căn bản không còn sức lực thừa để đi tiếp tục sự giáo dục của ngày mai nữa ! Tiếp theo sau đó là một phụ nữ da đen giống như một kỹ nữ, không rõ tuổi tác... Vì thói quen nghề nghiệp, tới trước nhà ga mà mình xuống xe, Ken vẫn quan sát các hành khách mà không biểu lộ thái độ, điều đó đã trở thành thói quen nghề nghiệp mà Ken nuôi dưỡng thành.

Ken lại quan sát như trước. Giữa lúc Ken nhìn người phụ nữ da đen giống như kỹ nữ kia, đột nhiên có một sự việc vốn Ken vẫn cho rằng mình đã quên nó từ lâu, bỗng hồi tỉnh lại. Khi sự việc đó nổi hiện lên ở bên ngoài ý thức của mình, Ken không kìm nổi giật mình kinh sợ. Ken kinh sợ là vì sự việc đó vẫn còn lưu lại trong nơi sâu thẳm ý thức của anh.

Giô-ni Hô-át bị giết hại ở Tô-kyô là một tài xế lái xe ca, làm ngày nào tính ngày ấy.

Con người đó tại sao lại có tiền để tới Nhật Bản ?

Câu hỏi này lập lòe nổi lên trong đầu óc của Ken.

Tầng lớp tận cùng của xã hội Mỹ là do những người da đen chèo chống. Tuy trong số người da đen cũng có người thông qua sự nỗ lực của mình, tiếp thu được nền giáo dục, thoát ly khỏi tầng lớp tận cùng của xã hội. Thế nhưng tuyệt đại đa số những người da đen đã bị sự áp bức nặng nề của kiếp người buộc chặt, phải làm tầng lớp tận cùng của xã hội cũng giống như những hung thủ bị phạt tù khổ sai vô thời hạn, phải chịu tội suốt đời.

Họ chỉ có thể được làm những công việc mà người da trắng không muốn làm như làm công nhân vệ sinh đổ thùng rác, phu đắp đường, nhân viên giao hàng cho các cửa hiệu bách hóa, lái xe thuê cho chủ xe taxi hoặc ô tô tải, gác cửa cho các hiệu cơm và quán rượu, người hầu nam, công nhân đốt lò, thợ giết mổ gia súc và những lao động đơn giản không đòi hỏi kỹ thuật gì; hoặc có thể miễn cưỡng được nhận một phần công việc trong lĩnh vực mà người da trắng không đủ. Tiền lương của những công việc này rất thấp, nói chung lương tuần không tới một trăm đôla. Cho dù họ phải trải qua muôn ngàn gian khổ khó khăn lắm mới tìm được một việc làm, cũng không có đủ cháo loãng để nuôi sống gia đình. Lao động khổ sở vất vả để giành giật lấy đồng lương thấp, tiếp tục sống cuộc sống ăn bữa trước không có bữa sau, không bằng chủ nhà bỏ nhà ra đi, để cho gia đình làm “một gia đình chỉ có mẹ con” để tiếp nhận cứu tế thì sẽ được sống rất thoải mái, vì thế những “gia đình chỉ có mẹ con” giả tạo, đã không ngừng tăng lên.

Căn cứ vào thống kê điều tra tình hình nước Mỹ tiến hành năm 1970 (cứ mười năm tiến hành một lần), tổng số nhân khẩu của Niu Yoóc là tám trăm vạn người, trong đó số nhân khẩu người da đen chiếm một trăm bảy mươi vạn người; sau đó là người Bôtôrich, số nhân khẩu chiếm tám mươi vạn; lại cộng thêm các giống người có màu da khác, trong số dân thành phố có tới bốn mươi phần trăm không phải là người da trắng.

Cuộc điều tra tình hình nước Mỹ chứng tỏ người da đen và người Bôtôrich, về mặt kinh tế và giáo dục so với người da trắng, có sự khác nhau rất lớn. Bình quân thu nhập hàng năm của một gia đình người da trắng là một vạn đô la Mỹ, còn người da đen là bảy nghìn, người Bôtôrich chỉ có năm nghìn, số học sinh tốt nghiệp trong người da trắng chiếm tỉ lệ mười ba phần trăm, trong người da đen chiếm bốn phần trăm, còn trong người Bôtôrich thì chỉ chiếm một phần trăm.

Tính đến năm 1970, nếu đem tình hình một gia đình bốn khẩu có thu nhập hàng năm dưới bốn nghìn bảy trăm đô la được định là lớp người nghèo khổ thì người da trắng chiếm chín phần trăm, người da đen hai mươi lăm phần trăm, người Bôtôrich chiếm tỉ lệ rất cao, lên tới ba mươi năm phần trăm.

Trong số một trăm hai mươi vạn người dựa vào cứu tế mới có thể sống được ở Niu Yoóc, người da đen và người Bôtôrich chiếm tới sáu mươi phần trăm. Cho dù công việc mà họ làm không phải là loại công việc có kỹ thuật, mang tính liên tục, nhưng có thể có một công việc để làm cũng là vận may tương đối lớn rồi, đại đa số người, căn bản những

công việc như vậy đều không thể tìm được. Bọn họ đã suốt ngày tụ tập ở trong quán rượu nhỏ giá rẻ mạt, hoặc ngồi xõm ngây dại như những con gà gổ ở bên đường để qua ngày đoạn tháng.

Không thể tưởng tượng được, người lái xe thuê công nhật Giônì Hôoát lại có tiền để đột ngột đi tới Nhật Bản. Người da đen ở Niu Yoóc, một mặt cảm thấy bất mãn đối với sự kỳ thị nghèo khó và chủng tộc, họ mơ tưởng làm sao có thể giải thoát ra khỏi hang ổ nghèo khó trói chặt mình, mặt khác, họ lại hèn kém vô dụng, âm thầm lặng lẽ trôi qua cuộc sống của mình ở trong hang ổ dân nghèo này. Đối với họ, đi du lịch ra nước ngoài cũng là một phương thức thoát li khỏi biển khổ.

Cuối cùng thì Hôoát cũng đã thoát li khỏi biển khổ, nhưng lần thoát li lại là cái chết. Trước khi trốn khỏi hang ổ dân nghèo đó, Hôoát không thể ngờ được sẽ như vậy.

Lương tuần của tài xế lái xe ca nhiều nhất cũng chỉ có một trăm đô la, nếu muốn một tháng kiếm được bảy trăm đô la, thì lái xe trái quy định mới có thể kiếm được. Còn như dựa vào khoản thu nhập ít ỏi này, chỉ để duy trì cuộc sống hàng ngày cùng đã túng bấn lắm rồi, căn bản không có tiền đi du lịch tới Nhật Bản được.

Đương nhiên Giônì tới Nhật Bản là có động cơ riêng của mình, có điều vấn đề là khoản lộ phí đó, anh ta đã lấy từ đâu ra ?

Ngọn lửa nghi vấn cứ cháy lên trong ngực Ken, càng ngày ngọn lửa đó cháy càng rực. Hai mẹ con người Bôtôrich kia đã xuống xe tại ga Mailét thuộc phía nam Bôrencốt. Vùng này là khu cư trú của người Bôtôrich, trong toa xe vô cùng yên tĩnh vừa rồi đã vang lên tiếng Tây Ban Nha mang nồng đậm những âm uồn lười.

- Thăng cha này đáng phải điều tra thử !

Khi xe điện tới gần ga mà Ken phải xuống, Ken đã hạ quyết tâm. Ngay cả bản thân Ken cũng cảm thấy kỳ quặc, đối với sự việc một người da đen chết ở nước ngoài, vốn dĩ nên quên đi, tại sao mình lại có thể có hứng thú lớn như vậy được ? Điều này lẽ dĩ nhiên không phải là vì nhiệt tình gì của phía cảnh sát đã làm cho Ken phải cảm động.

Khi Ken đề xuất muốn điều tra lại vụ án Giônì Hôoát, cảnh sát trưởng Kennít Ôtlaiin ngạc nhiên:

- Sự việc này đã kết thúc rồi, cần gì phải đào gốc bới rễ nữa...

Lời nói của Kennít vừa được nửa câu đã bị Ken cắt ngang. Trong thần sắc thể hiện sự nghiêm túc và đứng đắn của Ken chứa đầy sức mạnh.

Kennít dựa vào kinh nghiệm của mình, đã dự liệu được tình hình Ken nhất định sẽ

như vậy. Ken thường xuyên phốt lò, cứ đốp chát với cấp trên. Hành vi quá nóng nảy khi Ken chấp hành nhiệm vụ điều tra cũng thường xuyên bị chê trách từ các cấp. Nếu không có Kennít bênh vực thì Ken đã sớm bị khai trừ ra khỏi Cục Cảnh sát hoặc sẽ bị rút khỏi tuyến một của công tác điều tra rồi.

Ken là một nhân viên rất khó chế ngự, nhưng tài điều tra bằng trực giác Ken đã rèn luyện từ trong công tác điều tra thực tế cùng với sự hiểu biết đối với tình hình địa lý ở nơi anh sinh ra và lớn lên đã khiến Ken trở thành một người có tài năng đầy sức mạnh ở trong phân cục cảnh sát này. Tuy Ken luôn luôn phải ở một địa phương không mấy dễ dàng đó, nhưng chính những cảnh sát hình sự giống như Ken đang giữ vững cả hệ thống cảnh sát của thành phố Niu Yoóc. Trong giới cảnh sát ngày nay, những cảnh sát có tính cách như những viên chức trong công ty càng ngày càng nhiều, những người giống như Ken vẫn tồn tại được, quả là điều rất hiếm hoi !

Đối với những kẻ quan liêu không có kinh nghiệm điều tra thực tế, điều khiến cho người ta chú ý đến Ken là cá tính không hòa hợp của anh. Với con mắt nhìn nhận của họ, chỉ có những người làm những “bánh răng trung thực” của tổ chức, chuyển động theo trình tự, mới là những nhân tài ưu tú.

- Không nên làm quá chói mắt, để tránh bị bề trên theo dõi !

Kennít nhắc nhở Ken, cũng chính là xuất phát từ những suy nghĩ về phương diện đó.

Được sự đồng ý của Kennít ốtlaiin, Ken lập tức bắt đầu hành động.

Ken dự định đến thăm một nhân vật lớn. Người này có một cái tên rất khoe khoang: Laianni Adamxơ. Ông ta còn có chức danh oai phong lẫm liệt: “Bộ trưởng Bộ Quản lý hệ thống tổng kết thẩm tra tín dụng Ngân hàng quốc tế Hoa Kỳ - Niu Yoóc”.

Ngân hàng Quốc tế Hoa Kỳ là một ngân hàng lớn. Trong giới tiền tệ, ngân hàng này chiếm địa vị quyền uy, nền kinh tế Niu Yoóc nếu tách khỏi nó thì căn bản không đáng đề cập tới.

Đề xuất gặp mặt với Adamxơ, một nhân vật thuộc Phái Thực lực của ngân hàng, Ken vẫn coi như gặp một ẩn sĩ ở trong một phố nhỏ, cách nghĩ này quả thực quá ngây thơ.

- Mẹ nó, chỉ cho gặp có mười phút thôi à !

Ngồi trong xe tuần tra lái tới nhà Adamxơ, Ken có chút thấp thỏm không yên, lẩm nhẩm nói một mình. Đó chính là thời gian Adamxơ cho Ken được gặp mặt.

Xe cảnh sát từ phía Bắc Maháttan men theo phố thứ năm chạy xuống phía Nam, lao tới phố nhà chung cư siêu cấp xây dựng ở ven công viên Trung Tâm. Nơi đây là địa

phương tụ tập những người giàu có nhất thế giới. Còn Halem chỉ gần kề gang tấc mà lại giống như khu chiến loạn. Sự so sánh này đã chứng minh rõ ràng tính chất nhiều mặt của Niu Yoóc.

Laianni Adamxo sống ở tầng cao nhất của tòa nhà chung cư ba mươi tầng. Tòa nhà này nằm ở mặt Đông công viên Trung Tâm, đối diện với phố 86. Nơi đó tuy đất đai nằm ở khu trung tâm thành phố Niu Yoóc, nhưng vì cây xanh của công viên Trung Tâm tỏa bóng um tùm cho nên không khí rất trong lành.

- Nơi đây, ngay đến cả không khí đều khác hẳn với Halem, mẹ kiếp ! - Ken không chịu đựng nổi đã chửi thề. Bản thân Ken sinh ra ở hang ổ dân nghèo, làm cảnh sát cấp dưới, sống cuộc sống bị áp bức lâu dài không vươn mình nổi, do đó Ken không sao có được cảm giác thân gần đối với những kẻ hào phú.

Tuy Ken không phải là một nhà cộng sản, nhưng hễ cứ nhìn thấy sự phân phối của cải giàu có cực kỳ bất hợp lý thì nhận định rằng, hiện tượng này thực ra không phải do năng lực lớn nhỏ hoặc mức độ cố gắng như thế nào tạo thành, mà chính là do nhân tố không công bằng phát huy tác dụng.

- Những người sống ở đây ngay đến cả không khí thở hít cũng đều bỏ tiền ra mua cả ! - Người cảnh sát trẻ lái xe tuần tra nói. Anh ta tên là Magu, là người con lai mang dòng máu Tây Ban Nha có pha chút huyết thống người da đen.

- Nói như vậy, tức là chúng mình tới đây được chia hưởng không khí miễn phí của những dân cư đã bỏ tiền ra mua à ?

- Cứ cho là như vậy đi !

Mãi nói chuyện, xe đã lái tới trước tòa nhà lớn mà họ cần tới.

- Tốt rồi ! Cứ chờ mình ở đây, mình sẽ làm xong việc rất nhanh chóng.

Dù sao cũng chỉ được mười phút ! Ken xuống xe, bước thẳng vào cửa chính của tòa nhà, ở đây trải đầy những tấm thảm dày, giống hệt như tòa nhà của một nhà khách hạng nhất, điểm khác với nhà khách là ở đây không có nơi phục vụ ở phía trước. Tòa nhà lớn không một bóng người, vô cùng rộng rãi thoáng đãng.

Nơi kia chính là tiền sảnh của thang máy. Ken dự định bước vào nhưng nhìn vào bảng chỉ số tầng của thang máy chỉ thể hiện tới tầng hai mươi chín mà theo lời dặn thì Adamxo ở tầng thứ ba mươi. Ken đang suy nghĩ phải chăng là ngồi thang máy, sau khi lên đến tầng hai mươi chín rồi, còn phải leo lên một cầu thang nữa, bỗng đưa mắt nhìn thấy trên cửa sổ viết "Laianni Adamxo chuyên dụng".

- Lại còn có thang máy riêng nữa, mẹ kiếp !

Ác cảm của Ken càng ngày càng mãnh liệt. Ken ấn chuông điện để mở cửa, từ trong cửa sổ nhỏ bên trên cầu thang máy truyền ra một tiếng nói:

- Ngài là vị nào đó ?

- Cảnh sát hình sự Sutan ở Phân cục Cảnh sát 25, vào lúc một giờ có cuộc hẹn gặp với ngài Adamxơ.

Ken vừa trả lời xong, cánh cửa trước mắt được mở ra rất nhanh.

- Xin mời vào thang máy !

Ken vừa bước vào thang máy, cánh cửa tự động đóng lại. Ngay cả ở bên trong cũng được trải thảm rất dày. Không biết từ nơi nào bay ra tiếng âm nhạc du dương tràn đầy không gian chật hẹp bên trong thang máy. Ken cảm thấy bản thân mình như đang bị chuyển tới một thế giới nào khác.

Ken còn chưa kịp lắng nghe kỹ càng tiếng âm nhạc đó, thang đã dừng lại, lần này thì hoàn toàn trái ngược, cánh cửa lặng lẽ tự mở ra. Trước mắt Ken xuất hiện một thế giới khác.

Trước thang máy, người quản gia mặc lễ phục cung kính cúi gập người vái chào, ở phía sau người quản gia, bể phun nước đang phun ra những hoa nước năm màu bảy sắc. Có lẽ là do sự lấp đặt chiếu sáng độc biệt của chiếc đèn treo hình cảnh pha lê trong suốt từ trên ban công rủ xuống hồ nước phun khiến cho hoa nước phun ra có nhiều màu sắc, biến ảo nhiều vẻ. Thoạt nhìn, giống hệt như người quản gia đó đang đứng ở trong bể nước để nghênh tiếp khách đến. Thảm trải ở đây dày hơn, nó đã hoàn toàn hút hết tiếng bước chân đi, những tạp âm của phố thứ năm không truyền tới nơi này được. Không biết từ nơi nào đã truyền đến từng làn hương thơm của hoa đến nhức mũi, ở phía sau bể nước phun có một luống hoa. Nơi đây là một khoảng đất trời nhỏ tao nhã, thoát ly hẳn cảnh huyên náo của Niu Yoóc.

- Hoan nghênh ngài đã tới nơi này ! Ngài Adamxơ đang chờ ngài !

Người quản gia dẫn Ken men theo bên cạnh bể phun nước đi vào phía trong. Trong luống hoa rộ nở những đóa hoa tươi rất hiếm thấy vào mùa tiết này, chắc hẳn là họ đem giống hoa tươi này đem trồng vào trong phòng ấm ở nơi đây. Hoa như thế này có lẽ một bông tương đương với tiền lương cả tháng của mình. Vừa nghĩ tới đây Ken liền cảm thấy bản thân mình may mắn chẳng đáng kể gì.

Laianni Adamxơ đang chờ Ken ở trong phòng khách mà từ trên cao có thể nhìn thấy toàn bộ công viên Trung Tâm. Từ nơi đây nhìn xuống, công viên Trung Tâm giống hệt như vườn hoa tư nhân của gia đình Adamxơ vậy. Điều này thật đúng là sự hào hoa, mực cảnh ra oai !

Adamxơ đang thanh thản thoải mái tựa lưng vào chiếc sôpha bọc bằng da thật. Tuổi tác ông ta khoảng trên dưới năm mươi, có dáng người to béo, rắn chắc khỏe mạnh, rất tương xứng với địa vị nhưng không khiến cho người ta cảm thấy ông ta béo quá. Ông ta có mái tóc vàng óng ánh, con mắt xanh lam và vầng trán rộng. Chiếc mũi hơi khoằm, đôi môi mím chặt, thể hiện rõ ông ta có niềm tự tin rất lớn.

- Ngài là Sutan phải không ? Còn tôi là Adamxơ. Hoan nghênh ! Hoan nghênh ! Mời ngồi !

Nhìn thấy Ken, Adamxơ thò tay ra. Từ trên thân Adamxơ, Ken có thể cảm giác thấy thái độ tràn đầy tự tin và ung dung điềm tĩnh của một con người thành công trên đường đời.

Adamxơ ngồi, lưng hướng về cửa sổ và đối diện với Ken. Ở Niu Yoóc thiếu hẳn ảnh hưởng của thiên nhiên, để tận khả năng thu hút được một chút ngoại cảnh, cửa sổ luôn luôn được mở rộng ở mức tối đa. Đằng sau lưng Adamxơ vượt qua công viên Trung Tâm, từ các công trình kiến trúc thuộc miền Tây Niu Yoóc nhìn về phía Tây khu đầm mới ở bên cạnh sông Hátxon, quả thật là bao la bát ngát như biển lớn.

Ánh sáng do lưng Adamxơ hướng ra ngoài cửa sổ bị chặn lại đã hình thành sự phản quang nên Ken không nhìn rõ tình cảm thể hiện trên mặt ông ta như thế nào. Có điều, trong lòng Ken hiểu rất rõ, ánh mắt của Adamxơ khẳng định là đang chăm chú quan sát mình. Đối với những người khác tới thăm lần đầu, chắc chắn là ông ta luôn luôn ngồi ở vị trí này chẳng ?

- Xin cho phép tôi miễn nói lời khách sáo, thưa ngài Sutan, hôm nay quý ngài tới đây có công chuyện gì ? Tôi cần được làm việc theo nhật trình đã sắp đặt.

Câu nói hàn huyên khi gặp mặt ban đầu vừa kết thúc, Adamxơ bèn nhìn đồng hồ đeo tay, thúc giục. Với hình dáng đó, hình như ông ta đang nói, thời gian gặp gỡ mười phút không thể kéo dài thêm được.

Ken căn bản không đảm bảo dùng mười phút mà làm xong công việc, nhưng trong lòng đã tự có dự định: Đã đến được đây rồi, tất thấy đều phải do mình sắp đặt.

- Kỳ thực, hôm nay tôi tới đây là muốn để hỏi thăm một người có tên là Uynxon Hôoát cùng với những sự việc có liên quan.

- Uynxon Hôoát à ?

Quả không ngoài dự liệu, phản ứng của Adamxơ rất dằn dại. Xem ra, trong ký ức của ông ta, từ lâu đã không có vị trí của người da đen đáng thương đó.

- Ngài đã quên rồi hay sao ? Vào khoảng tháng sáu, xe ô tô của ngài đã từng đâm chết một ông già !

- Xe của tôi đâm phải người à ?

Trên nét mặt Adamxơ vẫn không biểu hiện phản ứng.

- Là một người da đen đã có tuổi, vì tai nạn xe lần đó, về sau ông ta đã chết.

- Người da đen à ? Ồ, nói như vậy, đúng là có việc ấy.

Adamxơ khó khăn lắm mới hơi xuất hiện một chút phản ứng. Ấn tượng đâm phải

một người da đen để lại trong ông ta, có lẽ chẳng qua cũng chỉ giống như đề phải một con chó chẳng ?

- Tôi muốn hỏi thăm kỹ một chút về tình hình cụ thể khi xảy ra tai nạn xe lần đó.

Đối diện với thằng cha này, Ken cảm thấy rất bức tức: Xe của hắn đâm phải một người, thế mà hắn lại biểu hiện không hề quan tâm như vậy. Tức thì, Ken liền lao thẳng vào chủ đề.

- Ngài nói muốn tìm hiểu tình hình kỹ càng, nhưng lúc đó đâu có phải là tôi cầm lái ?

- Có điều, trên sổ ghi chép điều tra sự cố tai nạn xe, trong cột người gây ra sự cố chính là đã ghi đại danh của ngài đó !

- Người gây ra sự cố ? Quả thực là đã coi tôi là tội phạm rồi. Đối với sự cố lần đó, chúng tôi đã chi trả tiền bồi thường cho đối phương rồi, việc này đã giải quyết xong từ lâu !

Vì bản thân Adamxơ bị coi là “Người gây ra sự cố”, nên đã tỏ ra rất bức tức, hắn liền gỡ bỏ chiếc mặt nạ lịch sự nhã nhặn ra, để lộ rõ chân tướng ngạo mạn, quen được mọi người tiền hô hậu ủng

- Ngài đã bồi thường rồi sao ?

Adamxơ bức tức lồng lộn, hình như hắn nghĩ tới tình cảnh đã phát sinh ra sự cố tai nạn xe.

- Ngài nói phía ngài chẳng có gì sai chứ ?

Đôi bên đương sự trong các sự cố giao thông thường là đều nhấn mạnh sai lầm về phía đối phương.

- Đúng là đối phương chủ động đâm vào xe của tôi. Người lái xe của tôi là một tay lái già dặn đã hai chục năm lái xe không hề xảy ra sự cố, thế nhưng người đó lại đột ngột lao vào trước xe của tôi, nên không thể nào tránh kịp.

- Ngài nói người đó đột ngột lao vào trước xe của ngài à ?

- Đúng vậy ! Đó là một thủ đoạn quen dùng của lũ người liều mạng xấu xa, mục đích chính là để kiếm chác lấy khoản tiền bồi thường. Bởi vì đối phương tuổi tác đã già nua, và lại hạn mức đền bù cũng không phải là lớn lắm, nên chúng tôi đã dựa theo yêu cầu đối phương đề xuất, cho hắn một số tiền, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn không thoải mái lắm.

Vì ký ức không thoải mái của Adamxơ bị Ken đào bới lên, hắn đã chau mày nhăn mặt, buồn bức.

- Tình hình tường tận, người lái xe Vango của tôi đều biết rõ. Bởi vì mọi công việc

giao thiệp đều giao cho hắn đi làm cả.

Khi Adamxo nói những câu này, người quản gia vừa nãy đã bước tới gần, cúi gập mình khẽ nói điều gì. Adamxo ngang nhiên ngạo nghễ gật đầu lia lịa.

- Xin lỗi, thời gian của cuộc hẹn sau đã sắp tới, tôi bận không tiếp được nữa. Tôi sẽ để Vango lại đây, tình hình cụ thể ngài cứ hỏi anh ta. Tạm biệt !

Nói rồi Adamxo đứng dậy, khệnh khạng bước ra ngoài.

Tiếp sau đó, Ken nói chuyện với người lái xe Vango, nhưng chẳng qua cũng chỉ là chứng thực những lời mà Adamxo vừa nói mà thôi. Vango nói, anh ta trung thực tuân thủ tốc độ chạy ô tô đã hạn định ở trong thành phố, lúc đang cho xe chạy chậm chạp, đột nhiên từ một chỗ không phải là chỗ dành cho bộ hành đi qua, bất thần có một người vụt xuyên qua. Anh ta đạp phanh rất gấp, nhưng đã không kịp. Người đó với dáng vẻ đột ngột lao mạnh vào, xem ra thì hình như muốn tự sát. Vango còn nói, anh ta cho rằng không phải là trách nhiệm của phía mình, do đó không cần thiết phải bồi thường, nhưng Adamxo nói không muốn phiền phức, nên đã dùng tiền bồi thường của bảo hiểm ô tô, cho đối phương một khoản tiền lớn.

- Có thể nói cho tôi biết, cộng cả tiền bảo hiểm, trên thực tế tổng cộng đã chi trả cho người đó bao nhiêu ? - Ken hỏi gấp, không buông tha.

- Công ty bảo hiểm chi trả người đó khoảng hai nghìn đôla, chúng tôi bỏ thêm ra hai nghìn đô la nữa.

- Tổng cộng đã chi trả cho người đó bốn nghìn đôla phải không ?

Có được khoản tiền này thì đủ để Giôni tới Nhật Bản và đủ tiền chi dùng một thời gian.

- Hành vi tự hại, tức là tự sát, hoặc giả trong tình hình có ý lao vào xe thì không được lĩnh tiền bảo hiểm. Nhưng chứng từ của chúng tôi đã có ảnh hưởng rất lớn đối với Công ty Bảo hiểm, Công ty Bảo hiểm mới đồng ý chi trả tiền bảo hiểm. Không, điều này thực ra không phải là chúng tôi đã làm chứng giả. Chúng tôi chỉ là trình bày lại, người đó không có dấu hiệu tự sát. Bởi vì ông chủ của tôi cũng có quan hệ với Công ty Bảo hiểm, nên những lời nói của ông chủ tôi đã có tác dụng mang tính chất quyết định đối với việc chi trả tiền bảo hiểm đó.

Hình như là lo sợ những lời nói vừa rồi sẽ nảy sinh ra những ảnh hưởng bất lợi đối với ông chủ, sau khi Vango nói hết câu sau cùng đã liền thoắt không ngừng cộng thêm một đồng to những lời giải thích. Thế nhưng, điều khiến cho Ken hứng thú chỉ là Uynxon Hôát dùng hình thức gần như “hành vi tự hại” để đâm vào ô tô của Adamxo, rồi được một khoản tiền lớn là bốn nghìn đôla, đó là một sự thật.

Thế rồi, sau khi người này chết đi không lâu, con trai của ông ta là Giôni Hôát đã đi Nhật Bản.

Chiếc ô tô mà Uynxon đâm vào là chiếc xe của một nhân vật lớn có thể đếm trên đầu ngón tay trong giới tiền tệ của Niu Yoóc. Trước khi Uynxon đâm vào xe phải chăng là ông ta đã biết được thân phận của đối phương ?

Nếu đối phương là người có tiền, sẽ rất chán ghét sự tranh chấp rầy rà, họ sẽ dựa vào sức mạnh của đồng tiền để né tránh tranh chấp. Uynxon đâm vào xe của Adamxo, chính là vì cốt để được tiền bồi thường ?

- Chỉ nói đến đây thôi, có được không ?

Vango hết sức cẩn thận thúc hỏi trong khi Ken đang lắng sâu vào trong sự suy tư.

NGƯỜI VỢ XINH ĐẸP MẮT TÍCH

1.

Sau khi Kôyamada phát hiện ra mục tiêu mới, anh lập tức dốc sức vào hành động. Mục tiêu này chính là Morito Hôfu, Tổ trưởng Bộ phận doanh nghiệp của Công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần Tôkyô.

Ngày hôm sau, Kôyamada căn cứ vào số điện thoại trên tấm danh thiếp, gọi tới công ty. Thì ra đó là công ty chuyên kinh doanh các loại hàng dùng trong văn phòng. Trong khi nói chuyện điện thoại, Kôyamada bảo mình muốn gặp Morito của quý công ty, đối phương trả lời, sau năm giờ chiều Morito mới trở về.

Kôyamada hỏi thăm địa chỉ trụ sở của công ty, quyết định tới trực tiếp tìm khi Morito trở về công ty.

Công ty Cổ phần Tôkyô nằm ở một góc ngã tư phố Shikinhây khu Cảng, là một tòa nhà gác năm tầng dài và hẹp, tầng một là đại sảnh trưng bày hàng hóa, bày bán các loại hàng như tủ đựng hồ sơ, hộp đựng thư mục, giá sách... Công ty này xem ra chỉ là một công ty chuyên môn tiêu thụ các đồ dùng quản lý tình báo.

Kôyamada đưa một tờ danh thiếp rất cũ tới phòng tiếp đón yêu cầu được gặp Morito Hôfu. Có lẽ lầm tưởng đây là khách mua hàng của công ty, người tiếp đãi viên đã khách khí dẫn Kôyamada vào trong phòng tiếp đãi.

Hình như công ty đang cử hành nghi thức buổi kết thúc một ngày làm việc, từ trên lầu cao truyền xuống liên tiếp hợp xướng kẻ xướng người họa của rất nhiều đàn ông:

-Ồ, chúng ta cần phải có kiến thức phong phú !

Ồ, chúng ta cần phải có tinh lực dồi dào !

Ồ, chúng ta cần phải có thái độ nhiệt tình !

Ồ...

Tiếng hô, tiếng phụ họa từng đợt truyền xuống, âm vang cả tòa nhà lớn. Nhất định là công ty đang kết thúc hoạt động kinh doanh sau một ngày, các viên chức của công ty đang đồng ca bài hát “Bài ca của người chào hàng”, mượn lời ca để kích động ý chí phấn đấu, khích lệ lòng hăng hái của mọi người.

Khoảng mười phút sau, nghi thức buổi tối hình như đã kết thúc, không khí ở trên lầu bỗng hoạt bát hẳn lên, tiếp đó từ cửa cầu thang truyền tới tiếng bước chân nhộn nhịp của nhiều người đang bước xuống. Có người đẩy cửa phòng tiếp đãi bước vào.

- Tôi là Morito, ngài chính là Kôyamada có phải không ?

Morito ước khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, dáng người cao mảnh khảnh, mặc bộ Tây phục nếp thẳng như quân bút, thoạt nhìn đã thấy là một nhân viên chào hàng điển hình. Trên tay Morito cầm tấm danh thiếp của Kôyamada, chăm chú ngắm nghía Kôyamada.

- Đột ngột tới thăm hỏi, thật là rất không phải ! Tôi tên là Kôyamada. Tôi muốn hỏi thăm ngài một số việc.

Kôyamada nói xong liền đứng dậy nghiêng mình chào. Morito lập tức thể hiện vẻ mặt tươi cười hòa nhã thân thiện, giơ tay ra hiệu mời Kôyamada ngồi, nói:

- Không sao, đây là phần công việc của tôi ! - Xem ra Morito cũng lắm tướng Kôyamada là khách hàng của công ty.

Kôyamada đang định nói rõ ý định tới đây của mình, Morito đã nhanh nhẩu nói trước:

- Ngày hôm nay không bán được khoản hàng nào, bị khoa trưởng chinh cho một trận. Chúng tôi làm công việc buôn bán này tính chất thất thường vốn đã rất lớn, thế mà công ty lại không hiểu cho điểm này.

- Hôm nay tôi tới đây...

- Gần đây công ty để cho tôi phụ trách công việc chào hàng những thiết bị bảo mật của đơn vị. Từ tình hình ước mắt mà xét, so sánh những điều cơ mật về quân sự và những điều cơ mật về chính trị, nhận thức của mọi người đối với việc bảo vệ đơn vị còn lâu mới theo kịp yêu cầu của thời đại. Gần đây, những hoạt động tình báo gián điệp trong các cơ quan rất điên cuồng, khí thế rất hung hãn, thế nhưng nhận thức đối với gián điệp của mọi người còn dừng lại ở trong tiểu thuyết hoặc điện ảnh, họ rất coi thường, ở trong rất nhiều công ty, những tài liệu hồ sơ tuyệt mật và những tư liệu kỹ thuật quan trọng có thể làm thay đổi vận mệnh công ty, vứt bỏ bừa bãi, quả thật coi như để cho người ta tới lấy cắp công khai. Họ biết rõ là sau khi bị đánh cắp dù có kêu gào hò hét đến mấy cũng chỉ là *mất bò mới lo làm chuồng*, cái chính là tính chất quan trọng của việc phòng mật, phòng tình báo gián điệp đối với xí nghiệp, hoặc là không có nhận thức, hoặc là nhận thức rất không đầy đủ.

- ... Hôm nay tôi đến đây là muốn hỏi thăm...

- Trong tình hình mọi người còn thiếu nhận thức đối với tính chất quan trọng của việc bảo mật xí nghiệp, công việc chào bán những thiết bị bảo mật là một công việc rất không dễ dàng, ta cần phải trước hết bắt đầu làm từ việc thay đổi nhận thức của con người. Công việc bảo mật của công ty có thể phân làm ba cấp A, B, C. Cấp A là những tài liệu tuyệt mật, loại tư liệu này nếu bị mất sẽ đem lại những tổn hại to lớn cho các cổ đông, cấp B là những tài liệu cơ mật, hễ bị lộ ra cũng sẽ có tổn hại cho lợi ích của các cổ đông, đồng thời còn có thể trực tiếp ảnh hưởng tới việc buôn bán của công ty.

Cấp C là...

- Thưa ngài Morito, ngài còn nhớ quyển sách này không ? - Morito miệng như tép nhảy, nói liếng thoảng không ngừng, không để cho đối phương nói chen vào. Lúc này, nhân lúc Morito thay đổi khẩu khí, Kôyamada đã giành được cơ hội mở miệng. Anh lấy ra quyển sách “Chiến lược đặc thù trong kinh doanh” mượn từ Suimeiso, đưa tới trước mặt Morito, mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, xem Morito có phản ứng gì không.

- Quyển sách này, đây là... ?

Trên mặt Morito không xuất hiện sự biến đổi gì khác lạ.

- Đây không phải là sách của ngài hay sao ?

Nếu quyển sách này là của Morito, thế thì rất có khả năng hẳn là tên gian phu.

- Không phải, tôi không xem được quyển sách này, những người xem loại sách này có địa vị và thân phận cao hơn loại người như tôi rất nhiều.

- Vậy thì, ngài còn nhớ được tờ danh thiếp này không ?

Morito nhìn tờ danh thiếp mà Kôyamada lấy ra, rất kinh ngạc, hỏi:

- Tờ danh thiếp này làm sao ?

- Xin mời ngài nhìn ở phía sau xem thử, những chữ ở phía sau này có phải là chữ của ngài viết không ?

-Ồ, đây đích thực là chữ của tôi. Ngài lấy được nó ở đâu ? - Morito mơ hồ khó hiểu, nhìn Kôyamada.

- Tờ danh thiếp này ngài đưa cho ai, bây giờ ngài còn nhớ không ?

- Ngài hỏi tôi đường đột thế này, nhất thời tôi không thể nghĩ ra được. Vả lại, tôi là người buôn bán, danh thiếp cũng không biết là đã phát đi bao nhiêu, ngài cứ nói ngay cho tôi biết, tờ danh thiếp này ngài lấy được ở đâu ?

- Tại một nơi hơi đặc biệt một chút. Nói thực để ngài biết, trước đây vài ngày, tôi và một người bạn gái bước vào một khách sạn có tên là “Khách sạn Tình Nhân”, tôi đã nhìn thấy nó ở trong phòng khách. Quyển sách này hình như của người khác bỏ quên. Khi chúng tôi rời khỏi khách sạn đó, tiện tay đã cầm theo, về sau lật giở quyển sách đó xem, phát hiện thấy bên trong sách có rất nhiều chỗ đều gạch vẽ những đường đỏ, cảm thấy quyển sách này đối với người chủ của nó rất có khả năng là một cuốn tư liệu vô cùng quan trọng, cho nên tôi đã đi tìm người chủ của nó. Tờ danh thiếp của ngài Morito đã được kẹp trong quyển sách này. Từ nội dung viết ở đằng sau tờ danh thiếp mà phán đoán, tôi nghĩ rằng đây có khả năng là danh thiếp mà ngài đưa cho một người nào đó.

-Ồ, vì việc này, cho nên ngài đã tới tìm tôi ư ?

- Đúng vậy !

Morito hình như bỗng nhiên đã ngộ ra một điều gì đó, rồi xem lại tỉ mỉ tờ danh thiếp.

- Ô, biết rồi ! - Đôi mắt của Morito đột nhiên sáng lên, cất cao giọng nói to.

- Ngài biết được cái gì ? - Kôyamada không kìm nổi, giương to mắt nhìn chòng chọc vào Morito.

- Tôi nghĩ ra rồi, tấm danh thiếp này tôi đã đưa cho Bộ trưởng Shinken của Công ty Tôyôshiken.

- Shinken của Công ty Tôyôshiken à ?

Nhắc tới Công ty Tôyôshiken, Kôyamada đã từng nghe nói qua, đó là một công ty lớn chuyên chế tạo những máy móc chính xác.

- Đó là một công ty rất coi trọng việc bảo mật của cơ quan, là một khách hàng tốt của chúng tôi.

- Đây là tấm danh thiếp trao cho viên Bộ trưởng Shinken đó, không lầm đấy chứ ? - Vì hưng phấn nhất thời, vô tình Kôyamada nói ra câu nói trên, âm thanh đều đã biến đổi. Kẻ “tình địch” mà chàng vẫn tìm kiếm, cuối cùng đã lộ rõ bộ mặt thật. Tên Shinken này, rất có khả năng chính là tên đàn ông đó của vợ mình.

- Hoàn toàn đúng như vậy. Máy nghiền nát cũng chính là máy làm nát giấy để tiêu hủy những văn kiện. Công ty của họ muốn đặt mua một loạt máy mới, tôi đã đem danh mục hàng hóa tới thăm hỏi ông ta, không ngờ ông ta có việc gấp phải đi ra ngoài, tôi đành phải để lại tấm danh thiếp này. Ngài vừa nhắc tới, tôi đã nghĩ ra. Lúc đó ở trên bàn ở Shinken, hình như tôi có nhìn thấy quyển sách này.

Morito nói rất rõ ràng rành mạch.

- Vị Bộ trưởng Shinken này, cuối cùng là con người như thế nào ?

Đã tìm hiểu được tới mức độ này rồi, những vấn đề về sau hoàn toàn có thể tự mình đi điều tra được. Thế nhưng Kôyamada cảm thấy tên Morito này rất thích nói chuyện, mình cùng chẳng vội gì, có thể nắm lấy cơ hội này, tận khả năng gợi ý để hẳn nói ra một số tình hình có liên quan đến Shiken.

- Có thể nói ông ta là người tài bậc nhất của Công ty Tôyôshiken đó, rất trẻ trung, vừa bước vào tuổi bốn mươi đã sắp sửa được phá cách đề bạt làm giám đốc. Gần đây, Công ty Tôyôshiken đối với việc nhiều tài liệu tuyệt mật và cơ mật của công ty mình bị tiết lộ ra ngoài cảm thấy rất đau đầu. Để đề phòng những tin tức tình báo bị tiết lộ ra ngoài, công ty đã xây dựng “Bộ quản lý tình báo”, chính thức bắt đầu đấu tranh với những hành vi tiết lộ điều cơ mật ra ngoài, Shinken chính là Bộ trưởng nhiệm kỳ đầu tiên của “Bộ quản lý tình báo”. Mấy năm gần đây, máy nghiền giấy rất thịnh hành, trong các

công ty đăng ký sổ sách giao dịch chứng khoán Tôkyô có tới trên tám mươi phần trăm công ty đều sử dụng máy nghiền giấy. Thế nhưng đại bộ phận số công ty đó đều chỉ mua một máy nghiền giấy cỡ lớn, tiến hành xử lý tập trung đối với những văn kiện cơ mật. Bộ trưởng Shinken đã không tán thành phương thức này, muốn sử dụng phương thức phân tán rải rác, cho mỗi bộ phận một máy dần dần tiến tới mỗi bàn một máy. Những tư liệu cơ mật, số người tiếp xúc càng ít, càng có lợi cho việc bảo mật. Suy cho cùng, lấy cá nhân làm đơn vị xử lý văn kiện mật là lý tưởng nhất. Shinken là người đầu tiên nhìn thấy cốt lõi căn bản của vấn đề này, chính thức có ý đồ thực hành biện pháp quản lý phân tán hóa các văn kiện cơ mật. Nói tóm lại, ông ta là một người vô cùng tài ba. Hơn nữa, ông ta cũng là một tay già dặn trên chiến trường tình ái.

Morito cười một mình, hình như hắc đang mỉa mai, *chỉ cây dâu chửi cây hòe*, nói cạnh khoe đối với Kôyamada rằng: Chẳng phải là anh cũng đem bạn gái tới khách sạn tình nhân đó sao ?

Kôyamada trầm nghĩ, những điều mình muốn hỏi thăm, đại để đều đã dõ hắc nói ra hết rồi.

- Hôm nay đã làm phiền ngài, rất cảm tạ ngài. Tôi muốn rất nhanh chóng đem quyển sách này đưa lại cho ông ấy. - Kôyamada đứng dậy sắp sửa cáo từ.

- Không cần đâu, ngài chẳng cần phải đặc biệt tới đó một chuyến làm gì, chỉ hai ngày nữa, tôi sẽ tới thăm Bộ trưởng Shinken, vậy cứ để tôi tiện thể trả lại cho ông ấy giúp !

- Không sao, cứ để tôi mang đến thì tốt hơn. Bởi vì đối với Bộ trưởng Shinken mà nói, sự việc bỏ quên sách ở khách sạn tình nhân, nhất định là ông ta muốn hết sức giữ kín. Vừa rồi ngài chẳng đã nói việc bảo mật lấy cá nhân làm đơn vị là điều lý tưởng nhất đó sao ?

- Úi chà chà, coi như là tôi xin bái phục ngài. Vậy thì tốt, tôi sẽ làm như không biết điều gì cả nhé !

Morito nhìn Kôyamada cười khà khà.

Sau khi Kôyamada cáo từ Morito ra về, lập tức ý thức được thời khắc đấu tranh với thằng cha cướp đoạt vợ mình đã tới. Đồng thời anh còn cảm thấy, tính đến giờ phút này, những tài liệu mà mình thu thập đều có mục đích tìm cho ra tên đàn ông đã cướp đoạt vợ mình, đó là Shinken.

Trước khi tiến hành cuộc quyết đấu trên mặt tình trường, Kôyamada đã kín đáo tiến hành một cuộc điều tra trinh sát đối với Shinken, kết quả là đặc trưng thân thể, tuổi tác, đều hoàn toàn khớp với lời nói của nữ chiêu đãi viên ở Suimeiso.

Lần đầu tiên, Kôyamada nhìn thấy Shinken, trực giác mách bảo anh, con người này chính là gian phu của vợ mình. Shinken đích thực là loại đàn ông mà Bunshi yêu thích. Cơ bắp của hắn rắn chắc, bụng tròn eo rộng, lực lưỡng khôi ngô, hầu như to gấp hai lần Kôyamada loại thể hình này rõ ràng là thời trai trẻ đã chịu khó rèn luyện thể thao rất tốt. Trên khuôn mặt vuông vắn khác hẳn với người thường là đôi mắt to, lông mày rậm, ánh mắt sáng quắc, thông minh đỉnh ngọ, nhanh nhẹn tháo vát. Hắn đã đem lại cho mọi người một cảm giác chung là có khí phách đàn ông, tinh nhanh năng nổ.

Nói tóm lại, so sánh với Kôyamada thân hình ốm yếu bệnh tật, nghèo hèn, vì lo vợ thiếu chung thủy nên luôn nghi ngờ nhòm ngó, đích thực Shinken là một loại đàn ông hoàn toàn khác hẳn. Một kẻ thất bại trên đường đời, không thể không dựa vào việc cho vợ ra ngoài kiếm tiền để duy trì cuộc sống; còn một người hoàn toàn dựa vào thực lực của mình mà thành đạt.

Vợ mình bị bộ ngực nở nang, khỏe mạnh, tỏa ra đầy mùi vị đàn ông kia ôm chặt lấy, khẳng định rằng với thể chất vô cùng phóng đảng mà ngay bản thân nhìn cũng chưa hề nhìn thấy, nàng sẽ được hưởng thụ khoái cảm bản năng, hưng phấn dị thường. Những khoái cảm tình dục không thể có được từ chỗ Kôyamada đã được Shinken đền bù.

- Làm tình phải sung sướng, phải tuyệt vời như vậy, bây giờ em mới được biết đó !

- Đời sống vợ chồng giữa em và Kôyamada, so với anh, quả thật là chẳng có ý nghĩa quái gì.

- Động tác hãy mạnh hơn chút nữa, hãy để cho em được hưởng thụ đầy đủ, em phải được đền bù lại những gì em đã bị mất trước đây.

Người vợ chàng đã mở rộng đôi chân, uốn thẳng ngực, điên cuồng lao vào trong lòng Shinken... Những tình cảnh dâm đảng như vậy đã xuất hiện ở trước mắt Kôyamada. Nghĩ tới đôi gian phu dâm phụ kia ôm ấp nhau, vi phạm nhân luân, ngọn lửa ghen tuông cháy bùng lên rừng rực ở trong lòng Kôyamada.

Kôyamada vẫn ra sức khống chế mình, trước khi quyết đấu phải “bên ngoài là thăm hỏi nhưng thực ra là điều tra”. Bởi vì đối thủ mà mình gặp rất mạnh, cần phải có sự

chuẩn bị đầy đủ.

Căn cứ vào sự điều tra tỉ mỉ, Shinken năm nay bốn mươi một tuổi, sau khi tốt nghiệp khoa Cơ giới Trường Đại học Công nghiệp Tôkyô đã bước vào Công ty Tôyôseiok (tiền thân của Công ty Tôyôshiken). Năm 1958, được ủy viên Thường vụ Hội đồng lúc đó (nay là giám đốc) làm mối, hắn đã kết hôn với người vợ hiện tại, sinh được một con trai và một con gái, năm nay con gái mười lăm tuổi, con trai lên bảy. Hắn dựa vào tài năng sẵn có, cộng thêm cá tính mạnh mẽ, rất được giám đốc hiện nhiệm quý trọng. Được sự bồi dưỡng của giám đốc, Shinken trở thành người có năng lực số một của công ty này, nhanh chóng nổi trội hơn hẳn mọi người. Tháng ba năm nay, hắn sang Mỹ làm việc, tháng bảy lại tới Liên Xô, tình hình này hoàn toàn phù hợp với một số đồ trang sức mà vợ Kôyamada mới được tặng thêm trong năm nay.

Thế nhưng, không hề nghe nói những tin tức có liên quan tới việc Shinken quan hệ tình ái bừa bãi. Điều này có khả năng là vì do giám đốc đứng ra làm mối, hắn không thể không chú ý cẩn thận. Thế nhưng, Kôyamada bị cấm sừng đã biết được thủ đoạn trai lơ thâm dục của Shinken cực kỳ cao siêu. Hắn đã linh hoạt vận dụng đầy đủ bản thân là người có sở trường chuyên môn của Bộ trưởng quản lý tình báo, đã khéo léo che giấu đời sống riêng tư của mình. Để tóm được đuôi cáo của Shinken, Kôyamada đã thực sự bị một phen trắc trở, chính là vì thằng cha này đã giỏi che giấu những hành vi trai lơ thâm dục của mình.

Tất thảy đều đã chuẩn bị xong xuôi, tiếng chuông quyết đấu trên chiến trường tình ái với Shinken sắp điểm. Trực tiếp xông vào nhà thằng cha đó, hay là tập kích vào đơn vị công tác của hắn ? Tuy Kôyamada còn có chút do dự, nhưng rất nhanh chóng anh cảm thấy đến đơn vị công tác của hắn vẫn tốt hơn, như vậy càng có thể uy hiếp được đối phương.

Tổng bộ của Công ty Tôyôshiken Tôkiô nằm trong một nhà lớn xây dựng rất hiện đại, mặt tường được trang trí bằng pha lê, xem ra rất tương xứng với tên tuổi của công ty, nó đã thể hiện ra khí thế của một trào lưu hiện đại hóa.

Mười giờ sáng, Kôyamada tới phòng tiếp khách của Công ty Tôyôshiken. Shinken có ở trong công ty hay không, Kôyamada không nắm chắc, nhưng trước đó đã hỏi thăm biết được, hằng ngày Shinken đều tới làm việc vào lúc tám giờ rưỡi sáng, hơn nữa, gần đây cũng không đi công tác.

Khoảng trên dưới mười giờ sáng, các hoạt động mang tính chất công thức như giao ban buổi sớm, hội ý nhanh... đều đã kết thúc. Đây là lúc số nhân viên trong công ty được tập trung ở trụ sở đông nhất.

- Ngài muốn gặp Bộ trưởng Shinken à ? Trước đó ngài có được hẹn không ? - Quả nhiên tiểu thư tiếp đón tôi theo đúng bài bản.

- Không có hẹn trước, có điều, chỉ cần tiểu thư báo cho ông ta biết Morito ở Xí nghiệp Tôkiô, hiện tại có điều vô cùng khẩn cấp cần báo cho ông ta biết, ông ta sẽ tới gặp

tôi. Như vậy sẽ không gây khó cho tiểu thư chứ ?

- Là ngài Morilo ở Xí nghiệp Tôkiô à ?

Kôyamada đã sớm tính toán kỹ, nếu tiểu thư tiếp khách quen biết Morito, mình mạo xưng là Morito thì sẽ lộ hết chân tướng, cho nên anh đã dự định nói dối là người đại diện của Morito. Từ khẩu khí của Morilo mà xét, hình như Shinken vô cùng quý trọng Morito, nếu nói tên anh ta ra, cho dù không có hẹn trước, chắc chắn là Shinken cũng sẽ ra gặp.

Tiểu thư tiếp đón dẫn Koyamada vào trong phòng khách, còn nói Shinken lập tức sẽ tới. Cô ta hình như không quen biết Morito.

Cửa ải thứ nhất của cuộc quyết đấu coi như đã qua, toàn thân Kôyamada căng thẳng cao độ.

Chẳng bao lâu, cửa nhà khách mở, Shinken bước vào:

- Ủa ! Tôi đã để cho anh ta chờ tôi ở đây.. - Nhìn thấy ở đây không có Morito, Shinken cảm thấy buồn bực.

- Ngài là Shinken à ?

Đôi con mắt Kôyamada nhìn chòng chọc vào mặt đối phương, chậm chạp đứng dậy. Giờ này khắc này, đây là lần đầu tiên anh đối mặt với người đàn ông đã cướp vợ mình đem đi. Đứng ở chỗ gần mà nhìn, hẳn đích thực là khỏe hơn mình vô luận là thân thể, dung mạo, địa vị xã hội, thực lực kinh tế, hay là niềm tự tin đối với cuộc đời... mọi phương diện đều hơn Kôyamada rất nhiều.

Chính là thằng cha này và mình cùng chung hưởng vợ mình ! Không phải là chung hưởng, mà hẳn điên cuồng tham lam cướp toàn bộ xác thịt và tâm hồn của vợ mình đi hết. Chính là Shinken đã dùng đôi cánh tay rắn chắc cường tráng ôm ghì chặt lấy thân thể nở nang đầy đà của vợ mình, dùng những ngón tay vuốt ve sờ nắn trên làn da mịn màng của nàng, đồng thời miệng hẳn dán chặt lên đôi môi của nàng, toàn thân hẳn tham lam hưởng thụ thân xác của nàng.

Kôyamada nén chặt ngọn lửa hận trào sôi trong ngực, bước lên như muốn đè ngã đối phương.

- Tôi là Shinken, ngài là... ? - Trên mặt Shinken lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu.

- Tôi ấy à, ông cứ nhìn cái này thì rõ ! - Kôyamada đem tấm danh thiếp đưa tới trước mặt đối phương.

- Ngài là Kôyamada à... ? - Shinken đầy bụng hoài nghi. Không phải là hẳn làm ra vẻ hồ đồ mà thực sự là không thể đem tấm danh thiếp của Kôyamada liên hệ cùng với Bunshi. Hẳn quen biết với Bunshi ở Katokurai, ở trong quán rượu, Bunshi đổi tên là Chokubi.

- Ông không hiểu rõ hay sao, tôi là chồng của Chokubi, chính là... của Katokurai.

- À... - Trên nét mặt tràn đầy tự tin của Shinken kia đã xuất hiện sự thay đổi. Đó là sự phản ứng vô cùng mạnh mẽ. Mũi tên thứ nhất mà Kôyamada đột ngột bắn ra, đã đánh trúng mục tiêu.

- Hình như ông có quen biết vợ tôi, đúng không ?

- Đâu có, tôi chỉ biết cô ta là nữ chiêu đãi ở trong quán rượu mà tôi thường lui tới đó, ngài chính là chồng của Chokubi à ?

Không hổ thẹn là Shinken, hấn lập tức khôi phục trạng thái bình thường:

- Hôm nay ngài tới tìm tôi, có công việc gì ạ ?

- Thưa ông Shinken, xin đừng giả ngô giả ngọng vờ vĩnh nữa. Những trò bí mật giữa ông và vợ tôi, tôi đều biết cả rồi !

- Ngài nói gì vậy ? Tôi báo cho ngài biết, không được tới đây để nói những lời không hiểu ra sao cả đó.

Từ trong cú sốc đột ngột, Shinken đã khôi phục lại trạng thái bình thường, hấn liền thể hiện ra niềm tự tin trời phú cho riêng mình, muốn dùng khí thế để áp đảo Kôyamada trông có vẻ rất hồ thẹn.

- Ông nói ông không hiểu ra sao cả ư ? Vậy thì tốt, để tôi dẫn cô nữ chiêu đãi viên của Suimeiso tới đây, ông nghĩ sao ?

Khó khăn lắm Shinken mới khôi phục được trạng thái bình thường, bây giờ lại hoảng hốt, sắc mặt biến thành tái mét.

- Quyển sách này của ông phải không ?

Kôyamada không để lỡ thời cơ, anh đánh mạnh tới cùng. Shinken nhìn thấy quyển sách “Chiến lược đặc thù trong kinh doanh” mà Kôyamada đưa tới trước mặt mình, liền há hốc mồm, không nói được câu nào nữa. Trong tình trạng không hề được phòng bị trước, đột nhiên bị đâm thẳng vào sống lưng, nhất thời Shinken không có câu gì để trả lời.

- Ông và vợ tôi đã ngủ với nhau ở Suimeiso, quyển sách này chính là ông đã bỏ quên ở đó. Sao, còn muốn giả vờ nữa không ?

Shinken lặng yên không nói, coi như đã thừa nhận quan hệ không chính đáng giữa hấn và Bunshi.

- Vợ tôi làm chiêu đãi viên, buổi tối đi làm, công việc đó phải cười nói ve vãn lấy lòng, cho nên ít nhiều tôi đã có sự chuẩn bị về tư tưởng. Tất cả những điều này nói đi nói lại đều vì tôi quá bất tài. Thưa ông Shinken, ông đã có gia đình, cũng đã có địa vị xã hội. Sự việc này nếu làm ầm ĩ, cũng chẳng hay ho gì cho ông. Chỉ cần ông thành thực

đem trả vợ tôi về cho tôi, món nợ trước đó, tôi sẵn toẹt tất cả cho !

Khó khăn lắm Kôyamada mới giành được thế chủ động, nhân lúc đối phương còn chưa tỉnh táo trở lại, anh đã lập tức nêu ra yêu cầu của mình. Anh thực sự muốn dạy cho tên kẻ cướp vợ người này một bài học đích đáng, nhưng vấn đề quan trọng hiện tại là trước hết phải bắt hắn đem trả vợ về cho mình đã.

- Thưa ngài Kôyamada, tôi đã làm sự việc này, tôi thành thực xin lỗi ngài.

Shinken không hồ thẹn là con người có bộ óc nhanh nhạy, khi phát hiện được bản thân mình hết cách chối cãi, hắn liền sử dụng chiến lược dùng thủ để công, hắn đã cúi đầu nhận lỗi trước Kôyamada. Hắn là con người tài ba nhất của Công ty Tôyôshinken nổi tiếng, rất được giám đốc tín nhiệm, bây giờ bỗng nhiên lại có quan hệ với người phụ nữ đã có chồng, hơn thế lại là một nữ chiêu đãi viên, sự việc này nếu lan truyền ầm ĩ ra thì sẽ phiền phức lắm, không những giám đốc quở trách hắn mà gia đình hắn cũng sẽ tan nát.

Shinken đã triệt để đầu hàng.

- Đã biết là làm sai rồi, thì hãy đưa vợ tôi về trả cho tôi.

- Từ nay về sau tôi quyết sẽ không cùng... với Chokubi nữa, không, sẽ không qua lại với bà nhà nữa. Tôi xin thề với ngài, tôi và bà nhà sẽ cắt đứt. Vì vậy xin ngài đừng đem sự việc này công khai ra làm gì !

Lúc này, quả thật Shinken muốn quỳ muốn để cầu xin, con người có tài năng lớn đứng hàng đầu trong công ty, hiện tại đã là *phật đất qua sông*, làm sao giữ nổi bản thân mình nữa.

- Cho nên, xin ông hãy đưa vợ tôi về trả cho tôi.

- Tôi cũng không phải là kẻ chỉ biết cầu xin ngài tha thứ cho tôi đâu, để chuộc tội, cho dù có phải bồi thường chút ít, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi sẽ xin dốc hết sức hết lực ra để làm.

- Chỉ cần ông trả cho vợ tôi về là được.

- Từ nay về sau, tôi nhất định sẽ đoạn tuyệt qua lại với bà vợ của ông.

- Ông đang giấu vợ tôi ở đâu ?

- Tôi không giấu vợ ngài !

- Ông vẫn còn giả vờ à ?

- Cuối cùng ngài cần bao nhiêu tiền ? Ngài cứ nói giá đi, tôi cũng dễ lắm, chỉ cần tôi chịu đựng nổi, tôi lập tức sẽ trả ngay.

- Cứ nói giá đi à ? Ông lầm rồi ! Thứ mà tôi cần không phải là tiền, chỉ cần vợ tôi trở về là được.

- Bà vợ ngài không ở nhà ư ?

- Ông đang nói cái gì thế ?...

Mãi cho tới lúc này, hai người mới phát hiện lời nói không ăn nhịp, không nói được vào cùng một ý.

- Mấy ngày hôm nay, vợ ngài không hề có liên hệ với tôi, không có tin tức gì của nàng tôi cũng lo lắng lắm, thật là không ở nhà ư ?

- Còn pha trò làm gì ? Vợ tôi đã bỏ đi theo ông, làm sao lại có thể ở nhà được ?

- Chờ... ngài chờ một lát, Chokubi... không, vợ ngài thật sự không ở nhà sao ?

- Không ở nhà, đã gần mười hôm nay không về nhà.

- Thật vậy sao ?

Trên mặt Shinken lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, xem bộ dạng không có vẻ diễn kịch. Một cảm giác cháng lạnh lập tức xuất hiện trong trái tim Kôyamada.

- Không phải là ông dụ dỗ vợ tôi đi đâu chứ ?

- Không, tôi không dụ dỗ nàng đi đâu cả. Mấy ngày gần đây không có tin tức gì của nàng, tôi đang muốn liêu lĩnh đi tìm nàng đó.

- Ông nói láo !

- Tôi không nói láo. Hai chúng tôi đã ước hẹn với nhau từ trước, cho dù tôi không thể tới quán rượu được, cũng phải mỗi ngày liên hệ với nhau một lần. Thế nhưng đã mười ngày nay, nàng không tới quán rượu làm việc, cũng không liên hệ với tôi. Tôi muốn trực tiếp gọi điện thoại đến nhà, nhưng lại sợ chồng nàng nhận máy, cho nên điện thoại cũng không dám gọi. Không còn cách nào, tôi đành phải cứ quanh quẩn đi đi lại lại ở gần nhà nàng, lặng lẽ thám thính tình hình, thế nhưng xem ra hình như nàng cũng không ở nhà. Do đó, tôi cứ cho rằng ngài đã phát hiện ra mối quan hệ giữa tôi và nàng, nên đã cố ý đưa nàng tới một nơi rất xa nào đó !

Shinken đã không kể gì đến tư thế của mình, cứ hăng hái ra sức biện giải. Điều này không chỉ là thanh minh cho mình, việc mất tích của Bunshi, đối với Shinken mà nói e rằng cũng là một cú sốc rất nặng nề. Sự thể hiện tình cảm của Shinken rất chân thật, không nhìn thấy đó là sự xảo trá.

- Như vậy là, ông thật sự không biết Bunshi đi đâu chứ ?

- Thực sự không biết. Đã một thời gian dài như vậy không liên hệ với tôi, trước đây không bao giờ như vậy, nên tôi cũng rất lo lắng.

Kôyamada đã cảm thấy tính chất nghiêm trọng của sự việc. Khó khăn lắm mới tìm được tên gian phu của vợ mình, mà thằng cha này cũng không biết nàng đi đâu, vậy thì

cuối cùng vợ mình đã đi theo hướng nào ? Sự việc đã tới mức độ này, Kôyamada cũng chẳng còn lòng dạ nào bực tức với Shinken nữa.

- Những nơi mà vợ ông có khả năng tới, ông đều đến hỏi thăm cả rồi chứ ? - Shinken đã thay đổi khẩu khí vừa rồi, rất thân thiết hỏi. Bây giờ họ đã là bạn chiến đấu trong cùng một chiến hào, đang truy tìm một mục tiêu chung.

- Lần cuối cùng ông gặp mặt với vợ tôi là vào khi nào ?

Ngày mà Shinken trả lời hoàn toàn phù hợp với buổi tối hôm Bunshi không trở về nhà. Nếu lời hắn nói là thực, thì chính là sau cuộc gian dứu bí mật với Shinken, nàng đã mất tích ở trên đường trở về nhà.

- Khi gặp gỡ lần cuối cùng giữa vợ tôi và ông, nàng không có biểu hiện gì khác thường chứ ? Hiện tại đã không phải là lúc khiển trách hành vi *thương phong bại tục* này nữa, sự việc đã tới mức này, lần gặp gỡ gian dứu cuối cùng giữa vợ mình và Shinken đã trở thành đầu mối duy nhất để tìm kiếm tung tích của nàng.

- Không nhìn thấy biểu hiện gì bất thường của nàng, cũng vẫn như những lần trước, khoảng trên dưới một giờ đêm hai chúng tôi gặp gỡ nhau ở Suimeiso, khoảng trên dưới hai giờ sáng ngày hôm sau, tôi gọi xe tắcxi hiệu con rùa đưa nàng trở về nhà.

- Người tài xế lái chiếc ô tô tắc xi đó là...

- Mỗi lần tôi đều chỉ đích danh người tài xế có tên là Taishuga lái xe. Có điều, tôi đã xác minh qua rồi, trên đường đi không xảy ra sự cố gì, người lái xe đã đưa nàng tới trước cửa nhà nàng bình an vô sự.

Tình hình này, Kôyamada cũng đã xác minh rõ ràng. Cứ như vậy mà xét thì vấn đề chỉ xảy ra ở trên đoạn đường nhỏ, kể từ lúc Bunshi từ trên xe bước xuống đi bộ về nhà mình mà thôi. Cho tới hiện tại, Kôyamada vẫn cho rằng Shinken đem vợ mình đi giấu, bây giờ đã không còn quan hệ gì với hắn nữa, vậy thì trong sự việc này khẳng định là có người thứ ba không rõ thân phận đã xía tay vào.

Người thứ ba này là ai ? Vì sao lại phải đem nàng đi ?

Ngoài mình và người chồng của nàng ra, Bunshi vẫn còn có một nơi khác, đoạn tuyệt mọi liên hệ với bên ngoài, ẩn náu ở bên trong đó suốt mười ngày không lộ mặt ra. Shinken thật sự cảm thấy ngoài sức tưởng tượng, hắn đã bị một cú sốc rất nặng, vốn dĩ, hắn tự tin rằng đã cướp được người đàn bà này từ bên chồng nàng đến với mình, cần phải nói rằng nàng đã rất yêu thương đối với mình. Không ngờ, hiện tại nàng còn có người đàn ông khác mà nàng càng hâm mộ hơn.

Tới giờ phút này, lập trường và tâm lý của Shinken rất phức tạp, một mặt hắn là kẻ cướp vợ người khác, mặt khác, hắn cũng là người bị kẻ khác bắt cóc đi mất người đàn bà thương yêu của mình. Do đó, trong lòng hắn hoàn toàn hẫng hụt, giống hệt như bản thân cũng bị cầm sừng vậy. Hắn cũng giống như Kôyamada đứng ở lập trường của người

bị hại.

Dù ít dù nhiều, Kôyamada cũng đã nhìn thấy tâm lý hẫng hụt của Shinken. Đến lúc này, những ác cảm và lòng căm ghét luôn luôn dồn nén ở trong tâm Kôyamada đã giảm nhẹ đi rất nhiều. Hiện tại cả hai đều ý thức được, chỉ có hợp tác với nhau mới có thể đòi lại được người vợ và người phụ nữ thương yêu.

- Thưa ông Shinken, vừa rồi ông nói, sau khi vợ tôi và ông bị mất liên lạc, ông đã tìm kiếm tung tích của vợ tôi ở nhiều nơi, có đúng không ?

Tới lúc này Kôyamada cũng đã thay đổi khẩu khí nói chuyện. Điều này có lẽ là vì anh đã nảy sinh ra tâm lý “đồng lòng căm thù” đối với kẻ thứ ba đã cuốn mất vợ.

- Tôi đã tìm kiếm nàng với trăm phương nghìn kế.

- Nhưng vẫn chưa phát hiện ra đâu mỗi chứ ?

- Rất đáng tiếc, đâu mỗi nào cũng...

Shinken hình như đã không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa, nên chỉ cúi đầu. Cả hai người đều sa vào trạng thái trầm mặc. Trong sự trầm mặc này, quan hệ đối địch giữa hai người lại khôi phục. Shinken vẫn là tên gian phu đã cướp mất vợ của Kôyamada và không thể tha thứ được.

- Không biết điều này có thể gọi là đâu mỗi được hay không ? - Shinken ngẩng đầu lên nói, tựa như muốn cố gắng phá tan sự trầm mặc u uất đó.

- Ông đã tìm được cái gì ? - Kôyamada vội vã hỏi.

- Vợ ông không tới Katokurai làm việc, tôi đã tới gần nhà ông và nhặt được một vật rất kỳ quặc ở trước cổng chào.

- Vật gì vậy ?

- Là một con gấu vải, lớn bằng này này ! - Shinken giơ hai hàn tay vạch vẽ so sánh độ lớn nhỏ của con gấu vải.

- Con gấu vải à ?

- Vật này với việc mất tích của vợ ông có quan hệ gì không, tôi cũng không biết, nhưng tôi cảm thấy nó rơi ở gần chỗ nàng xuống xe, cho nên tôi đã nhặt đem về.

- Liệu có phải là của trẻ con ở gần đó ném đi không ?

- Có lẽ thế, con gấu vải đó đã rất cũ kỹ, hiện tại tôi vứt nó ở trong tủ đựng mũ áo của công ty, để tôi vào lấy nó đem ra đây nhé ! - Shinken nói xong bèn đứng dậy.

Đồ vật này rất có khả năng là vì không dám đem về nhà, cho nên mới để ở trong công ty. Một lát sau Shinken ôm con gấu vải đó bước vào. Thân hình con gấu vải này rất

to, to tới mức trẻ con có thể cưỡi lên trên nó. Nhưng nó rất cũ, lông thiên nga ở trên lưng đã bị mài nhẵn, để lộ ra lớp đáy chỉ. Hình như nó thường xuyên được trẻ con chơi, toàn thân trên dưới đều dính đầy dầu mỡ, đen óng ánh. Con gấu vải này cho dù có bị ném đi cũng chẳng có gì là kỳ quặc cả.

- Ông nhặt được nó ở chỗ nào trước cổng chào ?

- Ở gần bậc đá cột bên phải. Nó bị ném rơi vào trong bãi cỏ ở bên đường, nếu không chú ý nhìn thì không dễ dàng phát hiện ra đâu.

- Ông cho rằng, con gấu vải đó bị ném ở đó từ khi nào ?

- Không dám đoán chắc, có điều ông đã nhìn thấy rồi đó, nó tuy rằng rất cũ, nhưng không giống như một vật bị vất ở ngoài trong thời gian dài. Nếu nói rằng nó bị ném đi, thì cũng chỉ bị ném trước khi tôi nhặt được một hai ngày mà thôi !

- Ủ, tôi hiểu rồi, vật này có khả năng là bị vứt đi trước hoặc sau khi Bunshi mất tích.
- Kôyamada mở to đôi mắt.

- Đúng vậy, lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy, nên liền nhặt nó đem về.

- Thưa ông Shinken, con gấu vải này liệu có phải là do thằng cha đem vợ tôi đi đó để lại hay không ?

- Tuy không thể khẳng định, nhưng tôi cho rằng có thể có khả năng này.

- Nếu như vậy, tại sao lại phải đem đồ chơi này vứt ở đó ?

- Điều này thì tôi không được rõ, có thể là không có ý vứt ở đó mà là không cẩn thận bỏ quên ở đó chăng ?

- Bỏ quên ở đó à, liệu có khả năng đó không ? Đồ vật lớn như thế này !

- Nếu nói có người trước khi đem vợ ông đi đã ôm đồ vật này để chơi, thì không thể có khả năng bỏ quên ở đó được. Vừa rồi tôi đột nhiên nghĩ ra, nếu người này đựng gấu vải trong một thứ gì đem tới đây, thì điều đó...

- Đựng vào một thứ gì ? Nói như vậy là có người lái xe tới.

- Trong đêm khuya, nếu muốn đem nàng tới nơi nào, không có xe thì không được. Có lẽ là vì muốn có chỗ ngồi cho vợ ông, nên thằng cha đó đã đem con gấu vải vốn để ở trên ghế ngồi ném ra bên ngoài xe.

- Thưa ông Shinken ! - Kôyamada từ nãy vẫn chú ý lật nhìn con gấu vải, đột ngột kinh ngạc kêu lên. Ở cạnh đuôi sau bên phải của con gấu vải này hình như có một dấu vết mới.

Shinken nhìn vào chỗ ngón tay của Kôyamada nói:

- Theo như lời ông nói, đó đúng là một dấu vết mới, thế mà tôi không phát hiện ra.

- Đây không phải là vết máu chứ ?

- Ông nói gì cơ ? - Shinken cảm thấy rất ngạc nhiên đối với câu nói của Kôyamada.

- Có điều chỉ nhìn thì không thể thấy rõ được, nhưng nếu đây là máu, mà lại là máu người, thì... - Kôyamada nhìn chòng chọc vào Shinken, hình như là ám chỉ một điều gì đó.

- Thưa ông Kôyamada, phải chăng ông cho rằng đây chính là dấu vết máu của bà nhà ?

Shinken tựa hồ như đã hiểu rõ tính chất nghiêm trọng trong sự ám chỉ đó của Kôyamada, ngay lập tức trở nên căng thẳng.

- Đây có phải là máu của vợ tôi hay không, tuy chỉ là một ý nghĩ đột ngột thoáng qua, nhưng thực sự càng nghĩ càng cảm thấy đúng là máu của vợ tôi vậy !

- Giả sử đây đúng là máu của Chokubi, thì nó chứng tỏ điều gì ?

Lúc này, Shinken cũng bất chấp ở trong quán rượu Bunshi có đổi tên hay không, hẳn chỉ gọi nàng là Chokubi.

- Ông Shinken này, tôi muốn thẳng thắn hỏi ông, xin ông hãy thành thực nói cho tôi biết, cuối cùng, đối với Bunshi ông có bao nhiêu điều tự tin ?

- Tự tin à ?

Câu hỏi này nêu ra đột ngột như vậy, nhất thời Shinken không thể phản ứng kịp.

- Chính là Bunshi có yêu ông hay không ? Ông có bao nhiêu niềm tự tin ?

- Nói thực lòng nhé, vào lúc này đây, tôi cũng chẳng cần khiển trách ông nữa.

- Đã như vậy, tôi cũng thành thực nói để ông biết, nàng thực lòng yêu tôi, tôi cũng quyết không phải là tâm huyết dâng trào nhất thời rung động. Chịu sự trói buộc bởi thanh quy giới luật của xã hội, tuy không thể kết hôn được, nhưng chúng tôi đã cùng nhau thề nguyện sẽ chân thành yêu thương nhau nồng cháy trong gông cùm xiềng xích trói buộc của xã hội.

- Vậy mà Bunshi đã không nói với ông một lời nào, cứ đột ngột bỏ đi đâu không rõ, biết vô âm tín, điều này ông có nghĩ tới không ?

- Không hề nghĩ đến. Cho nên trong những ngày gần đây tôi lo lắng đến mức mất ăn mất ngủ.

- Khi gặp gỡ bí mật lần cuối cùng, có ước hẹn thời gian gặp mặt ?

- Có, đã ước hẹn kỹ càng.

- Vậy thì cuộc gặp gỡ bí mật lần sau vào thời gian nào ?

- Ước hẹn kỹ rằng sau ba ngày, vào thời gian như mọi khi, gặp mặt nhau tại Suimeiso.

- Vậy mà nàng đã thất ước, rồi đột ngột mất tích. Do đó, sự đột ngột mất tích của nàng, liệu có thể cho rằng không phải là chủ ý của bản thân nàng được không ?

- Không phải là nàng chủ ý ư ?

- Đúng vậy, vợ tôi đã yêu ông như vậy, thì không thể không nói một lời đã bỏ ông mà đi được. Đàn bà quyết không thể làm sự việc đó đâu ! Lại nữa, trước đó không phải mỗi ngày các người đều liên hệ với nhau đó sao ?

Shinken hoàn toàn bị hấp dẫn bởi những lời nói của Kôyamada, nhìn Kôyamada gật đầu, hỏi:

- Ông muốn nói Chokubi bị người nào đó bắt ép cuồn đi mất à ?

- Ở gần hiện trường còn để lại một con gấu vải, trên đó còn dính dấu vết giống như máu. Rất có khả năng là kẻ nào đó lái xe đến đây, lúc bắt ép kéo vợ tôi vào trong xe, làm văng con gấu vải này ra bên ngoài xe. Giả dụ nói lúc đó vợ tôi đã thay đổi vị trí với con gấu vải này, thế thì chỉ có lúc ấy con gấu vải mới có thể dính máu của vợ tôi. Như vậy xem ra, lúc vợ tôi bị kéo vào trong xe thì thân thể đã bị chảy máu.

Lúc này, đầu óc Kôyamada tỉnh táo như vậy, dòng tư tưởng suy lý tới nhanh như vậy, ngay bản thân Kôyamada cũng cảm thấy ngạc nhiên. Lẽ dĩ nhiên loại suy lý này được xây dựng trên cơ sở một giả thiết dấu vết trên thân con gấu vải chính là dấu máu của Bunshi.

- Thưa ông Kôyamada, có lẽ nào ông... - Shinken đã hiểu rõ đằng sau ý nghĩ suy lý đáng sợ của Kôyamada, hấn hoảng sợ tới mức biến sắc.

- Gấu vải là do xe mang tới, điều này chính là ông đã nói trước. Đích xác, nếu không phải là xe mang tới thì tuyệt đối không thể bỏ quên nó ở đó được. Sau khi Bunshi bị kéo vào trong xe, ngồi lên trên vị trí vốn đã đặt con gấu vải, mà con gấu vải đó đã dính vết máu lại bị ném vứt ở đó. Một ngày nàng cũng không muốn rời xa ông, nhưng kể từ đêm hôm đó trở đi, đã mất liên lạc với ông. Do đó, việc mất tích của nàng, khẳng định là sự việc đã đột ngột phát sinh từ buổi tối hôm đó. Bây giờ chúng ta chỉ có thể nhận định như vậy được thôi.

- Thưa ông Kôyamada, có phải ông nói rằng Chokubi đã không còn ở trên đồi này nữa ?

- Rất đáng tiếc, nhưng không thể không nghĩ như vậy. Không có tin tức gì đã mười ngày hôm nay rồi, cho dù là phát sinh ra sự cố giao thông rồi đưa tới một bệnh viện nào đó, thì bây giờ cũng phải có tin tức rồi chứ.

- Cho dù đã đưa vào bệnh viện, nhưng nếu thần chí của nàng không tỉnh táo, không

thể làm rõ được thân phận của nàng thì sao ?

- Có thể căn cứ vào những đồ vật mà nàng đem theo bên mình để phán đoán, cho dù những đồ vật mang theo đều đã mất, thì người ta cũng sẽ đăng lên báo.

Lập trường của Kôyamada và Shinken lúc này hình như đã hoàn toàn trái ngược. Shinken giống như người đang lo lắng cho vợ mình cứ cứng nhắc suy nghĩ theo hướng lạc quan, còn Kôyamada thì hình như là sự việc đó không có liên quan gì đến mình, chỉ đứng trên lập trường khách quan để phân tích. Kôyamada đã nhận thức được, đây chính là thái độ và vị trí thực tế đã thể hiện tình yêu đối với Bunshi hiện nay.

Bản thân là chồng, thừa nhận điểm này là một sự việc vô cùng đau khổ, nhưng trong quá trình trò chuyện với Shinken, phát hiện bản thân mình không được thừa nhận như thế, thái độ khách quan của Kôyamada có thể nói đã là dấu hiệu thất bại trong tình yêu. Mặc dù như vậy, nhiệt tình tìm kiếm vợ vẫn không hề tan biến trong con người anh. Cho dù thứ tìm về được là một thi thể anh cũng vẫn phải coi là một di vật đã mất đi tình yêu, tự tay mình đem nàng đi chôn cất cho trọn nghĩa.

Kết luận này trở thành sự thực.

Có người ngồi trong xe ô tô đen sì, từ trong đêm tối từ phía sau lưng xông vào Bunshi. Bunshi không chống cự nổi. Người đó vốn không có ý muốn làm phương hại đến nàng, nhưng vì nhầm lẫn, đã dẫn tới hậu quả nghiêm trọng, hấn vô cùng kinh sợ. Sau khi hấn bừng tỉnh lại trong nỗi kinh hoàng ngẩn ngui tạm thời, để trốn tránh tội lỗi, hấn đã đem Bunshi tới một nơi nào đó. Lúc ấy, Bunshi đã chết rồi, hay là còn sống thì không được biết. Sự cố này phát sinh ra trong tình trạng đêm khuya thanh vắng, không có người, hiện trường không có ai nhìn thấy, chỉ cần đem nạn nhân giấu đi, hấn liền có thể chạy xa, nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Điều đó tuy hoàn toàn đã cấu thành hành vi phạm tội, nhưng ngay cả địa điểm gây án cũng không biết rõ. Và như vậy, kẻ gây án đã chuyển Bunshi tới chôn giấu ở một địa phương nào. Sai lầm duy nhất xuất hiện của kẻ gây án chính là khi thu xếp chỗ ngồi cho Bunshi, đã để lại con gấu vải ở hiện trường.

Đây chính là kết luận mà hai người bọn họ phán đoán và rút ra được.

- Nói tóm lại, trước khi tiến hành phân tích hóa nghiệm dấu vết ở trên thân con gấu vải, chưa thể có phán đoán kết luận gì được.

- Hiện trường của sự cố giao thông, thời gian để càng lâu thì dấu vết để lại sẽ càng ngày càng ít. Sự việc đã trôi qua rất nhiều ngày rồi, việc tìm kiếm chứng cứ ở hiện trường xem ra là không có hy vọng, thế nhưng tôi vẫn phải tận hết khả năng cố gắng lớn nhất của mình, tiến hành thu thập điều tra ở bãi cỏ vất bỏ con gấu vải đó. Nếu có thể giám định vết máu ở trên thân con gấu vải chính là máu của vợ tôi, cảnh sát có thể đứng ra xử lý được. Thưa ông Shinken, ông có thể giúp sức cho tôi thêm một tay được không ?

- Điều đó khỏi cần phải nói, chỉ cần là việc gì tôi có thể làm được, nhất định tôi sẽ tận lực. Trong số bạn bè của tôi, có một bác sĩ chuyên làm công việc hóa nghiệm, tôi sẽ

nhờ bạn tôi hóa nghiệm trước thử xem.

Và như vậy, hai người đã kết thành một loại “đồng minh” kỳ diệu, hai người đàn ông cùng chiếm hữu và cùng tranh giành một người đàn bà, hiện tại đã liên hiệp lại, tuyên chiến với người thứ ba đã cướp đi người đàn bà đó.

Có lẽ chính vì sự tranh giành ác liệt, đã khiến cho sợi dây kết liên minh của họ cũng vô cùng bền chắc.

TAI BAY VẠ GIÓ

1.

- Anh muốn đi đâu ? - Rôkô nhìn vào đêm tối, hỏi.

- Cứ theo con đường này muốn tới đâu thì tới ! - Kyôhây trả lời theo giọng điệu hư vô chủ nghĩa.

- Giọng nói của anh thật sự đã làm cho người ta chán ngán ! - Rôkô giống như cười nhạo, nói.

- Chính là anh nghĩ như vậy đó, có cách gì nữa đâu ?

Đó là một đốm khuya bình thường, trên đường hầu như không nhìn thấy một bóng chiếc xe ô tô nào. Trên ô tô của Kyôhây, các loại máy móc như biểu chỉ tốc độ, nhiên liệu, áp lực dầu, nhiệt độ nước... thật giống như bảng máy móc trong buồng lái máy bay. Đồng hồ tốc độ thể hiện ô tô đang chạy với tốc độ một trăm hai mươi cây số trên giờ, đồng hồ ở trung tâm biểu máy móc chỉ hai giờ sáng.

- Đừng chạy nhanh như thế !

- Em sợ à !

- Sợ thì không sợ, nhưng đây không phải là đường cao tốc, anh chạy nhanh như vậy, nếu xảy ra sự việc gì thì không phanh kịp đâu.

- Cứ để cho nó xảy ra sự cố gì đi, dù sao anh cũng không muốn hãm phanh nữa.

- Anh thì chẳng sao, người khác có thể nguy hiểm đó !

- Tại sao đêm hôm nay em chỉ chuyên lo cho người khác ?

- Thật là tẻ nhạt.

- Tẻ nhạt à ?

Theo đà trò chuyện của Kyôhây và Rôkô, tốc độ xe cũng đã chậm lại. Vốn dĩ, ở trên đoạn đường này rất khó có thể bảo đảm được tốc độ chạy trên một trăm cây số một giờ, đường giao thông bình thường của Nhật Bản chưa xây dựng tới mức độ có thể lao xe nhanh như bão được.

- Cái gì làm em tẻ nhạt ? - Kyôhây hỏi lại.

- Tất cả đều tẻ nhạt. Phản kháng mẹ bỏ nhà ra đi, theo anh lao xe đi bừa bãi, thật là tẻ nhạt.

- Lời nói của em mới làm cho người ta chán ngán !

- Thật thế ư ? Ồ, em hỏi anh, cuối cùng thì vì sao chúng ta đã sinh ra ?

- Điều này ai biết được, anh cũng chẳng có nhã ý cầu xin cha mẹ sinh ra anh.

- Chẳng ai đi cầu xin cả, mọi người đều cứ phải sống như thế này, đối với điều này không có ai đặt ra câu hỏi cả.

- Gần đây anh đột ngột nghĩ ra một điều: Loại người như anh thà đừng sinh ra đời còn hơn.

- Thôi anh đừng nghĩ bậy nghĩ bạ nữa !

Kyôhây rút một điều thuốc lá thơm từ trong hộp bên cạnh đưa lên miệng, Rôkô vừa đưa bật lửa cho Kyôhây vừa nói:

- Con người em này, mẹ em thường xuyên ca cẩm nói rằng do một lần sai sót lầm lỡ mới sinh ra, còn nói rằng lúc đó họ tính nhằm thời kỳ an toàn.

- Ồ, điều này thật chẳng có gì thú vị.

- Chẳng thú vị à ? Con người em bản thân ra đời đã chẳng có gì thú vị, sinh ra rồi cha mẹ đều không hoan nghênh, làm sao sánh được với anh, chàng công tử đường hoàng đích đặc con ông cháu cha ?

- Cái gì ? Anh là chàng công tử đường hoàng đích đặc con ông cháu cha à ? Thật là vô cùng hài hước ! Mẹ anh giẫm lên vai anh để trở thành minh tinh màn bạc, sau đó cha anh lại lợi dụng danh tiếng của mẹ anh, cả nhà anh đều là những người lợi dụng lẫn nhau.

- Nếu có thể được hạnh phúc, điều này chẳng phải là rất tốt hay sao ?

- Đừng có đọc bài ca đó ra với anh nữa ! Kể từ khi sinh ra tới nay, anh không được biết thế nào là hạnh phúc cả.

- Anh ấy à, căn bản anh không biết thế nào là bất hạnh thực sự, con người anh đúng là ăn no một mùa không biết ngọt.

- Cái gọi là hạnh phúc của anh chính là khi đi du lịch ra ngoại ô thì được lĩnh một tờ giấy bạc một nghìn đồng. Cha mẹ cho rằng chỉ cầm lấy tiền, làm ra vẻ đứa con ngoan, thì coi như đã tròn trách nhiệm của cha mẹ rồi. Ngôi nhà chung cư anh đang sống cũng vậy, chiếc xe này cũng vậy, và tờ giấy bạc dùng để đi du lịch ra ngoại ô, cũng đều như nhau cả, chẳng có gì phân biệt hết. Em nói bản thân em ra đời là do một lần lầm lỡ của cha mẹ còn anh thì sao, căn bản là không nên ra đời lại tốt hơn.

- Nói như vậy là chúng ta cùng cảnh ngộ thì thương nhau có phải không ?

- Đúng vậy, anh không hề phải suy nghĩ nhiều, cứ thuận lòng cha mẹ là được. Có điều là anh còn phải vơ vét của họ để trả thù họ.

- Làm như vậy có thể trả thù được ư ?

- Đương nhiên là có thể. Con trai của Hachisugi Kyôko - Sư tổ của nhà giáo “dạy các bà mẹ trong toàn quốc”, là một “công tử trai lơ” không có chút triển vọng nào. Điều đó há chẳng phải là một sự việc quá mất mặt hay sao ?

- Loại sự việc như thế này căn bản chẳng có tác dụng gì lớn. Bởi vì chỉ có mấy người trong cái vòng hồ hên chúng ta mới biết anh là một “công tử ăn chơi”. Nếu anh thật sự muốn trả thù thì cần phải chơi đẹp hơn, làm cho nhiều người chú ý hơn !

Chỉ cần anh vẫn còn xuất hiện trên truyền hình, biểu diễn trò hát về hai mẹ con gương mẫu.

- Sao nhỉ ? Một lúc không thể nói hết lời được. Nói tóm lại là một chút công việc mà anh làm này, nhiều nhất cũng chỉ là cậu ấm phát cáu, chẳng qua chỉ là nhảy nhót trong lòng bàn tay của cha mẹ mà thôi. Xe ô tô ư, nhà lầu ư, đều là trong lòng tay của cha mẹ anh cả. Bất kể anh chạy tới đâu, đều không thể thoát ra khỏi gông xiềng của cha mẹ được. Anh thật giống như Tôn Ngộ Không nhào lộn ở trong lòng bàn tay của Phật Như Lai.

- Em mừng anh là con khi hay sao ?

- Chẳng có gì khác khi cả.

- Cút đi !

May mà xe đang lao trên con đường thẳng. Điều thuốc lá vừa hút được vài hơi, Kyôhây bực tức nhét vào trong hộp đựng tàn, đôi mắt hằn học, nhìn thẳng về phía trước.

Nỗi căm hận do Rôkô gây ra, đổ xuống chân không chế van dầu, xe vừa giảm tốc độ xuống bảy chục cây số liền tăng vọt lên trên trăm cây số một giờ. Do tăng tốc độ đột ngột, động cơ máy gào rú khác lạ, công năng của nó đã phát huy tới hạn mức tối đa. Chiếc ô tô giống như con linh cẩu vằn làm bằng gang thép, lao phóng hung hãn trên đường. Tiếng gió hú gào giống như tiếng thét rừng rợn của loài dã thú nghiền máu.

- Chậm một chút ! Chậm một chút !

Rôkô gào to, Kyôhây làm như không nghe thấy, tiếng nói của cô hình như đã bị tiếng động cơ nuốt mất.

- Anh chạy nhanh như thế này để làm gì ?

Rôkô tiếp tục gào. Kyôhây không hề để ý, tiếp tục tăng tốc độ. Theo đà tăng tốc nhanh, tầm mắt biến thành hẹp. Bỗng nhiên tựa như có một vật màu đen đang chạy vọt ngang qua đường. Kyôhây vội vàng đạp phanh và vì dùng sức quá mạnh, xe bị đứng đột

ngột, phát ra tiếng kêu chói tai, mặt đường và bánh xe cắn chặt vào nhau, lửa trắng bốc ra trong đêm tối nhìn thấy rất rõ.

Trọng tâm của xe dồn về bánh trước. Phần đuôi xe ô tô trước nặng sau nhẹ, bị vẹo sang bên trái, thân xe lập tức xoay tròn. Kyôhây căn bản không còn thời gian để nghĩ tới việc trước hết nói phanh rồi sau đó sẽ hãm máy lại. Chiếc xe bị mất khống chế, giống như trượt trên băng, bị đẩy vào trong đêm tối đầy chết chóc.

Trong sự di chuyển kịch liệt đó, bốn bánh ô tô hầu như sắp vỡ tung, lực ma sát sinh ra kêu ken két, trong tiếng kêu đó còn có tiếng người thét rú lên thảm thiết.

2

Chiếc ô tô quay lộn năm sáu vòng, cuối cùng đã dừng lại. Xe đã dừng lại hơi lâu, hai người bên trong vẫn không thể nhúc nhích.

Người khôi phục lại thần chí trước tiên là Rôkô.

- Ô, đụng phải vật gì đó ? - Rôkô hỏi, nhưng Kyôhây vẫn mê man bất tỉnh.

- Tỉnh lại đi, trước khi phanh xe có phải là có một vật đen vọt qua trước mắt hay không ? Em cảm thấy đích thực là đã đụng phải một vật gì đó.

- Đụng phải...

Khó khăn lắm Kyôhây mới nói ra được một tiếng. Anh đang nói cái gì thế, chẳng phải là ô tô do anh lái hay sao ? Hãy mau mau tới xem thử !

Với sự thúc giục của Rôkô, Kyôhây lồm cồm bò dậy. Vì va đập mạnh, có khả năng là thân xe bị uốn khúc, cửa buồng lái không mở ra được.

Xuống theo bên này !

Rôkô chui được xuống xe trước, gọi Kyôhây. Khó khăn lắm Kyôhây mới qua ghế lái phụ trèo ra ngoài. Tầm chắn bảo hiểm và ô cửa sổ của máy tỏa nhiệt ở phía trước đã biến dạng chút ít, rõ ràng đây là dấu vết đã đụng vào vật gì còn để lại. Với tốc độ nhanh như vậy, nếu đụng vào vật gì thì tình hình sẽ rất nghiêm trọng.

Nếu là đụng vào mèo hoặc chó thì cũng chẳng sao, nhưng nếu là người... Kyôhây cảm thấy không rét mà run, một loại sợ hãi không giống như bị xoay tròn ở trong xe vừa rồi đã ngấm sâu vào trái tim.

- Ô, đây là cái gì ?

Rôkô tìm thấy ở phía sau xe liền kêu lên. Tiếp đó Rôkô lại thêm một câu khiến cho người ta phải rùng mình.

- Là người ! Đâm vào người rồi !

Kyôhây liền tỉnh ngộ, hấn biết mình sa vào tình trạng tồi tệ nhất mà mình đã nghĩ tới. Kyôhây chạy lại, vừa nhìn đã thấy từ trong bãi cỏ cách vệ đường không xa, có một người giống như một đồng vải rách màu đen nằm ở đó.

- Là một phụ nữ !

Kyôhây mượn ánh sáng yếu ớt từ nơi xa chú ý ngắm nhìn, chỉ thấy đồng vải rách đó giống như một chiếc dù, hai bắp chân màu trắng từ trong thò ra, đó là một phụ nữ trẻ.

- Bị thương rất nặng, đầu tóc hình như đều chìm trong máu ! - Giọng nói của Rôkô run sợ.

- Vẫn còn sống !

Kyôhây phát hiện tuy người này hơi thở yếu ớt, nhưng vẫn đang còn sống. Không, nói chính xác hơn là vẫn chưa chết.

- Vậy thì phải ngay lập tức đưa tới bệnh viện thôi.

- Không tìm được điện thoại xe cấp cứu !

Ở tận cuối cánh đồng hoang lác đác có mấy ngọn đèn sáng, đây là một vùng xa xôi hẻo lánh, không có xe cộ qua lại.

- Bây giờ biết làm thế nào ?

Rôkô tỏ ra hoàn toàn bất lực. Kyôhây ôm người bị thương lên.

- Vậy thì cuối cùng anh định làm thế nào ?

- Trước hết phải đưa tới bệnh viện rồi sẽ tính.

Hai người khiêng người bị thương lên trên ghế sau của xe.

- Không nhanh chóng đưa tới bệnh viện thì chị ta sẽ chết.

Thế nhưng, cho dù có đưa tới bệnh viện cũng không bảo đảm có thể cứu sống được. Và lại, căn cứ vào tình trạng của nạn nhân, cho dù có bảo đảm được mạng sống cũng không biết thân thể có hoàn toàn phục hồi được hay không.

Bất kể như thế nào, Kyôhây cũng cần phải chịu trách nhiệm với sự kiện trọng đại này. Phi xe đâm vào người, mà lại là nửa đêm đem gái đi, phóng xe như điên, trách nhiệm gây ra sự cố cho con người này không có pháp luật nào xét xử qua loa tắc trách được.

Kyôhây cho xe chạy về phía có nhiều ánh đèn, cảm thấy sự việc mà mình đang đối mặt cực kỳ nghiêm trọng.

- Chị ta đã chết rồi ! - Rôkô kinh ngạc kêu lên một tiếng. Rôkô vẫn luôn luôn quan sát tình hình ở ghế sau.

- Em bảo sao ?

- Chị ta tắt thở rồi.

- Thật thế sao ?

- Thật vậy, anh xem này !

Kyôhây dừng xe lại, cúi xuống quan sát nạn nhân đang chìm trong vũng máu.

- Chết rồi hay sao ?

Kyôhây kinh hoàng gật đầu, hấn đã tuyệt vọng.

- Chúng ta không đến bệnh viện nữa, tới Cục cảnh sát thôi !

Rôkô nói lảm nhảm như mơ hồ. Kyôhây giống như bị câu nói này làm bưng tỉnh, hấn lập tức trở về ghế lái xe, bánh xe phát ra tiếng kêu chói tai, chuyển động với tốc độ nhanh như bay.

- Anh muốn đi đâu ?

Rôkô giật mình kinh sợ, bởi vì xe đã chạy ngược lại với hướng tập trung nhiều ánh đèn. Kyôhây cũng không trả lời, cứ lao nhanh vào trong bóng tối.

- Ở phía đó có cảnh sát không ?

- Cuối cùng thì anh muốn làm gì ?

Kyôhây nhìn về phía trước với ánh mắt điên cuồng, chỉ mãi miết phóng xe. Rôkô cảm thấy một điềm báo trước chẳng lành.

- Anh, có lẽ nào... ? - Rôkô không dám nói ra dự cảm của mình.

- Em hãy cầm miệng lại cho anh nhờ, cứ thật thà ngoan ngoãn đi theo anh. - Cuối cùng thì Kyôhây đã mở miệng.

- Anh đừng nghĩ tới con đường sai trái nữa, không chạy thoát được đâu.

- Không làm thử, sao biết được ?

- Nói như vậy tức là anh thực sự muốn chạy trốn ?

- Hiện trường không có bất kỳ ai, chỉ cần chúng ta đem thi thể chôn giấu đi là xong.

- Đừng nói nữa ! Bây giờ ra đâu thú, tội còn nhẹ. Đâm xe làm chết người mà lại giấu thi thể, thì đó chính là giết người.

- Là giết người thì đã làm sao ? Chỉ cần không bị phát hiện là được. Chúng ta sẽ đem đi chôn ở một nơi mà người khác tuyệt đối không thể phát hiện được.

- Điều đó không thể thực hiện được. Hãy quay đầu trở lại ngay.

- Đúng là gây phiền phức, nửa đêm canh khuya một phụ nữ trẻ quanh đi quẩn lại đúng là chẳng có việc gì tốt đẹp. Chị ta tự lao đầu vào, mà lại bắt anh phải gánh vác trách nhiệm này, anh làm sao làm như vậy được ?

- Anh điên rồi !

- Hiện tại đã không thể đi con đường quay trở về được nữa rồi, ngay cả em, em cũng là đồng phạm !

- Anh nói em... em là đồng phạm ?

- Đúng vậy, ngồi trên cùng một xe, chưa biết chừng còn là em lái nữa đó.

- Anh nói vậy là có ý gì ?

- Tức là chẳng có ai nhìn thấy xe do người nào lái.

- Hèn hạ !

- Anh cũng không muốn trở thành con người hèn hạ, nên em hãy cứ câm miệng lại mà đi theo anh.

Từ “đồng phạm” đã làm cho Rôkô sợ hãi không dám kháng cự nữa. Bóng tối càng ngày càng đậm che phủ phía trước, giống hệt như đã đi gần tới một quả núi, hoặc là một cái bóng khổng lồ của vật nào đó đang bịt chặt con đường tiến lên phía trước của chúng.

3

Đối với Gun Kyôhây và Côsi Rôkô sau sự cố lần này, những cạm bẫy ma quỷ đã mở ra những miệng hố đen tối sâu tới mức không sao có thể lường trước được.

Đám xe làm bị thương, hoặc thậm chí làm chết người, nói cho cùng vẫn chỉ là sai sót, giữa tội phạm sai sót lầm lẫn với tội phạm cố ý có sự sai biệt cực kỳ lớn về bản chất. Thế nhưng, bản năng tự vệ của Kyôhây đã dẫn hắn đi về hướng sai lầm. Sau khi biết nạn nhân đã chết, hắn đi ngược lại nơi có ánh đèn, lái xe chạy vào vùng tối đen. Sự ngăn cản và khuyến bảo của Rôkô như gió thổi ngoài tai, hắn vẫn chỉ một mực lái xe chạy thực mạng về phía có bóng đen dày đặc. Sự việc này dường như đã ám chỉ tương lai của hắn. Đêm khuya, không có người nhìn thấy, điều này đã tăng nhanh tốc độ để hắn sa vào cạm bẫy ma quỷ.

Hai người giống như những con gián trốn tránh ánh sáng, lái xe vào trong núi sâu. Khi chôn vùi thi thể nạn nhân trong rừng cách xóm núi, cả hai đứa đều tỉnh ngộ, hiểu được rằng bản thân chúng đã sa xuống vực sâu thăm tối không sao có thể thoát ra được.

Rôkô ý thức được bản thân mình không sao có thể thay đổi được quyết định của Kyôhây, nên cũng giúp hắn chôn giấu thi thể ở trong rừng tối đen thuộc khu Ôtama, bọn chúng đã dùng dụng cụ sửa chữa xe ô tô để đào đất. Đây là một việc làm rất gian khổ, thế nhưng cũng đã bắt làm sao thu được mũi tên quay trở lại, đã rơi xuống địa ngục thì ít nhất cũng phải bảo đảm được sự an toàn ở địa ngục.

Hố cần phải đào rất sâu mới có thể phòng trừ không bị dã thú, chó hoang đào bới lên. Chúng không dám bật đèn sáng, chỉ có thể mượn ánh sao yếu ớt xuyên qua cành lá cây rừng để đào đất. Tội ác mà chúng phạm phải cùng với mức độ tuyệt vọng cũng tăng theo độ sâu của hố để rồi sâu tới đỉnh điểm.

Khó khăn lắm mới chôn cất xong, lúc này trời đã gần sáng, điều này đối với chúng chính là một tín hiệu nguy hiểm, chúng cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nơi này tuy là vùng núi xa thôn làng, nhưng cũng khó có thể bảo đảm không có người bước tới.

Mặc dù chúng biết tình hình còn đang nguy hiểm, nhưng sau khi làm xong, khó khăn lắm Kyôhây mới tỉnh táo trở lại, ngay lập tức đã cưỡng bức làm tình với Rôkô. Rôkô cũng không cự tuyệt. Bọn chúng đã điên cuồng tham lam làm tình ở ngay trên mảnh đất mà chúng vừa chôn cất xong thi thể, khi hai đứa hợp hai người thành một, bọn chúng đã hoàn toàn cảm giác đã thực sự trở thành cộng phạm.

Sự việc không hề thấy đưa tin, giống hệt như đã phát sinh ra trong bóng tối, rồi lại bị chôn vùi trong bóng tối. Kyôhây và Rôkô đã bị cái chết của nạn nhân làm cho hoảng sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, ngay đến thân phận của người chết, chúng cũng không biết rõ.

Những đồ vật mà chị ta đem theo người cũng đều bị chôn vùi hết. Do đó, hai người bọn chúng không biết được nạn nhân là ai, chỉ biết đó là một phụ nữ trẻ, trang phục kiểu một nữ chiêu đãi. Vì bị đâm mạnh, thi thể bị nhừ nát tới mức ngay cả mặt chị ta cũng không thể nhìn rõ được.

- Bởi vì hiện tại có rất nhiều người đi lang thang, có lẽ đột nhiên không thể tìm gặp ngay được, không thể dẫn tới sự hoảng hốt về cái chuyện vật đó được ! - Kyôhây thấy mấy ngày liền không thấy đăng tin trên báo chí, ít nhiều đã có chút yên tâm.

- Có thể là người nhà chị ta đang đi hỏi thăm tin tức.

Rôkô giống như đang cảnh cáo Kyôhây đừng có buông lơ cảnh giác quá sớm.

- Có thể là chị ta không có người nhà, chỉ một mình sống ở chung cư !

- Điều này chẳng qua chỉ là hy vọng của chúng ta. Chỉ cần không phát hiện ra thi thể, gia thuộc người ta đệ đơn trình cảnh sát nhờ tìm người, chứ không cần phải đăng lên báo. Thế nhưng chúng ta cần phải nghĩ tới, trong thời gian này, gia đình chị ta đang

truy tìm hành tung của chúng mình đó.

- Người bên ngoài cho dù có truy tìm được, liệu có thể làm gì nào ? Hơn nữa cảnh sát lại không thể chỉ tiếp nhận được một tờ đơn mà đã hành động ngay, không ai có thể biết được việc đó do chúng ta làm. Trong thời gian này, thi thể sẽ có thể biến thành đồng xương trắng ở dưới đất rồi, cho nên không cần phải lo lắng làm gì cho mệt.

Lá gan của Kyôhây dần dần to lên. Tính nết của chiếc xe đó vẫn còn rất tốt, chỉ bị hư hỏng chút ít, bản thân hấn tuy còn rất luyện tể, nhưng xuất phát từ kế vạ toản, Kyôhây vẫn nghe theo lời khuyên bảo của Rôkô, tháo rời từng linh kiện ô tô, làm thành một chiếc ô tô hỏng. Hấn dự định sau khi tháo rời chiếc ô tô ra rồi, sẽ đem động cơ và những linh kiện của xe khác lắp vào, tạo thành một chiếc "xe tổng hợp", và như vậy sẽ không còn bất kỳ dấu tích gì.

Khi sự bất an và căng thẳng ban đầu vừa được lắng dịu đi, nghĩ tới "một vật sơ suất để mất" khiến cô giật mình hoảng sợ

- Anh Kyôhây này, gần đây hình như không nhìn thấy con Lulu đâu nhỉ ?

- Con gấu à ?

- Chính là con gấu cục cưng được may bằng vải của anh đó, chẳng phải là đi đâu anh cũng mang theo nó đó sao ? Cuối cùng thì anh đã bỏ nó ở đâu rồi ?

- Đúng như lời em nói, gần đây quả thực anh không nhìn thấy nó ở đâu nữa.

Sự biểu lộ tình cảm của Kyôhây chứng tỏ hấn cũng vừa mới chú ý tới sự kiện này. Trong những ngày vừa qua vì ý thức đã phạm tội và tâm trạng căng thẳng, Kyôhây đã không còn thời gian để ý tới cục cưng ấy nữa.

- Lần cuối cùng anh nhìn thấy nó vào khi nào ? - Rôkô hỏi.

- Ô, buổi tối hôm đó có phải là anh đã mang theo nó lên xe không nhỉ ?

"Buổi tối hôm đó" lẽ dĩ nhiên là chỉ đêm hôm phát sinh ra tai nạn xe.

- Có lẽ nào... - Trên mặt Kyôhây lộ ra thần sắc lo lắng bất an.

- Đừng có lẽ nào với không lẽ nào nữa. Anh hãy nhớ lại kỹ đi, buổi tối hôm đó, cuối cùng là anh có đem theo con gấu vải đó đi không ?

- Anh nghĩ... có khả năng là không mang, có điều là...

- Sao lại có khả năng ? Anh suốt ngày ôm con gấu vải đó giống như ôm một vật để tôn thờ vậy. Em còn nhớ hôm đó hình như em đã nhìn thấy ở trong xe đó.

- Nếu con gấu đó mà mất thì...

- Bây giờ không phải là lúc anh nhàn nhã bịa chuyện nữa, đồ vật để trong xe nếu

không nhìn thấy thì khẳng định là rơi ở đâu rồi.

- Em nói là con gấu vải rơi ở đó ?

- Có khả năng như vậy. Bởi vì tối hôm đó dừng xe trên đường, chỉ có hai chỗ.

- Hai chỗ à ?

- Chỗ đâm phải người và chỗ chôn người. Bất luận là rơi ở chỗ nào, đều là đã để lại một chứng cứ máu chốt.

- Có điều, cũng có khả năng là bị mất trước hoặc sau đêm hôm đó. - Kyôhây luôn luôn suy nghĩ lạc quan hơn.

- Nói như vậy cũng có nghĩa là nó vẫn có khả năng mất vào buổi tối hôm đó.

Lúc này, sắc mặt của hai người đều tái mét, tâm lý sợ hãi vừa nguôi ngoai lại đậm sâu trở lại ở trong lòng chúng.

- Biết làm sao bây giờ ?

Trong giọng nói run sợ của Kyôhây mang theo cả tiếng khóc. Rôkô tỏ ra bình tĩnh hơn.

- Có lẽ là gấu vải vẫn còn lưu lại ở hiện trường.

- Nếu bây giờ đến tìm về, liệu có nguy hiểm không ?

- Dĩ nhiên là có nguy hiểm. Có điều sự việc này hiện tại còn chưa đăng lên báo. Từ điểm này mà xét, em nghĩ rằng vẫn chưa có người nào hoài nghi người phụ nữ đó bị xe đâm chết, hơn nữa hiện trường xảy ra sự việc lại không có người nào biết. Nơi đâm vào người ở sát vệ đường, người phụ nữ đó lại ngã xuống ở trong bãi cỏ, cho dù có chảy ra một chút máu cũng sẽ bị đất bùn hút hết. Xe ô tô của chúng ta rất vững chắc, chẳng qua chỉ có thân xe bị lõm xuống một chút thôi, cửa kính lại không bị vỡ, hầu như đã không để lại dấu vết gì, cho nên em muốn cứ bình tĩnh lặng lẽ tới đó xem thử. Còn anh, anh cứ đóng vai như đi du lịch tới chỗ chôn cất thì thể tìm lại xem, chỉ cần thi thể chưa bị phát hiện thì chúng ta sẽ chẳng việc gì. Có điều chỉ cần ở đó có một chút dấu hiệu nguy hiểm thì tuyệt đối anh không được tới gần.

- Một mình anh liệu có được không ? - Kyôhây lo lắng hỏi

- Anh đang nói những lời gì thế ? Điều này chẳng là mầm họa ở anh gieo trồng đó sao ? Một người đi không bị người ta chú ý bằng hai người đâu.

- Anh không còn nhớ được chỗ đó nữa.

- Anh thật đúng là một đứa trẻ con, chẳng biết làm một việc gì cho ra hồn cả. Thôi em sẽ đi cùng với anh vậy. Nếu anh biết làm việc chu đáo thì đâu gây ra điều nguy hiểm lớn thế này.

- Anh xin lỗi !

Hiện tại Rôkô đã hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động, Kyôhây chẳng qua chỉ là một con rối chịu sự chi phối của Rôkô mà thôi.

Có điều là, sự tìm kiếm của chúng không đem lại kết quả gì, không tìm thấy con gấu vải đâu nữa.

- Như vậy có nghĩa là đã bị mất ở một nơi khác. - Kyôhây lập tức lại lạc quan.

- Anh đừng có vui vẻ quá sớm ! Chắc chắn là đã có người nhặt được trước khi chúng ta đi tìm.

- Một đồ chơi bằng vải bẩn thiu đó ai thèm nhặt làm gì ?

- Anh đúng là chẳng chịu suy nghĩ gì, người truy tìm chúng ta lại không nhặt à ?

- Em chỉ dọa nạt anh thôi. Từ góc độ xấu nhất, chúng ta thử nghĩ xem: Cho dù con gấu vải đó rơi vào trong tay người truy tìm, thì làm sao có thể biết được đó là đồ vật của anh ? Trên thân con gấu vải đó lại không viết tên anh, chẳng có gì có thể chứng minh được anh và con gấu đó có liên hệ với nhau. Cái thứ rách nát, tùy tiện vứt ở đó chẳng có gì đáng chú ý cả.

- Anh đúng là ngây thơ ! - Rôkô mỉa mai, nói.

- Cái gì, em nói là anh ngây thơ à ? - Kyôhây bỗng giận dữ.

- Đúng vậy, chẳng phải là anh đã tự miệng nói ra con gấu vải đó là đồ dùng thay thế cho mẹ anh đó sao ? Anh lớn như vậy rồi, mà còn ôm con gấu vải chạy đi khắp nơi giống như một đứa trẻ con, lẽ dĩ nhiên đã có rất nhiều người biết con gấu vải đó là của anh. Nếu con gấu vải đó được dùng làm chứng cứ bày ra trước mắt anh, em xem anh sẽ chối cãi như thế nào ?

- Có rất nhiều con gấu vải giống như vậy ! - Tuy Kyôhây còn nói cứng, nhưng đã tỏ ra đuối lý.

- Bất kể nói như thế nào cũng không còn cách gì lấy lại được. Có điều từ nay về sau tuyệt đối không được hồ đồ sơ ý nữa, chúng ta còn phải cảnh giác với những người đi điều tra chúng ta bất kỳ ở đâu, bất cứ lúc nào ! - Rôkô nghiêm khắc dặn dò.

Chương 8

CÂY CẦU NỔI LẠI CHUYỆN XƯA

1

Công việc điều tra vụ án Giônì Hôoát bị hại sa vào tình trạng căng thẳng. Đối với từ mẫu chốt “Kisibây” phía cảnh sát Niu Yoóc cung cấp, vẫn chưa thể làm được rõ đó là ý nghĩa gì.

Sau khi vụ án phát sinh, kỳ hạn điều tra sơ bộ trong hai mươi ngày đã trôi qua rất nhanh chóng. Trong thời gian này, toàn bộ ngày nghỉ đều bị cuốn hút vào công việc điều tra, nhưng vẫn chẳng có thu hoạch gì. Tất cả những giả định đều bị bác bỏ, tình tiết vụ án tỏ ra vàng thau lẫn lộn, rất khó phân biệt.

- Mẹ kiếp, những tên Mỹ đáng chết, người của nước họ bị giết chết, thế mà lại tung ra cái từ “Kisibây” để đùa giỡn chúng ta.

Cảnh sát hình sự Yôkôvata ngoác miệng chửi lớn, bộ mặt giống như mặt khi của anh ta đỏ tía. Có khả năng là với cách nhìn của anh ta, một con quỷ phương Tây chẳng quản đường xa vạn dặm chạy tới Nhật Bản để tìm cái chết, đúng là đã gây ra sự phiền phức.

- Trên thế giới này thiếu gì chỗ có thể chết được, sao lại cứ phải chạy tới cái đất nước nhỏ hẹp như thế này để chết. Mỗi ngày đã có nhiều vụ án đến như vậy khiến cho chúng ta bận rộn lẫn lộn vào, còn lấy đâu ra thời gian để quản những việc không liên quan của người phương Tây này ?

Cảnh sát hình sự Nishikawar đằng hoàng thư thả nói:

- Có điều là, người nước ngoài đó cũng không muốn bị giết chết đâu !

Nishikawar là cảnh sát điều tra, nhưng lại giống hệt như một viên chức ngân hàng, ở trong văn phòng làm việc mà vẫn ăn mặc lịch sự, ngay trong mùa hạ mà vẫn mặc comlê đường hoàng. Việc ăn mặc quá trịnh trọng này đã khiến cho anh ta giống như một lão nhà quê ra tỉnh.

- Tôi thì nhìn chẳng quen mắt. Hễ cứ nhìn thấy những người nước ngoài là thấy phiền phức, đặc biệt là những thằng cha người Mỹ và người châu Âu đến. Mức sống của Nhật Bản đã vượt qua chúng, thế mà chúng cứ làm ra vẻ người của một quốc gia giàu có phát đạt. Những lão nhà quê nước ngoài, ngay cả đến Niu Yoóc, Pari của nước mình còn chẳng biết, bỗng chốc tới Tôkiô, nhìn thấy hoa cả mắt mà vẫn còn dám liều mạng hư trương thanh thế.

- Yôkôvata !

- Khi người Nhật Bản bị hại ở Niu Yoóc, họ cũng chẳng hề điều tra như vậy. Người Nhật Bản hể cứ nhìn thấy người ngoại quốc là thể hiện tướng nô tài đầy trên mặt, cho nên mới bị người ta khinh thường.

Công việc điều tra bước vào tình trạng căng thẳng, khiến cho mọi người lửa giận bốc cao. Họ đều nhìn nhau dờ cười dờ khóc.

Yôkôvata rộng miệng quát chửi như thế nào, công việc điều tra vẫn không hề có tiến triển. Nhuệ khí hăng hái điều tra ở thời kỳ đầu đã bị sự mệt mỏi áp đảo, không khí trong bản bộ điều tra tỏ ra cực kỳ trầm lắng.

Lúc này, một người đàn ông có tên gọi là Yayasankô Yôshi bước vào Tổng bộ điều tra. Người này là tài xế của Công ty Tắc xi Kyôei Kôtsu, trụ sở đặt tại khu Chuya.

Vừa hay lúc đó Azuma đang có mặt, anh đã tiếp đón Yayasankô Yôshi.

- Đáng lẽ tôi cần phải tới trình báo sớm, nhưng lâu nay tôi về quê, cũng không được đọc báo.

Yayasankô là một người đàn ông trên dưới năm mươi tuổi, nhìn có vẻ thật thà khuôn phép, ngay từ đầu đã tỏ ra vô cùng hoảng sợ.

- Trình báo à ? Trình báo vụ án nào ?

Azuma hỏi, đồng thời từ trong lòng anh nảy sinh một dự cảm Bản bộ điều tra cũng đã thu thập được một số tình hình biến đổi khôn lường, nhưng phần lớn đều là nghe những người đi đường nói. Sự xuất hiện của Yayasankô khiến cho Azuma cảm thấy một cảm giác giống như cá lớn cắn câu.

- Là như thế này ạ, ngày mười ba tháng chín, tôi đưa một vị khách từ sân bay Uda tới Khách sạn Thương vụ Tôkyô, anh ta rất giống như người da đen bị hại ở Khách sạn Hoàng Gia.

Lời nói của Yayasankô khiến toàn thân của Azuma căng lên.

- Ông không nhìn lầm đấy chứ ?

- Tôi nghĩ chắc là không. Khuôn mặt của người da đen đó nhìn thì gần giống, nhưng màu da của người ấy thì không đen như vậy, cảm thấy có chút giống như người Nhật Bản.

- Tại sao ông không sớm tới trình báo ?

- Bởi vì tôi về quê. Đã lâu lắm rồi tôi không về thăm nhà, gom góp lại được mấy ngày nghỉ, khó khăn lắm tôi mới được công ty cho phép.

- Tại sao bây giờ ông mới tới trình báo ?

- Ở trong nhà ăn của công ty tình cờ tôi lật mở tờ báo cũ ra, nhìn thấy tấm ảnh in trên báo rất giống vị khách mà tôi đã chờ.

- Ông tới rất kịp thời, chúng tôi cũng đã đi tìm ông !

- Thật vậy sao, điều này thật sự đã làm cho tôi áy náy.

- Không, rất cảm ơn ông. Có điều, tôi còn muốn hỏi thăm thêm một chút, khách sạn đó là do ông đưa anh ta tới, hay là tự anh ta yêu cầu đến ?

- Là do vị khách đó bảo tôi đưa tới.

- Nói như vậy tức là anh ta đã biết khách sạn này từ trước ?

- Có khả năng là như vậy. Có điều hình như anh ta chỉ biết tên của khách sạn đó thôi, xem chừng, đây là lần đầu tiên anh ta đến đó.

- Ông không hỏi vì sao anh ta biết tên khách sạn đó chứ ?

- Không, anh ta không thích nói chuyện.

- Anh ta dùng tiếng Anh ?

- Không, anh ta dùng tiếng Nhật, nhưng nói rất ấp úng, hình như anh ta chỉ biết một ít tiếng Nhật thôi, lúc xuống xe anh ta còn dùng tiếng Nhật nói “Cảm ơn, tiền lẻ không cần trả lại !”.

- Ngoài ra không nói điều gì khác chứ ?

- Không ! Ngoài lúc lên xe và xuống xe ra, anh ta không hề nói một câu nào.

- Ông còn chú ý tới tình tiết nào khác nữa không ?

- Không còn gì nữa.

Những điều Yayasankô biết chỉ có như vậy. Vô luận là thế nào, thông qua tình hình Yayasankô cung cấp, coi như đã hiểu rõ được ngay từ lúc đầu Giônì Hôoát đã muốn đến Khách sạn Thương vụ Tôkyô. Thế nhưng trong cuộc điều tra trước đây không may mắn phát hiện ra trong khách sạn này có ai có quan hệ với Giônì.

Trước mắt vẫn chưa thể có kết luận gì. Sau khi Azuma nói lời cảm tạ, đang muốn mời ông ta đi, lúc này Yayasankô rút rờ đưa một vật tới trước mặt Azuma, hình như là một quyển sách.

- Đây là thứ gì ?

Azuma vừa nhìn quyển sách vừa đưa mắt quan sát Yayasankô.

- Đây là vật đánh rơi ở trên xe.

- Ông nói đây là vật của Giôni Hôoát đánh rơi ?

- Tôi không rõ đây có phải là vật của vị khách đó không. Quyển sách này kẹp ở trong kẽ sau lưng ghế ngồi, do vị khách thứ ba hoặc vị khách thứ tư sau anh ta phát hiện thấy.

Quyển sách này đã quá rách nát cũ kỹ, bìa sách bị mòn không thể nhận ra tên sách nữa.

Quyển sách này đã là người khách thứ ba hoặc thứ tư xuống xe sau Giôni Hôoát phát hiện, thì rất khó biết có phải của nạn nhân hay không, chưa biết chừng cũng có khả năng là của người thứ hai đánh rơi. Quyển sách rơi vào khe giữa ghế ngồi và chỗ tựa lưng, do đó còn có thể có khả năng là của một vị khách nào đó trong số rất nhiều khách đã lên xe trước Giôni.

Lúc này, từ mức độ rách nát cũ kỹ của quyển sách, Azuma liên tưởng tới chiếc mũ cỏ đã phát hiện được ở trong công viên Kiyôshi Tani. Chiếc mũ cỏ đó giống như quyển sách này, cũng rất rách nát cũ kỹ, vành mũ rách tới mức tả tơi, chóp mũ đã thủng một lỗ, nan cói đã biến sắc, cầm ở trong tay, người ta có cảm giác như nó sẽ lập tức biến thành một đồng tro.

- Mỗi ngày ông đều kiểm tra khe hở ở giữa ghế ngồi và chỗ tựa lưng chứ ?

- Mỗi ngày sau khi chở khách xong tôi đều phải kiểm tra. Bởi vì những đồ vật sơ suất đánh rơi của khách, hầu hết đều rơi xuống chỗ đó cả.

- Trong lần kiểm tra ngày hôm trước, ông không phát hiện ra thứ gì chứ ?

- Chúng tôi đánh xe chạy ca sớm và ca tối, cứ cách một ngày luân phiên một lần người lái xe của ca trước bàn giao xe cho tôi. Để thận trọng, trước khi xuất xe đi, tôi cũng phải kiểm tra một lượt, nhưng hôm đó tôi đã không phát hiện ra thứ gì cả.

Như vậy là có thể khẳng định quyển sách này là của Giôni đã đánh rơi ở trên xe tắcxi của Yayasankô ngày hôm đó.

- Một vật do sơ suất đánh mất lâu như vậy, tại sao hiện tại vẫn ở trong tay ông ?

- Ồ, nói ra thì thật sự là xấu hổ quá. Ngoài những thứ quý trọng ra, những vật bị mất mỗi tuần lễ đều phải tập trung một lần đưa tới Cục Cảnh sát. Có điều những đồ vật không đáng tiền thì chúng tôi cân nhắc để xử lý, bởi vì những thứ ấy cảnh sát cũng không để ý tới.

- Thế còn quyển sách đó ?

- Tôi lật mở ra xem cảm thấy rất có ý nghĩa, sau khi đem về nhà thì quên mất. Tuyệt đối không phải là...

Yayasankô hình như hoảng sợ bị truy cứu về tội biến thủ tài sản làm của riêng, nên đã khổ sở nhìn Azuma cười nhạo nhỏ.

- Hình như là một tập thơ phải không ? - Azuma giống như người nhận được bảo bối, lật mở xem một trang.

- Đó là tập thơ của Seijoha Chishi.

- Seijoha Chishi ?

Trong ấn tượng của Azuma, ông là nhà thơ, là nhạc sĩ có rất nhiều ca khúc được lưu hành.

- Seijoha Chishi là một nhạc sĩ nổi tiếng, đồng thời ông còn là một nhà thơ xuất sắc, thi phong của ông tràn đầy huyền tưởng lãng mạn, không ai có thể sánh kịp. Từ khi còn là học sinh ở Sotoda, ông đã cùng Kakoshikai sáng lập tạp chí Dojin, sau đó đi du học ở Pháp, đã cùng Lépchi và Mantéccôp sáng tác rất nhiều thơ ca ưu tú, cùng nổi tiếng với Hokugen Hakushu. Tôi rất thích tình điệu cảm thương tế nhị, ngọt ngào đó của ông.

Yayasankô không ngờ tới nơi đây khoe khoang được một chút ít trình độ văn học của mình. Ông là người sùng bái Seijoha Chishi cho nên mới đem tập thơ về nhà. Chính vì ông là người sùng bái, tập thơ đó đối với ông rất có giá trị, cho nên ông đã sợ bị truy cứu "Tội chiếm đoạt làm của riêng đồ vật của người đã mất".

Nếu nói quyển sách này là của Giônì Hôoát đánh mất, thế thì tại sao anh ta lại có tập thơ của một nhà thơ Nhật Bản ? Azuma cảm thấy đây là một bí mật mới.

Tập thơ này được xuất bản sau chiến tranh không lâu, đã trải qua hơn hai chục năm rồi, lẽ dĩ nhiên nó đã tương đối cũ nát. Trên quyển sách đó cũng không đề họ và tên của chủ nhân.

Vô luận như thế nào, tập thơ Seijoha Chishi vẫn có khả năng là của Giônì đánh mất. Chỉ cần có được khả năng này, đây chính là một chứng cứ không cho phép coi nhẹ được.

Azuma đã thu giữ tập thơ đó.

Đối với các loại sách như tiểu thuyết, thơ... Azuma chẳng có nhiều hứng thú, đúng hơn là không hề có hứng thú. Anh cho rằng những thứ này chẳng qua chỉ là thế giới hư cấu của những người có sức tưởng tượng phong phú chơi trò du lịch chữ nghĩa mà xây dựng lên. Trong xã hội hiện thực, anh đã phải đấu trí đấu dũng với bọn tội phạm hung ác, căn bản không có thời gian nhàn rỗi để ý tới những thứ hư cấu đó.

Bỗng nhiên Azuma thu được “Seijoha Chishi thi tập” từ chỗ Yayasankô, anh bèn muốn điều tra thử nhà thơ này xem sao. Trong thư viện của Cục cảnh sát có Bách khoa Tự điển phân loại các khoa ngành. Anh rút phích bộ phận văn học, tra được phần điều mục giới thiệu về Seijoha Chishi như sau:

Nhà thơ Seijoha Chishi (1892-1970) sinh tại Gyujin Tôkiô, đã học qua trường Trung học Sotoda và trường Anh ngữ Seisoku, rồi vào trường Đại học Sotoda học khoa Anh văn, sau đó vào trường Đại học Tôkiô học khoa Quốc văn. Thời kỳ ở trường Trung học Sotoda, nhận được sự hun đúc về văn học của giáo sư Anh văn Shikôkyôshô, Seijoha Chishi đã theo đuổi sáng tác văn học. Năm 1919, ông đã xuất bản “Cát vàng”, tập thơ của những thiếu nữ trinh trắng, dùng văn chọn lọc tràn đầy huyền tưởng và sự thương cảm tươi đẹp ngọt ngào, đã được đánh giá rất cao. Năm 1921, ông nhận chức giảng sư trường Đại học Sotoda, đã xuất bản tập thơ phiên dịch “Chim sẻ trắng ” (năm 1920) và các tập thơ “Người yêu chưa hề quen biết”, “Ông phỗng nển” (năm 1922). Năm 1923, ông lưu học tại trường Đại học Pari, dốc sức nghiên cứu thơ ca Pháp cuối thế kỷ thứ 16. Ở nước Pháp, ông đã trở thành hội viên Maranmai, cùng du học với Hurai Ratsu. Sau khi về nước, ông nhậm chức giáo sư trường Đại học Sotoda, trở thành ngọn cờ đầu Phái thơ trùu tượng. Đồng thời với việc xuất bản các tập thơ “Seijoha Chishi thi tập” (năm 1927), “Hiệp khách xinh đẹp” (năm 1929), “Quán vàng” (năm 1944), cùng với chủ trì biên soạn các sách “Vua thơ” “Chim sẻ trắng”, “Ông phỗng nển”, “văn thơ”... Seijoha Chishi đã đào tạo ra rất nhiều nhà thơ. Trong phong trào thơ ca nhi đồng mang tên “Hồng điều”, ông đã có tác dụng hạt nhân, nổi tiếng có “Seijoha Chishi đồng dao toàn tập ” (năm 1924). Ông còn đặt lời cho hơn sáu nghìn ca khúc, trở thành người được ngưỡng mộ trong giới biểu diễn nghệ thuật. Sau đại chiến thứ hai, ngoài tập thơ “Một mảnh pha lê” ra, ông còn xuất bản “Nghiên cứu về Nicolai Lampô”... Năm 1961, ông trở thành hội viên Viện Nghệ thuật.

- Seijoha Chishi... Giônì Hôat...

Azuma đưa mắt nhìn lên trần nhà. Giữa nhà thơ trữ tình kiệt xuất sinh tại Nhật Bản này có mối liên hệ gì với người thanh niên da đen đến từ hang ổ dân nghèo Niu Yoóc ?

Azuma cẩn thận lật mở từng trang tập thơ mà vừa nãy anh mới chỉ lướt mắt nhìn qua. Anh vẫn không thể khẳng định được tập thơ này là do Giônì đem đến, nhưng cũng dự cảm có thể như vậy.

Tập thơ được xuất bản vào năm Chiêu Hòa thứ hai mươi hai (năm 1947), nhà xuất bản này cũng đã không tồn tại từ lâu rồi. Năm Chiêu Hòa thứ hai mươi hai cách hiện tại

đã hơn hai chục năm. Quyển sách này có mức độ cũ kỹ cũng giống như chiếc mũ cỏ bị đâm thủng của Giônì được phát hiện ở trong công viên.

Giônì Hôoát - chiếc mũ cỏ - Seijoha Chishi, chiếc cầu nổi liền ba thứ này là cái gì ?
Hoặc có lẽ đang được tàng ẩn ở trong tập thơ chẳng ?

Azuma dự định sau khi phát hiện ra chiếc cầu này, sẽ đem tập thơ giao cho hội nghị điều tra thảo luận.

Azuma thận trọng lật mở từng trang. Đây là “giấy của tai họa chiến tranh” chất lượng kém, được sản xuất sau cuộc chiến, lại cộng thêm thời gian đã quá lâu, nếu không lật mở thận trọng, thì chỉ đóng ở gáy sẽ bị đứt tung ra hết.

Số trang còn lại càng ít dần, sự thất vọng trong mắt của Azuma ngày càng nặng nề. Chăm chú xem suốt một thời gian dài như vậy vẫn không phát hiện ra đầu mối của “chiếc cầu”.

- Có lẽ nào tập thơ không liên quan gì đến chỗ ở của Giônì ?

Từng trang sách được lật mở, Azuma cảm thấy ngày càng thất vọng. Số trang còn lại đã lưa thưa chẳng còn mấy, những trang sách lật hết, cũng là sự báo hiệu thất vọng hoàn toàn.

Khi lật mở mấy trang cuối cùng, ánh mắt Azuma bỗng nhiên lóe sáng, bàn tay mở sách đặt trên không trung, những dòng chữ kia vừa lóe lên, Azuma cảm thấy trước mắt như có một luồng ánh sáng.

Mẹ ơi, mẹ có còn nhớ chiếc mũ cỏ đó của con không ?

Đó là chiếc mũ cỏ ở trong ngày hè,

Trên đường từ Taihyo tới Mushoku,

Theo gió bay xuống suối sâu bên đường.

- Chính là nó rồi ! - Azuma không kìm nổi mình, đã kêu lên. Chiếc mũ cỏ xuất hiện ở trong “Seyoha Chishi thi tập”. Anh không kìm nén nổi tự chủ, vô cùng hưng phấn, toàn thân run lên. Anh tiếp tục đọc:

Mẹ ơi, con yêu chiếc mũ cỏ đó,

Một làn gió nhẹ thổi nó bay đi,

Mẹ có biết lúc đó con vô cùng nuôi tiếc !

Mẹ ơi, lúc đó trước mặt con có người đàn ông đi hái thuốc bước lại,

Đeo xà cạp và găng tay màu đen,

Người không ngại vất vả đã giúp con đi tìm

Bất chấp khe sâu cỏ cao

Người cũng chẳng thể tìm được đâu nào

Mẹ ơi, mẹ có còn thực sự nhớ được chiếc mũ cỏ đó nữa không ?

Hoa bách hợp đại nở rộ bên đường

Nghĩ rằng tất sẽ úa tàn khô héo sớm.

Khi sương thu bao phủ núi đồi

Dưới mũ cỏ mỗi đêm sẽ có lũ dế mèn ca hát ?

Mẹ ơi, con nghĩ đêm nay cũng sẽ như vậy đó.

Nơi hang tôi đó cũng có tuyết bay chao đảo

Chiếc mũ cỏ Italy sáng chói đó của con.

Và tên con viết ở mặt sau...

Sẽ lặng lẽ, đau thương bị tuyết vùi chôn lấp...

Azuma đã ngâm đi ngâm lại mấy lượt bài thơ rất dài này, sau khi bình tĩnh lại, cuối cùng niềm vui mừng vì phát hiện ra “chiếc cầu” này đã tràn ngập trong tim anh.

Azuma vốn dĩ không có chút hứng thú nào đối với thơ, thế mà lúc này đã hình dung được tình cảm của hai mẹ con đi du lịch trong mùa hè được gửi gắm vào trong chiếc mũ cỏ.

Azuma từ lúc còn thơ ấu đã bị người mẹ ruồng bỏ, bài thơ làm anh tưởng nhớ lại thời gian cùng đi du lịch với mẹ. Khi tác giả viết bài thơ này, có khả năng là đã chia tay với mẹ, chiếc mũ cỏ đó là do người mẹ đã mua cho chẳng ? Trước mắt Azuma đã nổi lên một bức tranh: Vào một ngày hè trong sáng, có hai mẹ con dắt tay nhau đi trên đường bên khe suối có bóng cây xanh che phủ. Người mẹ trẻ trung xinh đẹp, đứa con còn nhỏ, khe suối trưa mùa hạ u tĩnh, trong lành, mát mẻ...

Quả thực Azuma cũng muốn đi tới khe suối đó để xem thử.

- Suối nước nóng Mushoku ở đâu nhỉ ? Từ địa điểm Taihyo trong bài thơ nhắc đến, phải chăng là ở nơi giáp giới của hai huyện Gunba và Choya ?

Azuma đang tưởng tượng đến khe suối lạ lẫm dài vô tận đó, bỗng nhiên anh lại nghĩ tới một thứ gì tương tự.

Kisibây..

Trước khi lên đường, Giônì Hôoát đã từng nói, anh phải tới “Kisibây” của Nhật Bản, “Kisibây” và “Ktrisibây” phát âm có chút tương tự.

Người nghe thấy Giônì nói “Kisibây” là người Mỹ, có thể là đã nghe nhầm từ “Ktrisibây” chẳng ?

“Chiếc mũ cỏ và Mushoki ở trong “Seijoha Chishi thi tập” có quan hệ mật thiết với Giônì ! - Azuma liền đứng dậy, anh cảm thấy nên đưa ngay phát hiện của mình ra để thảo luận trên hội nghị điều tra.

Phát hiện của Azuma khiến cho cả bộ phận điều tra hưng phấn hẳn lên. Đối với chiếc “mũ cỏ” mọi người đều không có lời bàn gì khác, thế nhưng đối với cách nói nghe lầm từ “Ktrisibây” thành từ “Kisibây” thì đã có những ý kiến khác nhau, họ cho rằng có chút miễn cưỡng.

Azuma là người phát hiện, đã kiên trì chủ trương của mình:

- Tôi cho rằng đây không phải là gò ép một cách cứng nhắc. Trước đây chẳng phải là có người lái xe tắcxi đã đem “Straw hat” mà Giônì Hôoát nói, nghe lầm thành “Stat hát” đó sao ? cả hai người này đều nghe sót mất âm “r”. Tôi cho rằng điều này chứng tỏ Hôoát có thói quen phát âm làm yếu hóa mất âm “r”.

Thế nhưng chẳng có ai được nghe qua câu nói của Giônì khi còn sống.

Trong các chợ ở Niu Yoóc, nghe nói cũng có tiếng nói và âm điệu độc đáo tương tự như người Tôkyô, chắc chắn là đã có cách nói bỏ mất âm “r” đi cho giản tiện. Nhưng, điều không may là, trong bộ phận điều tra không tìm ra được người tinh thông Anh ngữ, đối với tiếng nói dung tục của nước Mỹ đặc sắc độc đáo hoàn toàn khác hẳn với tiếng Anh tiêu chuẩn này, càng không một ai hiểu cả.

- Chỉ dựa vào lũ người không chuyên chúng ta đoán mò thì không được đâu, vẫn cần phải đi thỉnh giáo chuyên gia thôi ! - Cảnh sát hình sự Nashu lập tức đề xuất một ý kiến điều đình ổn thỏa.

Tức thì mọi người quyết định thỉnh giáo giáo sư Kyububin - nhà ngữ âm Anh ngữ nổi tiếng của trường Đại học Ngoại ngữ Tôkyô.

- Anh ngữ ở nước Mỹ, từ trên tổng thể mà nói, vì đất nước rộng lớn, do đó đã có sự khác biệt rất lớn trong việc sử dụng từ hội và phát âm ở từng khu vực và từng giai tầng. Căn cứ theo khu vực, đại thể có thể chia ra làm ba loại: Tiếng Mỹ tiêu chuẩn, tiếng Mỹ miền Đông và tiếng Mỹ miền Nam. Khu vực Niu Yoóc tuy thuộc khu tiếng Mỹ tiêu chuẩn nhưng vẫn pha tạp rất nhiều tiếng Mỹ miền Đông. Hơn nữa, nó được gọi là một thành

phổ hần cư, dân cư từ khắp nơi trên thế giới kéo đến, họ đều nói tiếng Anh mang âm quê hương, cho nên phát âm muôn màu muôn vẻ. Việc bỏ mất âm mà ông hỏi cũng chính là âm “r” trong từ “Ktrisibây” và âm “r” trong từ “Straw hat” được tính lược, không phát ra, chuyện này trong ngữ âm học tiếng Mỹ không hề có.

- Không hề có ?

Với tư cách là người phát hiện tình tiết mới, Azuma tuân lệnh tới thỉnh giáo, đã lộ vẻ thất vọng trên nét mặt.

- Thế nhưng có khi một âm có thể chịu ảnh hưởng của âm dưới mà bỏ đi không phát ra. Việc này vừa có khả năng là một từ đơn âm cũng lại có khả năng phát sinh ra ở giữa hai từ đơn âm gần nhau trong cùng một đoạn. Ví dụ như từ Asked và từ Stopped, khi có âm bộc phá và âm ma sát, thì âm “k” và âm “p” sẽ bỏ đi. Và khi có âm mũi và âm lặp lại cũng sẽ bỏ đi, thế nhưng không có trường hợp nào như ông vừa hỏi.

- Không có à ?

Azuma cảm thấy càng ngày càng chán nản, bản thân mình đã tốn phí biết bao nhiêu sức lực mới khám phá ra chi tiết này, thế mà lại tan biến mất, anh cảm thấy không sao chịu nổi sự thất vọng này.

- Vốn dĩ âm “r” trong Anh ngữ kiểu Mỹ là âm phát ra tương đối nặng, thậm chí còn thường xuyên ảnh hưởng tới các âm khác. Có khi cần bản không có âm tố “r”, thế mà vẫn cho thêm âm “r” vào giữa một từ sau khi bắt đầu âm mẫu. Ví dụ nói “Sawit”, “He and me” nghe ra lại thấy là “Sawrit” và “Her and me”. Đương nhiên đây là sự phát âm không quy phạm.

Không có âm “r” mà lại nghe ra âm “r’ điều này hoàn toàn trái ngược lại với điều mà Azuma hỏi thăm. Có lẽ nào đem “Kisibây” liên hệ với “Kirishibay” lại thực sự là sự gò ép cứng nhắc ?

Azuma tỏ vẻ rất buồn rầu ủ rũ.

- Nhưng điều này cũng chẳng phải là hoàn toàn không có khả năng tính giảm bớt âm “r” - Giáo sư tựa như an ủi Azuma.

- Có trường hợp như vậy sao ? - Azuma lập tức biểu hiện sắc mặt vui mừng, thầm nghĩ, đã có như vậy tại sao không nói sớm ra ?

- Thế nhưng trên mặt học thuật còn chưa được phép.

- Không, mặc nó là học thuật hay không học thuật, chỉ cần có thể xác định trong thực tế có phương pháp phát âm như vậy là được.

- Chẳng phải là vì ông muốn được nghe ý kiến của một vị học giả như tôi nên mới tới đây hay sao ? - Giáo sư Kyububin như có chút bất mãn trước sự coi thường học thuật của Azuma.

Azuma vội vàng dàn hòa:

- Ồ, đúng vậy, đúng vậy, giáo sư nói rất đúng. Tôi đến đây chính là để thỉnh giáo vị chuyên gia ngài đây. Trên mặt học thuật tuy chưa thừa nhận, nhưng trên thực tế có hay không có sự phát âm như vậy ? - Azuma chỉ sợ vì sự nói năng khinh suất của mình mà làm giáo sư phật ý.

- Tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ của tiếng Mỹ, ngoài sự khác biệt về khu vực ra, sự khác biệt giữa các tầng lớp giai cấp cũng rất rắc rối phức tạp. Tiếng Anh mà chúng ta học ở trong trường là tiếng Anh tiêu chuẩn của tầng lớp trí thức, những người học tiếng Anh ở trong trường, căn bản không thể nghe hiểu được tiếng địa phương của Luân Đôn và tiếng dung tục của nước Mỹ. Đặc biệt là trong các chợ búa của Niu Yoóc, những người Ái Nhĩ Lan, Bắc Âu, Đông Âu, Ý Đại Lợi Tây Ban Nha, Bô-tô-ri-ch, Do Thái và những người da đen đến từ miền Nam nước Mỹ họ tập trung lại sống ở đây giống như pha trộn lớn về ngôn ngữ. Đương nhiên, tiếng Anh đã chịu ảnh hưởng của ngôn ngữ các nước mà phát sinh ra biến hóa, có khi đã sản sinh ra sự lược bỏ mạnh dạn như giọng Tô-kyô của tiếng Nhật. Đặc biệt là những người xuất thân từ hệ Tây Ban Nha ngữ, họ có đặc điểm là đem âm “r” phát thành âm rung, một vài người trong bọn họ vì muốn che giấu thân phận là con cháu người Tây Ban Nha của mình nên có ý thức làm yếu hóa âm “r” hoặc bỏ bớt hẳn đi, điều này cũng giống như con người ý thức được thiếu sót của mình, thường đã sửa sai quá trớn.

- Và như vậy là, số người này đã đem “Straw hat” nói thành “Staw hat”, đem “Kirishibây” nói thành “Kisibây” - Azuma không tự chủ được đã kêu lên, bởi vì Giôn-i Hô-át đúng là người sống ở khu dân nghèo tập trung con cháu người Tây Ban Nha - khu Đông Halem.

- Có khả năng này.

Giáo sư gật đầu. Xem ra người Mỹ đó rất có khả năng đã nghe “Kirishibây” thành “Kisibây”. Từ đây, bản bộ điều tra tập trung vào đầu mối còn lại: Mushoku.

Đích cuối cùng mà Giôn-i đến Nhật Bản rất có khả năng là Mushoku. Bất luận như thế nào, đây chính là điểm đột phá mới mà lực lượng điều tra quyết không thể xem thường được. Chiếc chìa khóa để giải mã câu đố Giôn-i Hô-át khẳng định là ở Mushoku.

Azuma vội vàng cảm tạ giáo sư rồi cáo từ ra về.

Hầu như đồng thời với việc cơ quan điều tra tìm được mục tiêu, phía cảnh sát thành phố Niu Yoóc đã truyền tới tin tình báo mới.

Người cha của Giônì, Uynxon Hôoát đã tự lao đầu vào xe hơi của một người giàu có, đổi lấy một khoản tiền bồi thường, rất có khả năng là dùng số tiền đó làm lộ phí để Giônì tới Nhật Bản.

- Đã có được khoản tiền này rồi, cuối cùng vì sao nhất định phải bắt Giônì tới Nhật Bản ?

Cả hai cha con đều đã chết rồi, không thể hỏi thăm họ được nữa. Giônì tới Nhật Bản tựa như có một mục đích bức thiết, cứ tới Mushoku thăm dò thử xem, chưa biết chừng sẽ hiểu được rõ ràng tất cả. Không khí trầm lặng u uất đã lâu ở trong cơ quan điều tra, lại được hoạt bát hăng hái hẳn lên.

Suối nước nóng Mushoku nằm ở trong núi Taihyo nơi giáp giới giữa hai huyện Gunba và Choya, là một suối nước nóng ở khu núi mang quang cảnh sơn dã, về mặt hành chính nó thuộc về đất Shoseitei của huyện Gunba.

Trên bản đồ hướng dẫn du lịch của Công ty Giao thông viết giản đơn rằng: Sông Mushoku nằm ở vùng đất cao 1.080 mét so với mặt biển, so với núi Seiseitaku còn cao hơn 210 mét. Vùng thượng du của nó vòng quanh phía sau đỉnh Taihyo. Phong cảnh nơi đây non xanh nước biếc, mùa thu đến, lá phong ở trên những ngọn núi lân cận tươi đẹp, thích hợp việc cắm trại ngoài trời, vẻ tươi đẹp lộng lẫy của lá hồng trên núi Pikyoku cách con suối nóng một đoạn đường đi bộ chừng nửa giờ đã làm ngây ngất lòng người.

Suối nước nóng ở đây có vị đắng mang tính thạch cao, đối với việc chữa trị các bệnh ngoại thương, xơ cứng động mạch, đau thần kinh, bệnh phụ khoa, các bệnh về dạ dày và ruột... đều có kiến hiệu. Muốn tới đó trước tiên phải ngồi ô tô từ Ôsen thuộc huyện Shinetsu, sau đó lại đi bộ chín cây số nữa, đại để là tốn thời gian khoảng ba tiếng đồng hồ.

- Phải đi mất hơn ba giờ đồng hồ !

- Có suối nước nóng ở trong núi sâu như vậy à ?

Các cảnh sát kinh ngạc nhìn nhau. Ở Mushoku có hai khách sạn, trước hết phải gọi điện thoại liên hệ. Khách sạn Kinto lập tức hoan nghênh.

“Bài thơ chiếc mũ cỏ” Seijoha Chishi làm khi ông còn sống để kỷ niệm chuyến đi du lịch ở Mushoku. Nghe nói khách sạn Kinto còn cho in bài thơ này lên trên giấy đóng gói hộp cơm chuẩn bị cho du khách nghỉ trọ và đi đường.

Giônì Hôoát rất có khả năng đã liên hệ với Khách sạn Kinto. Azuma và Yokovata

nhận mệnh lệnh tới đó làm việc trước.

Mặt khác, kết quả hóa nghiệm “dấu vết trên thân con gấu vại” mà Kôyamada phát hiện cũng đã có. “Dấu vết” đó là máu người, hiện tại đã nhận định đó là máu của Bunshi.

Kôyamada đem tình hình mà mình thu thập được báo với cảnh

sát ở trước cổng chào phát hiện con gấu, nhân viên điều tra lại tiến hành tìm kiếm tỉ mỉ. Thế nhưng do thời gian phạm tội cách hiện tại quá xa, dấu vết gây án đã không nhìn thấy, căn bản đã không tìm thấy đầu mối nào có giá trị nữa.

Chương 9

NGỦ ĐÊM TRONG NÚI SÂU

1.

Azuma và Yokovata từ Joya ngồi trên chuyến xe tuyết Shinetsu khoảng trên dưới một giờ chiều thì tới bến xe Ôsen. Hiện tại tuy đã qua thời kỳ đẹp nhất thường thức lá phong, thế nhưng những lá tàn ở trên núi xung quanh vẫn còn rất đẹp. Từ đây đi Mushoku trước tiên phải ngồi xe đi Rôku, sau đó phải đi bộ thêm một cây số đường núi, hoặc từ Ôsen đi bộ tới, vô luận đi theo đường nào đều phải từ Rôku đi bộ một cây số.

Ra khỏi trạm xe, không còn chiếc tắcxi nào chờ chở khách nữa. Phía trước trạm xe giống như một ngõ nhỏ chật hẹp, không hề có chút thoáng rộng cần phải có cho một trạm xe ở thôn quê. Trên đỉnh nóc mọi nhà ở đây đều cắm dây ăng ten tivi, điều này đã trở thành cảnh sắc độc đáo của một thị trấn nhỏ vùng thôn quê. Một bãi đất trống còn lại ở trước trạm xe cũng bị một đoàn ô tô đỗ kín, chật ních, ngột ngạt khó thở.

- Các ngài đi Mushoku à, nếu gọi điện thoại cho khách sạn, họ sẽ cho xe buýt nhỏ tới đón các ngài. - Một người đàn ông ở trạm nhiệt tình nói cho hai người biết, còn giúp họ gọi điện thoại.

- Thưa các ngài, các ngài thật là gặp may. Xe buýt nhỏ của họ đang chờ một tốp khách ra về, sắp xuống núi, khoảng mười phút nữa sẽ tới đây.

Azuma và Yokovata nghe vậy, thấy yên tâm, nếu không, phải đi bộ đường núi suốt bốn giờ, chắc là sẽ không chịu nổi.

Chẳng bao lâu, chiếc xe buýt nhỏ viết dòng chữ “Suối nước nóng Mushoku” đã tới, từ trên xe có mấy nam nữ thanh niên bước xuống. Lái xe là một người trung niên, sau khi nhìn thấy hai người, liền chào hỏi:

- Xin hỏi, các ngài là Yokovata và Azuma từ Tôkyô tới phải không ?

Hai người gật đầu.

- Phía Tôkyô đã liên hệ với chúng tôi, tôi tới đây để đón các ngài, xin mời các ngài lên xe.

Người đó vừa nói vừa tiếp nhận túi xách nhỏ từ tay Azuma và Yokovata.

- Đồ đạc rất nhẹ, tự chúng tôi xách cũng được.

Xe buýt nhỏ chạy rất nhẹ nhàng, không lâu đã chạy lên đường số 18 song song với tuyến Shinetsu, lại chạy thêm năm phút đã tới một trạm dịch nhỏ, nhà cửa ở đây đã thấp lại sâu, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những ngôi nhà lấp đặt những ô cửa cổ lỗ, những

ngôi nhà này giống hệt như những trạm dịch từ thời đại Kôkô. Phía trước quốc lộ mọc lên sừng sững những cột đá cao chót vót.

- Nơi đây là Hanhonte, nghe nói trước kia là chỗ ở của gái điếm.

Đây là trạm dịch điển hình dựa vào quốc lộ số 18 mới phát triển lên. Các cảnh sát không tìm nổi sự suy nghĩ vớ vẩn lung tung, hình như những ả gái điếm của trạm dịch đến nay vẫn còn ở phía sau ô cửa sổ vẩy tay chào họ.

Chiếc ô tô dừng lại ở chỗ nhà cửa bắt đầu thưa thớt, có mấy học sinh tiểu học và một người đàn ông trung niên bước tới. Không nhìn rõ người này là người bản địa hay là người từ thành phố đến. Người đó chào hỏi người lái xe rất vồn vã, thân mật, kiểu cách ăn mặc có dáng dấp của một người thành phố, trên tay còn xách một chiếc cặp da.

Azuma rất hứng thú ngắm nhìn trạm dịch cổ lão này, vị khách vừa lên xe nói với người tài xế:

- Những ngôi nhà cũ kỹ trên cơ bản đều đã cải tạo xong, bây giờ chẳng còn mấy nữa.

Qua lời nói, quả nhiên Azuma phát hiện trong từng dãy nhà kiểu cũ đã pha tạp rất nhiều nhà mới. Vì chiều cao và độ rộng của các ngôi nhà đều giống nhau, cho nên vẫn còn giữ được dáng dấp của một trạm dịch cổ. Xung quanh nó có mấy con đường, thế nhưng không nhìn thấy một chiếc xe nào, hai bên đường, những mái nhà thấp bé nối nhau liên tiếp, trên con đường sắc trắng thẳng tắp không có một bóng người.

- Trạm dịch ở đây lúc thịnh vượng rất ồn ào náo nhiệt, bây giờ trở nên vắng vẻ lạnh lẽo. Những ngôi nhà cổ hầu như cũng chẳng còn, không còn cảnh tượng của ngày xưa nữa.

Vị khách tiếp tục giải thích:

- Ngài có phát hiện thấy không, chiều ngang của các ngôi nhà đều giống nhau. Bởi vì đây là trạm dịch được xây dựng lên theo mệnh lệnh của mạc phủ. Nghe nói, vì đất đai của hai bên đường phố có hạn, ngoài phòng khách của các quan viên ở ra, chiều ngang của tất cả các phòng khác đều rộng hai thước bảy. Những căn nhà ở vùng này, trước đây toàn bộ là quán dịch nhà thổ, nhà tắm và trạm xe ngựa.

Lời nói của ông ta dẫn tới sự hứng thú của Azuma:

- Hiện tại những người ở đây làm công việc gì ?

Trên phố lớn ngoài việc thỉnh thoảng có một hai chiếc xe phóng qua, ngay cả đến bóng một con chó cũng không nhìn thấy, càng khiến cho người ta có cảm giác như một thị trấn trống rỗng.

- Bây giờ thì khá rồi, sau khi đỉnh Taihyo thông xe, mọi người đều dựa vào đỉnh núi này để kiếm cơm ăn.

- Dựa vào đỉnh núi này để kiểm com ăn ?

- Chính là đường sắt. Hiện tại mọi người trong thị trấn cơ bản đều làm việc ở trên đường sắt, có người làm việc ở ga, có người làm một số công việc ở đường bảo vệ tuyến.

Đang nói chuyện thì xe buýt đã chạy qua Hanhon. Chẳng bao lâu họ rời khỏi quốc lộ, xuyên qua phía dưới cầu treo của tuyến Shinetsu. Bọn trẻ con chỉ ra bên ngoài cửa sổ vui cười, reo: “Khỉ kìa ! Khỉ kìa !”. Trên núi cây cỏ khô vàng, ven theo quốc lộ có một chấm đen, còn chưa kịp nhìn kỹ, xe đã chạy đi xa rồi. Nghe nói ở đây thường xuyên có một đàn khỉ khoảng năm sáu chục con xuất hiện.

Con đường nhựa rải đến đây thì đứt đoạn, ô tô liên tục tắc lư. Ở phía bên phải xe buýt xuất hiện một hồ nước rất lớn.

- Đó là hồ nước Mushoku ! - Người lái xe giới thiệu - Hồ chứa nước này rộng 320 mét, cao 67 mét, đã xây dựng được bốn năm rồi, không lâu nữa sẽ khánh thành. Hồ nước này còn chưa tích nước, đứng trên bờ đê lớn kết cấu bằng bê tông từ trên cao cúi nhìn xuống đáy hồ nước khô cạn, ở đó còn lác đác tro trọi một số nếp nhà rách nát và những bụi cây sắp sửa bị nước ngập chìm.

Thiên nhiên đã bị con người chinh phục luôn luôn thể hiện sự xa lạ hoàn toàn.

Người lái xe nhắc nhở nói:

- Từ đây lại bắt đầu xóc, xin mọi người bám chắc một chút. Nếu các vị tới đây sớm một chút thì có thể được nhìn thấy lá phong, cảnh tượng đó thật là lộng lẫy.

- Bây giờ cũng rất đẹp đó thôi !

Yokovata từ trong cửa xe ngẩng nhìn đỉnh núi ở bên ngoài, có một số lá đỏ đã bắt đầu trút xuống. Họ nhìn chán những công trình kiến trúc kiểu hình học ở trong thành phố, đi tới nơi thiên nhiên làm chúa tể này, vô luận là nhìn từ nơi nào, đều cảm thấy quang cảnh hoàn toàn khác hẳn. Ở đây không có cảnh tượng núi sâu, thế nhưng xung quanh được vây tròn bằng dãy núi xinh đẹp nhấp nhô không ngớt. Phong cảnh thiên nhiên thanh đạm chính là sự an ủi vô về đối với tâm hồn và thể xác những con người chán ghét cuộc sống đô thị.

Chiếc xe buýt men theo bờ sông ngược dòng lên trên, trên sườn núi mọc đầy cây cối.

- Xin hỏi, ông làm việc ở đây đã được bao lâu rồi ? - Yokovata dần dà hỏi thăm.

- Thoạt đầu tôi làm việc ở trong xưởng dệt thuộc Shoseitei vì không khấm khá, một năm trước tôi đã chạy tới đây.

- Một năm trước à ?

Hai người cảnh sát nhìn nhau gật đầu, hiểu rõ rằng ông ta không thể biết được

những sự việc trước kia.

- Trước đây nơi này không thông xe có phải không ?

Lần này Azuma lên tiếng hỏi. Trong “Bài thơ chiếc mũ cỏ” nói “Trên đường đi trong khe núi, gió thổi mũ bay”. Thế nhưng phía trước lại có câu “Trên đường từ Taihyo tới Mushoku”, sợ rằng không phải chỉ con đường này.

- Thông xe là sự việc năm Chiêu Hòa thứ bốn mươi lăm (năm 1970). Trước đó đều phải đi bộ từ Ōsen tới. Lúc đó mới chỉ có một Khách sạn Kinto, những người khác tới suối nước nóng chữa bệnh điều dưỡng nói chung phải ở lại đây từ một đến hai tháng.

- Hiện tại có mấy khách sạn ?

- Chỉ có hai. Trên thực tế đều thuộc về một nhà. Khách sạn ở cuối đường quốc lộ gọi là Khách sạn Mushoku, là một nhánh của Khách sạn Kinto.

- Khách sạn nhánh đó xây dựng vào năm nào ?

- Năm Chiêu Hòa thứ bốn mươi lăm.

- Có xe chạy tới Khách sạn Kinto không ?

- Không, muốn tới đó phải men theo con đường núi lên dốc, ma quỷ nhìn thấy cũng phải buồn, đi bộ chừng ba mươi phút.

- Phải đi đường núi ba mươi phút à ? - Yokovata chau mày nhăn mặt.

- Trước đây cần phải đi mất bốn giờ liền đó ! Các du khách bây giờ, ngay đến con đường ba mươi phút cũng không muốn đi, ngoài việc leo núi ra đều ở lì trong khách sạn.

Đang nói chuyện thì xe chạy vào trong núi sâu, phong cảnh rừng núi càng ngày càng nồng đậm.

Con suối nhỏ vốn ở bên phải ô tô, hiện tại đã chuyển sang bên trái, ô tô rẽ quẹo hình chữ U uốn cong, càng bò lên càng cao. Con suối đã chìm xuống dưới chân.

Không lâu đã tới một vùng lòng chảo, xung quanh mọc vây kín các loại cây hỗn tạp như phong, cao su, bạch hoa, dẻ... ở một góc vùng lòng chảo có một ngôi nhà hai tầng ngói đỏ tường xanh. Xe buýt nhỏ dừng lại ở trước cửa ngôi nhà đó. Bước xuống xe ngắm nhìn, đó là đáy thung lũng của một hẻm núi, tầm nhìn chật hẹp. Khách sạn Mushoku không như một khách sạn mà chỉ giống như một ngôi nhà bình thường.

Vừa bước vào cửa lớn, đã nhìn thấy ở bên trong phòng khách bày đặt bừa bộn những đặc sản địa phương và chiếc sôpha. Một vị phụ nữ trung niên nhiệt tình bước ra ngoài nghênh tiếp.

- Là ngài Yokovata và ngài Azuma đó phải không ? Tôi đang chờ đợi các ngài đây.

Nữ chiêu đãi viên tiếp nhận hành lý từ tay người lái xe, rồi đẩy vào trong. Azuma nhìn thấy vậy vội vàng nói:

- Có lẽ là chúng tôi phải tới Khách sạn Kinto !

- Tôi sẽ dẫn các ngài tới. Các ngài cứ nghỉ ngơi ở đây trước đã. Nơi đây cách Khách sạn Kinto chỉ có đoạn đường một cây số, đến đó cũng chẳng khác gì ở đây.

Nữ chiêu đãi viên thành thạo đi trước dẫn đường, đưa họ vào trong một gian phòng kiểu Nhật Bản ở tận cuối hành lang.

Bên ngoài cửa sổ, trên cành phong móng gà vẫn có một số lá đỏ tay động.

- Tôi sẽ bưng trà tới cho các ngài ngay.

Nữ chiêu đãi viên đặt chiếc cặp da của hai người lên trên ván sàn, bước vào trong hành lang, cửa sổ được mở ra, không khí mới tươi mát ở trong núi liền phả trên da thịt.

- Thật là yên tĩnh !

- Yên tĩnh tới mức như bịt chặt lỗ tai.

- Chúng ta không quen với sự yên tĩnh thế này, dù sao cũng không thể thích ứng nổi.

- Đây chính là sự minh chứng mỗi ngày chúng ta đều sống trong tình trạng ồn ào náo nhiệt.

- Một vùng xa xôi hẻo lánh như thế này, có thể có liên hệ gì với Giônê Hôát ?

Yokovata châm một điếu thuốc lá, rồi lắc đầu. Là những người sống ở Tôkyô, lần đầu tiên họ nghe nói tới địa phương Mushoku này. Có điều, vô luận như thế nào, họ chính là người vì để giải ra điều bí mật này nên mới tới đây.

Từ trong hành lang truyền ra tiếng bước chân, người nữ chiêu đãi vừa rồi bưng trà ra.

- Hoan nghênh các ngài đã tới nơi đây !

Bà ta trịnh trọng biểu thị sự hoan nghênh. Thoạt đầu họ cho rằng bà ta là nữ chiêu đãi viên, nhưng từ thái độ và khẩu khí nói chuyện mà xét, thì bà ta lại giống như bà chủ ở đây.

- Nơi đây thật đúng là một địa phương tốt, những lá phổi bị khói hun đen, tới đây sẽ được tẩy rửa sạch sẽ ! - Lời nói của Yokovata cũng không phải hoàn toàn là khách sáo.

- Đúng vậy, các du khách tới đây đều nói thế ! - Bà ta vui mừng trả lời.

- Xin mạo muội được hỏi, bà là bà chủ ở đây ? - Yokovata muốn được biết rõ ràng.

- Đúng vậy, chúng tôi là toàn gia xông ra trận !

- Chỉ dựa vào mọi người trong gia đình các vị trông nom khách sạn cũ và khách sạn mới, có đủ chèo chống không ?

- Lúc mùa màng bận rộn, chúng tôi đã thuê mấy người giúp đỡ, còn những lúc khác thì cả nhà chúng tôi cũng xoay sở được. Thuê mướn người ngoài cũng có rất nhiều điều phải lo lắng, đối với một số khách quan trọng sẽ không phục vụ được chu đáo.

- Vậy thì ở đây có thể gọi là phục vụ theo kiểu gia đình.

- Đúng vậy !

-Ồ, khi Tôkyô gọi điện đến hẹn trước, không giới thiệu nhiệm vụ của chúng tôi hay sao ?

Yokovata thản nhiên đổi hướng câu chuyện, vì cử chỉ của bà chủ tựa hồ như đã đoán trúng được thân phận của họ.

- Không, lời hẹn trước chẳng phải là các ngài tự liên hệ đó sao ?

-Ồ, chúng tôi ủy thác cho công ty làm việc đó.

Yokovata vội vã dàn hòa. Khi đi hỏi han tình hình, vừa đến đã bộc lộ rõ thân phận thì sẽ khiến cho đối phương giữ miệng không nói. Đương nhiên cũng có khả năng trái ngược, nói rõ thân phận cảnh sát hình sự của mình sẽ khiến cho đối phương nói ra càng nhiều. Bất luận như thế nào, trước hết phải quan sát đối phương rồi sẽ tùy thời cơ mà hành động.

- Các ngài tới đây có việc công gì vậy ?

- Sao bà biết được chúng tôi đến đây để làm việc công ?

Yokovata vẫn luôn luôn cẩn thận che giấu thân phận cảnh sát hình sự của mình, nhưng anh cảm thấy hình như đối phương đã đoán ra chức nghiệp của mình rồi, trong âm thanh lộ chút kinh ngạc.

- Là vì thế này... những người đến đây trên cơ bản đều là đi theo đoàn du lịch, một đôi bạn tình hoặc cả gia đình đến tắm suối nước nóng. Hai người đàn ông kết bạn đến đây chỉ vì để tắm suối nước nóng là chuyện rất hiếm thấy.

-Ồ, thật vậy à ? Nếu biết sớm tôi sẽ đem theo con gái thì tốt. - Yokovalala nhìn Azuma làm ra vẻ nuối tiếc.

- Tôi sẽ đoán thử xem các ngài tới đây làm gì nhé ! - Bà chủ tủm tỉm cười, nói.

- Bà có thể đoán được ư ?

- Tôi muốn nói các ngài là nhà báo, nhưng lại không giống. Các ngài là cảnh sát

hình sự có phải không ?

Hai người giật mình đưa mắt nhìn nhau.

- Đúng là một câu đã đoán trúng ngay. Sao bà biết được ? - Yokovata cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm làm gì nữa, cũng đã công khai thân phận của mình. Bà chủ hình như là một người rất khỏe nói chuyện, cứ che giấu vụng về với bà ta chẳng bằng cứ nêu rõ yêu cầu muốn được giúp đỡ, như vậy có lẽ hiệu quả hơn.

- Nếu là phóng viên của tòa báo hoặc tạp chí, khẳng định là trong các ngài phải có một người mang theo máy ảnh, nhưng trong cặp da của các ngài đều rất nhẹ, không giống như đem theo máy ảnh. Ngoài ra, đa số nhà báo đều ăn mặc đúng một thời thượng hơn các ngài.

-Ồ, thật là lợi hại !

Yokovata cười nhăn nhó. Những năm gần đây, các cảnh sát truy bắt tội phạm thường phải thay đổi hình dạng, thân mặc comlê, chân đi giày mũi to. Trong số cảnh sát hình sự trẻ, có người ăn mặc thoát nhìn thấy giống như công chức sang trọng ở trong công ty loại nhất. Hai người bọn họ tuy không đến mức độ đó, nhưng họ cảm thấy chí ít cũng chưa tới mức của “cảnh sát hình sự đi giày mũi to”. Có điều, so với những nhà báo chính tông, họ vẫn có chút quê mùa hơn. Bà chủ khách sạn suối nước nóng ở hẻm núi này, cuối cùng cũng đã nhìn ra được điểm đó.

- Thành thật xin lỗi, không phải là tôi nói các ngài ăn mặc quê mùa đâu. Kiểu ăn mặc chạy theo mốt của các nhà báo luôn luôn khiến cho người ta cảm thấy có chút phá rào.

Hình như bà chủ ý thức được bản thân mình vừa nói lỡ lời, vội vàng thay đổi giọng điệu.

- Điều này không sao. Bản thân bà đã nhìn rõ chúng tôi là cảnh sát, thì chúng tôi xin nói thẳng với bà nhé. Thực tế chúng tôi là cảnh sát hình sự Tôkyô, tới đây là để điều tra một vụ án. Vị này là Yokovata, còn tôi là Azuma. Chúng tôi có rất nhiều việc muốn thỉnh giáo bà và chồng bà. Bà có thể giúp đỡ chúng tôi được không ?

Đã bộc lộ rõ thân phận của mình, Azuma liền lấy chứng minh thư cảnh sát ra đưa cho bà ta xem, rồi nêu rõ buổi tối sẽ nghỉ lại tại đây, còn đăng ký rõ tên họ.

- Những điều gì có thể giúp đỡ được, tôi nhất định sẽ hết sức, vừa rồi trong khi nói chuyện có gì xúc phạm, xin hai ngài thông cảm.

- Nơi này thường xuyên có người nước ngoài đến không ?

Azuma thay mặt Yokovata lễ mễ, nêu thẳng ra câu hỏi.

- Điều này à, địa phương đây xa xôi hẻo lánh, người ngoại quốc rất ít tới.

- Không thể không có một người nào đến chứ ?

- Cũng có thể có một vài người tới.

- Gần đây có người Mỹ da đen nào tới không ?

- Da đen à ? Điều này, trong trí nhớ của tôi thì không có ai cả.

- Trong thời gian khoảng từ 13 đến 17 tháng chín không có người da đen nào đến chứ ?

Azuma nhìn thẳng vào mặt bà chủ. Căn cứ vào đăng ký của hải quan, đây là lần đầu tiên Giônì Hôoát đến Nhật Bản, do đó, thời gian đến Mushoku chỉ có thể ở trong khoảng bốn ngày, từ sau khi nhập cảnh ngày 13 tháng chín đến khi chết tại Khách sạn Hoàng Gia. Nghe nói khi trú tại Khách sạn Thương vụ Tôkyô, buổi tối mỗi ngày anh ta đều trở về khách sạn. Cũng có khả năng anh ta sáng đến Mushoku chiều trở về Tôkyô.

- Du khách trong tháng chín quả thật có rất nhiều, nhưng không nhìn thấy một người da đen nào cả.

- Chính là người da đen này, không đến cũng không can hệ gì, có khả năng là anh ta có liên hệ gì đó với nơi này. Tuy nói là người da đen, nhưng anh ta lại có chút giống như người Nhật Bản.

Azuma đưa tấm ảnh của Giônì Hôoát sau khi chết đã được chỉnh dung và tấm ảnh được chụp lại trên hộ chiếu cho bà chủ xem, bà ta không có phản ứng gì.

- Bà không có ấn tượng, chồng bà không thể không nhớ chứ ?

- Ngài nói tới người da đen này phải không ?

- Đúng vậy.

- Nếu có người da đen nghỉ lại đây, thì đó là việc chưa từng có từ trước đến nay.Ồ... người da đen này làm sao ? - Trên nét mặt bà chủ lộ vẻ lo lắng.

- Không sao, chúng tôi truy tìm con người này để làm tư liệu tham khảo cho một vụ án. Không có gì phải bận tâm cả.

Azuma đã làm dịu sự bất an của bà chủ. Nếu bà chủ thường xuyên xem báo thì sẽ hiểu rõ người da đen mà anh hỏi thăm này đã bị hại tại Khách sạn Hoàng Gia Tôkyô. Bà chủ quán hiền lành thiện mở ra khách sạn suối nước nóng ở trong hẻm núi xa xôi hẻo lánh này, không thể cảm thấy hứng thú đối với những vụ án đẫm máu ở Tôkyô được. Cho dù bà có vô tình đọc được, cũng không có khả năng phát hiện ra điểm giống nhau ở trên tấm ảnh mà Azuma đưa ra với tấm ảnh mờ hồ không rõ đã đăng trên báo mà bà nhìn thấy chỉ có một lần đó được.

- Liệu có thể có khả năng này, chỉ có ông chủ ở nhà còn bà thì lại xuống núi chẳng hạn ? Ví dụ khi bà bị ốm hoặc khi có việc gì khác chẳng hạn ?

- Ô, nếu nói như vậy, thì tôi đã sinh con hai lần, mỗi lần đều phải về nhà mẹ đẻ nghỉ

hai tháng. Có điều là hiện tại các con tôi đều đã đi học tiểu học rồi.

- Người da đen có khả năng tới vào thời kỳ đó không ?

Trước đây Giôni Hôoát chưa từng đến Nhật Bản, tuy bản thân Giôni chưa tới Nhật Bản, nhưng chắc chắn anh ta đã có mối liên hệ nào đó với Mushoku. Cũng có khả năng là người thân của anh ta có liên hệ với nơi này.

- Điều này, tôi nghĩ chắc chắn là không thể. Nếu vị khách hiếm hoi như thế đến, chồng tôi sẽ kể lại.

- Sổ đăng ký số người nghỉ trọ của ông bà bảo quản trong thời gian bao lâu ?

- Bảo quản khoảng trên dưới một năm thì hủy bỏ.

Nói chuyện với bà chủ, Azuma càng ngày càng cảm thấy hình như là phí công tới đây. Thế nhưng còn có chồng bà ta, có thể là ông ta đã có liên hệ với Giôni. Azuma tự an ủi mình như vậy.

- Hiện tại chồng bà đang ở đâu ?

- Hiện giờ chồng tôi đang ở trong khách sạn cũ trên núi. Nếu có việc gì cần tôi sẽ gọi ông ấy.

- Không cần, cứ để chúng tôi tới tìm ông, dù sao chúng tôi cũng phải tới nghỉ ở khách sạn cũ. Có điều, xin mạo muội hỏi bà một câu: từ trước tới giờ bà vẫn luôn sống ở đây có phải không ?

- Tôi và chồng tôi kết hôn vào năm Chiêu Hòa thứ bốn mươi (1965), sau đó chúng tôi luôn luôn ở đây.

- Trong thời gian này có người khách du lịch da đen nào đến không ?

- Tôi nhớ là không có.

- Những người nước ngoài đến đây thường có những người nước nào ?

- Nhiều nhất là người nước Mỹ, phần lớn là binh lính Mỹ ở trong căn cứ, thứ nữa là học sinh. Ít hơn người Mỹ là người Pháp, người Đức và người Anh.

- Trước đây bà lấy chồng rồi tới đây, tức là sau chiến tranh, có người nước ngoài nào sống ở đây không ?

- Song thân của chồng tôi sống ở trong Khách sạn Kinto, vẫn còn rất tráng kiện. Những sự việc cũ đó chỉ cần hỏi các cụ là sẽ biết ngay.

- Song thân của chồng bà vẫn còn sống khỏe mạnh à ?

- Đúng vậy, cả hai người đều trên bảy mươi tuổi, nhưng vẫn còn rất tráng kiện.

- Từ trước tới nay họ vẫn sống ở đây à ?

- Đúng ! Các cụ thừa kế công việc buôn bán của ông bà, chưa bao giờ rời khỏi nơi này.

- Ông bà à ?

- Nghe nói là chỉ ông chú của bố chồng tôi. Việc này tôi cũng không rõ lắm, tốt nhất là ngài trực tiếp đến hỏi bố chồng tôi xem.

Nghe khẩu khí nói chuyện của bà chủ, ông chủ Mushoku hiện tại là chồng của bà ta, bố chồng bà ta tựa như ở ẩn trong khách sạn cũ. Rất khó tưởng tượng Giônì hai mươi bốn tuổi có liên hệ gì với chú của ông già trên bảy mươi tuổi.

- Đối với bài thơ này bà có ấn tượng gì không ?

Azuma đổi hướng, hỏi sang chuyện khác, anh lấy ra “di vật” của Giônì Hôoát là “Seijoha Chishi thi tập”.

- Ồ, nói như vậy là người hỏi thăm bài thơ này trước đây vài hôm, chính là các ngài ư ? - Bà chủ hình như đã hiểu rõ tất cả.

- Đúng vậy, tập thơ này là của người da đen ấy. Khi anh ta rời khỏi nước Mỹ, chính là muốn tới Mushoku của Nhật Bản đây. - Không cần phải giải thích cho hà chủ rõ, họ đã suy đoán “Kisibây” có khả năng là Mushoku. Bài thơ này, với người da đen có tên là Giônì Hôoát chắc chắn có mối liên hệ quan trọng. - Bài thơ ca ngợi Mushoku. Địa điểm chính mà anh ta đến Nhật Bản cũng là Mushoku. Anh ta đến Mushoku mục đích là để làm gì, chúng tôi cho rằng điều bí mật này đang nằm ở trong bài thơ. Bà có thể cung cấp cho một số đầu mối được không ?

- Nghe nói bài thơ đó là do ngài Seijoha Chishi nhớ lại khi ông cùng đến chơi vùng Mushoku với mẹ lúc còn thơ ấu. Người cha của chồng tôi bất ngờ đọc được nó ở trong tập thơ của ngài Seijoha Chishi đã cho in trong quyển sách nhỏ và bao đóng gói màu sắc của chúng tôi ở đây.

- Hiện tại còn loại sách nhỏ đó nữa không ?

- Những cuốn sách nhỏ và bao đóng gói màu sắc đã dùng qua từ rất lâu về trước, hiện tại không còn nữa.

- Thật là đáng tiếc. - Azuma để lộ ra vẻ thất vọng. - Bà có biết những bao đóng gói màu sắc và những quyển sách nhỏ dùng tới khi nào không ?

- Tôi nghĩ rằng chồng tôi hoặc bố chồng tôi mới biết được.

- Bài thư này với Giônì Hôoát có một nguồn gốc sâu xa nào đó, nói như vậy là bà không hiểu rõ hay sao ? Địa danh Mushoku chỉ trong bài thơ chính là vùng này phải không ?

Yokovata hình như đột nhiên nghĩ tới điều gì, lẩm nhẩm nói một mình:

- Nếu là như vậy, Mushoku mà Giônì nói có lẽ không chỉ là nói tới vùng này đâu !

Trong “di vật” của Giônì “Seijoha Chishi thi tập” đã xuất hiện địa danh “Mushoku”, cho nên họ bèn liên tưởng đến “Suối nước nóng Mushoku”, lẽ dĩ nhiên cũng bao gồm cả “vùng Mushoku”.

- Ở Mushoku chỉ có nơi này mới có người ở.

Bà chủ khách sạn đã dội chậu nước lạnh lên đầu Yokovata. Nếu ngoài suối nước nóng Mushoku không có người ở, nơi mà Giônì Hôát muốn đến không thể là nơi khác được.

- Bà nói là từ trước đây rất lâu, vùng này, ngoài suối nước nóng ra không có người ở phải không ? - Azuma hỏi tiếp câu hỏi của Yokovata.

- Ngày trước còn có một làng nhỏ gọi tên là Totaku, có điều hiện tại không còn một người nào ở nữa.

- Totaku à ? Ở vị trí nào ?

- Trên đường từ Hanhotei tới có một hồ chứa nước. Chính nó ở thượng du sát gần chỗ đó. Bởi vì sắp bị nước làm ngập, hiện tại mọi người đều đã dọn đi nơi khác rồi.

- Sự việc này xảy ra từ lúc nào ?

- Từ ba năm trước nơi đó đã biến thành một làng hoang tàn, có điều là Totaku không gọi là Mushoku.

Kết quả là đã không thể hỏi thăm được giữa Giônì Hôát với Mushoku có quan hệ gì qua cuộc gặp gỡ với bà chủ khách sạn. Do đó họ muốn ngay lập tức đi tới khách sạn cũ.

- Để tôi dẫn đường cho các ngài.

- Không cần, dù sao cũng chỉ có một con đường.

- Thế cũng được, có điều là tôi cũng có việc cần tới đó, tiện thể cùng đi !

Bà chủ khách sạn nhanh nhẹn đứng dậy.

Đi tới Khách sạn Kinto phải qua con đường nhỏ ở trong rừng núi. Mặt trời đã xuống bên kia dãy núi, ráng chiều chiếu đỏ bầu trời, ở trong khe núi sâu hơn so với vị trí của khách sạn mới, chót vót ngạo nghễ một công trình kiến trúc kiểu cổ.

Trước phòng chính của khách sạn cũ, máy guồng nước đang vận chuyển.

- Các du khách từ thành phố tới đây đều thích thứ này, cho nên vẫn còn giữ lại.

Bà chủ vừa giải thích, vừa bước vào cửa lớn của phòng chính khách sạn cũ. Bên ngoài phòng trời còn rất sáng, thế mà bên trong đã thấp đèn. Một người đàn ông tuổi trung niên trông vẻ chất phác bước ra nghênh tiếp, người đó chính là ông chủ. Ông chủ và bà chủ thì thăm với nhau mấy câu ở một chỗ tương đối xa, ông chủ lập tức lộ vẻ thấp phỏm lo sợ mời Azuma và Yokovata vào bên trong, nói:

- Các ngài từ nơi xa tới đây, thật sự chúng tôi rất hoan nghênh. Xin mời các ngài nghỉ ngơi, tắm rửa cho khỏe.

Những căn nhà ở bên này, nhìn có vẻ trang trọng hơn khách sạn mới, những chiếc cột đèn nhật hơi có vẻ xiêu lệch, khe cánh cửa rộng hoác có thể đút vừa cả bàn tay, ván sàn ở bên trong hành lang đã vênh lên từng miếng, phát ra những tiếng cọt két rợn gai ốc khi bước chân lên.

- Thanh âm này quả thật giống như tiếng kêu của con gà mái gà - Yokovata chẳng để ý bà chủ đứng trước mặt đã ngoác miệng ra nói mấy câu sâu cay.

- Ô, chúng tôi vốn dĩ cũng muốn sửa chữa lại căn nhà này, nhưng tiền đều chi vào việc xây dựng khách sạn mới hết cả. - Ông chủ tỏ ra áy náy.

- Không, như thế này còn tốt hơn. Chúng tôi lại chỉ thích loại tình điệu này. Biết nói thế nào nhỉ, có phong cách cổ kính, giống như loại rượu ngon ủ lâu năm, càng để lâu càng ngon !

Khó khăn lắm Yokovata mới nghĩ được ra một câu nói tán dương. Có điều, nơi đây quả thực là đã có một tình điệu cổ xưa, ưu mỹ, cách biệt hẳn với cuộc đời, khiến cho người ta liên tưởng đến tình cảnh ngủ lại đêm trong núi sâu của các cổ nhân.

- Tại một nơi cách xa Tôkyô vài giờ đồng hồ, không ngờ vẫn còn may mắn giữ lại được một khách sạn ở trong núi sâu có tình điệu như thế này.

Trong lời nói của Yokovata tràn đầy cảm khái. Cuộc đi du lịch như thế này đúng là lâu lắm rồi mới gặp, anh cảm thấy thời gian bỗng lùi lại mười năm, quả thực không dám tin tưởng được ở trên mảnh đất cùng ở Tôkyô mà lại có một nơi yên tĩnh, tốt lành như thế này.

Từ chỗ tận cùng của hành lang nhà chính, đi qua con đường lát đá bước tới gian nhà ngang riêng biệt phân chia với nhà chính. Đây là một gian nhà kiểu Nhật Bản nhỏ hẹp, mở cửa sổ ra có thể nhìn thấy con suối nhỏ róc rách chảy qua ống trúc dẫn nước chảy vào trong máy guồng nước chỗ đó.

Khi họ bước chân vào trong phòng, sắc trời ở bên ngoài đã tối. Ánh tịch dương trang điểm vẻ sặc sỡ cho bầu trời buông xuống, sắc đêm đen như màu mực đậm từ phía dưới khe núi phun vọt lên trên. Khi chủ quán đốt đèn lớn, bên ngoài đã là một khoảng sắc đêm. Trong phòng đã đốt lò sưởi ấm.

- Vợ tôi sẽ bưng trà tới ngay! - Ông chủ cúi gập mình muốn xin lui ra ngoài. Azuma giơ tay gọi ông ta đứng lại.

- Chớ vội, trà chớ vội, trước hết chúng tôi muốn hỏi thăm ông chủ một chút việc, chính là những điều mà vừa rồi tôi đã hỏi qua bà chủ.

Từ tình hình nội bộ khách sạn mà xét, dự đoán không có du khách nào nghỉ trọ nữa. Azuma muốn ngay lập tức hỏi phủ đầu cho rõ đầu đuôi ngọn ngành.

-Ồ, sự việc đó vừa nãy tôi đã nghe vợ tôi nói, tôi cũng không hề biết gì.

- Chính là người này, ông hãy cứ xem trước tấm ảnh này đã.

Azuma vừa nói vừa đưa tấm ảnh nhét vào trong bàn tay ông chủ.

- Không có ấn tượng. Nếu có loại khách này đến, rất nổi bật, khẳng định là tôi sẽ nhớ. Cha tôi đã biết được một số chuyện cũ mà tôi không được biết. Sau khi ăn cơm xong, tôi sẽ dẫn cha tôi đến gặp ngài.

Họ muốn ngay lập tức hỏi phủ đầu cho rõ đầu đuôi, nhưng đành phải tùy theo ý chủ, quyết định trước hết là tới tắm suối nước nóng đã. Phòng tắm ở phía bên cạnh một đầu nhà, khi đi qua hành lang dài, mùi vị của thức ăn thơm phức xông lên nhức mũi, bỗng nhiên họ cảm thấy đói cồn cào.

Suối nước nóng có nhiệt độ 39 độ. Nghe nói trước đây là 37 độ, lúc du khách đến tắm suối nước nóng đã đặt bàn cò nổi lên trên mặt nước, vừa thông thả du nhàn tắm rửa vừa đánh cờ. Về sau lại khoan sâu thêm một chút mới nâng cao tới nhiệt độ hiện tại.

- Không ngờ lại thoải mái dễ chịu đến như vậy.

Yokovata đuổi thẳng người ở trong bể tắm. Bên ngoài phòng tắm sắc đêm dần dần đen kịt, sự che lấp của cây cối khiến cho màn đêm càng đen tối hơn.

- Nếu không vì có sự việc này, e rằng suốt đời chúng ta cũng chẳng được hưởng thụ tắm suối nóng nhỉ ?

- Điều này chính là do người da đen bị hại đã giúp cho chúng ta đó !

- Mình hỏi Yokovata này, cậu nghĩ như thế nào về vụ án này ?

- Sao lại hỏi nghĩ như thế nào ?

- Mình muốn nói, nạn nhân là người nước ngoài, mình cảm thấy khi điều tra có những chỗ khiến cho người ta không chịu đựng nổi về mặt tình cảm. Tại sao người ngoại quốc đó lại cứ nhất định phải chạy đến Tôkyô để tìm lấy cái chết ? Riêng những vụ án ở bản địa chúng ta đã bận hết chịu nổi rồi. Mình cảm thấy bộ phận của chúng mình dốc hết sức lực như thế này, đơn giản chỉ là vì sĩ diện của Cảnh sát Nhật Bản mà thôi.

- Cậu nói vậy là sao ?

- Mình ấy à, nói thực nhé, mình cảm thấy người ngoại quốc bị hại ở nơi nào cũng chẳng có gì to tát ghê gớm. Có điều là những kẻ giết người đó, quả thực là quá độc ác, cậu thấy có đúng không ?

Lúc này, qua làn hơi nước Yokovata phát hiện trong mắt Azuma như đang muốn bốc lửa, song cũng có khả năng là vì có hơi nước bốc lên nên mới như vậy.

Tới Mushoku làm việc, thoát đầu Azuma đề xuất người giúp việc là Yamaji. Thế nhưng Yamaji từ chối, nói:

- Thằng cha đó làm việc quá cuồng nhiệt, nếu bị hấn lôi kéo vào trong rừng núi, phải chạy đi chạy lại thì mình không chịu nổi.

Thế là công việc này đã nhường lại cho Yokovata. Bây giờ Yokovata mới hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Đối với bọn tội phạm, Azuma có sự căm hận khác thường, những người lập chí làm cảnh sát, đối với bọn tội phạm đều có sự căm hận và phẫn nộ. Có khả năng là vì điều này anh mới cảm thấy bất mãn đối với thái độ của cơ quan điều tra. Vốn dĩ là, không thể vì người bị hại là người ngoại quốc mà làm qua loa cho xong chuyện. Trái lại, chính vì đối phương là người ngoại quốc nên càng cần phải cố gắng hơn so với người Nhật mới đúng. Thế nhưng trong tiềm thức của các cảnh sát, có lẽ là họ có tâm lý uể oải, rệu rã đối với người da đen này.

Nếu như đúng như lời Azuma đã nói, mọi người đều mang thái độ “Người bị hại là ai không cần biết, chỉ cần là kẻ giết người, thì đều đáng hận cả”, tất sẽ không sản sinh ra thái độ uể oải, tâm lý rệu rã như vậy.

Trên thực tế, Yokovata đối với lòng hăng hái làm việc cuồng nhiệt của Azuma cũng có chút hoảng sợ. Các thành viên trong tổ của Nashu người người đều là những lão tướng đã từng trải qua trăm trận đánh, trong đó Yokovata là một tay thành thạo, các vụ án mà anh đã phá được chỉ đứng sau Yamaji. Tổ chức làm cảnh sát hình sự của anh không thể chê trách được, thế nhưng về sau Azuma đã vượt lên, lòng hăng hái cuồng nhiệt của Azuma đè bẹp Yokovata.

Nếu được hướng dẫn chỉ đạo tốt thì anh ta sẽ trở thành một cảnh sát hình sự ưu tú.

Yokovata vừa ngâm mình trong nước, vừa suy nghĩ. Trước đây anh ta cũng giống như Azuma thích mạo hiểm truy xét các loại tội phạm và tiến hành điều tra quá mức. Thế nhưng hoàn toàn dựa trong hệ thống cảnh sát hiện đại để tổ chức tiến hành điều tra, loại cảnh sát hình sự thích phá rào đó thì không thể có được, chỉ có thể xuất hiện ở trong tiểu thuyết thôi. Các cảnh sát hình sự hiện đại chỉ có thể truy xét điều tra những tội phạm hung ác trong những mắt lưới bị *tròng cổ trói ngoặt cánh khuỷu* (ý nói sự trói buộc cứng nhắc) của tổ chức và luật pháp tố tụng hình sự.

Yokovata hiểu rõ vì sao lại để cho mình đi làm việc với Azuma thay thế cho Yamaji. Những cảnh sát trẻ hơn Azuma thì không thể áp đảo được Azuma.

- Ô, thật là... - Nghĩ tới đây, cảm giác mệt mỏi bỗng trào dâng, cảm giác đói vừa bị quên lãng trong lúc tắm rửa vừa rồi lại quấy đảo ở trong bụng anh.

- Thôi, lên đi, tôi đói rồi.

Lúc trở về, trong phòng đã bày sẵn cơm và thức ăn ngon lành.

- Thật là tuyệt vời !

- Ở trong khách sạn nhỏ nơi thôn quê dân dã này của chúng tôi chẳng có thức ăn gì ngon, không biết có hợp với khẩu vị của các ngài không ? - Bà chủ khách khí mời họ xơi cơm. Hai người không kịp trả lời, chỉ mãi ăn. Họ căng thẳng suốt ngày, chỉ có lúc này mới tạm thời quên đi mục đích tới đây.

Sau khi chén sạch một mâm cơm thịnh soạn, tạm coi như họ đã khôi phục được trạng thái bình thường. Từ phía hành lang lát đá truyền lại tiếng bước chân đi chậm chạp thận trọng, ông chủ đã dẫn ba mẹ của ông ta đến.

- Úi dào, để cho các cụ đi tới đây thật là có lỗi, chúng tôi vốn muốn được tới thăm các cụ.

Lúc thường Yokovata ăn nói rất bố bã thế nhưng lúc này lại vô cùng khách khí.

-Ồ, không sao, người già vốn thích được nói chuyện với người khác mà !

Ông cụ bước vào, tuy nói là mảnh khảnh, nhưng rất quắc thước theo sau cụ là cụ bà thấp nhỏ hơn, giống như một cái bóng. Sau khi ông chủ đưa cha mẹ đến, làm như có việc bận, liền trở về ngôi nhà chính.

Bốn người ngồi vây quanh một lò sưởi, lò sưởi không dùng điện mà là đốt những viên than hiện tại đã rất ít được sử dụng.

- Vừa rồi nghe con trai hỏi, tôi đã nói qua. Nơi đây đã từng có người nước ngoài tới,

từ những năm trước chiến tranh. Họ đều rất thích nơi đây, có người mỗi năm đều tới, có người còn ở lâu dài tại đây.

Sau một hồi hàn huyên, cụ già chậm chạp kể. Điều mà các cảnh sát hình sự muốn nghe nhất là những sự việc có liên quan tới Giônì Hôoát, nhưng trước đó không thể không nghe một bài học lịch sử của Mushoku.

Theo lời cụ kể, phát hiện ra suối nước nóng này là sự việc của hơn một nghìn năm trước, nghe nói là do một con chó của cha Taihyoteiko phát hiện ra, cho nên lúc đầu nơi đây gọi là Sento.

Khai thác thành nơi điều dưỡng chữa bệnh tại suối nước nóng này vào năm Minh Trị thứ mười ba, do mười người phát khởi xây dựng lên “Công ty suối nước nóng Kinto”, đây chính là tiền thân của suối nước nóng Mushoku hiện tại. Ngôi nhà chính này được xây dựng từ năm đó, cho nên nhìn thấy có vẻ mang phong cách cổ kính. Trong mười người phát khởi xây dựng ra Công ty Kinto, có ông nội của cụ già này, sau đó cụ nắm giữ quyền kinh doanh. Năm Minh Trị thứ bốn mươi tư, khi lớp người thứ hai tiếp quản sản nghiệp đã đổi tên khách sạn này là “Khách sạn Kinto suối nước nóng Mushoki”, nguồn gốc của cái tên Mushoku không được rõ ràng lắm.

- Có khả năng nơi đây giống như một địa phương tích tụ sương mù (*Mushoku trong tiếng Nhật có nghĩa là sương mù tích tụ*) cho nên mới có cái tên này chẳng ?

Trong đôi mắt của cụ già hình như đang truy đuổi một ký ức xa xôi, sự việc mà hai người cảnh sát hình sự này tới hỏi thăm, không ngờ đã dẫn tới hồi ức của cụ. Thần sắc trong mắt cụ hình như đang quay lại nhìn cuộc sống dài đằng đặc của bảy chục năm qua.

Truyền tới cụ già này là đời thứ ba, đương nhiên ông chủ hiện tại chính là đời thứ tư. Trong những năm tháng của bốn thế hệ đã từng có rất nhiều người tới nơi đây.

- Shokaishu, Kodayahan đều tới qua nơi đây, trên sổ đăng ký của khách sạn chúng tôi đều có. Ngài Seijoha Chishi có lẽ cũng đã tới đây, nhưng tôi chưa nhìn thấy. Có khả năng đó là sự việc của thế hệ thứ hai trong gia đình chúng tôi. Bài thơ đó do tôi ngẫu nhiên phát hiện ở trong tập thơ của ngài Seijoha Chishi, rồi nhờ người in lên trên những tờ giấy gói hàng.

- Đó là sự việc xảy ra vào lúc nào ?

- Có lẽ là thời kỳ trước chiến tranh. Cụ thể là khi nào tôi không còn nhớ rõ nữa. Tập thơ đó cũng không biết là mất từ khi nào.

- Loại giấy gói hàng đó hiện tại còn dùng không ?

- Không. Đại để là chỉ dùng đến khoảng trước sau năm Chiêu Hòa thứ ba mươi thôi (năm 1955).

Giônì Hôoát được sinh ra sau cuộc chiến tranh không lâu, vô luận là có hiểu hay

không hiểu được ý nghĩa của những câu thơ đó, dù sao anh ta cũng có khả năng được nhìn thấy loại giấy gói hàng.

- Có điều là vừa rồi chúng tôi đã hỏi thăm qua ông chủ và bà chủ, cụ còn nhớ có người da đen nào tới ở đây không hoặc có sự việc nào liên quan tới người đàn ông này không ? - Azuma trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

- Người ngoại quốc đúng là đã tới đây rất nhiều, nhưng không thấy người da đen nào tới cả.

Cụ già tiếp nhận bức ảnh từ trong tay Azuma, nhìn qua cặp kính lão, vừa xem vừa lắc đầu.

- Tôi xin hỏi cụ bà, cụ cũng không có ấn tượng chứ ?

Sau khi ông cụ nhìn kỹ tấm ảnh rồi, liền đưa cho bà cụ ngồi ở bên cạnh. Cụ bà không nhìn, đôi môi khô nẻ hơi mấp máy, khe khẽ nói một mình:

- Bà già ấy, những việc chúng tôi không biết, có lẽ bà ấy biết đó.

- Đúng vậy, bà già ấy là người trực tiếp chiêu đãi khách, khi chúng tôi đi vắng, bà ấy luôn có mặt. - Ánh mắt của ông cụ hình như đã nghĩ ra một điều gì đó.

- “Bà già” là chỉ người nào vậy ?

Cuối cùng đã có chút manh mối, Yokovata và Azuma phấn chấn tinh thần.

- Là bà đây tớ làm việc ở trong gia đình chúng tôi đã nhiều năm. Khi chúng tôi tới Tôkyô chơi, một mình bà ấy ở nhà trông nom khách sạn. Những điều bà già ấy biết còn nhiều hơn chúng tôi đấy.

- Bà già ấy hiện tại đang ở đâu ? - Azuma và Yokovata cảm thấy cần thiết phải tới gặp “bà già” ấy ngay.

- Đang ở Totaku.

- Totaku à ? - Họ cảm thấy hình như đã nghe thấy tên này ở đâu rồi.

- Khi các ngài tới đây chẳng phải đã thấy có một hồ nước đó sao ? Chính là cái làng trên thượng du sát cạnh hồ nước, một thời gian nữa sẽ bị nước nhận chìm. Hiện tại bà già này đang ở đó một mình.

Cái tên này chính là đã được nghe thấy bà chủ nói khi uống trà ở trong khách sạn mới.

- Cháu gái bà cụ ấy hiện tại vẫn đang giúp việc ở trong khách sạn của chúng tôi.

- Cái gì ? Cháu gái bà cụ ấy đang ở đây à ?

- Đó là một cô gái đáng thương. Thuở nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ, bà ấy đã đưa cháu

về nuôi khôn lớn. Cụ già ấy tuổi đã cao, không làm nổi công việc nữa, đã ở lại đây, được chúng tôi chiếu cố. Cháu gái của cụ tên là Seishi, sau khi tốt nghiệp trung học liền tới làm việc thay cho cụ và nuôi dưỡng cụ. Chúng tôi khuyên cháu cứ tiếp tục đi học, chúng tôi sẽ trông nom bà cụ cho, nhưng cháu kiên trì nói để lại bà ở một mình cháu không yên tâm, học chẳng vào, cho nên cháu đã làm việc trong gia đình chúng tôi. Để tôi đi gọi cháu lại đây.

Trong khi ông cụ nói, bà cụ đã đứng dậy, rất nhanh nhẹn, không hề có dáng của người cao tuổi, đẩy cửa bước ra. Hai vợ chồng cụ tuy tuổi đã già, nhưng rất hiểu tâm ý của nhau.

Một lát sau, bà cụ dắt vào một cô gái tuổi chừng mười bảy, mười tám, dáng người mập mạp đầy đặn, trông vẻ rất khỏe mạnh. Bà chủ cũng bưng trà bước theo sau.

- Cô gái này chính là Seishi, rất đảm đang, mọi công việc trong ngoài ở đây đều không rời khỏi tay cô ấy. Cứ lưu giữ mãi cô ấy ở trong núi sâu này chúng tôi cũng cảm thấy không phải, thế nhưng...

Hình như bà chủ đang biện bạch cho mình. Bà đã thay lại bình trà. Khuôn mặt vốn dĩ đã hồng hào của Seishi lúc này càng đỏ hơn, cô gái nhanh chóng cúi gập người vái chào hai vị cảnh sát hình sự.

- Cô là Seishi phải không, lần đầu tiên gặp cô. Chúng tôi có một số việc quan trọng muốn hỏi bà của cô. Liệu bà của cô còn nhớ được những sự việc ngày xưa không nhỉ ? - Để xóa bỏ sự căng thẳng cho cô gái, Azuma đã dịu dàng hỏi.

-Ồ, bà em rất thích kể chuyện xưa, bà thường kể những sự việc của khách ngày trước. Thậm chí, cả những thích thú nho nhỏ của khách bà em vẫn còn nhớ được rất rõ. - Nói tới người bà thân yêu của mình, Seishi tỏ ra rất vui sướng.

- Điều này thật sự chẳng giản đơn chút nào. Thế nhưng bà của em có kể tới những việc tựa như có người da đen nào trong số khách không ?

- Người da đen ấy à ?

- Người ấy mang quốc tịch Mỹ.

- Điều này cũng có đấy. Bà em nói rằng rất lâu về trước có một người lính da đen đã mang theo đứa con nhỏ tới đây.

- Người lính da đen mang con nhỏ tới đây à ? – Yokovata và Azuma không tìm nổi mình, đã kêu lên.

- Em nói là người lính da đen đó mang theo con nhỏ tới đây à ? - Azuma hỏi lại một lần nữa.

- Đúng vậy, hình như em đã nghe bà em nói như vậy. Có điều là từ rất lâu về trước, em có nghe bà em nói một lần, tới nay em không còn nhớ rõ nữa.

- Chúng tôi muốn được gặp bà của em.

- May quá, ngày mai Seishi được nghỉ, cô gái này phải tới Totaku, các ngài có thể cùng đi ! - Bà chủ cười khì khì, nhìn sắc mặt của Seishi và hai người cảnh sát.

Những điều cần hỏi ở Mushoku đều đã hỏi hết, có thu hoạch lớn. Azuma và Yokovata tựa hồ như không chờ được tới ngày mai nữa.

Khi tiễn bốn người ra tới bên ngoài cửa, trên bầu trời đã mọc chi chít đầy sao, Azuma và Yokovata đã rất lâu chưa được ngắm bầu trời như vậy. Mỗi ngày khi hoàn thành nhiệm vụ trở về nhà, thường là đã rất muộn, bầu trời đêm ở trong thành phố hình như đã biến sắc, những ngôi sao bé nhỏ đó phát ra những tia sáng âm đậm yếu ớt, tựa có tựa không.

Thế nhưng ngắm nhìn bầu trời sao ở đây, hình như đã dồn chặt rất nhiều, rất nhiều ngôi sao vào không gian hữu hạn, những ngôi sao va chạm vào nhau phát ra những ánh lửa chói lọi.

Hai người đứng dưới bầu trời, cảm thấy vô số những ngôi sao đang nhìn họ, giống hệt như những con dã thú đói khát đã phát hiện ra con mồi, tất cả đều nhốn nháo cả lên.

- Không biết làm thế nào, bầu trời sao này hình như rất muốn dọ nạt con người !

Yokovata rụt cổ lại, như bị người truy đuổi liên chạy trốn vào bên trong cánh cửa, Azuma hình như cũng sợ hãi liên bám theo sau.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày trời thu cao trong sáng. Phía trước khách sạn vang lên những âm thanh hỗn tạp. Nhìn qua cửa sổ, mấy du khách nam nữ đã trang điểm, chuẩn bị xuất phát.

- Buổi tối hôm qua số người ngủ trọ tại đây, hình như không chỉ có chúng ta ?

- Rất nhiều người trọ ở đây ! Nhìn họ sung sướng như vậy kìa !

- Hình như tôi nghe nói từ nơi đây sau khi vượt qua một ngọn núi có tên là Kikyoku thì có một con đường du lịch đi bộ thông tới cao nguyên Senkan.

- Đó không gọi là núi Kikyôku mà là núi Hikyoku.

Từ phía sau truyền đến tiếng nói tiếng cười của cô gái trẻ. Thì ra là cô gái có tên Seishi đã đưa cơm tới ngày hôm qua.

- Ồ, Seishi đó à ?

- Các ngài ngủ có ngon không ?

- Ô, lâu lắm rồi chưa được ngủ giấc nào ngon như vậy. Vì đói bụng chúng tôi mới tỉnh dậy đó.

- Đa số khách đều nói như vậy.

- Tôi cũng thế, có một thời gian rất dài tôi không muốn ăn sáng, không khí tốt lành, ăn uống cũng biến thành ngon miệng. - Yokovata nhìn vào bàn ăn, nói chen vào.

- Ồ, Seishi, cô định khi nào đi ?

- Tùy theo ý thích của hai vị, nếu các vị chuẩn bị xong rồi thì ngay bây giờ có thể xuất phát được.

- Nói như vậy nếu chúng tôi ăn cơm chậm chạp lề mề, thì chẳng còn ra sao cả. Khó khăn lắm cô mới có được một ngày nghỉ quý giá như thế này.

Trong lúc nói chuyện, Yokovata đã vội vàng và cơm.

- Không hề gì, dù sao thì em cũng vẫn phải đợi các ngài ăn cơm, các ngài cứ ăn từ từ cho ngon miệng.

Nói xong, Seishi liền ngồi xuống bên cạnh hai người.

Hai người thanh toán tiền trước khi xuất phát.

Đôi vợ chồng già của khách sạn bước ra tiền, hai cụ già đứng tựa vào nhau, ngắm nhìn mãi cho tới lúc họ mất hút ở phía bên kia núi. Azuma và Yokovata nhìn bóng hai cụ

già ở trên dốc núi, trong lòng rất cảm động. Ánh nắng ban mai huyền ảo biến hóa thành vô số tia sáng chiếu rọi xuống, thân hình của hai cụ già càng ngày càng xa, chẳng bao lâu đã trở thành hai chấm đen, cuối cùng đã biến thành một chấm đen, rồi tan biến thành một thể hòa vào ngôi nhà cổ kính đó.

- Họ vẫn còn ở đó nhìn ngắm đưa tiễn chúng ta. - Azuma có chút lưu luyến không muốn chia lìa, nói.

- Hai cụ vẫn luôn luôn tiễn khách như vậy đó. - Seishi nói.

Yokovata rất cảm khái:

- Hai cụ già đã ở trong khách sạn tại khe núi như thế này, dựa vào nhau mà sống, bình thản yên ổn sống qua những năm tháng cuối đời.

- Đúng là một cuộc đời an nhàn tốt đẹp.

- Ngoài mặt nhìn thì như vậy đó, thế nhưng chưa biết chừng các cụ cũng đã phải từng trải qua lịch trình trăm cay ngàn đắng của mình mới có được ngày hôm nay.

Yokovata đang nói vậy thì họ đã bước tới sườn núi. Vượt qua sườn núi thì không nhìn thấy khách sạn cũ đâu nữa.

- Tạm biệt ! - Azuma nghĩ, dù sao thì các cụ cũng đã không nghe thấy nữa, nên chỉ vẫy tay, trong miệng khẽ nói lời tạm biệt. Ở phía trước, Seishi đã bắt đầu xuống dốc, khách sạn mới đã xuất hiện ở trong tầm mắt.

- Rất muốn lại tới đó một lần nữa !

- Đúng thế.

Hai người thì thầm nói. Thế nhưng họ cũng biết điều này chẳng qua chỉ là tình cảm nhất thời mà thôi.

Từ khách sạn mới họ ngồi lên xe buýt nhỏ men theo con đường khi đến để trở về. Tài xế vẫn là người ngày hôm qua, người đàn ông cùng ngồi trên xe ngày hôm qua cũng ở trên xe, hình như người đó đã ngủ một đêm ở khách sạn mới. Khi lên xe, bà chủ tặng cho họ quyển sách nhỏ bên trên có in dòng chữ “Bản khách sạn quanh năm đều trống vắng”, đây cũng là lời quảng cáo chưa từng thấy.

- Tôi nói một câu thừa, họ viết như thế này có tốt không ? - Yokovata hỏi kiểu chỉ lo trời sụp.

- Khẳng định là họ không muốn kiếm nhiều tiền. Có khả năng là chỉ dựa vào những người khách đến trong những ngày nghỉ, ngày tết hoặc mùa du lịch thì có thể duy trì được đời sống trong cả năm của họ.

Trên quyển sách nhỏ đó còn viết: “Những ngày nghỉ tết xuân, một đoạn thời gian trong mùa hạ và những ngày nghỉ trong tháng giêng ở đây tương đối náo nhiệt”. Thế

nhưng không nói là “chật khách”.

- Loại khách sạn đặc sắc này rất nên tiếp tục bảo tồn cho tốt.

- Đúng vậy !

Hai người gật gù nói với nhau.

“Bà cụ già” sống ở trong một căn phòng còn tồn tại ở Totaku. Mặc dù mọi người khuyên bà dọn vào ở trong căn nhà mới đã chuẩn bị chu đáo ở trong làng rồi, nhưng bà cụ nói muốn được ở gần cháu gái, cho nên mãi tới bây giờ vẫn ở trong căn phòng tồi tàn chật vá.

Bà cụ sống ở đó yên ổn trong những năm cuối đời, những ngày nghỉ Seishi trở về thăm cụ, đó là lạc thú duy nhất của cụ.

Những lúc Seishi đi vắng, tuy có chút vắng vẻ, nhưng mọi người ở Mushoku đều chăm sóc tới sức khỏe của cụ, cho nên cuối cùng cũng chẳng có gì là bất tiện cả.

Seishi là một cô gái hiểu biết, khi tốt nghiệp trung học, các bạn học của cô, có người học lên cao, có người tới làm việc ở Takaki hoặc Tôkyô, nhưng cô không muốn xa quê hương, nói rằng không muốn để cho bà ở lại nhà một mình, nên cô đã tìm một công việc ở suối nước nóng Mushoku thuộc bản địa. Vì lòng kính hiếu đối với bà, cô đã rũ bỏ mộng tưởng thanh xuân của mình, nhốt kín mình ở trong núi sâu tịch mịch này.

- Suốt ngày sống ở trong núi, cô không thấy tẻ nhạt hay sao - Azuma hỏi.

Seishi e thẹn ngược mắt lên:

- Số bạn bè làm việc ở Tôkyô nói ở đó nghe ra thì mọi thứ đều tốt, nhưng mỗi lần trở về sắc mặt của họ đều kém sút, gầy gò, thu nhập ở đó cũng không tốt bằng ở Mushoku. Mỗi người đều hình như đang dày dạn thân thể của mình, tự vả cho mặt mình sưng lên để tỏ ra là mình béo. Còn em, em chỉ thích vùng núi. Ở đây phong cảnh, không khí đều rất tốt, ông chủ và bà chủ lại đều là người tốt, không có quan hệ giao dịch phức tạp. Ngoài ra, điều quan trọng nhất là em có thể được ở gần bà em. - Seishi nói, tràn đầy tình cảm sâu sắc.

- Cách nghĩ của cô rất đúng, ở vùng Tôkyô đó, một chút ích lợi đều không có, đặc biệt là không thích hợp với những cô gái như cô.

Yokovata xía vào nói như khuyên bảo:

- Thường xuyên có học sinh làm thuê tới nơi đây, nếu có người Tôkyô, cô không được có chút sơ suất đó.

- Tại sao lại không thể sơ suất ?

- Bọn họ chỉ giỏi bẻm mép, không thích làm việc. Đó chính là bọn học sinh làm thuê từ Tôkyô đến.

Seishi nhìn Yokovata với con mắt kinh ngạc.

Xe buýt men theo đường núi chạy xuống, độ cao giảm dần, đã xuất hiện một khe núi giống như đao chém búa bổ, cảnh sắc trở nên bằng phẳng êm dịu hơn.

- Khi em trở về bà em thường xuyên tới chỗ hồ nước này để đón em.

Seishi phấn chấn, đôi má ửng hồng. Phía trước đã nhìn thấy hồ chứa nước, đã nhìn thấy có rất nhiều người đứng trên bờ hồ và vây quanh nơi gần cống tháo nước ở phía dưới bờ hồ.

- Hình như đã xảy ra chuyện gì rồi. - Người tài xế vừa giảm tốc độ vừa nói nhỏ.

- Đã xảy ra chuyện rồi ư ? - Seishi lo lắng, cau mày.

- Hình như có người rơi xuống hồ.

- Từ trên bờ hồ ngã xuống dưới, nhất định là không thể sống được. - Hai người cảnh sát đưa mắt nhìn nhau.

- Tại sao bà em lại không có ở đó ? - Seishi nhìn xuống phần đáy bên hồ nước, lo lắng cau mày. Bà của cô luôn luôn đứng ở đó đón cô trở về.

- Ta cũng tới xem sự việc gì nào ? - Azuma nói lời này là để an ủi Seishi, nhưng cái chính là để phá tan dự cảm chẳng lành đang manh nha trong lòng mình. Xe ô tô đã chạy lên đỉnh bờ hồ.

- Cuối cùng là ai bị ngã xuống hồ ?

Người lái xe gào lên hỏi những người vây quanh ở đó. Họ tụ tập ở trên bờ, nhìn về phía đã phát sinh ra sự cố.

- Nghe nói hình như có một cụ già sống ở gần đó bị ngã xuống hồ. - Một người trong số đó trả lời.

- Vạ nhất nếu là bà, thì biết làm thế nào ? - Seishi hầu như muốn bật ra tiếng khóc.

- Sao lại thế được ? Cụ già không phải chỉ có một mình bà của cô. Xin đừng lo nghĩ vớ vẩn, hãy mau về nhà đã ! - Người lái xe vừa an ủi cô, vừa đưa chiếc túi đựng đồ đặc sản cho Seishi.

- Đúng vậy ! Buổi sớm ngày hôm nay chắc là bà cụ có việc gì bận nên mới không đi đón cô. Cô đoán mò bà cụ như vậy bà cụ không vui đâu. - Azuma cũng an ủi, nói.

- Thưa trạm trưởng, tôi tới xem một lát rồi trở về có được không ? - Người lái xe không cho xe chạy ngay, hỏi vị khách lên xe ở khách sạn mới. Chắc chắn là anh ta không phải tới xem sự ồn ào đó, mà là có chút lo lắng.

- Đương nhiên là được ! Hôm nay không trực ban, tôi cũng đang lo lắng ai đã ngã

xuống dưới hồ, muốn tới xem thử.

Người khách ngồi xe tuổi trung niên được gọi là “Trạm trưởng” cũng cùng bước xuống xe. Hình như người đó cũng là viên chức đường sắt nhà nước, dựa vào núi Taihyo để kiếm cơm ăn. Có khả năng họ biết ở gần đây không có mấy người già, tựa hồ như họ đều có chút lo lắng thay cho Seishi, nên cùng xuống xe. Tại chỗ cửa bậc thềm bước xuống bờ hồ, có một nhân viên thi công đội mũ bảo hiểm ngăn họ lại:

- Không được bước lên phía trước nữa !

- Cuối cùng là ai bị ngã xuống hồ ? - Người lái xe tên gọi Ajo hỏi.

- Ai biết được ! Đi thôi, những người không có liên quan hãy trở về đi ! Trở về đi ! - Nhân viên thi công vẫy tay xua đuổi.

- Cô gái này là người Totaku, bà nội của cô sống ở đó.

- Cái gì ? Totaku à ? - Nét mặt của nhân viên thi công biến sắc, đây là điềm dự báo chẳng lành.

- Sao ? Người Totaku xảy ra sự gì hay sao ?

- Ông nói bà của cô gái sống ở đây phải không ?

- Đúng vậy, có lẽ nào...

Sắc mặt của Seishi trắng bệch, hầu như cô đã ngất đi. Nếu không có Azuma ở bên cạnh đỡ lấy, thì cô đã ngã xuống đất.

- Bất luận như thế nào, các ông phải tới hiện trường xem thử. Tôi chẳng qua chỉ là người duy trì trật tự ở đây mà thôi. - Nhân viên thi công chỉ xuống đáy hồ nước.

- Em sợ ! - Seishi đứng ngậy người tại đó. Cô hoảng sợ việc tới nhận mặt người bị ngã xuống đáy hồ.

- Này cô Seishi, cô đang nói gì thế ! Bà cô không sao đâu, mau về nhà đi ! - Ajo gọi to.

Có điều là muốn đi tới Totaku, vô luận là đi theo con đường nào đều bắt buộc phải đi qua bậc thềm này mà xuống, ở dưới đáy khe sương mù, có mấy gian nhà rách nát, mấy bụi cây khô cằn và một dòng suối nông. Có lẽ bà cụ sống ở trong một gian nhà nào đó trong số những gian nhà rách nát ấy.

Tuy trong lời nói của nhân viên thi công có sự âm thầm mách bảo, nhưng vẫn chứa đựng niềm hy vọng rất lớn. Cụ già ấy, cũng có khả năng hôm nay không được khỏe nên đã nằm ở nhà, và lại, nếu trèo lên trèo xuống bậc thềm dốc như thế này, ngay đến những người trẻ trung đi lại còn nhanh nhẹn đều cảm thấy mệt nhọc.

Bước tới đáy hồ nước, đúng là một cảnh tượng hỗn loạn. Mọi người từ trên bờ hồ

gần mé bên phải bị ngã lao xuống, ở hiện trường, người vây quanh chật ních, trong đó cũng có cảnh sát.

- Ai bị ngã thế ? - Ajo đứng ngoài bức tường người hỏi vọng vào bên trong.

- Nay, các người muốn làm gì vậy ? - Một người quát thét không chút khách khí, giống như cảnh sát bảo vệ hiện trường.

- Chúng tôi là người của Mushoku, nghe nói có người Totaku ngã xuống dưới hồ.

- Ai cho các người vào đây ?

- Cô gái này làm việc ở chỗ chúng tôi là người Totaku, cô có chút không yên tâm...

- Người Totaku à ?

- Úi dào, đây chẳng phải là Trạm trưởng sao ?

Trong số cảnh sát hình như có người biết trạm trưởng, thái độ của họ lập tức thay đổi.

Bức tường người đã được mở ra một lối đi, họ bước tới phía trước hiện trường xảy ra sự cố. Chiếc đập lớn bằng xi măng cao sáu mươi bảy thước thẳng đứng sừng sững ở trước mặt.

Thi thể được đặt nằm trên tảng đá ở đáy bờ đập, trên mặt được phủ một chiếc chiếu cói rách. Trên phiến đá và mảnh đất bên cạnh, có một số máu thịt bắn tung tóe mà chiếc chiếu cói không phủ được kín, những người khám nghiệm thi thể đang thanh lý hiện trường.

Một người cảnh sát hơi nhấc chiếc chiếu cói lên để lộ ra những miếng thịt nát thê thảm không ai dám nhìn. Vừa nhìn qua đã biết thân thể bị nát không còn hình dạng người nữa.

- Ối bà ôi ! - Seishi nhìn thẳng vào thi thể, kêu lên rất thảm, rồi ôm chặt lấy chiếc chiếu cói.

- Quả đúng là...

- Là người thân của cô gái này ư ?

Mọi người ở xung quanh đều thở dài thương cảm.

- Bà ơi, tại sao bà có thể... tại sao có thể như thế này ? Bà chết thảm quá bà ơi ! Bà biết chắc rằng hôm nay cháu sẽ trở về... Thế này là thế nào ?

Seishi khóc thét lên đau đớn.

- Cuối cùng thì bà cụ đã ngã xuống như thế nào ? - Trạm trưởng hỏi.

- Ô, điều này chúng tôi cũng không được rõ lắm. Hai bên bờ hồ đều có lan can, nếu không phải là bản thân bà cụ cúi xuống quá sâu hoặc ở sau lưng có người đẩy thì không thể dễ dàng ngã xuống được. - Một cảnh sát trả lời.

- Ở sau lưng có người đẩy à ? - Trong con mắt của Yokovata lóe sáng, liền hỏi - Lại có sự nghi ngờ như vậy à ?

- Ai biết được. Có điều không thể có người nào lại hạ độc thủ như vậy đối với một người có tuổi cao như thế. Có lẽ là cụ già chân bước không vững, bị lỡ chân ngã xuống. Hoặc giả là từ trên cao nhìn xuống, nhất thời bị hoa mắt nên đã lao đầu xuống. Bờ hồ đang ở thời gian thi công, vốn dĩ không cho phép mọi người được lên trên đỉnh bờ, nhưng không thể suốt ngày cử người canh giữ. Không biết liệu có thể vì việc này mà truy cứu trách nhiệm hình sự không. Đúng rồi, ông là người nào ? - Người đội phó cảnh sát nói xong câu này, hình như đã phát hiện Yokovata và Azuma không giống như người bản địa. Chỉ vì họ là người cùng đến với trạm trưởng, nhất thời không chú ý, đã coi họ là người bản địa. Người đội phó cảnh sát lập tức có ánh mắt cảnh giác.

- Ô, chúng tôi nên báo để các ông biết sớm. Chúng tôi là người từ Ty Cảnh sát tới. Vị này là Yokovata, cảnh sát hình sự điều tra, tôi là Azuma, tạm quyền phụ trách. - Azuma đã nói rõ thân phận.

- Từ Ty Cảnh sát tới... úi chà chà, đúng là vất vả cho các vị quá. Tôi là Shoko, Phòng Cảnh sát Shoseida. - Người đội phó cảnh sát sau khi đứng thẳng người tự giới thiệu, lại hỏi với vẻ khó hiểu - Có điều là các ngài vì vụ án nào mà lại từ Ty Cảnh sát chạy tới vùng núi sâu này ?

- Kỳ thực là chúng tôi tới đây để tìm bà cụ già từ trên bờ hồ ngã xuống đó, muốn hỏi thăm bà cụ một số việc.

- Ô, tìm người vừa chết này ư ? Nói như vậy là bà cụ có liên quan tới một vụ án nào đó ! - Shoko biểu lộ rõ sự căng thẳng. Vị đội phó cảnh sát này đã đến tuổi trung niên, khuôn mặt tròn trĩnh của ông được tâm bổ chất dinh dưỡng nên rất bóng bẩy. Quân hàm cảnh sát của ông ta tuy cao hơn hai vị cảnh sát hình sự này, nhưng vừa nghe nói họ là cảnh sát điều tra từ tổng bộ xuống, ông đã tỏ ra kính trọng giữ lễ.

- Vẫn chưa dám khẳng định, thế nhưng có lẽ bà cụ già này đã biết được một số tình hình quan trọng trong vụ án mà chúng tôi đang điều tra

- Tình hình quan trọng... bà cụ già này từ trên bờ hồ ngã xuống vừa chết, điều này có thể sẽ... - Hình như Shoko đã hiểu rõ được sự việc sẽ không đơn giản.

- Cho nên, tôi muốn tìm hiểu tường tận hết mức tình hình trước và sau khi bà cụ bị ngã xuống đáy hồ. - Azuma một mặt liếc nhìn Seishi đang nức nở khóc không thành tiếng, một mặt lặng lẽ bình tĩnh bắt đầu công việc của mình. Seishi tuy rất đáng thương, nhưng sức chú ý của Azuma không ở trên thân cô gái đáng thương đó, anh biết rằng hiện tại bất kỳ sự an ủi nào đều không thể giảm nhẹ được nỗi đau khổ của cô.

Theo lời kể của Shoko thì bà cụ có tên gọi là Chusanshu, thi thể của bà được phát hiện vào lúc tám giờ sáng ngày hôm nay (ngày 22 tháng 10). Người phát hiện là nhân viên thi công, anh ta nhìn thấy một chiếc giày cỏ cũ ở bên cạnh lan can trên bờ hồ nơi thẳng đứng với hiện trường xảy ra sự cố, cảm thấy kỳ quặc, bèn bước tới bên cạnh lan can nhìn thẳng xuống. Anh ta thấy một xác chết, toàn thân nằm trên phiến đá ở chân bờ hồ. Anh ta giật mình kinh sợ, vội vã báo cáo với bộ phận chỉ huy công trình.

Qua khám nghiệm tử thi, dự đoán thời gian bà cụ bị chết vào khoảng trên dưới sáu giờ sáng. Nguyên nhân của cái chết là do bị ngã từ trên cao xuống dẫn đến xương sọ bị vỡ. Điều khiến cho các cảnh sát không sao lí giải nổi là: Tại sao bà cụ lại bị ngã từ trên bờ hồ xuống vào thời gian sớm như thế?

Nghe lời kể của Shoko, Yokovata và Azuma vô cùng thất vọng. Khó khăn lắm mới tìm được một sợi tơ đầu mối, lại đã bị đứt. Chusanshu là người bị mưu sát. Trên đường truy lùng điều tra tới đây, họ đã rút ra được điểm này.

Tội phạm luôn luôn theo dõi động hướng của cảnh sát, hẳn phát hiện thấy cảnh sát chú ý tới “Mushoku”, liền đi trước một bước, giết chết bà cụ Chusanshu là nhân vật mấu chốt nắm chắc được đầu mối này.

Có điều, sự việc bà cụ già gặp nạn, chẳng phải đã nói rõ phương hướng điều tra của chúng ta là chính xác đó sao? - Sau một hồi suy sụp, bỗng nhiên Azuma ý thức được điều này.

- Còn nói gì đến sai lầm hay chính xác nữa. Bây giờ thì chúng ta lại như người mù đi trong đêm tối. - Lời nói của Yokovata tỏ ra ỉu xìu ngao ngán.

- Thời gian vào lúc sáu giờ, trời đã sáng. Vào thời gian nguy hiểm này tội phạm đã lừa được bà cụ lên bờ hồ rồi đẩy bà cụ ngã xuống. Tôi cho rằng điều này chứng tỏ hẳn đã rối loạn trận địa, hoặc hẳn đã không còn thời gian nữa. Tội phạm đã liều lĩnh vượt qua nguy hiểm cực kỳ mới giết chết được bà cụ, chưa biết chừng đã có người nhìn thấy tên tội phạm đó!

- Hẳn có thể phạm sai lầm như vậy à?

- Điều này cũng khó nói. Có điều, hẳn làm gì phải vội vàng hấp tấp giết chết bà cụ trước khi chúng ta tới. Nếu hẳn muốn giết thì lúc nào hẳn ra tay mà chẳng được. Mặc dù như vậy, hẳn đã chọn đúng thời điểm quan trọng nhất để hạ thủ. Điều này liệu có thể nhận định rằng tội phạm cho rằng chúng ta không có khả năng mò tới chỗ này của bà cụ chẳng? Thế nhưng chúng ta đã vượt ra ngoài dự liệu của hẳn, đã mò tới chỗ này, khiến cho hẳn cực kỳ hoảng sợ, nên đã phải giết chết bà cụ để diệt khẩu.

- Ý của cậu muốn nói, trong lúc hẳn vội vã không có thời gian chuẩn bị, có khả năng

sẽ để lại một dấu tích gì chẳng ?

- Đúng thế. Từ việc bà cụ không hề có ý đề phòng nên đã bị hấn lừa ra ngoài, theo tôi nghĩ, chắc chắn bà cụ quen biết hắn.

- Nói vậy là, hung thủ sát hại Giôni chính là kẻ quen biết bà cụ này ư ?

- Có khả năng là bà cụ biết tên tội phạm này. Chính vì vậy đối với tên tội phạm mà nói, bà cụ chính là điều nguy hiểm nhất.

- Tên tội phạm sát hại Giôni và bà cụ là cùng một người ư ? Yokovata vừa ỉu xiu chán ngán, đã dần dần trấn tĩnh lại.

- Điều đó thì chưa chắc. Có điều là vì muốn cắt đứt đầu mối giết hại Giôni mà phải giết chết bà cụ để diệt khẩu, hung thủ không có khả năng tìm thêm đồng bọn mới, bởi vì nếu như vậy thì sẽ có thêm nguy hiểm mới.

- Nếu là một người, thì có khả năng là người Nhật Bản.

- Tại sao ?

- Cậu chẳng vừa nói hung thủ quen biết bà cụ đó sao ?

- Bà cụ quen biết người ngoại quốc cũng chẳng có gì là kỳ quặc.

- Cho dù có quen biết thì cũng là quen biết ở Mushoku, đúng không ? Nếu đúng như vậy, có lẽ bà cụ có thể nhớ được một người ngoại quốc mà bà cụ đã gặp từ ngày trước.

- Nếu tên tội phạm đúng là người ngoại quốc, thì hắn cần phải liều lĩnh vượt qua sóng gió nguy hiểm rất lớn. Ở vùng xung quanh đây nếu có người ngoại quốc xuất hiện, sẽ rất nổi trội như chọc vào mắt, chắc chắn là sẽ có người nhìn thấy hắn.

- Ủ, có lý ! Có điều, cho dù không phải là người ngoại quốc, thì tên tội phạm này cũng phải liều lĩnh vượt qua sóng gió nguy hiểm rất lớn. Chúng ta cứ điều tra tiếp, chưa biết chừng sẽ tìm ra một đầu mối nào đó.

Yokovata và Azuma phấn chấn hẳn lên. Họ lại bắt đầu mò tìm trong hố sâu tuyệt vọng, như tìm ánh sáng trong đêm tối.

Seishi gào khóc ôm chặt lấy thi thể của bà. Các nhân viên làm công việc khám nghiệm thi thể kéo đôi tay của cô ra. Trong lòng Yokovata và Azuma nghĩ tới việc điều tra truy tìm hung thủ, nhưng đối với nỗi đau đớn bi ai của cô cũng chẳng biết làm gì.

Phòng Cảnh sát Shoseida vốn cho rằng đây là cái chết do sự cố xảy ra, nhưng vì có sự dính vào của hai viên cảnh sát hình sự từ Ty Cảnh sát tới, nên tình hình đã trở nên phức tạp. Họ lập tức quyết định lấy hai giả định là sự cố và mưu sát để lập án tiến hành điều tra. Yokovata và Azuma tiến hành liên lạc với phía Tôkyô, đã nhận được chỉ thị mới cấp trên ra lệnh cho họ kéo dài thời gian làm việc tại đây, hợp tác với Phòng Cảnh sát

Shoseida tiến hành điều tra triệt để đối với tình hình của cụ Chusanshu.

Chương 10

ĐÚA CON PHẢN NGHỊCH

1

- Lâu lắm rồi chưa gần gũi, tối nay anh tới phòng em có được không ? Đã nửa tháng nay, hai vợ chồng khó có dịp được ăn chung cùng bàn trong bữa tối - Sau bữa cơm, Gun Yohây thử thăm dò vợ.

- Điều anh nói là thật đó ư ? Không phải là mặt trời mọc từ đằng Tây đây chứ ? - Hachisugi Kyôko nói, mắt cố ý ngẩng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

- Sao, em không có hứng thú à ?

- Anh mới không có hứng thú ấy, thật là ngốc ! - Kyôko mặt đỏ dừ nói, giơ cao tay khê đánh vào chồng. Làn da hồng hào của người vợ khiến cho người ta rất khó đoán được tuổi thực của bà ta.

- Không thường xuyên quét dọn vệ sinh có thể kết thành mạng nhện đó. Lẽ dĩ nhiên đã kết thành hay không kết thành còn phải dùng đôi mắt để mà nhìn. - Gun Yohây để lộ ra điệu cười thâm độc. Hàm ý của điệu cười này chỉ có đôi vợ chồng họ mới hiểu được.

- Trong lời anh nói mang vẻ châm chọc, cũng lâu lắm rồi em chưa được hưởng thụ, em đã sớm quên bống mất cảm giác đó rồi.

- Bất kể nói như thế nào, em vẫn là nữ sĩ Hachisugi Kyôko, nhà bình luận về vấn đề gia đình nổi tiếng trong toàn quốc, ngay đến cả anh là chồng của em cũng không được tùy tiện chung giường chung gối với em.

- Thôi anh đừng nói tầm bậy tầm bạ nữa. Từ sau khi làm nhà bình luận, em đã cự tuyệt một lần yêu cầu nào của anh chưa ? Dĩ nhiên có khi vì quan hệ công tác đã để lỡ thời cơ, thế nhưng em vẫn hết sức cố gắng chiều theo ý anh. Hơn nữa, việc em làm nhà bình luận, anh cũng đã đồng ý rồi kia mà.

-Ồ... em đừng có thật thà như thế ! Anh cảm thấy tự hào vì có người vợ như em. Em xinh đẹp lộng lẫy, hơn nữa, em còn là một nhà bình luận nổi tiếng, anh chẳng qua chỉ do cảm giác ưu việt mà phát ra mấy câu cảm xúc đó thôi. Những người đàn ông đều cảm thấy thần hồn điên đảo bởi sắc đẹp và làn da lộng lẫy của em, và có chẳng họ chỉ được hưởng thụ em ở trong tưởng tượng, để tự an ủi mình mà thôi. Còn anh, anh đã cưới em làm vợ, được tận tình hưởng thụ em, một người đàn ông như anh còn có được vận may nào hơn ?

- Anh đã quá khen, em chỉ là một người vợ, ngoài ra là nhà bình luận, về nhà chẳng

qua cũng chỉ là một bà chủ trong gia đình rất bình thường mà thôi. Còn anh thì không như vậy, anh làm người đi đầu trẻ trung của Dân Hữu Đảng, mọi người đều cho rằng anh là một nhân vật có sức cạnh tranh giành chính quyền khóa sau. Người đàn ông thường không thỏa mãn với việc chỉ có một người đàn bà làm vợ, vì không thể được độc chiếm anh mà em đã cảm thấy nuối tiếc.

- Anh đã chẳng trọn vẹn là của em đó sao ?

- Không được, không được, em hiểu hết cả rồi, em không thể thô tục như thế được. Anh trẻ trung như thế này, tính lực tràn trề như thế này, một hai tháng không nồng nhiệt với vợ, liệu anh có thể chịu được không ?

- Thôi, thôi, đừng tìm chỗ sơ hở đó mà trách móc anh.

Gun Yohây dùng bàn tay đầy đặn then thùng che lên mặt, hình như không muốn để cho vợ nhìn thấy sự biến đổi sắc thái của mình.

- Tốt lắm, hiếm khi được anh chủ động như thế này, đêm hôm nay toàn bộ con người anh đều là của em. Em lập tức đi sửa soạn đây.

Kyôko nói xong liền rời khỏi bàn ăn, có điều khác với bà chủ gia đình bình thường là, việc dọn dẹp sau bữa ăn đều do người hầu gái ở trong nhà làm, bà ta không bao giờ phải lo lắng tới. Nhiệm vụ của bà ta trong đêm hôm nay là trang điểm sao cho hấp dẫn để giành được sự yêu thương đầy đủ của chồng.

Kyôko vừa lựa chiếc áo ngủ có khả năng làm chồng thích thú vừa tính toán xem đã qua bao nhiêu ngày chưa chung giường với chồng... Vợ chồng có phòng ngủ riêng, thói quen này được bắt đầu từ sau lễ tân hôn không lâu.

Năm tổ chức lễ cưới, Kyôko hai mươi ba tuổi, lúc đó Gun Yohây ba mươi tuổi, đã kinh doanh một nhà máy thép có quy mô tương đối lớn. Sau khi kết hôn bốn năm, được sự giúp đỡ của một nhân vật lớn trong giới tài chính, Gun Yohây đã tham gia tranh cử nghị viện. Cuộc chiến đầu tiên giành thắng lợi, Gun Yohây bước vào chính giới. Sau khi trở thành chính trị gia, công việc của Gun Yohây càng ngày càng bận rộn nên thời gian giành cho vợ rất ít. Để lợi dụng một cách có hiệu quả khối lượng thời gian hữu hạn đó, vợ chồng đã ngủ riêng phòng.

Thời gian đầu, mỗi đêm người chồng đều tới phòng của vợ ngủ suốt cho tới sáng, về sau, theo đà địa vị của nhà chính trị được nâng cao từng bước, số lần Gun Yohây tới phòng vợ cũng càng ngày càng ít đi. Và lại, hình như ở bên ngoài, Gun Yohây còn có người đàn bà khác.

Thoạt đầu, Hachisugi Kyôko cảm thấy rất tẻ nhạt. Nhưng sau khi có con rồi trở thành nhà bình luận về vấn đề gia đình, được xã hội coi trọng, bà ta dần quên đi cảm giác ấy. Đối với một người vợ đã biến đổi, có công việc bận rộn mà nói, thì sự bận rộn của người chồng quả thật là một vận may ngoài sức tưởng tượng.

Tình trạng hai vợ chồng không thu xếp được thời gian chung sống càng ngày càng nhiều. Cho dù thoáng hoặc đều ở nhà, cũng lại vì mỗi người đều mang công việc về nhà quá nhiều, cho nên số lần vợ chồng cùng phòng đã giảm thiểu tới cực điểm. Mặc dù như vậy, thế nhưng tình cảm giữa vợ chồng vẫn không hề lạnh nhạt.

Lâu lắm rồi chưa làm tình, hai người đều bị ngọn lửa dục đốt cháy toàn thân.

- Quả thực không thể khiến cho người ta tin được em là một người mẹ đã bốn mươi tám tuổi, có hai con trai và gái đang học đại học.

Kyoko lâu lắm rồi chưa được thỏa mãn như thế này, sự hưng phấn làm cho toàn thân bà ta nóng ran lên, làn da đều ửng đỏ. Trong niềm khoái lạc mê mẩn, Gun Yohây vừa thưởng thức thân thể của vợ, vừa nói như vậy. Giữa đôi vợ chồng chung sống qua nhiều năm, đã không còn gì tỏ ra e thẹn nữa, có chăng chỉ là những bí quyết ung dung và phối hợp nhịp nhàng được chứng thực bằng những kinh nghiệm, khiến cho đôi vợ chồng lão luyện này càng sung mãn tự tin.

Kyoko nhiệt tình sôi sục, thực ra không muốn di chuyển thân thể trần truồng của mình ra khỏi ánh mắt của chồng. Điều này chẳng hề phải là vì bà ta không biết xấu hổ, mà là thể hiện tràn đầy tự tin của bà ta. Bà ta tin chắc rằng bà ta đã có đầy đủ sức cuốn hút thành thạo của nữ giới, hoàn toàn có thể hấp dẫn được chồng. Sức ảnh hưởng xã hội của bà ta cũng không thể tách rời sức cuốn hút của loại đàn bà thành thạo này.

- Đừng có nhắc mãi đến tuổi tác nữa, em rất lưu tâm tới điều đó !

- Chuyện kỳ cục, em cứ để ý đến tuổi tác làm gì, em không kém bất kỳ một cô gái trẻ trung nào, em đẹp một cách viên mãn, em đang ở thời kỳ đẹp nhất của đàn bà.

- Cuối cùng thì anh đang so sánh với cô gái nào vậy ? Thật đáng ghét ! Đừng có nói ra những lời dễ nghe đó ở trước mặt con mụ già này. Nếu anh thật sự cảm thấy tôi tốt đẹp như vậy, thì tại sao lại không thường xuyên tới phòng ngủ của tôi ? - Kyoko trách móc.

- Chẳng phải là anh thường vắng nhà đó ư ? Phải chăng là em ở bên ngoài cốt là để cho những tên đàn ông trẻ ngắm nhìn thân hình xinh đẹp đó của em ?

- Đây chính là điều sai lầm của anh. Công việc hiện tại của tôi cũng rất có ích lợi đối với sự nghiệp mà anh đang đeo đuổi. Anh nói như vậy là quá xúc phạm đến tôi đó !

- Anh biết ! Anh cũng không chịu nổi cuộc sống vợ chồng không có quy luật này. Anh chỉ yêu có một mình em, mặc dù hiện tại vợ chồng chúng ta sống riêng biệt, thế nhưng đối với anh, em vẫn là người vợ duy nhất. Trong tầm mắt anh, em là người đàn bà tuyệt nhất, không ai sánh bằng.

- Tôi biết rằng anh đang phỉnh phờ nịnh hót, thế nhưng tôi vẫn thích nghe. Đối với tôi, anh cũng là người đàn ông duy nhất, chí cao vô thượng của tôi.

- Để cho em nói ra lời này, anh cảm thấy rất xấu hổ.

- Anh đã xấu hổ bao nhiêu lần rồi. Tôi cần xem những hành động sau này của anh. Cuối cùng chúng ta có còn là vợ chồng nữa không ?

- Các con ra sao ? - Gun Yohây ý thức được tuổi tác của mình, đã dần hòa vui vẻ với vợ, đột nhiên liền nghĩ tới hai đứa con.

- Yôshi hình như chỉ ở trong phòng của mình. Còn Kyôhây thì gần đây không hề trở về nhà.

- Điều là tại vì em đã mua phòng riêng cho nó.

- Ồ, chẳng phải là anh đã nói Kyôhây không thể vĩnh viễn là một đứa trẻ, tốt nhất là để cho nó được nếm trải một chút mùi vị của cuộc sống độc lập, chẳng phải anh đã nói “Ôkê !” đó sao ?

- Đúng vậy !

- Làm cha mà không có trách nhiệm như vậy đó !

- Ồ, anh đâu phải là không trách nhiệm, mà là không hiểu biết được người thanh niên ở độ tuổi như nó. Trước hết không nói tới việc để cho con cái sống cách biệt, mà anh cảm thấy chúng nó có chút giống như từ một hành tinh khác bay tới vậy.

- Đừng nói như thế, trong gia đình chúng ta đâu có chuyện con cái cách biệt bao giờ.

- Đúng vậy, các con đều là công cụ làm ăn buôn bán của cô !

- Công cụ làm ăn buôn bán à ? Anh nói quá đáng rồi đấy ! Các con nghe thấy sẽ bực tức đó.

- Không đúng hay sao ? Con người cũng vậy, công cụ cũng thế, dù sao cũng không được để mặc chúng nó. Chúng nó là trưởng nam và trưởng nữ của Gun Yohây và Kyôko. Cha mẹ có danh vọng, có địa vị trong xã hội, còn phải thường xuyên nhắc nhở chúng nó, mọi hành động của chúng đều phải phù hợp với thân phận địa vị của bố mẹ.

- Những điều đó các con đều biết cả.

- Dù sao thì các con đều phải giao cho cô, cô phải quản lý, dạy dỗ chúng cho tốt !

Không gian chợt im lặng, chẳng mấy chốc đã truyền ra tiếng ngáy ngủ đều đều của Gun Yohây. Xem ra đêm hôm nay Gun Yohây dự định sẽ ngủ trong phòng của vợ.

Vào giờ phút này, Yôshi đang đứng ngây người trong phòng của mình, sắc mặt xanh xao, gương đôi mắt to, để mặc cho những giọt nước mắt to tướng lăn xuống, hình như cô đã phải chịu một cú sốc. Thỉnh thoảng đôi môi lại run rẩy mấp máy, đang nói một mình, lại càng giống như cô đang kìm nén tiếng khóc nỉ non đau khổ đang trào lên từ trong nơi sâu thẳm của trái tim.

- Hèn hạ ! - Cô quy hết nỗi đau khổ trong lòng thành hai chữ rồi phát ra, tiếp đó là tiếng khóc nức nở, vì không muốn để cho tiếng khóc của mình truyền ra ngoài, cô gắng sức kìm nén.

Trên bàn trước mặt Yôshi đặt một chiếc máy thu thanh bỏ túi, cô muốn nghe buổi phát thanh âm nhạc. Khi điều chỉnh núm xoay, vô tình thu nghe được “đoạn đối thoại kinh sợ” của bố mẹ phát ra qua máy nghe trộm cỡ nhỏ lắp đặt ở trong phòng của mẹ, khiến cô đã nhìn rõ được bộ mặt thật của hai người.

Lẽ dĩ nhiên, Yôshi đã hiểu rõ, người đặt máy nghe trộm ở trong phòng mẹ là anh trai Kyôhây.

Nghe những lời đàm thoại của bố mẹ, toàn thân Yôshi hình như đã bị dây xích sắt trói chặt không thể cựa quậy được nữa.

Anh trai từng kể cho cô nghe về cách ăn ở đối xử của bố mẹ, lần này thông qua máy nghe trộm, cô đã được chứng thực, quả thật là không tưởng tượng nổi.

Khi anh trai đòi dọn ra ngoài ở, Yôshi cực lực khuyên can, nhưng Kyôhây không nghe theo sự khuyên can và khẩn cầu của em gái. Anh ta bấu môi nói:

- Yôshi, tốt nhất là em cũng nên sớm rời khỏi ngôi nhà này đi, bố mẹ chẳng qua chỉ coi chúng ta như một đồ vật được cưng chiều mà thôi.

- Đồ vật được cưng chiều ư ? Anh nói có phần quá đáng đấy. Cha mẹ yêu quý chúng ta như vậy, sao anh lại...

- Điều này à, không gọi là yêu quý được, chúng ta đều là những đồ chơi đẹp để cho mẹ khoe khoang ở trước mặt mọi người. Em thử nghĩ mà xem, có bao giờ cha bế em lấy một lần không ? Em có cảm nhận được tình yêu của mẹ không ? Không có chứ ? Từ khi vừa sinh ra chúng ta, liền phó thác cả cho người ở nuôi nấng, cha mẹ chưa bao giờ động dậy một ngón tay cho việc nuôi dưỡng dạy dỗ chúng ta, điều mà hai kẻ đó làm, chẳng qua chỉ là “trả khoản tiền nuôi dạy” vì chúng ta.

- Không thể nói như vậy được. Sau lại gọi bố mẹ là hai kẻ đó ?

- Yôshi bật lên tiếng khóc.

- Còn có cách gọi nào khác nữa ? Đối với họ dùng hai chữ “kẻ đó” cũng đủ khách khí rồi.

- Có điều, anh ơi, chẳng phải là anh luôn luôn cùng mẹ xuất hiện trên đài truyền hình, trên đài phát thanh, hơn nữa lại còn tiến hành đối thoại cả ở trên tạp chí nữa đó sao ?

- Điều đó chẳng qua chỉ là giúp đỡ mẹ trong làm ăn đó thôi. Vô luận là nói một cách đàng hoàng tề chỉnh như thế nào thì ngày nay, ở trên thế giới này vẫn là có tiền có thể bắt quỹ đầy cối xay được. Họ tuy chẳng có tình yêu, nhưng cuối cùng vẫn chỉ đủ khoản “duỡng dục phí” vì chúng ta, hiện tại họ đã thoát khỏi cuộc sống cơ cực rồi. Anh giúp đỡ họ, cốt là để cho họ chi ra khoản “duỡng dục phí” nhiều hơn. Chẳng phải là em cũng đang giúp đỡ họ đó sao ? Em có thể coi điều này là “Trò chơi mẹ con” để kiếm tiền được đó.

- “Trò chơi mẹ con” là thế nào ? Sao anh lại có thể nói ra những lời lẽ đáng sợ như vậy được ?

- Coi như anh đã nhìn thấu suốt bản chất của họ rồi, họ tuy nói là cha mẹ của chúng ta, nhưng không giống như những kẻ làm cha mẹ.

- Không giống làm cha mẹ, thì giống cái gì ?

- Những người ở nhờ dưới cùng một mái nhà. Kể từ ngày chúng ta ra đời đã sống cùng nhau, thời gian cùng ở với nhau rất ít.

- Anh đang có khúc mắc với cha mẹ phải không ? Chẳng phải là anh và cha mẹ luôn luôn rất thân mật đó sao ? Bây giờ...

- Sao lại gọi là có khúc mắc ? Hì hì, điều này thực sự quá nực cười, sao em lại nói là anh và họ rất thân mật được ? Này Yôshi, đừng có đùa nữa. Thực sự là quá nực cười, sự nực cười đã khiến anh cười rơi nước mắt.

Quả thật là Kyôhây đã cười rộ, tới mức nước mắt trào ra đầy mặt, giống như đã mắc phải chứng bệnh gì. Sau khi cười một trận, khó khăn lắm mới yên tĩnh được, Kyôhây nói:

- Được, anh sẽ cho em xem chân tướng của họ.

- Cuối cùng anh định làm gì ?

- Ở trong phòng ngủ của họ anh đã lắp đặt một máy nghe trộm dùng núm điều chỉnh tần số sẽ có thể thu được. Nếu em nghe được lời họ nói, thì sẽ tìm hiểu được bản chất của họ. Lắp đặt bên trong có chiếc pin cỡ nhỏ, có thể dùng được thời gian rất dài.

- Cầu xin anh, đừng hèn hạ như vậy ! - Lời nói của Yôshi rõ ràng đang phát run lên.

- Sao lại hèn hạ ? Đó là điều anh học theo mẹ. Có lẽ em cũng đã biết, bà ấy đã xem trộm nhật ký của anh, liên tục xem trộm suốt một năm mà anh không biết, còn dùng nhật

ký của anh làm tài liệu thô viết ra một quyển sách, quyển sách này bán rất chạy, khiến cho bà ấy nhanh chóng nổi tiếng. Vì việc này mà bà ấy thành danh, nhưng những điều bí mật của anh hoàn toàn đã bị công khai. Cảm giác này giống hệt như hình dạng của mình ở trên nhà xí, bị người ta chiếu trên truyền hình, vẫn tự cho rằng không ai nhìn thấy. Từ đó trở đi, coi như anh đã nhìn thấu người đàn bà này rồi, nào là hình tượng người mẹ trong toàn quốc, người vợ hiền, người mẹ tốt, thay chồng dạy con, nào là thông minh xinh đẹp, có phong độ và phẩm chất của xã hội thượng lưu; lại còn nào là để cho trẻ con ở bất kỳ địa phương nào nhìn thấy đều sẽ có cảm giác thân thiết và có thể cảm thụ được tình thương yêu của một người mẹ bình thường. Thế nhưng xuyên qua hiện tượng sẽ nhìn thấy bản chất, bà ta là một người đàn bà quý quái có tham vọng tự đề cao mình rất mạnh, muốn dùng con làm chiếc cầu nhảy để thành danh. Trước khi thành danh, một mặt bà ta diễn vai người phụ nữ sống qua ngày ở trong gia đình dưới sự che chở của ông bà, một mặt lại dùng phương thức hiệp trợ ông bà để biểu hiện mình. Có lẽ nhật ký và thư từ của em cũng bị bà ấy xem trộm rồi đó.

Nghe anh trai nói vậy, Yôshi cũng có chút đồng cảm. Cô vốn dĩ không có thói quen viết nhật ký, nhưng đã nhiều lần mẹ khuyên cô nên viết nhật ký.

- Viết nhật ký quen rồi thì sẽ không cảm thấy khó nữa, trái lại, nếu một ngày không viết nhật ký thì sẽ cảm thấy vướng mắc. Những ngày đã trôi qua sẽ vĩnh viễn không trở lại nữa, mọi người đều nên viết nhật ký để ghi chép lại cuộc đời tươi đẹp của mình. - Mẹ thường nói như vậy, có lẽ nào cũng là vì muốn để xem trộm hay sao ?

Khi viết thư, Yôshi có thói quen thích viết nháp. Có mấy lần, đem tờ thư viết nháp vứt vào trong thùng đựng giấy lộn, đợi tới lúc muốn đọc lại thì lại không tìm thấy. Đích xác là đã ném vào đó rồi, thế nhưng lật giờ mãi cũng không sao tìm thấy được. Hỏi người giúp việc, người giúp việc nói thùng giấy lộn vẫn chưa đổ, có lẽ nào là do mẹ lấy đi chẳng ?

Sau này có mấy lần Yôshi phát hiện trong trước tác của mẹ có những câu từ và cách nói mà bản thân mình thích dùng, cô cảm thấy rất kỳ quặc.

- Có điều, lẽ nào... - Yôshi nửa tin nửa ngờ.

Kyôhaya nói:

- Nói tóm lại là, em cần phải hết sức chú ý, nếu đã có bạn trai thì lại càng cần phải chú ý, để tránh trở thành những tài liệu phản biện để mẹ giáo dục các thiếu nam và thiếu nữ. Em nhất định phải nghĩ rằng ở trong nhà có gián điệp, anh không sao chịu nổi sự theo dõi giám sát của gián điệp. Anh rời khỏi nhà ra ngoài ở sẽ khiến cho mẹ mất đi những tài liệu quan trọng, có điều là chúng ta đã làm thành một khoản giao dịch rồi.

- Khoản giao dịch à ?

- Đúng thế ! Sau khi thỏa thuận anh phải đem nhật ký của mình đưa cho mẹ xem, sắc mặt của mẹ thể hiện ra rất khó coi, có điều, cuối cùng bà vẫn phải đồng ý với khoản

giao dịch này. Làm như vậy đối với bà ấy cũng có ích, bà ấy tuyệt đối không thể viết được nhật ký như trình độ của anh. Sau khi viết một thời gian, anh đã lười, không muốn tự viết nữa, dù sao cũng đều chỉ là những lời giả dối, ai viết cũng đều như vậy cả. Vì thế anh đã tìm được một người viết văn rất hay trong đám bạn bè, viết thay anh. Cậu ta rất vui vẻ vì có cơ hội tốt, kiếm ngoài được một khoản tiền lớn. Hiện tại, bản thân anh không cần phải viết, vẫn có thể bắt họ phải chi ra cho một khoản lớn “dưỡng dục phí”. Có điều là mẹ đã mất đi một tài liệu thô ở bên cạnh mình, còn lại chỉ có em. Bà ấy sẽ dùng toàn bộ sức chú ý tập trung lên thân em. Anh khuyên em tốt nhất là nên sớm rời khỏi gia đình này đi !

Lời nói của anh trai đã khiến cho Yôshi bị sốc rất mạnh, nhưng thời gian trôi qua rồi cũng quên đi. Vậy mà, buổi tối hôm nay, đột nhiên nghe được đoạn đàm thoại của bố mẹ, khiến cho trái tim cô vốn đã bình tĩnh, lại dâng lên từng đợt sóng trào.

Cô không có ý nghe trộm, ấy là do độ nhạy của chiếc máy nghe trộm quá cao, nhận được tín hiệu đàm thoại của bố mẹ, cô vừa may nghe thấy. Cô sửng sò, căn bản không ý thức nổi phải nên bịt chặt tai lại. Tình hình dân ô bi ổi trong đời sống vợ chồng tiến hành trước khi đàm thoại, đã khiến cho uy tín của những người làm cha mẹ mất hết, đồng thời cũng khiến cho trái tim thiếu nữ trong sáng, tinh khiết như pha lê kia bị đá kích trầm trọng. Cuộc đàm thoại tiến hành sau đó, đối với Yôshi mà nói đúng là như trời tuyết lại phủ thêm sương, khiến cho cô không vực nổi tinh thần lên.

- Đích xác là họ đã nói như vậy, sự thực là như thế ! Anh trai đã nói đúng, cha mẹ đã đưa chúng mình ra làm “công cụ để buôn bán”. Ôi ! Tôi chỉ là một công cụ mà thôi !

Yoshi để mặc cho nước mắt lăn trên gò má. Trong thời gian thất vọng chán chường, trụ cột tinh thần duy nhất trong trái tim cô đã tan vỡ, cái còn lại chỉ là sự trống trải hư không, bất kể dùng thứ gì cũng không thể bù đắp lại được.

Vết máu trên thân con gấu vãi cùng một nhóm máu của Bunshi, thế nhưng khi thu thập điều tra ở trước cổng chào Shinsha thành phố K lại chẳng phát hiện ra thứ gì. Những xe ô tô xuất xưởng gần đây đều sử dụng phun sơn tĩnh điện, chất lượng rất tốt, hầu như không bong sơn. Hơn nữa, sau khi vụ án xảy ra, không lập tức thu thập điều tra, thời gian đã kéo dài, hiện trường hầu như đã mất đi nguyên dạng.

Kôyamada hoài nghi sau khi Bunshi bị xe đâm chết, thi thể đã bị đưa đến một nơi nào vớt, nhưng trước mắt không có một chút đầu mối nào, không sao có thể điều tra thêm được nữa.

Cảnh sát đã đình chỉ điều tra, thoát đầu họ cũng chỉ thể theo yêu cầu của thân nhân người bị hại mà tiến hành điều tra, nên cũng chẳng có nhiệt tình lắm. Như vậy là những người nóng lòng sốt ruột chỉ có hai người là Kôyamada và Shinken. Chỉ dựa vào hai người bọn họ thì cũng chẳng làm được việc gì.

- Thưa ông Kôyamada, từ đây về sau phải làm gì ?
- Không biết ! - Kôyamada ngẩng nhìn trời, trả lời tuyệt vọng.
- Không thể nản chí được !
- Có điều, đã đến nước này rồi, từ nay về sau phải làm gì mới được ?

Đối với câu hỏi của Shinken, Kôyamada cũng không có lời nào để đáp lại.

- Dù sao tôi vẫn cảm thấy điều quan trọng nhất trước mắt là không được thối chí. Nếu chúng ta không đi tìm, thì ai còn có thể đi tìm tung tích của vợ ông nữa ? Tôi cảm thấy nàng đang cấp thiết kêu gọi chúng ta tại một địa phương xa xôi nào đó.

- Đang gọi ông đó, tôi thì không nghe thấy âm thanh như vậy - Kôyamada không hề quan tâm. Tung tích của vợ hình như không còn can hệ gì với Kôyamada nữa.

- Thưa ông Kôyamada, tôi hiểu được tâm trạng của ông, thế nhưng ông nói như vậy liệu có phải với vợ ông hay không ? Vợ ông đang kêu gọi ông đó, xin ông đừng có bịt tai không nghe.

Shinken vừa an ủi vừa động viên Kôyamada đang chán nản thất vọng. Đối với Shinken mà nói, việc Bunshi mất đi (Shinken gọi nàng là Chokubi), Shinken cũng rất đau khổ. Trên mặt tinh thần, Shinken đã chịu cú sốc nghiêm trọng, phảng phất như đã bị cắt đứt đi một bộ phận quan trọng nhất ở trong linh hồn.

Những điều này Shinken quyết không thể để cho Kôyamada phát hiện ra. Shinken không có tư cách công khai biểu lộ sự đau khổ bi ai đối với việc mất tích của Bunshi, vì vậy, cú sốc mà Shinken phải nhận càng lớn hơn Koyamada, trong lòng Shinken càng đau

khổ hơn.

Về mặt đạo đức xã hội, đây là việc trắng hoa lẳng lơ không thể để cho ai biết được. Hai bên đã có lời thề nguyện yêu thương nhau, tình cảm được xây dựng là chân chính. Trước kia Shinken vẫn chưa từng yêu người khác giới mãnh liệt như thế này, Shinken cho rằng chính Bunshi đã khiến cho mình lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là giới nữ thực sự; còn Bunshi cũng nói rằng từ Shinken, nàng đã nhìn thấy khí phách đàn ông thực sự.

Việc kết hôn với vợ, Shinken có cách nghĩ riêng của mình, hiện tại anh đã được đáp đền như nguyện, một bước lên mây, không ngừng thăng cao tới chức vụ trước mắt. Thế nhưng dùng việc kết hôn để trả giá, quả thực là quá cao. Shinken sống trong một gia đình giá lạnh như băng, không hề có chút sinh khí, quan hệ với vợ cũng chỉ là ở chung một nhà mà thôi. Một đứa con ra đời, nhưng không phải là kết tinh của tình yêu, mà là sự sinh sôi tự nhiên của loài người.

Sau khi Bunshi Chokubi bước vào đời sống của Shinken, toàn bộ tâm hồn và thể xác của nàng đều là cho Shinken yêu quý, hai người bọn họ quả thật là một đôi trời sinh ra, trái tim in trong trái tim.

Hai người như bị cuốn vào trong dòng xoáy, nhanh chóng lao vào nhau. Để bảo toàn mình, Shinken đã từng muốn hãm phanh lại. Shinken biết rõ rằng, nếu cứ tiếp tục như thế này thì cả hai người sẽ cùng bị cuốn vào trong đầm sâu có dòng chảy xiết, mà cái đầm sâu đó cách Shinken đã càng ngày càng gần.

Ngọn lửa dục khi gặp gỗ bùng cháy càng mạnh, niềm sung sướng thỏa mãn giành được càng nhiều, cảm giác vắng vẻ tẻ nhạt lúc phân ly càng khó lòng chịu đựng nổi. Không thể vĩnh viễn chung sống bên nhau, lòng tương tư lưu luyến bạn tình, không còn lòng dạ nào để làm bất cứ việc gì, khiến họ cảm thấy buồn phiền vô hạn, cảm thấy hình như sắp sửa phát điên.

Chính trong lúc này, Bunshi lại đột ngột mất tích, khả năng nàng còn sống tương đối mỏng manh. Chỉ cần còn sống, nhất định nàng sẽ liên hệ với Shinken trước.

Thế nhưng cũng không loại trừ khả năng nàng đang hôn mê bất tỉnh hoặc bị giam cầm. Shinken không thể tưởng tượng nổi, có thể có nơi nào nhốt một người phụ nữ đã bị thương trong suốt thời gian dài như vậy mà ở xung quanh không có người phát giác.

- Chokubi ơi ! Em đi đâu rồi !

Khi ở xung quanh không có một người nào, bất giác Shinken đã gọi lên như vậy không biết bao nhiêu lần. Shinken phảng phất như nghe thấy nàng cũng đang từ một địa phương xa xôi nào đó liên tục gọi tên mình. Đúng vậy, đó đích thực là âm thanh gọi Shinken.

- Shinken, mau mau lại đây cứu em !

- Cuối cùng thì em đang ở đâu ? Chokubi ơi, hãy mau mau bảo cho anh biết.

- Hãy tới cứu em !

Buổi tối vừa đặt đầu xuống gối, bên tai Shinken lại vang lên tiếng kêu cứu, âm thanh thê thảm bi ai. Tiếng cầu cứu vọng trở lại bên tai Shinken, nhưng không sao biết được từ nơi nào truyền đến, khiến cho Shinken càng thêm lo lắng bất an.

- Chokubi, cứ coi như em không còn ở trên đời này nữa, cũng xin em hãy hiển linh, báo cho anh biết nơi em đang ở. Cuối cùng thì em đang ở đâu ? Chỉ cần em báo cho anh biết, anh nhất định sẽ ôm em vào trong lòng, để cho em được ngủ ngon lành.

Shinken ghé sát vai trên gối, nhắc đi nhắc lại như vậy không biết bao nhiêu lần, cứ nói mãi, nói mãi rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

4

Ngày chủ nhật, vợ chồng em gái Shinken đến chơi, đây là người em út của Shinken, tên gọi là Sendaishi. Năm năm trước, khi Sendaishi lên núi cắm trại đã quen biết Gyoki, lúc đó Gyoki đang làm việc ở trên công trường xây dựng hồ nước ở gần đó, về sau họ đã kết hôn, hiện tại đã có một con trai lên ba tuổi, tên gọi là Shosei. Gần đây, Gyoki phải tới làm việc ở Hasei, đảm nhiệm một khâu xuất khẩu thiết bị hoàn chỉnh, công ty của họ phải giúp đỡ Hasei xây dựng một trạm phát điện bằng sức nước. Gyoki là một kỹ thuật viên, lẽ dĩ nhiên thời gian lưu lại ở đó cần phải dài một chút, cho nên, ngày hôm nay họ tới đây để tạm biệt.

- Vào được nhà trẻ thực sự không phải là chuyện dễ, em và Gyoki lần lượt xếp hàng ba ngày, khó khăn lắm mới ghi được tên.

Shinken bước vào trong căn phòng mà mọi người đều có mặt, nghe thấy Sendaishi đang nói chuyện với chị dâu.

- Em đang nói gì thế ?

Sendaishi liền quay mặt lại, nhắc lại một lượt tình hình vì muốn xin cho con vào nhà trẻ mà hai vợ chồng phải luân phiên xếp hàng từ ba ngày hôm trước để xin ghi tên. Nhà trẻ này xây dựng ở Seijo. Vì nó phụ thuộc vào Trường Đại học Seihirishi, nên hễ vào được, sau này sẽ được miễn thi lên đại học. Cho nên số người từ nội đô Tôkyô và các huyện lân cận đã tới xin cho con vào học tăng lên gấp mấy chục lần.

- Em thật là, tại sao lại để cho Gyoki đi làm cái việc đó ?

Shinken cảm thấy có chút ngạc nhiên, đã buột miệng nói ra một câu như vậy. Sendaishi lập tức cong môi lên nói:

- Vì gì có ? Có lẽ nào anh ấy lại không thể đi xếp hàng ? Đây chẳng phải là việc lớn có quan hệ tới tương lai của Shosei hay sao ?

Shinken cố ý nói ra cốt là để cho vợ mình nghe thấy:

- Nhưng mà cho đi nhà trẻ làm gì, không tốt đâu !

- Cách nghĩ của anh thật quá ngây thơ. Hiện tại, nhà trẻ đã có sự khác biệt, lúc bé lạc hậu thì suốt đời cũng khó làm nên. Trẻ con ngày nay không được nhàn nhã như anh lúc còn nhỏ đâu.

- Anh biết hiện tại cạnh tranh kịch liệt, có điều con người chỉ có thể đẩy nắp áo quan vào rồi mới kết luận được. Cho nên nói ở nhà trẻ, ở tiểu học mới là bước đầu tiên của cuộc đời, đâu có thể quyết định được thắng bại, ngày nay những người làm mẹ quá vội vã đòi hỏi thành công đối với việc giáo dục con trẻ. Tài năng của trẻ con không thể nói chắc được sẽ thể hiện ra vào lúc nào, về mặt nào, không nhất định chúng sẽ trưởng thành từ những chiếc roi quất vào mông chúng như các bậc cha mẹ hằng kỳ vọng. Phần lớn các bậc cha mẹ đều vì sĩ diện và lợi ích riêng của mình mới bắt con đi cạnh tranh, số cha mẹ này còn rất đặc ý nữa. Bắt trẻ con từ nhà trẻ, từ tiểu học đã cạnh tranh thành tích học tập, quả thật là giống như xem trò khi ở trên sàn xiếc thú.

- Thế nào là xem khi ở trên sàn xiếc thú ? Lời anh nói có phần quá đáng đấy. - Sendaishi mím chặt đôi môi, giống như lập tức sẽ bật ra tiếng khóc vậy.

- Anh à, khó khăn lắm Gyoki mới đến một lần, anh nói ra những điều này chẳng tốt chút nào. - Người vợ thấy vậy liền dàn hòa.

- Không, không, anh ấy nói rất đúng. Đối với khuynh hướng giáo dục mong con được làm vua, em cũng có điều nghi vấn. Có lẽ là do tình hình về các mặt giữa cha mẹ đều quá bình thường, cho nên mới bắt các con đi cạnh tranh, thể hiện sự hơn kém; hoặc giả vì hy vọng quá cao đối với các con, cha mẹ đã gửi gắm ở chúng những mộng tưởng mà họ không thể thực hiện được. Nói tóm lại, kiểu giáo dục bắt đầu từ thời kỳ đi nhà trẻ, quả thực đã có những điểm quá đáng.

Gyoki rất đặc ý, cùng Shinken hai người một xướng một họa.

- Sao anh lại biến đổi trở quẻ như vậy ? Chẳng phải là anh cũng đồng ý nếu không muốn để cho nó phải chịu khổ sở trong tương lai, thì hiện tại vợ chồng phải hết sức cố gắng tạo điều kiện, đưa nó tới một nhà trẻ tốt để tiếp nhận sự giáo dục tốt đó sao ? - Sendaishi lập tức chuyển sang phía chồng mình.

- Điều này, là bởi vì việc giáo dục Shosei đều do em phụ trách, cho nên anh đành phải tôn trọng theo ý kiến của em.

- Cái gì ? Em phụ trách à ? Anh đừng nói những lời thiếu trách nhiệm như vậy. Nó chính là con của chúng mình.

- Đó, đó là sự phân công mà chúng ta đã bàn bạc kỹ. - Gyoki nhìn người vợ trẻ, cười một mình.

- Cái gì ? Còn cười nữa, thật là đáng ghét...

- Em nhìn anh đang cười cảm thấy đáng ghét, đã chứng minh rằng em cũng khiến cho người ta chán ngán.

Sự cãi vã giữa hai vợ chồng đã thay đổi phương hướng lúc nào không biết.

- Xem đó, bất kể nói như thế nào, vợ chồng vẫn là thân nhất.

Trên mặt vợ Shinken để lộ ra vẻ hăm mộ, thể hiện tình cảm rất chân thật. Trong đời sống vợ chồng giữa nàng và Shinken đã thiếu hẳn vẻ thân thiết nồng nhiệt này.

Chính lúc đó, Shosei vừa chơi ở trong một phòng khách với đứa con nhỏ học tiểu học Shinken, cùng chạy vào.

- Trả cho em ! Trả cho em !

Shosei vừa kêu gào, vừa đuổi theo sau, con trai Shinken đã giành mất đồ chơi bằng vải mà Shosei đem đến.

Vợ Shinken gọi tên con trai, quở trách nói:

- Ryu Ichi, đừng trêu em.

Trong vô ý Shinken liếc mắt nhìn thấy đồ chơi bằng vải mà Ryu Ichi đang ôm, bỗng giật mình kinh ngạc. Đồ chơi đó là một con gấu vải, mà hình dạng, thớ tắc, chấi vải, màu sắc, bố trí lắp ghép... hoàn toàn không sai khác gì với con gấu vải mà Shinken đã nhặt được, chỉ có điều là con gấu vải này mới hơn mà thôi.

Thoạt đầu, Shinken còn cho rằng con trai đã lấy con gấu vải mà mình nhặt được đó ra chơi, nhưng con gấu vải đó sau khi nhờ người bạn hóa nghiệm nhóm máu xong, vẫn khóa ở trong tủ của công ty.

- Con... Con gấu vải này.. là như thế nào ?

Đột nhiên Shinken gào to lên, khiến cho hai đứa trẻ sợ giật mình. Shosei ngăn người ra, đứng lặng nhìn sắc mặt của Shinken, sau đó chạy tới lao vào lòng mẹ khóc âm lên, lầm tưởng là Shinken đang trách mắng nó.

- Không sao, không sao, đừng sợ ! Xem anh đó, đột nhiên gào to lên làm cho Shosei sợ hãi ! - Vợ Shinken trách chồng.

- Không, không phải là anh trách mắng chúng nó đâu, anh chỉ nói là con gấu vải này thật là kỳ quặc.

- Con gấu này chẳng phải là rất bình thường đó sao ?

- Em đã mua được nó ở đâu ?

- Không phải là mua, mà là được tặng.

- Người khác tặng à ? Ai tặng ?

- Vật kỷ niệm của Nhà trẻ Seihirishi. Đương nhiên chẳng phải là tặng không, tiền mua đã được tính cả vào trong khoản tiền nhập học.

- Vật kỷ niệm của nhà trẻ ? Vậy thì đứa trẻ nào khi vào cũng đều có phải không ?

- Đúng thế, đồ chơi động vật của nhà trẻ Seihirishi rất nổi tiếng, rất nhiều bà mẹ đều coi đó là vị thần bảo vệ cho cuộc đời đứa trẻ.

Cho dù những đứa trẻ không được vào nhà trẻ này cũng muốn được một con thú.

- Mỗi năm đều cho gấu chó à ?

- Căn cứ vào từng năm, có năm cho gấu, cho khỉ, cho thỏ... Năm nay cho gấu đen, gấu đen được mọi người yêu quý nhất.

- Được mọi người yêu quý nhất ? Nói như vậy là trừ năm nay ra, còn có năm nào cho gấu đen nữa không ?

- Đại để là năm nay là một vòng. Có điều, sao anh lại hứng thú đối với đồ chơi này như vậy ?

- Con gấu vải rất có ý nghĩa, dẫn tới sự hứng thú của anh. Dem đồ chơi vải này tặng cho trẻ, chỉ có riêng Nhà trẻ Seihirishi thôi chứ ?

- Em nghĩ có lẽ là như vậy. Dù sao thì ở trên phố cũng không có bán, lại là điềm lành, cho nên dù là đồ cũ cũng có người muốn có.

- Đại để mỗi năm phát ra bao nhiêu con ?

- Có bao nhiêu đứa bé vào nhà trẻ thì phát bấy nhiêu con. Mỗi năm chỉ thu nhận năm chục đứa bé, nên số đồ chơi vải này cũng chỉ phát ra đủ số đó. Có điều, quái lạ, từ trước anh chưa hề hứng thú đối với đồ chơi vải, tại sao... ?

Em gái bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với thái độ của Shinken.

Ngày hôm sau Shinken bèn tới nhà trẻ thuộc trường Đại học Seihirishi. Trường Đại học Seihirishi nằm ở một góc của thành phố Seijo, mặt bằng chiếm diện tích rất lớn, phong cảnh yên tĩnh, các loại thiết bị giáo dục rất tiện nghi, các trẻ em từ nhà trẻ lên tới đại học được tiếp nhận một hệ thống giáo dục, có thể đặt cơ sở tốt đẹp cho việc trở thành những nhân tài hữu dụng cho xã hội sau này.

Trong vườn trường là một thế giới của màu xanh, nhà trường ẩn mình trong rừng cây, xung quanh phòng ốc đều là những thảm cỏ bằng phẳng. Từng đoàn nam nữ học

sinh tùm năm tùm ba vui chơi ở trên đó, giống như những bông hoa điểm xuyết trên thảm cỏ. Quần áo ăn mặc của học sinh cũng khác với học sinh của những trường học bình thường, cảm giác mang lại cho người ta là những trẻ em ở đây đều là con em của các gia đình giàu có, cha mẹ của chúng đều có tiền, có địa vị.

Ở trong ngôi trường này, chưa hề vì học phí nâng cao hoặc vấn đề hình thái ý thức mà dẫn tới sự phản đối nhà trường. Các học sinh đều là con em của những gia đình giàu có, bất kể học phí cao bao nhiêu, họ đều không để ý tới.

Các bậc cha mẹ của những học sinh này đứng ở địa vị xã hội cao, có điều kiện tạo ra hoàn cảnh thoải mái dễ chịu cho chúng, chỉ cần chúng đi theo con đường mà cha mẹ đã sắp đặt sẵn là được.

Và như vậy, những thứ gì xa lạ, không phù hợp với ngôi trường này, lẽ dĩ nhiên không thể thâm thấu vào trong được; phong trào chống đối nhà trường phổ biến trong toàn quốc cũng phải né tránh nơi này.

Nhà trẻ được xây dựng ở một góc vườn trường rộng bao la bát ngát này.

Điều khiến cho người ta phải giật mình là nơi đây cũng có bãi đỗ xe, hơn thế, đã đỗ đây những xe ô tô cao cấp tới đón trẻ con. Với sự hấp dẫn nổi tiếng của Seihirishi, mọi người trong thành phố Tôkyô lẽ dĩ nhiên khỏi cần phải nói, ngay cả những người ở bên ngoài thành phố và các huyện lân cận cũng tìm trăm phương nghìn kế để xin cho con em vào.

Dựa vào thực lực của hai vợ chồng người em gái, cuối cùng liệu có thể đưa con vào nhà trẻ này được không ? Shinken bỗng đã quên bẵng mất mục đích tới đây của mình, cảm thấy lo lắng thay cho em gái.

Shinken tới phòng tiếp khách, gặp một người đàn ông mang hàm chức “chủ nhiệm giáo vụ”. Nhìn thấy Shinken lấy ra con gấu vải, ông ta đã tỏ vẻ hoài nghi, rồi ngay lập tức ông ta đoán chắc nhất định đây là vật kỷ niệm của Nhà trẻ Seihirishi.

- Con gấu này có vấn đề gì không ? - Vị chủ nhiệm giáo vụ nghi hoặc khó hiểu.

- Vâng, là như thế này, chủ nhân của con gấu này bị xe đâm phải, hung thủ lái xe đã chạy trốn.

- Sau khi đâm phải người rồi bỏ trốn ? Nói một cách xác thực hơn là, sau khi kẻ gây ra tai nạn, hình như đã dùng xe ô tô chuyển người bị hại tới một nơi nào đó để phi tang.

Khi nói, Shinken đã đổi người bị hại thành hung thủ, nói rằng sau khi sự cố phát sinh, bản thân mình tình cờ đi qua gần hiện trường nhặt được con gấu này, vì không có chứng cứ cụ thể gì khác, cảnh sát cũng không chịu ra tay. Vết máu dính vào con gấu này là máu của người bị hại. Shinken còn nói bản thân mình tuy chỉ là người qua đường, nhưng muốn đem con gấu này trả lại cho gia thuộc của người bị hại, nên mới tới đây để hỏi thăm thân thể của người đó.

Chủ nhiệm giáo vụ tin tưởng vào những lời Shinken vừa nói.

- Đây là vật kỷ niệm phát cho nhi đồng vào nhà trẻ năm Chiêu Hòa thứ 33 (năm 1958).

- Sao ngài lại biết được ?

- Tại đây chúng tôi thực hành toàn bộ chế độ nuôi dạy trẻ trong ba năm, mỗi năm phát cho nhi đồng mới vào nhà trẻ một loại đồ chơi động vật làm bằng vải. Có năm loại động vật là gấu, chuột, thỏ, khỉ, chó, cứ năm năm luân phiên một vòng. Gấu được luân phiên vào những năm có con số "3" và con số "8". Mũi của gấu phát vào năm Chiêu Hòa thứ 33 là màu đen, mũi của gấu phát vào năm 38 là màu trắng.

- Làm thế nào để biết được là vật kỷ niệm của năm Chiêu Hòa thứ 33 ?

- Ông nhìn vào hàu của con gấu này có ba nhúm lông trắng, điều này biểu thị năm Chiêu Hòa thứ 33 đó. Đối với mỗi loại động vật chúng tôi đều phải vắt óc suy nghĩ, dùng ký hiệu ở móng, ở răng, ở tai... để phân biệt các năm.

-Ồ, thì ra là như vậy. Ông có thể để cho tôi xem thử danh sách các nhi đồng vào nhà trẻ năm Chiêu Hòa thứ 33 được không ?

-Ừ, nhưng...

- Con gấu vải này có khả năng là di vật của người bị hại đáng thương đó, tôi muốn đem trả lại cho gia đình họ. Nếu gia đình người đó đã đề xuất lời thỉnh cầu tìm kiếm, cộng thêm sự xuất hiện của con gấu, có lẽ có thể mời cảnh sát giúp đỡ.

- Nếu như vậy thì có thể được.

Chủ nhiệm giáo vụ do dự không quyết, nghe Shinken nói vậy cũng cảm thấy có lý. Chiến thuật đem chủ nhân của con gấu vải nói thành người bị hại đã có tác dụng, nếu nghe nói vật để lại là của hung thủ, chắc chắn là đối phương sẽ nói trong sổ học sinh tốt nghiệp của Nhà trẻ Seihirishi không thể có loại người hung tàn như vậy, rồi đóng cửa không tiếp khách, cũng sẽ không thể được xem bản danh sách.

Số nhi đồng vào nhà trẻ khóa Chiêu Hòa thứ 33 có bốn mươi ba người, tuổi hiện tại của họ đều ở khoảng 19 đến 20 tuổi.

Trong số 43 người, nữ sinh chiếm 26, tổng cộng có 31 người miễn thi, vào thẳng Đại học Seihirishi.

Trước hết cả 43 người này đều là những người đáng nghi cả, nhưng cũng có thể giả thiết một người nào đó trong số 43 người này đã đem con gấu tặng cho ai. Nghe nói

những học sinh tốt nghiệp của Seihirishi phần lớn đều đem vật cát tường này coi là bùa hộ mệnh suốt đời lưu giữ ở bên thân, cho nên từ điểm này mà xét hung thủ rất có thể ở trong số chủ nhân của những con gấu vải này.

Bất luận nói như thế nào, trong biển người mê mông có thể thu nhỏ mục tiêu vào trong 43 người, điều này đã là sự tiến triển mang tính chất nhảy vọt. Shinken cảm thấy đây chính là sự chỉ dẫn nhận được từ linh hồn của Bunshi.

- Thế nhưng, công việc tiếp theo sau lại rất khó tiến hành, bởi vì không thể trực tiếp đến hỏi từng nhà xem gấu vải của họ có còn hay không được.

Shinken đã nói như vậy với Kôyamada.

- Vậy thì phải làm như thế nào mới phải ?

Trước mắt, người mà Kôyamada có thể ỷ lại chỉ có Shinken. Mặc dù đã thu nhỏ mục tiêu tới mức chỉ còn 43 người, nhưng không có cách nào làm rõ cuối cùng việc đó do ai làm.

- Trước hết phải bí mật điều tra thử xe của 43 người này, nếu xe của ai đụng phải người sinh ra sự cố thì khẳng định là xe sẽ bị hư hỏng.

- Có cần phải ủy thác cho cảnh sát không ?

- Đương nhiên chúng ta cần phải báo cho cảnh sát những điều mà chúng ta biết. Có điều là ở hiện trường không phát hiện ra bất kỳ chứng cứ gì có thể cho rằng là tai họa xe đâm phải người, để cho cảnh sát vào cuộc còn là một vấn đề lớn, xem ra vẫn còn thiếu một thứ có thể liên hệ giữa gấu vải với chiếc xe.

- Là vết máu đó.

- Điều đó khó khẳng định có phải máu do sự cố giao thông dính vào hay không, chẳng qua chỉ là suy đoán của chúng ta. Vì dấu máu có rất ít, chỉ có thể hóa nghiệm được ra nhóm máu, nhưng không thể chắc chắn đây chính là máu của Bunshi.

- Nói như vậy là không thể điều tra được ra hung thủ à ? - Nói tới đây Kôyamada lại tuyệt vọng.

- Chúng ta bám chắc vào gấu vải, vật cát tường của hung thủ cuối cùng rồi sẽ bảo hộ chúng ta. Từ sự thực con gấu bị mất ở hiện trường và mức độ dùng đã cũ như vậy mà phán đoán, có thể cho rằng hung thủ luôn luôn đem nó đi đây đi đó. Cho nên chỉ cần hỏi thăm xem thử ở xung quanh 43 người này, có thể tìm ra một người nào đó gần đây đã bị mất con gấu vải mà hắn vẫn luôn đem theo ở bên mình là được.

- Có điều muốn tìm ra một trong số 43 người này, đâu phải là chuyện dễ.

- Tôi có một vũ khí bí mật.

- Vũ khí bí mật à ?

- Quên rồi sao ? Con đường mà ông truy tìm tôi đó ?

- Morito của Xí nghiệp Tôkyô !

- Ủ...

- Anh ta có khứu giác đặc biệt độc đáo, để cho anh ta làm người đi chào hàng tôi thật sự cảm thấy có chút đáng tiếc, gọi anh ta đi có lẽ sẽ có thể điều tra ra được.

- Anh ta có chịu tiếp nhận công việc này hay không ?

- Nếu tôi ra lệnh, chắc chắn là anh ta sẽ nhận. Tôi chỉ nói với một mình ông, mong ông đừng nói ra với ai. Morito là người bí mật thu thập tình báo cho xí nghiệp. Anh ta tiến hành điều tra là thích hợp nhất.

Tựa hồ như Shinken đã có sắp đặt chu đáo.

- Kyôhây ! Kyôhây !

Kyôhây bị Côsi Rôkô liên tục gọi, đã bừng tỉnh dậy, toàn thân đều là mồ hôi.

- Cuối cùng là thế nào ? Anh mơ thấy ác mộng à ?

- Một giấc mộng rất đáng sợ !

- Gần đây anh thường gặp ác mộng lắm hả ?

- Anh thường nằm mơ thấy bị người ta đuổi bắt, hình như anh liều lĩnh chạy trốn ra khỏi một hang núi, chạy như thế nào cũng không cắt bỏ được con người truy đuổi đó.

- Anh suy nghĩ quá nhiều đấy.

- Anh cũng biết vậy, nhưng không khống chế nổi.

- Anh làm như vậy đúng là tự đào mồ chôn mình đấy. Đúng rồi, chúng ta đi du lịch nhé.

- Đi du lịch à ?

- Đúng vậy ! Đi ra nước ngoài, rời khỏi Nhật Bản, bệnh thần kinh này của anh chắc hẳn sẽ khỏi.

- Ra nước ngoài ư ?

- Ừ, không tốt hay sao ? Hai người làm một chuyến đi xa, em vẫn chưa được đi ra nước ngoài bao giờ đấy !

- Anh cũng chưa !

- Sao ? Anh thân yêu, hai chúng mình cùng đi nhé. Như vậy, sự việc đó sẽ bị lãng quên, anh cũng sẽ không bao giờ mơ thấy ác mộng nữa.

Vì chủ ý của mình, Rôkô cảm thấy vui mừng sung sướng.

- Thế nhưng liệu cha mẹ có đồng ý không ?

- Đến lúc này mà anh còn nói điều đó ư ? Chẳng phải là anh đã rời khỏi cha mẹ sống độc lập rồi sao ? Bây giờ anh đã là chủ hộ đứng đắn nghiêm túc, riêng biệt rồi mà !

- Ra nước ngoài cần phải có tiền.

- Chút ít tiền đó bắt mẹ anh bỏ ra. Quyển sách khiến cho bà bỗng chốc nổi tiếng đó, nguyên bản chẳng phải là do anh viết hay sao ? Phân chia một nửa số tiền nhuận bút là quyền lợi đương nhiên của anh.

- Điều này cũng phải, thế nhưng...

- Cái gì ? Con người anh nhu nhược không dám quyết đoán. Nếu bà ấy không chịu xuất tiền ra, anh có thể bán quách căn hộ này đi. Căn hộ này trên danh nghĩa chẳng phải đã thuộc về anh đó sao ?

- Bán căn hộ này..

Kyôhây cảm thấy giật mình đối với đề nghị bạo phổi của Rôkô.

- Đúng rồi, căn hộ này xây dựng quá xa xỉ, gần đây vật giá tăng cao giá bán nó chắc là cao hơn rất nhiều so với giá mua. Có số tiền bán căn hộ rồi, ra nước ngoài có thể ăn chơi thỏa thích.

- Có điều, nếu anh ra nước ngoài, mẹ anh có thể sẽ gặp khó khăn. Vô luận nói như thế nào, anh vẫn là “công cụ làm ăn buôn bán” quan trọng của bà ấy.

- Còn nói những điều này làm gì ? Xem ra tình cảm lưu luyến mẹ của anh còn rất mạnh. Tuy anh nói cần phải có hành động, nhưng vẫn không thể nhảy ra ngoài lòng bàn tay của mẹ anh được.

- Không có chuyện ấy đâu.

- Vậy thì lúc này không cần thiết phải suy nghĩ đến nữa, bà ấy vẫn còn em gái của anh, có thể làm “công cụ làm ăn” cho bà được, đã tới lúc phải truyền chiếc gậy tiếp sức ấy rồi, hơn nữa... - Rôkô nói tới đây, bèn bỏ lửng.

- Hơn nữa thế nào ?

- Hơn nữa, vạn nhất cảnh sát truy đuổi tới, nếu chúng ta chạy được ra nước ngoài rồi, thì sẽ hết cách bắt chúng ta.

- Em cảm thấy cảnh sát có thể truy đuổi tới đó ư ? - Trên mặt Kyôhây thể hiện ra vẻ sợ hãi.

- Chỉ có thể thôi. Anh nằm mơ thấy ác mộng, chẳng phải là hoảng sợ cảnh sát từ trong tiềm thức đó sao ?

- Cảnh sát làm sao có thể truy đuổi tới được ? Họ làm gì có đầu mối nào. - Tựa như muốn xua đuổi nỗi bất an của mình, Kyôhây cất cao giọng.

- Anh không phải gào to lên như thế, em vẫn nghe thấy được. Sự việc về con gấu anh đã quên rồi hay sao ? Từ sau sự việc đó vẫn chưa tìm thấy con gấu chứ ?

- Từ nay về sau đừng nhắc tới chuyện con gấu nữa.

- Cho nên nói vẫn cần phải tới nơi không còn cách gì truy đuổi "con gấu" nữa mới được.

6

Hành động của Morito rất nhanh chóng, sau một tuần đã điều tra được khắp lượt 43 người bị nghi ngờ.

- Đã điều tra rõ rồi sao ? - Ngay cả đến bản thân Shinken cũng cảm thấy giật mình.

- Tôi muốn trình báo tình hình mà tôi đã điều tra rõ hiện tại. - Morito mỉm cười, tự tin nói.

- Nói như vậy là đã có chút đầu mối rồi sao ?

- Vâng, cứ coi là như vậy.

- Đừng vòng vo nữa, hãy nói mau.

- Vì để điều tra sự việc này, gần đây tôi không làm được một chút công việc nào của công ty cả, thời gian đều dồn cả vào việc này.

- Điều đó tôi đã biết, tôi sẽ sắp xếp, anh không cần phải lo lắng.

- Trước hết, tôi không điều tra số nữ sinh, mà chỉ bắt đầu điều tra số nam sinh thôi. Đâm chết người, vác lên xe, đem đi vất, hành vi này nếu là nữ sinh làm thế thì quả là quá tàn nhẫn.

- Không được có thiên kiến như vậy.

- Tôi biết, nên trước hết điều tra hết một lượt số nam sinh, sau đó sẽ điều tra tới nữ sinh.

- Vậy thì, trong số nam sinh có tên nào khả nghi không ?

- Bọn chúng đều là những học sinh thuộc loại ưu tú, nhìn dáng vẻ rất thành thực, nhưng trong số đó có một người, gần đây đã đột ngột bỏ đi nước ngoài.

- Đi nước ngoài à ?

- Ngày nay đi du lịch ra nước ngoài tuy không phải là chuyện lạ, nhưng đột ngột đi nước ngoài không có mục đích gì thì cũng có chút khó hiểu.

- Cuối cùng là ai ? Thằng cha đó đi đâu ?

- Chớ vội, để tôi nói dần dần. Người đi du lịch ra nước ngoài đó tên là Gun Kyôhây, 19 tuổi, là học sinh của trường Đại học Seihirishi. Tên này mang theo một cô gái ra đi trước đây một tuần. Nhà trường chưa cho nghỉ nhưng bản thân hắn là một công tử bê tha buông thả của một gia đình giàu có, nhà trường cho nghỉ hay không cho nghỉ chẳng quan trọng gì đối với hắn.

- Gun Kyôhây à ? Chính là con trai của Gun Yôhây và Hachisugi Kyôko có phải không ?

Shinken vừa nghĩ tới tình hình gia đình của người bị tình nghi được xếp đầu bảng này, Morito liền nói tiếp:

- Đúng vậy, hắn là đứa con trai mà Hachisugi Kyôko rất tự hào. Thằng này đúng là một diễn viên xuất sắc, khi ở bên cạnh mẹ là hình tượng của một người con trai mô phạm, nhưng hễ bước xuống hậu đài là lộ rõ nguyên hình. Hắn không then là một diễn viên diễn hình cho sự phóng đảng, bắt mẹ phải mua riêng cho hắn một căn hộ, tại đó hắn tha hồ chơi bời bừa bãi. Bây giờ hắn lại đem theo một cô gái thối tha bán thú cùng đi nước ngoài.

- Hắn có xe ô tô không ?

- Hắn từng lái chiếc xe ô tô nhãn hiệu GT6-2, nghe nói trước đó một thời gian hắn còn gia nhập một tổ chức của nhóm đua xe có tên gọi là “Tay lái cuồng nhiệt”.

- Bây giờ vẫn là thành viên của tổ chức này chứ ?

- Nghe nói hắn đã rút ra khỏi sau khi bị mẹ hắn phê bình. Gần đây thằng cha này đột nhiên không muốn lái xe nữa, vội vội vàng vàng chạy sang nước Mỹ, vé máy bay tạm thời chỉ mua tới Niu Yoóc. Sao ? Có đáng nghi ngờ không ?

Morito giống như một con chó săn đem vật săn mà mình bắt được hiến dâng lên chủ nhân, mắt nhìn chòng chọc vào Shinken nghe ngóng thăm dò.

- Còn con gấu vải thì sao ? Gần đây có còn mang theo ở bên mình hắn không ?

- Cái này thì, thưa Bộ trưởng, Gun Kyôhây đã là người gần hai mươi tuổi, nghe nói vẫn luôn luôn coi con gấu được tặng ở nhà trẻ là lá bùa hộ mệnh, bao giờ cũng mang theo bên mình. Do đó, hắn đã bị bạn bè đặt cho cái biệt hiệu là “Kyôhây gấu”.

- Kyôhây gấu... vậy thì con gấu vải đó có còn ở bên hắn nữa không ?

- Không rõ, bởi vì hắn đã đi Mỹ rồi. Có lẽ hắn đã mang ra nước ngoài. Không tới nước ngoài truy tìm thì không thể chứng thực được.

Nếu hiện tại Kyôhây vẫn còn mang theo con gấu vải đó, thì có thể xóa bỏ nghi ngờ được.

- Chiếc xe ô tô đó của Gun Kyôhây không đưa tới xưởng sửa chữa chứ ?

- Không.

- Để ở đâu ?

- Nếu không để ở bãi xe của ngôi nhà chung cư, thì để ở kho xe nhà hắn.

- Có thể điều tra thử chiếc xe đó có dấu vết đâm phải người được không ?

- Nếu đâm phải người thì không thể cứ dằng hoàng để ở bãi đỗ xe của nhà chung cư được. Nếu để ở trong kho xe của gia đình, việc điều tra sẽ có chút khó khăn, bởi vì bên cạnh Gun Kyôhây luôn luôn có bảo vệ.

- Không thể nghĩ được biện pháp nào ư ?

- Bộ trưởng đã sai bảo tôi đâu dám không tuân theo mệnh lệnh !

- Kính nhờ anh đấy. Trước mắt trọng điểm điều tra là Gun Kyôhây, còn những người khác cứ để đó, đợi sau khi điều tra rõ Kyôhây sẽ bàn tới.

LẦN RA MANH MỐI

1

Uynxon Hôoát lao vào xe ô tô, được một khoản tiền bảo hiểm và một khoản tiền bồi thường, rồi dùng số tiền này để cho con trai là Giônì tới Nhật Bản. Trong lòng Ken Sutan đã khẳng định được điều phán đoán này của mình, nhất định Uynxon có một lý do bức thiết nào đó cần phải đưa con trai tới Nhật Bản.

Vì sao lại như vậy ?

Đối với điều này, Ken bỗng dưng thấy hứng thú. Tại sao Ken lại như thế ? Thoạt đầu, do mệnh lệnh bắt buộc của cấp trên, Ken mới miễn cưỡng bắt đầu điều tra.

- Nhật Bản à...

Tâm mắt của Ken bỗng nhiên mở rộng. Đối với Ken, Nhật Bản đâu phải là quốc gia không có quan hệ gì với mình. Không, không chỉ có quan hệ, hơn nữa nơi đó vẫn còn lưu lại dấu chân làm điều xằng bậy trong tuổi thanh xuân của Ken. Nếu có tiền, Ken cũng muốn trở lại thăm nơi cũ. Trong ký ức của Ken, Nhật Bản vẫn là một mbà tang hoang tàn đổ nát sau chiến tranh, nhưng Ken cảm thấy ở đất nước đó, vẫn giữ được tình cảm yêu đương trong lòng người mà không thể nhìn thấy ở nước Mỹ hiện tại.

Nhật Bản hiện tại so sánh với thời đó có gì khác ? Ken còn chưa được tận mắt nhìn thấy. Nhật Bản mà Ken đã từng dừng lại mấy năm sau chiến tranh, ngày nay đã bước lên cảnh phồn vinh giàu mạnh. Người Nhật Bản có tinh thần cần cù phấn đấu và sức quật cường dân tộc có thể gọi là quốc tính, khiến cho đất nước đó có thể trong một thời gian rất ngắn, từ trong mảnh đất đổ nát hoang tàn sau chiến bại có thể nhanh chóng quật khởi, khiến cho toàn thế giới phải bàng hoàng kinh ngạc.

Sự lớn mạnh và đáng sợ của người Nhật Bản, chính ở chỗ Nhật Bản là một quốc gia dân tộc đơn nhất, chỉ có một dân tộc Taiwa, cho nên người người đều có “ý thức như người chủ gia đình” và có tinh thần dân tộc chủ nghĩa. Chỉ cần là người Nhật Bản, nói chung xuất thân đều rất trong sạch. Nói tóm lại, trong bè bạn của người Nhật Bản không tồn tại “giống hoang dại từ đâu tới”. Còn Mỹ thì không như vậy, Mỹ là một quốc gia nhiều dân tộc, nhiều chủng tộc, có người gọi là “quốc gia tạp chủng”, người ở các nơi trên thế giới đều có, đa số người đều không cùng huyết thống.

Ở trong một quốc gia như vậy, giữa con người và con người rất dễ dàng sản sinh ra cảm giác không tin tưởng, con người tin vật chất hơn tin con người. Nước Mỹ là một quốc gia phát đạt nhất về các loại máy bán hàng tự động ở trên thế giới, từ việc mua thức

ăn thức uống, tạp chí, vé xe... đến các nhu yếu phẩm trong đời sống, đều sử dụng máy bán hàng tự động cả.

Vì máy bán hàng tự động giản đơn, tiện lợi, độ tin cậy cao, vô luận ở đâu cũng đều có thể mua được những đồ dùng như nhau, cho nên mọi người dùng rất dễ dàng thoải mái. Đây chính là một loại cơ giới luận cực đoan, loài người chỉ tín nhiệm vật chất.

Trước khi máy bán hàng tự động tiết kiệm nhân lực, tiết kiệm tiêu phí ra đời, đồng tiền đã trở thành vật thể môi giới liên kết loài người lại với nhau. Khi đó còn chưa có máy bán hàng tự động, thế nhưng ở những nơi đông người, tiêu tiền nhiều như nhà ga xe lửa, sân bóng, rạp hát, ngân hàng, khách sạn, bãi đỗ ô tô, nhà khách... con người đã không cần dùng tiền để tiến hành giao dịch trực tiếp với nhau, thoát đầu cũng có nơi chỉ dùng tay ra hiệu là có thể giao dịch được.

Nước Mỹ vốn dĩ không phải là một quốc gia được kết thành bởi một dân tộc đơn nhất sinh ra và lớn lên ở quê nhà, những người tới nơi đây đại đa số đều là để tìm kiếm cơ hội thành công, hoặc không có cách gì sống nổi ở nước mình, cho nên giữa con người đã có sự cạnh tranh kịch liệt, ở nước Mỹ, đồng thời với sự ra đời của quốc gia này đã áp ủ chuẩn bị cơ sở vật chất chi phối tinh thần.

Thế nhưng Nhật Bản thì không như vậy. Những con người ở trên đất nước này đều sinh ra và lớn lên ở quê hương, do đó vô luận là vật chất tràn ngập như thế nào đều không thể chi phối con người được.

Ken nghĩ tới Nhật Bản mà mình đã từng ở qua, vì quan hệ nghề nghiệp, anh thực sự cảm thấy sự sa đọa trên mặt tinh thần của Niu Yoóc.

Quốc gia nào cũng đều có kẻ phạm tội, Nhật Bản có, Liên Xô, Trung Quốc với thể chế kinh tế khác nhau, cũng có.

Thế nhưng tính chất phạm tội của nước Mỹ thì khác hẳn. Chỉ nói tới những vụ án giết người mang tính độc ác nhất, trong số tội phạm, ở Niu Yoóc thường phát sinh ra một số vụ án đổ máu xuất quỷ nhập thần, chẳng hề có động cơ gì. Sau khi chặn đường cướp của lại giết người, kẻ cướp lập tức trở thành tội phạm giết người, sau khi cưỡng hiếp phụ nữ, lại tàn nhẫn giết hại phụ nữ đó, hơn nữa lại còn gây tai họa đến những người đi đường bất ngờ đi qua.

Nghe nói, khi đi bộ Niu Yoóc cần phải hết sức cố gắng đi sát bên cạnh đường, nếu đi sát cạnh nhà thì sẽ có khả năng bị kéo vào trong ngõ hẻm, lột mất hết quần áo.

Chính mấy hôm trước tại công viên Trung Tâm có một lưu học sinh Nhật Bản bị một bọn lưu manh vây quanh tay đánh chân đá. Lưu học sinh đó liều mình hướng về những người ở gần kêu cứu, nhưng mọi người qua đường vẫn mãi miết đi, tựa như không nghe thấy, cuối cùng may mắn được viên cảnh sát tuần tra đi qua cứu thoát. Vừa tới nhập học, anh ta liền hốt hoảng bỏ học, trở về Nhật Bản.

Hoàn toàn không quan tâm tới việc sống hay chết của những người không liên quan

tới mình, chỉ cần cuộc sống của mình được yên ổn, có bảo đảm là được, cho nên, dù những sự việc chỉ hơi có chút uy hiếp là họ đều hết sức né tránh. Chiến đấu cho chính nghĩa chỉ là công việc sau khi sự an toàn của bản thân được bảo đảm.

Điều khiến cho người ta kinh ngạc là, nếp suy nghĩ “người hiểu đạo lý phải biết giữ mình, không dính vào việc nguy hiểm đến bản thân” cũng đã thấm thấu vào trong giới cảnh sát. Chỉ lúc trực ban họ mới phụ trách việc bảo đảm quyền lợi và tự do cho con người, bảo đảm an toàn và trật tự công cộng, còn sau khi hết giờ làm việc họ đã trở thành một người bình thường.

Có khi, cho dù trước mắt có người sa vào trạng thái nguy nan, nếu cứu người này có khả năng uy hiếp tới sự an toàn của bản thân thì họ sẽ phớt lờ, nhìn mà không thấy.

Ken cũng quyết không ngoại lệ. Nếu đã phát sinh ra vụ án giết người, Ken có thể vì bản thân nghề nghiệp mà đuổi bắt. Thế nhưng hễ được giải thoát ra từ trong công việc căng thẳng, thời gian kéo dài, bước trên con đường trở về nhà, cho dù có gặp những sự việc kiểu như dân thành phố bị bọn lưu manh quấy rầy, Ken cũng chỉ làm như không nhìn thấy.

Cảnh sát cũng là con người, ngoài thời gian làm việc ra cũng có quyền lợi được nghỉ ngơi. Tuy đối với loại ý thức này Ken không có ác cảm gì, thế nhưng trong lòng cũng cảm thấy không phải là điều thú vị.

- Vô hình chung ta cũng đã trúng phải độc tố của Niu Yoóc rồi.

Và như vậy, trong ký ức xa xôi mơ hồ không rõ ràng của Ken, Nhật Bản là một “Vương quốc an cư của nhân loại”. Uynxon Hôát đã không tiếc tính mạng của mình để cho con trai đi Nhật Bản, cuối cùng là vì cái gì ?

Ken lần nữa tới ngôi nhà chung cư mà cha con Hôát ở. Tình hình ở đây không hề có sự biến đổi gì, vẫn là giấy vụn bay khắp nơi, mùi hôi thối xông đầy trời, chỗ nào cũng nhìn thấy những con quỷ rượu.

Điều khiến cho Ken giật mình kinh sợ là những thứ nhìn thấy trong lần này và lần trước hoàn toàn giống như nhau, vẫn là mảnh đất này, vẫn là những con người này. Uynxon Hôát cũng đã từng là một thành viên trong số họ.

Trên con đường ở gần ngôi nhà chung cư mà người cha Hôát từng sống qua, có mấy người đàn ông ủ rũ đứng ở đó, trên những khuôn mặt đỏ rực vì uống quá nhiều rượu có chút ẩm ướt, bóng sáng, thì ra họ đang khóc.

- Đã xảy ra sự gì vậy ? - Ken bước lại hỏi một người.

- Thừa ngài cảnh sát, ngài nhìn đây, thật là đáng thương !

Người đó dùng tay chỉ một gã đàn ông lang thang, gục mặt trên đầu gối, trước mặt hắn bày la liệt mấy chai rượu ưýchky rỗng, bên trong vẫn còn rượu. Ken lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, trước đây Ken cũng đã từng gặp qua tình hình tương tự như vậy.

- Phát hiện ra khi nào ?

- Sáng sớm hôm nay tới đây toàn thân Sandi đã lạnh cóng. Sandi đã đi trước chúng tôi một bước. Sandi, sao mà lại đi như thế này ? - Người đàn ông vừa nói, nước mắt tràn đầy mặt.

- Đã thông báo vào thành phố chưa ?

- Rồi, xe lượm xác sắp tới !

Đây là một nghi thức cáo biệt vô cùng thê lương. Một người đàn ông lang thang uống rượu, trúng gió, rồi chết ở đầu phố, anh ta chịu đựng hết mọi trắc trở giày vò ở trên đường đời, ở trong một xóm xinh tập hợp những người lang thang, những kẻ thất nghiệp, dùng rượu hủy diệt mình.

Mọi hy vọng đều bị phá diệt, ngoài rượu ra, mọi dục vọng khác cũng đều hết sạch sành sanh, tức thì liền đem thân thể như một cục thịt biết đi, đắm chìm trong rượu với số tiền ăn xin được mua về, qua ngày dài mù mịt, cho tới khi cái chết thực sự kéo đến.

Người chết này chí ít cũng không cô đơn, bởi vì đã có một số bạn rượu tập hợp ở xung quanh di thể của anh ta, dùng những chai rượu ưýchky thay thế linh bài để cử hành nghi thức vĩnh biệt.

- Sandi ơi, chẳng phải là mày còn muốn trở về quê hương một lần trước khi chết đó sao ?

- Quê hương của anh ta ở đâu ?

- Nghe nói là ở trên một hòn đảo có tên là Sandinia ở Italya. Tôi không biết đảo đó ở đâu cả.

Vì anh ta từ hòn đảo Sandinia, cho nên mọi người đều gọi anh ta là Sandi, ai ai cũng đều chỉ gọi biệt hiệu của anh ta, e rằng ngay cả bản thân anh ta cũng đã quên mất chính mình có tên gọi là gì.

Những người tới dự “tang lễ” ở đây đều có những biệt hiệu tương tự, trong số đó cũng có người ngay cả đến quê hương mình ở đâu cũng chẳng biết, số người này được gọi là Natôlét (không có họ gốc) và La tô (con chuột)...

Trong lòng những người đưa đi chôn cất đều biết rõ, bản thân mình sớm muộn rồi cũng trở về như vậy. Họ vừa vĩnh biệt bạn bè, vừa mong muốn mình không thể là người chết sau cùng, nhưng lại cầu nguyện lúc rời xa cõi đời có người tới đưa tang mình.

Chẳng bao lâu, xe nhặt xác của thành phố đã tới. Ở Niu Yoóc, cứ sáng sớm mỗi ngày đều có mấy người chết như vậy. Có người chết ở ven đường, trong tàu điện ngầm, trên ghế trong công viên hoặc trong nhà xí công cộng, có người lạng lã xa nhân thế ở trong buồng điện thoại công cộng. Nhiệm vụ của xe lượm xác chính là đi khắp nơi để thu nhặt những thi thể này.

Xe lượm xác vừa đi khỏi, họ lại lần lượt trở về vị trí của mình, tiếp tục đắm chìm trong Uýchky.

- Thừa ngài cảnh sát, uống một cốc nhé ?

Một người nói với Ken rồi dâng chai rượu, số người này toàn thân sặc sụa mùi hôi thối, giống như khí mêtan từ dưới đất Niu Yoóc bốc lên. Ngoài việc uống rượu ra, họ không có bất kỳ ước muốn nào khác, cho nên cũng chẳng có uy hiếp gì đối với người khác.

Ken đẩy tay người đó ra, bước lên bậc thềm trước cửa nhà chung cư. Mariô vẫn mở tivi với âm lượng cực kỳ lớn.

Mariô nhún vai về khuếch khoác đối với việc bước vào của Ken, ý nghĩa của động tác đó hình như muốn nói: Sao ? Ông lại tới đây à ?

- Theo lời dặn của ông, tôi vẫn chưa cho thuê căn phòng này.

- Ô, bản thiêu như thế, chẳng có người nào muốn đến ở đâu.

- Đừng có pha trò nữa, hiện tại rất khó tìm được loại nhà trọ tốt như thế này. Số người đến thuê mỗi ngày đông tới mức phải xếp hàng, nhưng tôi sợ cảnh sát biết, cảnh sát đã bằng lòng cho tôi tiền thuê căn phòng đó rồi.

- Đừng thôi phòng nữa, căn phòng này chủ nhân đã rũ bỏ từ lâu rồi, bởi vì phí sửa

chứa cái ổ lợn này còn đắt hơn tiền thuê phòng rất nhiều.

- Đừng nói những điều này nữa, hôm nay lại đến làm gì ? Tôi cũng chẳng làm điều gì để cho cảnh sát phải tìm đến cửa. - Giọng nói của Mariô có chút dịu hơn.

- Trước hết, xin hãy tắt tivi đi đã.

Mariô nặng nề di động tấm thân béo ục ịch của bà đến tắt tivi, sau đó tỏ ý Ken có thể nói.

- Vẫn là sự việc của cha con Hôoát, họ có tấm ảnh nào không ?

- Ảnh à ?

- Đúng, đặc biệt là tôi muốn xem tấm ảnh của ông già đó.

- Loại người đó không thể có ảnh được.

- Chẳng phải là ông ta đã cư trú nhiều năm ở đây hay sao ? Cũng phải có lần chụp ảnh chứ !

- Ông ta không có sự thích thú của loại người có tiền. Còn ảnh của ông ta chẳng phải là đã có ở trong Cục Cảnh sát đó sao ? Ví dụ như trên danh sách những người lái xe, những người bị phạt... chẳng hạn.

- Ông ta không bị phạt, giấy chứng nhận lái xe hết hạn cũng không tới đổi giấy mới, đã không còn giá trị nữa.

- Vậy thì ở chỗ của tôi đây càng không thể có được.

- Đồ đạc ở trong phòng ông ta vẫn chưa động đến chứ ?

- Vẫn chưa động gì đến. Máy thứ đồ đạc đó đến kẻ trộm cũng chẳng thèm.

- Tôi muốn lại vào kiểm tra một lượt.

- Những thứ đồ đạc rách nát ấy gọi cảnh sát chuyển hết đi.

Ken chẳng thèm nhìn bà Mariô, liền bước vào trong căn phòng của cha con Hôoát. Trên nền nhà khắp nơi là bụi bặm, còn có dấu chân, điều này chứng tỏ rằng từ sau khi Ken tới đây không có người đến. Máy thứ đồ đạc rách nát kia cũng không có người động đến, vẫn y nguyên như lần trước.

Ken lại kiểm tra kỹ càng một lượt, vẫn không có thu hoạch gì mới. Ở trong căn phòng nhỏ này, ngoài vài thứ đồ đạc không đáng tiền ra, cũng chẳng có thứ gì đáng kiểm tra lại.

Uynxon đã từng phục vụ trong quân đội, nếu bắt đầu từ phương diện này có thể sẽ tìm được một tấm ảnh, nhưng muốn làm điều này phải được sự đồng ý của chính quyền cấp trên.

Ken chỉ dựa vào hứng thú cá nhân đến điều tra, anh không muốn lại tới chỗ cảnh sát trưởng Ôpuraen đề xuất yêu cầu nữa, sợ gây thêm phiền phức cho ông.

Bây giờ có nên bãi bỏ việc điều tra này đi không ?

Ken cảm thấy “điều tra dựa vào hứng thú” rất bị hạn chế. Lúc này ở bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, sau đó đã xuất hiện khuôn mặt Mariô ở trước cửa.

- Tôi lập tức sẽ đi ngay đây ! - Ken cho rằng bà ta tới để đuổi mình đi.

- Tôi vừa nghĩ ra, có một người có lẽ có ảnh của chú Uynxon đó.

- Thật vậy à ?

- Đích thực có hay không thì tôi không được rõ.

- Ai vậy ?

- Đừng có giương ra bộ mặt dọa người như thế. Chính vì muốn bảo cho anh biết tôi mới tới đây, đó là một người Nhật Bản.

- Người Nhật Bản ư ?

- Có một người Nhật Bản sống ở đây, tính tình rất kỳ quặc, chuyên chụp ảnh ở khu vực Halem. Chưa biết chừng chú Uynxon cũng đã làm mẫu cho bà ta rồi đó.

- Bà ta ? Nói như vậy thì là đàn bà à ?

- Đúng thế, bà ta đã sống ở đây hơn hai năm rồi.

- Hiện tại bà ta đang ở đâu ?

- Số nhà 222 phố 136 khu phía Tây, chính là ở trong ngôi nhà chung cư ở gần bệnh viện Halem. Bà ta ở vùng này rất có danh tiếng, ông cứ hỏi thăm là tìm thấy ngay.

Ken không kịp cảm ơn, bèn chạy ra khỏi căn phòng. Ken vẫn không biết có một người phụ nữ Nhật Bản làm thợ ảnh chuyên môn chụp ảnh cho những người ở khu Halem. Khu Halem là một nơi tốt đẹp để cho các du khách chụp ảnh, khi xe du lịch đi qua chỗ này, rất nhiều ống kính của máy chụp ảnh ở trong cửa sổ xe đều hướng về chỗ này bấm máy. Vì ở nơi đây khắp mọi chỗ đều có nhắc nhở nguy hiểm, những người thực sự dám bước vào bên trong để chụp ảnh chỉ lác đác có vài người.

Nhiều nhất chẳng qua chỉ là xách máy ảnh đến đầu phố chính quanh đi quẩn lại, đi tới trước sau số 125 đã đủ giật mình kinh sợ. Thế mà người đàn bà này dám sống lâu dài ở đây, chuyên môn theo đuổi việc chụp ảnh của khu Halem, cuối cùng đã có người thợ

chụp ảnh là đàn bà như vậy, ngay cả đến Ken, người thông thạo tình hình bản địa nhất cũng là lần đầu tiên được nghe thấy.

Chỗ ở của người đàn bà Nhật Bản mà Mariô nói đó là nơi giáp ranh giữa khu Halem và phía Đông Halem. Ken vừa hỏi thăm một người đàn ông lang thang ở ven đường, lập tức đã được biết.

Ngôi nhà chung cư đó cũng cũ nát bẩn thỉu như ngôi nhà chung cư của Mariô, đều sắp bị dỡ bỏ. Đây là một ngôi nhà xây dựng bốn tầng bằng gạch hồng, trên tường có biểu ngữ phản đối chiến tranh dùng sơn phun lên trên, còn có những lời lẽ nhảm nhí xằng bậy, bôi viết tùm lum.

Bên cạnh bậc thềm trước cửa có một thùng đựng rác bằng nhựa, đổ lẫn kênh dưới đất, đàn chó hoang đang bới loạn xạ. Bên cạnh còn có một ông cụ già uống rượu say đang ngồi uể oải phơi mình dưới ánh nắng.

Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ quặc là không hề có bóng dáng trẻ em mà ở khu Halem bất kỳ chỗ nào cũng có thể nhìn thấy. Đã trên dưới 2 giờ chiều rồi mà không nhìn thấy một đứa trẻ trên đầu mọc đầy mụn nhọt chạy qua chạy lại, nơi đây vắng lặng âm u đáng sợ.

Ken lập tức tìm được đến căn phòng của người Nhật Bản đó, ở trên tầng hai, vì ở trên cửa có treo một tấm biển viết rõ họ tên bằng chữ La Mã. Trong phòng hình như có tiếng động đi lại, vừa may có người ở nhà. Vừa gõ cửa, bên trong đã có người hỏi:

- Ai đó ?

Một người nước ngoài, hơn thế lại là người đàn bà sống độc thân, vẫn có thể trú ở khu Halem quả thật là rất gan dạ, nhưng hình như tính cách giác cũng rất cao. Ken báo rõ tên họ và chức danh của mình, nói có chút việc cần hỏi thăm.

Nghe nói là cảnh sát, cửa lập tức được mở ngay, từ trong nhà bước ra một người đàn bà Nhật Bản dáng người không cao, thân hình mảnh khảnh. Vì bà ta trú ở khu Halem, cho nên trong tưởng tượng của Ken có khả năng sẽ là một người đàn bà rất lợi hại giống như con quỷ dạ xoa cái. Thế nhưng người bước ra lại là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, nét mặt, dáng người cân đối, gần hai mươi tuổi, khiến cho Ken hết sức bất ngờ.

- Cô là Santo Yukifu phải không ? - Ken đối chiếu tên họ trên biển treo ở cửa hỏi.

- Không, tôi tên là Santo Setsushi.

Ken nhăn nhó cười, Ken đã phát âm lầm lẫn với tên của nhà văn nổi tiếng Nhật Bản.

- Tôi là Ken Sutan. Có điều, cô không được vì vừa nghe nói là cảnh sát mà đã vội vàng tùy tiện mở cửa cho người vừa tới. Ở Niu Yoóc có rất nhiều cảnh sát giả, cho dù là cảnh sát thật, có khi cũng không thể tin tưởng được. - Ken vội vã khuyên bảo chân thành đối với cô gái mới gặp mặt lần đầu này.

-Ồ, đâu có sự việc đó được. Tôi ở khu Halem chưa hề ý thức được sẽ có nguy hiểm. Nhìn từ vẻ ngoài tuy có chút đáng sợ, nhưng ở đây có thể nói hầu hết đều là người tốt. Tôi không hiểu tại sao khu Halem có thể khiến cho người ta sợ hãi, tôi chỉ cảm thấy rời khỏi khu Halem đi ra ngoài mới là đáng sợ !

- Đó là vì cô không biết được điều đáng sợ thật sự của khu Halem. Không, cũng có thể nói cô không biết được cái đáng sợ của Niu Yoóc. May mà cô rất được hoan nghênh, cô còn chưa được tiếp xúc với những thứ đáng sợ đó.

- Thế nhưng tôi tin tưởng vào những người ở khu Halem, tin tưởng Niu Yoóc và nước Mỹ.

- Là một người Mỹ, tôi bày tỏ lòng cảm ơn đối với cô. Hôm nay tôi đột ngột tới thăm cô, là bởi vì nghe nói có khả năng là cô đã chụp qua ảnh cho một ông già có tên là Uynxon Hôoát.

- Uynxon à ?

- Một người da đen trú ở ngôi nhà công cộng phố số 123 khu Tây. Dạo tháng sáu đã bị chết vì sự cố giao thông, ông lão cùng ở với con trai là Giônì.

- Các cư dân ở khu Halem tôi đã chụp ảnh cho rất nhiều người, ông lão có đặc trưng gì không ?

- Chính vì tôi muốn biết đặc trưng của ông lão, nên mới tới đây.

- Ông lão khoảng bao nhiêu tuổi ?

- Sáu mươi một tuổi, thích uống rượu, khi còn trẻ đã từng đi lính, từng qua Nhật Bản.

- Đã từng đến Nhật Bản, ở phố 123 ?Ồ đó là “Ông chú Nhật Bản”.

- Sao lại gọi “Ông chú Nhật Bản” ?

- Đó là điều bí mật về Nhật Bản, ông ta luôn luôn tưởng nhớ tới thời gian ở Nhật Bản, cho nên được gọi là “Ông chú Nhật Bản”. Nếu là “Ông chú Nhật Bản” đó, thì tôi đã chụp được rất nhiều ảnh, ông có muốn xem không ?

- Rất muốn xem.

- Xin mời vào !

Họ vẫn đứng ở ngoài cửa nói chuyện. Tuy đều là công trình xây dựng có kết cấu giống nhau ở khu Halem, nhưng cách bố trí và không khí trong phòng hoàn toàn khác hẳn với căn phòng của Mariô và Hôoát, đích thực là căn phòng của một cô gái trẻ, vừa xinh đẹp lại vừa thoải mái dễ chịu.

Ken theo cô gái bước vào trong phòng ngủ kiêm phòng tiếp khách đó, bên trong có

bàn ăn, giường, tủ áo, tivi, bàn trang điểm, giá để sách... vị trí xếp đặt đồ đạc rất ngay ngắn chỉnh tề, trên giá sách còn có thể nhìn thấy sách Nhật văn. Trong phòng rất trật tự ngăn nắp, đã phản ánh tập quán sinh hoạt của chủ nhân. Trên cửa sổ treo chiếc rèm in hoa màu hồng nhạt, khiến cho không khí trong phòng tỏ ra ấm cúng, tao nhã. Xem đó, đủ biết thời gian cô gái trú ở đây đã tương đối dài. Căn phòng này còn dùng bức rèm vải để ngăn cách ra một khoảng đất nhỏ, đặt ở phía sau hình như là các dụng cụ để chụp ảnh và làm ảnh, phòng tối có khả năng là đặt ở sau tường ngăn.

Một lát sau, Setsushi từ trong phòng có tường ngăn bước ra, trong tay cầm mấy tấm ảnh.

- Ồ, sao ông không ngồi ? - Cô gái nhìn thấy Ken vẫn đứng chờ ở đó, ngạc nhiên hỏi.

Setsushi mời Ken ngồi xuống sa lông, sau đó đưa cho Ken mấy tấm ảnh cỡ sáu tấc Anh, nói:

- Cố gắng hết sức mới tìm được mấy tấm ảnh có vẻ đặc trưng, đây chính là “Ông chú Nhật Bản”.

Đôi môi của ông già người da đen trên tấm ảnh rất dày, những nếp nhăn hằn sâu trên mặt giống như những vết dao khắc, một đôi mắt không chút biểu lộ tình cảm lún sâu trên mặt già nua mất hết tính đàn hồi, lấp lánh chút ánh sáng yếu ớt. Uống rượu quá độ đã khiến cho ông lão nhìn có vẻ già yếu hơn tuổi thực tế. Từ một vài góc độ, Setsushi đã chụp cho ông lão mấy kiểu ảnh đặc tả.

- Đây chính là Uynxon Hôoát à ?

- Tên thì tôi không biết nhưng nếu nói là người da đen ở phố 123 đã từng qua Nhật Bản thì chỉ có “Ông chú Nhật Bản” này thôi.

Ken vẫn chăm chú nhìn vào tấm ảnh.

- Ông có quen ông lão này không ? - Đối với ánh mắt nhìn đầy vẻ kích động không bình thường của Ken, Setsushi tựa hồ như không thể lý giải được, hỏi.

- Không ! - Ken vội vàng phủ nhận - Tấm ảnh này có thể cho tôi mượn để dùng có được không ?

- Không có trở ngại gì. Ở đây tôi vẫn còn phim.

- Vậy thì cảm ơn cô nhiều. Ngoài ra, tốt nhất là cô hãy bố trí căn phòng này đơn giản hơn nữa.

- Vì sao ?

- Quá kiêu diễm đó !

- Anh nói có chút gây sự chú ý chẳng ?

- Không, tôi hoàn toàn không có ý đó. Xin cô đừng quên đây là khu Halem.

- Cảm ơn lời khuyên bảo chân thành của anh. Có điều, tôi vẫn cứ thích kiểu dáng hiện tại, cho đến nay vẫn chưa hề phát sinh ra sự việc gì .

- Hơn nữa, nếu có người nào tự xưng là cảnh sát, cũng đừng có để cho người đó bước vào trong phòng. Có điều, tôi là trường hợp ngoại lệ.

Ken cười tạm biệt, rời khỏi căn phòng của Setsushi.

Ken nhìn tấm ảnh Uynxon Hôoát mượn được từ chỗ Setsushi về, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Từ trong sự việc này anh đã nhận được một sự gợi ý, trong đầu óc Ken đã xuất hiện điều nghi vấn mới.

Đây là một vấn đề cho đến nay vẫn chưa hề có ai nghĩ tới. Để chứng minh, Ken lại đến sở đăng ký trung tâm thành phố để điều tra hộ khẩu của Têlêsa Rốt, người vợ của Uynxon. Ông bà nội của Têlêsa là người da đen từ phương Nam đến vào đầu thế kỷ 19, từ năm 1943 bắt đầu tới ở khu Halem.

Ngoài ra, Uynxon Hôoát cũng là người da đen thuần túy. Điều tra Sở đăng ký ở sở đăng ký lần trước, cũng không phát hiện gia đình Uynxon có quan hệ huyết thống với người da trắng hoặc người châu Á. Nếu điều tra ba đời trước, thì cần phải đến quê hương cũ của họ ở phương Nam để điều tra, thế nhưng phương Nam căn bản không coi người da đen là con người để đối xử, sau khi lưu lạc tha hương, không có khả năng tiếp tục bảo tồn số đăng ký của họ được. Hơn nữa, người Mỹ không có quan niệm về hộ tịch. Hộ tịch của Nhật Bản lấy đơn vị là một nhà một hộ, còn ở nước Mỹ thì lại lấy cá nhân làm đơn vị đăng ký. Vì lấy cá nhân hoặc vợ chồng làm đơn vị đăng ký, nên dù có xem sổ đăng ký, cũng không thể biết cha mẹ Hôoát là người nào. Vả lại sự ra đời của Têlêsa và Uynxon, cho dù có tiến hành điều tra khắp toàn quốc, phải trình báo mang tính chất cưỡng chế, sợ rằng ngay bản thân họ cũng không thể biết rõ nguyên quán cuối cùng là ở đâu.

Căn cứ vào tình hình Ken đã nắm được, Giônì Hôoát không phải là người da đen thuần túy. Từ tấm ảnh nhìn thấy ở Công ty vận tải, nơi Giônì làm việc sau cùng, cũng nói rõ điểm này. Giônì có màu da hơi nhạt một chút, hơn nữa tướng mạo có chút gần giống như người châu Á.

Những đứa con lai của người da đen với người da trắng, hoặc với người Bô-tô-rích, người Italya đã có rất nhiều, nhưng con lai giữa người da đen với người châu Á thì lại tương đối ít.

- Người cha của Giônì đã từng qua Nhật Bản trong thời kỳ phục vụ binh dịch, có lẽ Giônì là... Cuộc điều tra lại đã có tiến triển mới. Thế nhưng ngày sinh mà Giônì đăng ký là tháng 10 năm 1950, là thời gian sau khi cha mẹ kết hôn khoảng mười tháng, Giônì không có khả năng là đứa con do cha đem từ Nhật Bản về được.

- Có thể giả dụ Uynxon khai man năm tháng sinh được không? Trong đầu Ken lại hiện lên một khả năng khác. Bây giờ quy định trình báo ngày tháng năm sinh cần phải xuất trình chứng minh của y tá đỡ đẻ, nhưng ở trong ổ dân nghèo, rất nhiều phụ nữ sinh con đều không mời y tá, bởi "nguyên do bất đắc dĩ" thì cũng được miễn chứng minh thư của y tá.

Hơn hai mươi năm trước, đại chiến thế giới lần thứ hai vừa kết thúc, khắp nơi là quang cảnh hỗn loạn, có thể tưởng tượng được thủ tục hộ tịch khác xa với sự nghiêm ngặt như hiện tại, lúc trình báo để chậm ngày sinh tháng đẻ là chuyện tương đối dễ dàng. Dù sao thì bản thân người đó báo thế nào cũng được đăng ký thế đó, rất có khả năng là đăng ký không thực.

Hoàn toàn có thể cho rằng Giônì đã sinh ra ở Nhật Bản, vì một biến cố nào đó mới xa mẹ, một mình Giônì theo cha trở về nước Mỹ, sau khi về nước người cha mới kết hôn. Lúc đó người cha đã đem Giônì nói thành đứa con do vợ sinh ra, lúc khai sinh có ý che giấu tuổi thực.

- Vậy thì mẹ đẻ của Giônì nhất định ở Nhật Bản. Tình hình phác thảo mới xuất hiện ở trước mắt càng ngày càng rõ ràng. Sự suy đoán như vậy cũng đã biết được mục đích vì sao Giônì cần phải đi Nhật Bản.

- Có lẽ Giônì đi Nhật Bản là để thăm mẹ đẻ của mình.

Vì uống rượu quá độ, Uynxon đã biến đời mình gần như một phế nhân. Ông lão cảm thấy mình không thể sống lâu trong cuộc đời này nữa, liền đem sự việc “người mẹ Nhật Bản” nói cho con trai biết. Có lẽ Giônì đã sớm biết người mẹ đẻ thực sự của mình. Cho dù có sống, Uynxon cũng chẳng sống được bao lâu nữa, thân xác của ông lão bị rượu tàn phá, đối với xã hội không còn ích lợi gì, chỉ có thể trở thành gánh nặng cho con. Tức thì Uynxon đem thân thể của mình đổi lấy chút tiền để cho con đi Nhật Bản tìm lấy mẹ đẻ của nó.

Ken vô cùng tự tin đối với sự suy đoán của mình.

- Đi Nhật Bản tìm mẹ, bị giết, Giônì thật đáng thương !

Lúc này, Ken mới bắt đầu thương xót người thanh niên da đen làm khách chết tha hương, không người quen biết đó. Không, đối với Giônì mà nói, Nhật Bản đâu phải là nước khác, mà là “mẫu quốc” danh hợp với thực, Giônì đã bị giết hại ở “mẫu quốc”.

Giônì có được gặp mẹ không ? Không, có lẽ là trước đó đã bị giết hại rồi. Người mẹ nếu biết được tin chết của Giônì, chắc bà sẽ đón đau không muốn sống nữa, có lẽ mẹ của Giônì còn chưa biết Giônì đã tới Nhật Bản.

Nghĩ tới đây, Ken phảng phất như mình bỗng nhiên bị nguồn điện mạnh giật ngã, một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện ở trong óc Ken. Ken không dám nghĩ tiếp nữa.

- Có lẽ nào...

Ken lặng lẽ nhìn lên bầu trời, lẩm bẩm nói một mình.

Chương 12

THỊ TRẤN VÙNG NÚI XA XÔI

1

Cuộc điều tra ở vùng Mushoku không thu hoạch được gì. Cảnh sát huyện Gunba tuy đã bố trí thiên la địa võng, nhưng trước sau cũng chẳng tìm được người nào nghi vấn. Thế là, họ lại có khuynh hướng thiên về cách nhìn ban đầu, suy đoán bà cụ già Chusanshu vì giẫm chân bước hụt, ngã từ trên bờ đê hồ nước xuống đáy mà chết.

Nhưng Azuma thì tin chắc bà cụ Chusanshu không phải chết do sự có bất ngờ, cho rằng hung thủ đi trước cảnh sát một bước, lừa bà cụ lên trên bờ hồ rồi đẩy ngã xuống, nếu không sẽ chẳng có cách gì giải thích nổi một cụ già tuổi quá bảy mươi, sao lại có thể vô duyên vô cớ đi lên bờ hồ. Xem ra bà cụ và hung thủ là người thân thuộc, như vậy mới không có sự đề phòng, mới dễ dàng bị lừa ra ngoài.

Từ đó có thể nhìn thấy, giữa hung thủ và nạn nhân chắc hẳn là có quan hệ.

Lần này đi làm việc tất thảy đều không thuận lợi, sau khi trở về nhà Azuma luôn luôn buồn bực không vui. Thi thể bà cụ già bị nát bét thê thảm không dám nhìn kia, cùng với tình cảnh Seishi ôm chặt lấy thi thể của bà kêu gào khóc lóc vẫn luôn hiện ra trước mắt Azuma.

Hung thủ nhất định có liên quan với người giết hại Giônì...

Hung thủ có khả năng là người có quan hệ với Giônì, mà có thể là đã quen biết với bà cụ Chusanshu cũng chưa biết chừng. Bà cụ già biết mối quan hệ giữa Giônì với hung thủ, nếu đem những điều này báo cho cảnh sát biết, thì tất cả sẽ chấm hết.

Hung thủ có khả năng là người khách mà bà cụ đã từng tiếp đãi trong khi làm việc, có điều là bà cụ đã nghỉ từ rất lâu rồi. Vậy thì, đối với những người khách ngày trước, hiện tại Chusanshu tuổi già còn có thể nhớ được rõ nữa không? Nếu hung thủ đã từng tới qua Mushoku, cho đến nay vẫn còn qua lại với bà cụ, có lẽ còn có thể nhận được rõ.

Cuộc điều tra của cảnh sát cũng chính là phát triển theo hướng mà hung thủ sợ hãi.

Nghĩ tới đây Azuma mới phát hiện có một vấn đề từ trước vẫn chưa được coi trọng.

Chusanshu từ trước vẫn làm việc ở suối nước nóng Mushoku, sau khi nghỉ hưu vẫn luôn luôn sống ở gần Mushoku, nên từ trước vẫn cho rằng bà cụ là người bản địa.

Thế nhưng trên thực tế chưa chắc đã như vậy, chưa biết chừng Chusanshu là người ở nơi khác tới định cư ở Mushoku.

Có lẽ hung thủ chính là từ quê hương của Chusanshu tới, tức là đến từ một nơi khác, ngoài Mushoku. Nếu đã nghi ngờ là “tha sát” (*Người khác giết, trái với tự sát*), về mặt này đương nhiên cũng cần phải tiến hành điều tra.

Azuma lập tức tới Phòng Cảnh sát Shoseida tìm hiểu tình hình, được biết Chusanshu sau khi kết hôn, tháng ba năm Đại Chính thứ 13 mới từ Hachibitei huyện Fusan nhập vào hộ tịch của chồng là Chusansakuzo.

- Hachibitei huyện Fusan !

Azuma nhìn thấy địa danh lạ mà mình mới tìm hiểu được này, nghĩ thầm có lẽ nào hung thủ từ đây tới ? Không ngờ được bà cụ già từ trước vẫn lầm tưởng là người Mushoku này, lại từ năm chục năm trước ở một nơi khác dời tới Mushoku.

E rằng hiện tại không còn ai biết được bà cụ và Chusansakuzo vì sao lại lấy chồng xa. Nhất thời Azuma đã quên mất sứ mệnh bám sát của mình, truy đuổi về quá khứ xa xôi của hơn năm mươi năm trước. Cô gái trẻ trung có đôi mắt lo vô cùng trong sáng kia, cuối cùng đã ôm ấp hi vọng gì mà đi lấy chồng ở nơi khác ?

Fusan và Gunba của hơn năm mươi năm trước, trên mặt cảm giác đã cách nhau rất xa, còn không thuận tiện bằng đi ra nước ngoài ngày nay, tập tục lại khác nhau, thế mà cô gái đó đã lấy chồng đến đây. Sau này đã sinh con, rồi lại có cháu. Đúng là khi về già, bà cụ đã sống yên ổn trôi qua những năm cuối đời, đột nhiên một bàn tay đen đã vạch lên một dấu chấm hết cho sinh mệnh của bà cụ. Nếu hung thủ đến từ quê hương của bà cụ thì khẳng định rằng bà cụ sẽ chết mà không thể nhắm được mắt. Nếu quả đúng là đồng hương, lẽ dĩ nhiên người bị hại sẽ dễ dàng bị dụ dỗ lừa ra ngoài. Azuma quyết định đem cách nhìn và kết quả điều tra của mình nêu ra để thảo luận trong hội nghị chuyên án.

Hội nghị chuyên án quyết định cần phải trước hết triệt để điều tra quê hương cũ của Chusanshu - Hachibitei.

Thế nhưng, Chusanshu xa quê hương từ năm Đại Chính thứ mười ba, hơn năm mươi năm trôi qua, động cơ mang thai chứa đẻ là thế nào ? Trước mắt không ai có thể trả lời được vấn đề này. Dù sao, vùng Mushoku đã được triệt để điều tra rồi, chưa phát hiện ra điều gì cả. Xem ra, cho dù có phí một chuyến đi cũng cần phải tới quê hương của Chusanshu để tìm những đầu mối khác.

Cùng đi đến Hachibitei điều tra còn có Yokovata. Azuma và Yokovata đều thông thuộc toàn bộ tình tiết của vụ án, mảnh đất điều tra mới này, xem chừng chỉ có hai người bọn họ đi là thích hợp nhất.

Nhìn từ trên bản đồ, Hachibitei nằm ở vùng trung nam bộ huyện Pusan, số nhân khẩu có khoảng hai vạn ba nghìn người, phía nam gần huyện Kifu. Dãy núi Hitan ở phía nam huyện Fusan kéo dài nhấp nhô, ngọn chính là núi Kinkôđô, cao hơn mặt biển 1.638 mét. Các con sông như sông Shisuboku, sông Yashoku, sông Betsusô... bắt nguồn tại đây, dòng sông quanh co gấp khúc ở giữa những vách núi thẳng đứng, chảy lên phía bắc,

khiến cho các vùng nằm ở lưng núi chân núi đã trở thành bờ sông, đồi thấp, có nơi trở thành đồng bằng mênh mông, mấy con sông ở vùng trung tâm Hachibitei đã hợp thành một con sông lớn, tên là sông Seida.

Hachibitei bắt nguồn từ một câu chuyện thần thoại, có lịch sử lâu đời, toàn bộ khu vực đều đào được những đồ đá và đồ gốm. Truyền thuyết kể rằng bắt đầu xây dựng cơ sở văn hóa Hachibi là thời đại Hicho, thành phố và thị trấn lấy thành trại xây dựng ở trên núi Ryuhan ở gần thành Dosan làm trung tâm rồi phát triển lên, đã từng rất phồn vinh, là trung tâm giao lưu giữa Etsuchu và Hitan, về sau đã trở thành một địa phương xử lý xuất nhập thóc gạo của Fusan, rồi ở vào một địa vị quan trọng, việc trao đổi giống tằm, tơ sống và giấy... cũng rất sầm uất. Những tài nguyên giàu có về văn hóa ở nơi đó như Yoson tráng lệ hùng vĩ và Cadao Shoyo nổi tiếng trong toàn quốc, cho đến nay vẫn còn thừa kế được diện mạo hạo lệ ở thời kỳ hưng thịnh nhất của nền văn hóa thương nhân thời đại Kôkô.

Đi tới Hachibitei có ba con đường, có thể ngồi máy bay qua Fusan vào Hachibi, cũng có thể ngồi tàu tuyến Shinetsu, sau đó chuyển sang ngồi tuyến Hokuriku vào Fusan, còn có thể đi tuyến Shinkan men theo tuyến Kosan mà tới.

Họ quyết định chọn tuyến đường thứ hai, như vậy có thể ngồi chuyến tàu đêm xuất phát từ Joya. Bởi vì đối với lần điều tra này không ôm hy vọng gì lớn lao lắm, cho nên cần phải hết sức tiết kiệm chi phí và thời gian.

Mặc dù vậy, vì để ngày hôm sau có thể bắt đầu làm việc được ngay, họ đã mua vé có ghế nằm. Chuyến tàu xuất phát từ nhà ga Joya lúc 21 giờ 18 phút, vào lúc 5 giờ 10 phút sáng ngày hôm sau sẽ tới Fusan. Ghế nằm đã trải nệm sẵn, họ chưa ngủ ngay mà đứng bên cửa sổ ngắm nhìn quang cảnh ở bên ngoài.

- Nếu không vì vụ án này, e rằng suốt đời cũng chẳng được tới đó - Yokovata vô cùng cảm khái, nói.

Còi tàu dứt, đoàn tàu dần dần rời khỏi sân ga.

- Yokovata này, ở Mushoku cậu cũng đã nói qua lời như vậy rồi đó.

- Vậy à ? - Yokovata nháy nháy con mắt như đang suy nghĩ.

- Hiện tại mình đột nhiên cảm thấy, nếu chúng mình không tới Mushoku, có lẽ bà cụ Chusanshu không đến nỗi bị giết đâu.

- Điều đó cũng chưa chắc. Bởi vì trước mắt vẫn chưa thể kết luận được vụ án này chính là do hung thủ giết Giônê gây ra.

- Cậu cũng nhận định rằng hai vụ án này có liên quan à ?

- Nếu vì chúng ta đi đến một địa phương mà suốt đời không thể tới được đó, mà lại khiến cho bà cụ bị hại, thế thì trong lòng quá bất an rồi.

- Cậu nghĩ quá nhiều rồi đấy.

- Mình không thể yên tâm được với cô cháu gái của bà cụ tên là Seishi đó.

Azuma cũng có sự đồng cảm, cô gái đó đã mất đi người thân duy nhất của mình, có thể nói cũng chính là cảnh ngộ gặp phải bất hạnh của cô gái mới dần tới đầu mỗi mới này ở Hachibi.

- Cho dù chúng ta có bắt được hung thủ, cũng chẳng thể cứu vãn được sự cô độc của cô gái. - Yokovata bỗng nhiên biến đổi, có chút thương cảm.

- Bà cụ cũng đã cao tuổi rồi, cho dù hiện tại còn sống cũng không biết được lúc nào sẽ ra đi.

- Có thể nghĩ được như cậu thế thì tốt rồi.

- Mình cũng là người không có ruột thịt họ hàng, sống cô độc đã quen rồi, nỗi đau đốn bĩ ai và cô độc do mất người thân chỉ là nhất thời. Con người đều phải sống độc lập.

- Cậu không có dự định sẽ lấy vợ à ?

Hai người thực ra không có ý phải nói tới thân thế của mình nhưng không biết từ lúc nào Yokovata đã hiểu được Azuma vẫn là người đang sống độc thân.

- Mình nghĩ khi nào mình cảm thấy đã đến lúc cần thì tìm một người, thế là xong. Nhưng trước mắt mình chưa hề nghĩ tới điều đó.

- Lấy vợ, sinh con, cách nghĩ liền thay đổi.

- Cho dù đã lấy vợ, có con, mỗi người cũng vẫn là con người độc lập. Điều này thì không thể thay đổi được, không có khả năng chiếu cố tới vợ con suốt đời được.

- Đúng là như vậy, con người vẫn phải chia tay, mặc dù như vậy, đại bộ phận thời gian của cuộc đời vẫn là thời gian cùng chung sống với người thân trong gia đình mình.

- Chẳng qua cũng chỉ là cùng chung sống mà thôi, mỗi người vẫn có sự cô độc, bản chất của con người không thể thay đổi được. Mình cảm thấy người thân, bạn bè giống hệt như những chiếc máy bay cùng bay trong một biên đội.

- Máy bay của biên đội ư ?

- Đúng thế ! Nếu chiếc máy bay nào phát sinh ra sự cố hoặc là phi hành viên bị thương không thể bay được nữa, các máy bay bạn cũng không có cách gì lái thay cho được. Nhiều nhất cũng chỉ là ở bên cạnh động viên mà thôi.

- Dù chỉ như vậy, cũng còn hơn là không có.

- Trên thực chất, sự cố vũ này và gì gì đi nữa cũng chẳng thể như cũ được. Vô luận là an ủi như thế nào cũng không thể tránh được sự cố của máy bay, cũng chẳng thể khôi

phục được sức khỏe của phi hành viên được.

- Cách nghĩ của cậu thật là quá tả !

- Cuộc đời có lẽ nào chẳng phải là từng người một, từng người một ngồi lên chiếc máy bay tự lái đi hay sao ? Vô luận cơ thể bị thương hại như thế nào, đã không thể đổi máy bay cho người khác, cũng không thể bắt người khác lái thay cho mình được.

Chính trong lúc hai người đứng trò chuyện trên lối đi, ánh đèn ở bên ngoài cửa sổ tàu đã dần dần thưa thớt, hình như họ đã tiến vào huyện Kigyoku. Trên lối đi đã không còn bóng người, các hành khách ai nấy đều tự chui vào trong ghế nằm của mình.

- Thôi nhé, chúng mình cũng đi ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm đó.- Yokovata ngáp dài một cái.

Đoàn tàu từ từ tiến vào sân ga Fusan, chậm gần năm phút so với giờ chuẩn. Trời tối đen, chút ánh sáng mờ mờ cũng không có. Fusan chỉ là một trạm trung chuyển, họ phải đổi tuyến tàu Kosan ở đây để đi Hachibi.

- Ở đây lạnh hơn Tôkyô - Yokovata rét run cầm cập.

Vừa xuống tuyến Hokuriku, họ đã cảm thấy khí lạnh đầu mùa đông ở phương Bắc quất vào người, khiến cho thân thể vừa thích ứng với nhiệt độ ấm áp ở trong tàu khó chịu như kim đâm vào da thịt.

- Còn bốn mươi phút nữa chuyển tàu tuyến Kosan mới lăn bánh, nghỉ ngơi ở đâu đây ?

Hai người tìm được một quán trà ở trong ga, nhưng vào thời gian này không có quán nào mở cửa. Ra bên ngoài trạm tìm lại không đủ thời gian, bất đắc dĩ họ đành phải giết thời gian bằng cách vào trong phòng chờ rửa mặt qua loa, đợi tàu vào trong trạm. Khí lạnh buổi sớm khiến cho họ lạnh giá, toàn thân run cầm cập.

So sánh với chuyển tốc hành của tuyến Hôkuriku, chuyển tàu chậm của tuyến Kosan có sắc thái địa phương rất mạnh. Đoàn tàu chỉ có bốn năm toa kết thành, bên trong có rất ít hành khách. Không hiểu rõ sớm như thế này họ cần làm công việc gì, cần đi tới đâu.

Các hành khách tựa hồ như thu mình khoanh tròn lại, liều lĩnh bù đắp vào chỗ thiếu hụt của giấc ngủ.

- Lúc này coi như đã tỉnh ngủ rồi. - Yokovata nói.

- Ngủ được ngon không ?

- Không, suốt đêm không ngủ được.

- Tôi cũng vậy, có điều là thân thể cũng thoải mái dễ chịu.

- Nếu đây là ghế cứng, lắc lư vất vả suốt một đêm sẽ không chịu đựng nổi, hôm nay sẽ chẳng làm việc được.

- Có điều là chuyển tàu này đến Hachibi vào lúc 6 giờ 19 phút, hơi sớm một chút, biết làm gì ?

- Sớm như thế này, các công sở ở thành phố chưa làm việc, được dừng lại ở Fusan lâu một chút thì càng tốt.

- Đi tới Phòng Cảnh sát Hachibi để trình diện chứ ?

- Có lẽ có ca trực ban đêm, nhưng chẳng có việc gì mà đánh thức người ta dậy thì quả là không tốt.

- Cảnh sát trực ca đêm theo giờ này chắc chắn là còn chưa ngủ dậy. Cảnh sát hình sự Tôkyô đem theo vị máu tanh tươi, trời vừa sáng đã xông vào phòng cảnh sát ở hẻm núi yên tĩnh, chắc chắn là sẽ khiến cho người ta phải giật mình kinh sợ.

- Dù sớm hay muộn cũng phải lộ mặt. Thế nhưng tốt nhất vẫn nên muộn một chút.

- Đúng vậy !

Trong lúc nói chuyện, đoàn tàu dần dần khởi động, trên đồng bằng rộng lớn đã lộ ra một chút ánh sáng. Đoàn tàu ra khỏi khu vực thành phố, lao đi theo hướng phía cuối đồng bằng mênh mông bất ngát như phủ đầy tuyết, mấy ngọn đèn dân chưa kịp tắt nhấp nháy như đang hoảng sợ. Thỉnh thoảng tàu dừng lại ở một ga, mỗi lần nhất định đều có mấy hành khách lên xuống lặng lẽ, sau đó nó lại tiếp tục lao về phía có núi chạy băng băng.

Đèn đầu rải rác trên cánh đồng rộng lớn dần dần đều tắt hết, không khí buổi sáng sớm càng ngày càng nồng đậm, tầm mắt theo sự bùng tỉnh của buổi sớm mai đã không ngừng mở rộng. Bầu trời trên đỉnh đầu rải đầy những mây dày, lại là một buổi sớm u ám thường thấy ở phương Bắc.

- Ga sau đã tới !

Yokovata nhìn tấm biển treo trong nhà ga đã bị đẩy lại phía sau, nói. Núi càng ngày càng gần, xem ra con người cũng càng ngày càng đông, có mấy hành khách đang chuẩn bị xuống tàu. Đây hình như là một thị trấn nhỏ ở sau Fusan. Không lâu đoàn tàu lướt vào sân ga của nhà ga Esuchu Hachibi, có mấy người lác đác bước xuống. Nhà ga rất nhỏ, tàu có nhiều toa thì đuôi tàu sẽ dừng ở bên ngoài nhà ga.

- Ô, coi như đã tới ga rồi. - Yokovata đứng dậy vươn vai. Xem ra các hành khách lên tàu từ Fusan hầu như đều phải xuống tại đây. Hành khách đi đường dài hình như chỉ có hai người bọn họ.

Theo những hành khách ở nơi đó đi qua cầu vượt, mọi người vừa ra khỏi cửa soát vé liền tỏa đi theo các hướng. Mọi người co mình lại như đang sợ rét, họ đi đường rất bận rộn, rõ ràng là mỗi người đều có một nơi kiên định của mình.

Thị trấn nhỏ nông thôn ở vùng Hokuetsu này còn chưa thức tỉnh, tấm biển treo trên lầu viết hai chữ “Hoan nghênh” lộ ra vẻ khách sáo bên ngoài. Các cửa hàng buôn bán ở trước ga đều đóng cửa, trên con đường từ quảng trường trước ga vươn dài ra ngoài cũng không có một bóng người, chỉ thấy từ nơi xa có một cụ già đang dắt chó chậm chạp đi ngang qua đường. Không có một chiếc xe ô tô nào, quang cảnh cụ già và con chó đi trên vỉa hè vượt qua quốc lộ càng tô điểm cho sự vắng vẻ.

-Ồ, đúng là chúng mình đến quá sớm.

Hai bên quốc lộ trước nhà ga thẳng tắp đều là những nhà dân thuộc tầng lớp thấp. Yokovata ngẩng nhìn con đường không một bóng người bỗng thở dài.

- Cửa hàng cơm cũng chưa mở, đành phải đến khách sạn ở gần đây để kiếm thức gì ăn sáng thôi !

- Được !

Hai người tìm được một khách sạn ở bên cạnh nhà ga, liền gõ cửa, nhìn thấy trên cửa treo tấm biển là “Khách sạn Kyuda”. Họ vừa ăn sáng vừa hỏi thăm những người trong khách sạn về tình hình đại thể của Hachibitei.

Kế hoạch của họ là trước hết tới công sở thị trấn để điều tra xem xét sổ hộ tịch của Chusanshu, điều tra tình hình nhà ngoại của bà ta. Cho dù hiện tại nhà ngoại chẳng còn ai, nhưng có lẽ còn có người già hiểu biết được tình hình của bà cụ.

Tìm một người có liên quan với bà cụ Chusanshu từ hơn năm mươi năm về trước, điều này đúng là mò kim đáy biển.

Thoạt đầu đối với cái thị trấn nhỏ bé này họ ôm ấp hi vọng không lớn lắm, bây giờ nhìn thấy quang cảnh trống rỗng tiêu điều ở trước sân ga buổi sớm, càng khiến cho họ cảm thấy lần điều tra này sẽ chẳng thu hoạch được gì.

Khách sạn đã cự tuyệt họ với lí do chưa kịp chuẩn bị bữa ăn sáng, nhưng họ vẫn cứ nhất quyết vào trong. Đợi khi ăn xong bữa sáng đã phải tốn mất hơn một tiếng đồng hồ.

- Hai vị tới sớm quá !

Người nữ chiêu đãi trẻ trung bụng cơm và thức ăn tới, nhìn họ từ đầu đến chân.

- Chúng tôi từ Tôkyô đến trên chuyến tàu vừa rồi.

-Ồ, các vị từ Tôkyô đến à ?

Azuma vô tình buột ra một câu, người nữ chiêu đãi trẻ đôi mắt bỗng sáng lên. Quả thật không ngờ được trong “thời đại văn hóa vô tuyên truyền hình này”, lại có người phản ứng mạnh mẽ như vậy đối với Tôkyô, điều này khiến cho Azuma ngạc nhiên.

Vô luận ở địa phương xa xôi hẻo lánh nào của Nhật Bản, tất cả những đồ vật lưu hành ở các thành phố lớn, đều được đồng thời lưu hành rất nhanh chóng. So sánh với các thành phố cổ khi những địa phương nhỏ chạy theo một còn mạnh dạn và nhanh nhạy hơn nhiều. Kỳ thực, trước mắt, việc trang điểm của người nữ chiêu đãi viên trẻ này, không có gì khác so với các cô gái trẻ ở trên đường phố Tôkyô mà họ nhìn thấy.

- Điều này có gì là lạ ? - Azuma nhăn nhó cười.

- Em rất muốn tới Tôkyô, cho dù không phải là Tôkyô cũng được, dù sao thì em cũng muốn rời khỏi thị trấn này.

- Tại sao ? Thị trấn này vừa yên tĩnh lại vừa xinh đẹp ! Nếu tôi được ở đây sống thì sẽ hạnh phúc biết mấy !

- Ông chưa sống qua ở đây cho nên mới có thể nói như vậy. Còn em thì chỉ muốn tới một nơi nào không có người quen biết. Ở đây, ra khỏi cửa toàn là người quen, ngẩng đầu chỉ thấy những người thân, họ sống hết đời này qua đời khác ở trong một cái vòng nhỏ bé này, chỉ nghĩ mà đã cảm thấy nhột nhẽo vô vị.

- Ở thành phố lớn, có người ở trong nhà chung cư bị ốm chẳng có ai tới thăm nom, có người chết đã mấy ngày cũng cứ nằm ở đó chẳng ai biết. Cô cảm thấy sống như vậy có tốt không ?

- Em không muốn sống ở địa phương chỉ to bằng cái bàn tay này, con người quá hiểu biết về nhau, ngay cả đến cuộc sống riêng tư đều hiểu như thuộc trên lòng bàn tay. Vô luận là yên ổn như thế nào, em cũng không thích những ngày chẳng có một chút sống động. Có lẽ sẽ đột ngột chết đi vào lúc nào, hoặc nơi nào đó, nhưng em vẫn muốn ra làm việc ở trời đất bên ngoài. Nếu có ai bằng lòng đem em đi ra khỏi nơi này, có lẽ em sẽ lập tức đi theo người đó.

Với khẩu khí đó, chứng tỏ rằng chỉ cần Azuma nói lên một tiếng “đến đây”, cô ta sẽ lập tức đi theo liền.

Vốn dĩ Azuma muốn nói cách suy nghĩ của cô rất nguy hiểm, nhưng anh lại dừng, bởi vì cho dù có nói cô gái cũng không thể hiểu nổi. Những người trai trẻ thường thích thành phố lớn, nhưng lại không hiểu biết gì về nó cả, không nếm trải đắng cay khổ sở ở bên ngoài, thì không thể hiểu nổi vị ngọt bùi của quê hương. Cái gọi là mộng đẹp của những người trẻ tuổi, suy cho cùng là cần phải dựa vào bản thân mình để thể nghiệm, đây là một cô gái có cách suy nghĩ hoàn toàn trái ngược với cháu gái Seishi của Chusanshu. Có điều, có lẽ bà nội của Seishi chính là xuất phát từ động cơ muốn xa rời quê hương giống như cô chiêu đãi viên này.

- Ô, mãi nói chuyện, thức ăn đều đã nguội cả, thực xin lỗi hai ông.

Cô chiêu đãi viên có chút ngưng ngừng, nói rồi lập tức xới cơm vào bát, mùi canh nóng thơm phức xông vào mũi, làm cho bụng đói của họ réo lên ùng ục.

- Hai vị từ Tôkyô tới đây làm gì ? - Xới cơm xong cô gái liền hỏi.

Trong khách sạn lúc này tựa như đã bắt đầu bận rộn hẳn lên, nhưng cô gái lại không hề để ý, vẫn tro như gỗ đá. Điều này đối với các cảnh sát hình sự Tôkyô muốn tìm hiểu tình hình chính là một cơ hội tuyệt hảo.

- Có chút việc chúng tôi muốn tìm hiểu. Cô có biết một người tên gọi là Kokuseishu không ? Bà cụ sinh ra ở đây, nhưng đã rời khỏi đây từ hơn năm mươi năm trước. Dĩ nhiên đây là sự việc xảy ra trước khi cô sinh ra, qua cha mẹ hoặc ông bà nội, cô có được nghe thấy cái tên này không ?

- “Kokusei” là họ của Chusanshu trước khi kết hôn.

- Kokuseishu thì sao ?

Vốn dĩ chỉ là tùy tiện hỏi, chẳng ngờ phản ứng của đối phương hình như có biết.

- Cô có biết không ? - Azuma sốt ruột không đợi được, hỏi.

- Em cũng mang họ Kokusei đó.

- Cô cũng họ Kokusei à ?

- Những người mang họ Kokusei ở thị trấn này rất đông.

- Vậy thì, có lẽ còn là thông gia của cô đó.

- Nếu nói là thông gia thì toàn bộ những người ở trong thị trấn này hầu như đều là thông gia cả. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà em muốn đi khỏi nơi này.

- Cô không nghe nói tới cái tên Kokuseishu này hay sao ?

- Cái tên này em không có ấn tượng lắm.

Yokovata và Azuma liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, ngầm hiểu cần phải tới công sở của thị trấn để điều tra.

Trong khi ăn cơm, trên quảng trường trước nhà ga ở trước khách sạn bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. Giờ cao điểm đi làm việc đã tới, mọi người tất bật bận bịu.

Số hành khách xuống xe rất ít, tuyệt đại đa số là hành khách lên, số học sinh, số đi làm ca, hầu như đều đi về phía Fusan. Mặc dù vậy, vẫn có hành khách xuống xe, xe ô tô công cộng chở khách rất nhanh, hết chuyến này đến chuyến khác, số xe chạy trên đường cũng nhiều lên.

Khi vừa xuống tàu họ cảm thấy đường quốc lộ và quảng trường ở phía nhà ga sao mà rộng rãi thế. Vậy mà bây giờ nhìn lại thấy rất nhỏ hẹp. Thị trấn bé nhỏ ở nơi xa xôi hẻo lánh này đã bừng tỉnh trong yên lặng tịch mịch, bắt đầu một ngày mới.

Sau khi ăn cơm xong, đã tới giờ làm việc của công sở thị trấn. Hai người đi theo con đường mà cô chiêu đãi viên đã chỉ, tắt đường thẳng tới công sở thị trấn. Những ngôi nhà dân thấp lè tè ở hai bên đường quốc lộ trước nhà ga thẳng tắp như quân bút, xen kẽ thứ vị. Men theo con đường đó đi tới cuối đường gặp một ngã ba, từ đây quẹo sang bên phải là bờ sông, gần bờ sông có hai con đường giao nhau, về phía bên trái có một cây cầu. Mặt sông rộng rãi, nước trong suốt, nhìn tới đáy.

Theo lời cô chiêu đãi viên giới thiệu, đây chính là con sông Seida. Cầu là dạng cầu vĩnh cửu kết cấu bằng xi măng cốt thép, tấm biển trên bờ sông khắc chữ “Cầu Shusanseki”.

Mây tỏa sương tan, mặt đất được tắm mình trong ánh nắng. Ánh nắng mạnh phản xạ trên mặt sông khiến cho những đôi mắt nhập nhèm có muốn giương lên cũng không được.

Thị trấn nhỏ phát triển men theo đồi núi nhấp nhô liên miên, dòng sông Seida chảy ngang qua thị trấn, đổ vào eo Fusan ở phía Bắc.

Nơi đây còn chưa bị sự xâm nhập của những công trình kiến trúc cao tầng kiểu Tây Âu, những ngôi nhà lợp ngói trắng men kiểu Nhật Bản thấp lùn theo tiêu chuẩn thống nhất, đã tăng thêm vẻ cổ kính với phong cách đặc biệt cho thị trấn nhỏ này. Sau giờ cao điểm đi làm việc, hình như toàn bộ thị trấn lại đắm chìm vào trong sự yên tĩnh như một giấc ngủ sâu. Đây là một thị trấn ở vùng thôn quê hẻo lánh không làm cho người ta phải chú ý của Nhật Bản, nhưng vẫn gìn giữ được diện mạo của một thị trấn thôn quê cổ kính.

-Ồ, Nhật Bản vẫn còn một thị trấn như thế này ư ? - Yokovata lim dim đôi mắt, nói.

Sóng gợn lăn tăn trên mặt sông, ánh nắng phản chiếu lại, giống như chọc vào mắt.

- Đúng là một thị trấn nhỏ né tránh được sự xung kích của nền “văn minh máy móc” ! Hình như ngay cả bóng dáng của một chiếc xe cũng không nhìn thấy.

- “Nền văn minh máy móc” quyết không thể lọt vào thị trấn nhỏ bé này được. Xe cộ sẽ càng ngày càng nhiều. Có gìn giữ được nước sông trong vắt và phong cảnh của một thị trấn cổ, hay là chấp tay dâng nó cho sự ô nhiễm môi sinh, điều này hoàn toàn dựa vào ý thức của mọi người dân.- Lời nói của Yokovata vừa dứt, mấy chiếc xe ô tô vận tải lớn nhả khí thải phóng qua cầu Shusanseki.

Họ bỗng nhiên ý thức được mục đích của chuyến đi lần này. Công sở của thị trấn xây dựng ở trên dốc bên phải cầu, ngôi nhà xi măng cốt thép vô cùng lộng lẫy, là một trong số không nhiều kiểu kiến trúc Tây Âu. Có lẽ là thiết kế phối hợp với những ngôi nhà ven đường, ngôi nhà dinh quan xây dựng hai tầng này hoàn toàn xa lạ với thị trấn cổ lão đó, nhìn từ bên ngoài giống hệt như một bệnh viện điều dưỡng.

Họ bước vào cửa lớn, tới trước cửa sổ “Phòng tiếp dân”. Một nữ nhân viên văn phòng trẻ, ăn mặc chế phục, tiếp đãi họ. Loại chế phục này giống như áo mặc của người đàn bà có thai, gần đây ở Tôkyô rất ít người mặc. Azuma đưa giấy chứng minh cảnh sát hình sự cho cô ta xem, rồi nói rõ mục đích tới.

- Là Kokuseishu à ?

Nhân viên phụ trách quản lý dân cư nhìn thấy chứng minh thư cảnh sát hình sự, lại nghe nói tới việc từ năm Đại Chính thứ 13, trong con mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Việc tra xét hộ tịch cổ xưa không phải là chuyện gì lạ lắm, điều khiến cho cô giật mình có lẽ là chúng

minh thư cảnh sát hình sự.

- Xin hãy chờ cho một lát.- Cô liền rút ra một quyển sổ hộ khẩu từ trong tủ hồ sơ ở sau lưng, nói - Nguyên quán của Kokuseishu ở số nhà 27 phố Joshin, ngày 18 tháng 3 năm Đại Chính thứ 13, vì kết hôn nên đã chuyển đến huyện Gunba.

Sổ hộ tịch do nhân viên quản lý lấy ra, hoàn toàn phù hợp với hộ khẩu của công sở thị trấn Shoseida. Cha mẹ của Chusanshu đều đã qua đời, Chusanshu là con một, điều này ở thời điểm đó là rất hiếm, Chusanshu đã từng có một anh trai, lên bảy tuổi thì bị ốm rồi chết. Cha của Chusanshu cũng sinh ra ở thị trấn này, các bác các chú của Chusanshu cũng đều đã qua đời. Chỉ có con gái của chú, tức là em họ của Chusanshu vẫn còn đang sống khỏe mạnh ở Fukutô, trên thị trấn, sau khi lấy chồng đổi tên là Taishitsu Yoshiya. Nếu hỏi bà ta, có lẽ sẽ tìm hiểu được tình hình quá khứ của Chusanshu.

Hai người xin một bản sao hộ tịch gốc của Chusanshu rồi hỏi rõ cô nữ nhân viên về địa chỉ cũ nhà mẹ đẻ Chusanshu ở phố Joshin và nơi ở hiện tại của nhà Yoshiya rồi ra khỏi công sở của thị trấn.

Phố Joshin là phố thương nghiệp, địa chỉ cũ nhà mẹ đẻ Chusanshu đã mở mang làm bãi đỗ xe. Thông qua người chủ hàng cá ở gần bãi đỗ xe, họ đã thăm hỏi tình hình nhà mẹ đẻ của Chusanshu, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Bởi vì mảnh đất đó, trước khi chuyển đến tay người chủ hàng cá, đã qua mấy đời chủ khác rồi.

Nơi đây là một góc có sức sống nhất của Hachibi, tất cả những gì của năm mươi năm trước đương nhiên đã không còn tồn tại nữa. Ở trên thị trấn nhỏ yên tĩnh này, quả thực mọi người đã phải sống vất vả hết ngày này qua ngày khác, cuộc sống ngày một đổi mới đã vô tình xóa sạch dấu vết của những ngày đã qua. Những người rời khỏi nơi đây đã không lưu lại bất kỳ ký ức gì cho những người mới chuyển đến.

Từ đó, hai người đã cảm thấy sự tàn khốc vô tình của cuộc đời.

Có lẽ những người hiểu biết Chusanshu chỉ có người thân duy nhất của bà là Taishitsu Yoshiya. Để viếng thăm Yoshiya, hai người đã bước thẳng tới nơi ở. Fukutô là khu vực mới khai thác của Hachibi được phát triển ở xung quanh nhà ga. Yokovata và Azuma đi lên phía trước tìm kiếm số biển hiệu treo trước cửa hình như là ở gần khách sạn mà sáng sớm hôm nay đã nghỉ qua. Chạy tới bót cảnh sát tuần tra ở ven đường vừa hỏi, số hiệu biển cửa mà hai người cần tìm chính là số hiệu biển của khách sạn mà họ đã bước vào buổi sớm nay.

Người kinh doanh khách sạn Kyuda chính là Taishitsu.

Vừa bước vào khách sạn, cô chiêu đãi viên buổi sáng đã chạy ra đón, cô rất ngạc nhiên, đôi mắt mở to.

-Ồ, công việc điều tra xong rồi sao ?

- Không, còn chưa xong. Ở đây có người nào tên là Taishitsu Yoshiya không ?

- Yoshiya à ? Đó chẳng phải là bà nội của em sao ?

- Đại để là như vậy đó.

- Các ông tìm bà nội em có việc gì ?

- Muốn gặp bà cụ một chút.

- Bà nội em ở trong căn phòng phía sau đã không quản lý công việc của khách sạn từ lâu rồi. Xin hỏi, các ông tìm bà nội em để làm gì ?

- Hai vị này là cảnh sát hình sự của Tôkyô, hãy mau đi mời bà chủ ra đây.

Nghe cảnh sát tuần tra của bót cảnh sát nói vậy, đôi con mắt vốn dĩ đã to của cô chiêu đãi viên mở ra càng to hơn, rồi cô vội vã chạy vào bên trong.

Bà chủ khách sạn từ bên trong chạy ra rất nhanh chóng.

- Mẹ chồng tôi làm sao nào ?

Sắc mặt bà chủ biến đổi. Ở một thị trấn xa xôi hẻo lánh và yên tĩnh như thế này, có cảnh sát hình sự từ Tôkyô đến tìm, nhất định là đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

- Không, không, chúng tôi chỉ muốn hỏi thăm cụ một chút việc, xin bà đừng lo lắng.
- Azuma vừa nhăn nhó cười, vừa trừ bỏ nỗi lo lắng ở trong lòng bà chủ.

- Có điều là, từ Tôkyô đặc biệt tới đây tìm mẹ chồng tôi, nhất định là phải có việc gì khẩn cấp lắm ! - Bà chủ vẫn chưa hoàn toàn xóa bỏ được tâm lý căng thẳng và đề phòng.

- Không, chỉ là tiện việc ghé qua đây thôi, bởi vì chúng tôi ở công sở thị trấn đã biết được cụ là em họ của bà cụ Chusanshu. - Azuma vừa nói vừa quan sát sắc mặt của đối phương. Căn cứ vào sổ hộ tịch đọc ở công sở thị trấn, Azuma đã suy đoán, bà chủ này chính là con dâu của cụ Yoshiya.

- Mẹ chồng tôi có đôi tai hơi chút nghễnh ngãng, nhưng sức khỏe vẫn còn rất tốt. - Bà chủ nhìn thấy thái độ của Azuma dịu dàng hòa nhã, tựa như đã xóa bỏ được ý thức đề phòng, liền dẫn hai người bước vào khu cư trú ở phía sau.

Yoshiya đang nhàn nhã ngồi sưởi nắng ở trước hiên nhà. Một con mèo đang ngồi trên đùi bà cụ. Đây là một bà già rất hiền lành, hòa nhã. Một ngôi nhà kiểu Nhật Bản xinh đẹp lịch lãm hướng mặt về phía nam, sáng sủa sạch sẽ, vừa nhìn đã biết được mọi người trong gia đình chăm sóc bà cụ rất chu đáo.

- Mẹ ơi, đây là các vị khách từ Tôkyô đến !

Bà chủ đã giấu đi bốn chữ “cảnh sát hình sự” đầy tính chất kích thích. Từ trong phương thức xử lý đó cũng có thể nhận ra bà chủ sợ làm kinh động mẹ già.

- Từ Tôkyô tới tìm tôi à ? Điều này thật chẳng thể ngờ tới được. - Yoshiya ngẩng nhìn

hai người rồi ngồi ngay ngắn lại.

Yokovata và Azuma đã nói những lời khách sáo trong phút đầu gặp gỡ, tránh đề cho người già căng thẳng, sau đó mới chuyển vào vấn đề chính.

-Ồ, chào cụ Shoshu, đã lâu lắm rồi không nghe thấy ai nói đến cái tên này phải không ?

Trên mặt cụ già lập tức đã có phản ứng.

-Cụ có biết Chusanshu không ?

-Đâu chỉ có biết, thuở nhỏ thường chơi với nhau giống như hai chị em ruột đó. Lâu lắm rồi không nhận được tin tức của bà ấy, bà ấy có được khỏe không ?

Tựa hồ như bà cụ không biết được sự việc Chusanshu đã chết. Điều đó cũng không cần thiết phải nói cho bà cụ biết vận mệnh bi thảm mà Chusanshu, người chị họ của bà cụ đã gặp phải.

-Chúng tôi muốn tìm hiểu tường tận một chút về bà cụ Chusanshu, đúng là đã làm phiền cụ. Tại sao Chusanshu lại phải tới Gunba, cụ có biết không ?

-Lúc đó Chusanshu là một “nữ lang mô đen”, vì ưa chuộng những thứ mới lạ cho nên cứ muốn rời khỏi nơi này. Nhưng bà ấy không phải chán ghét nơi này, mà chỉ là muốn tới một nơi mới thôi.

-Làm thế nào mà bà ấy lại quen biết chồng bà ấy là Chusan Sakuzô ?

-Tôi cũng không rõ được điều này, hình như là làm việc ở trong xưởng bào chế thuốc tại Fusan rồi quen biết nhau thì phải.

-Nói như vậy tức là Chusan Sakuzô cũng tới xưởng bào chế thuốc Fusan làm thuê à ?

-Đúng vậy, lúc đó nhìn thấy chị quẫn quýt với người ngoài, cha mẹ tức giận nổi trận lôi đình, hai người đã rủ nhau chạy trốn.

-Ừa, đi theo trai à ?

-Còn chưa chính thức kết hôn mà bụng đã to rồi. Cha mẹ nói người cha của đứa bé này lai lịch không rõ ràng, dù thế nào cũng không cho chị sinh ra đứa bé. Vì thế chị ấy cùng người đàn ông dắt nhau chạy trốn.

Có lẽ cái thai nhi đó chính là cha hoặc mẹ của Seishi !

-Cho nên, hai người đã tới huyện Gunba để kết hôn ?

-Lúc đầu cha mẹ bức tức quá nói rằng sẽ đoạn tuyệt quan hệ, về sau nghe nói họ đã sinh ra một đứa con, vì yêu thương đứa cháu ngoại của mình, cha mẹ đã cho phép họ kết

hôn. Hộ tịch sau hai năm bỏ trốn rồi mới chuyển đi. Nếu là những thanh niên ngày nay, về điểm này căn bản chẳng đáng kể gì, nhưng lúc đó là chuyện lớn động trời đấy.

- Mẹ ơi, mẹ vừa nói lâu lắm rồi chưa có tin tức của Chusanshu, tức là nói tới việc nhận được thư hay là cái gì ?

- Đúng thế, bà ấy thường viết thư cho mẹ.

- Đó là sự việc từ khi nào ?

- Ủ, lá thư cuối cùng là lá thư từ hơn mười năm trước, có lẽ là đã hai mươi năm rồi.

Trong ánh mắt của Yoshiya hình như đang lục tìm ký ức của mình. Cụ đã từng trải qua cuộc đời dài dằng dặc, rất khó có thể nói ra được một cách đích xác những sự việc của quá khứ.

- Lá thư ấy đã viết những gì ?

- Ủ, đều là những hiện trạng cuộc sống lúc đó.

- Những lá thư đó còn giữ lại được không ?

Azuma tùy tiện hỏi một câu, cũng chẳng ôm ấp hi vọng gì, bởi vì đã là những bức thư cũ của 10 hoặc 20 năm về trước, thậm chí có khả năng còn sớm hơn nữa. Nhưng, Yoshiya đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng, trả lời rằng:

- Để rồi tìm xem, chưa biết chừng ở một góc ngăn kéo nào đó vẫn còn có mấy lá thư. Tuổi tác đã già rồi, bất kể thứ gì cũng đều thích lưu giữ cẩn thận.

- Nếu có thì xin phiền cụ tìm giúp thử xem.

- Những lá thư cũ đó còn có ích lợi gì nữa ?

- Có chứ ạ, chính vì những thứ đó mà chúng tôi tới đây.

- Xin đợi cho một lát.

Yoshiya nói xong, đuổi con mèo ở trên đùi đi. Điều vượt ra ngoài dự liệu là bà cụ đã đứng dậy rất nhẹ nhàng.

- Shinshi, lại giúp ta một tay !

Yoshiya gọi cô chiêu đãi viên ngồi sát ở sau lưng bà chủ một tiếng. Cô gái này có ánh mắt ngời sáng, rất thích tò mò. Chức vụ của hai vị cảnh sát hình sự như đã hấp dẫn sự hứng thú cực kỳ lớn của cô gái.

- Để em đi tìm giúp các ông.

Yoshiya vừa nói như vậy, Shinshi liền vui vẻ đứng dậy.

Bà cụ và cô gái bước vào phòng bên, chẳng bao lâu Yoshiya đã cầm một tập thư cũ ở trong tay bước ra.

- Đúng là vẫn còn lưu giữ được ! - Yoshiya rất vui vẻ nói.

- Tìm thấy rồi à ? - Azuma sung sướng reo lên. Tuy khả năng cực kỳ nhỏ, nhưng trong những bức thư mà Chusanshu gửi về quê hương, có lẽ sẽ có chút ít nội dung liên quan tới Giônì Hôát hoặc hung thủ.

- Tôi còn nhớ có một gói thư, tôi đã thu thập những lá thư quan trọng gộp lại. Trong gói này có mấy lá thư do Chusanshu gửi đến. Bây giờ mắt đã hoa rồi, chữ nhỏ cũng không nhìn rõ nữa.

Gói thư cũ mà Yoshiya đưa tới, giấy thư đều biến chất ngả sang màu vàng, tựa hồ như chỉ cần bàn tay hơi đụng vào là đã bị nát vụn.

- Những bức thư này chúng tôi có thể đọc được không ạ !

- Được, được, xin mời các vị cứ đọc đi.

Azuma tiếp nhận gói thư từ trong tay Yoshiya rồi phân chia cho Yokovata một nửa. Họ chia nhau đọc.

- Là thư hay là bưu thiếp ?

- Đại đa số là bưu thiếp.

- Tên họ của người gửi thư có viết không ?

- Chữ của Chusanshu rất dễ nhận, nhìn thấy là nhận ra được ngay.

- Có mấy phong thư ?

- Có ba, bốn phong.

Ngày tháng trên thư, đều là thời gian từ hai ba chục năm về trước.

- Cũng có nhiều thư tình của đàn ông gửi đến khi tôi còn là con gái. Khi lấy chồng đều đã đốt hết rồi ! - Từ trong ánh mắt của Yoshiya đã nhìn thấy rõ bà cụ đang truy tìm những ký ức trong quá khứ xa xưa.

- Bà nội ơi, thế nào gọi là thư tình ạ ? - Shinshi hỏi.

- Úi chà chà, con bé này, không biết thế nào gọi là thư tình à ? Cháu chưa nhận được bức thư nào của người đàn ông gửi đến sao ?

-Ồ, thư tỏ tình phải không ? Bây giờ không cần phải phiền phức như vậy, có điện thoại, tiện lợi lắm bà ạ.

Trong lúc Yoshiya và Shinshi nói chuyện, Azuma và Yokovata lật mở xem kỹ càng

tên họ người gửi trên từng phong thư cũ.

- Có đây rồi ! - Khi trên tay chỉ còn lại mấy phong thư, Yokovata đã kêu lên.

- Có rồi à ? - Quả thực Azuma sắp sửa bước vào vùng giáp ranh của sự thất vọng, nghe thấy Yokovata kêu lên như vậy, cảm thấy không gì sung sướng bằng. Lá thư mà Yokovata cầm trong tay vốn là một tờ bưu thiếp cũ, giấy đã ngả sang màu vàng.

- Người gửi là Chusanshu, hơn nữa còn đóng dấu của Cục bưu điện Shoseida.

- Ngày tháng là khi nào ?

- Ngày 18 tháng 7 năm Chiêu Hòa thứ 24 (năm 1949), thời gian thật đủ sớm ! - Yokovata cảm thán nói. Chữ viết bằng mực trên tờ bưu thiếp đã nhạt màu, giống như nét viết của đàn bà, chữ viết đẹp, lời lẽ trợn vẹn, nội dung như sau:

“Lâu lắm rồi chưa viết thư cho em. Em có khỏe không ? Chị đã sinh sống được ở đây, sự biến đổi của Hachibi nhất định là lớn lắm nhỉ. Mấy hôm trước có một vị khách tới chơi, trong khi nói chuyện, được biết người này cũng lớn lên ở Hachibi, bọn chị đã nói đến rất nhiều sự việc của Hachibi. Rất lâu rồi không có người nào nói chuyện về quê hương với chị, gặp người ấy, chị thấy nhớ quê lắm, nên liền cầm bút viết thư này cho em, để...”

Phần cuối là dùng tiếng địa phương.

- Vị khách lớn lên ở Hachibi này là ai ?

- Ôi tên cũng chẳng viết ra. Bà nội ơi, sau này bà Chusanshu không nhắc đến tên vị khách này ở trong thư nữa sao ?

- Không... không nhắc đến, chỉ nói có vậy thôi.

- Azuma, cậu cảm thấy người khách này có liên quan tới tình tiết vụ án không ?

- Chỉ dựa vào điều đó cũng không thể nói được, có điều mình cũng cảm thấy có chút kỳ quặc.

- Vì sao ?

- Trong thư nói vị khách ít tới chơi, trong khi nói chuyện được biết người này là người ở Hachibi.

- Ừ.

- Điều đó cũng chính là nói tới bà cụ Chusanshu, không, lúc đó còn chưa phải là bà cụ, khi vừa gặp vị khách này đã cảm thấy kỳ lạ.

- Đây chẳng qua chỉ là suy đoán, từ câu văn trên, có lẽ là vì được biết người đó lớn

lên ở Hachibi.

- Có lẽ không phải là như vậy. Nhưng mình cảm thấy có thể cho rằng vào giây phút vừa gặp mặt, đã cảm thấy rất kỳ lạ, nên viết vào trong thư.

- Ấn tượng vừa gặp mặt ư ?

- Đúng thế, ấn tượng được phản ánh trong thư rất sâu.

- Ở suối nước nóng đó, đương nhiên sẽ có nhiều loại khách đến, thế nhưng giây lát gặp mặt đã cảm thấy là vị khách ít tới, liệu có phải là như vậy không ?

- Trước tiên, nếu là người xa cách lâu ngày nay gặp lại có thể gọi là khách ít tới. Có điều, từ nội dung trong thư mà xét, Chusanshu và người khách đó lại là lần đầu gặp mặt.

- Vậy thì, đó là người khách như thế nào ?

- Là người khách rất ít đến Mushoku chẳng ?

- Là người rất có danh phận chẳng ?

- Không có khả năng đó, nếu là loại người đó thì chiêu đãi viên của suối nước nóng không thể tùy tiện nói chuyện với khách được.

- Vậy thì...

- Giôni Hôát chẳng ?

- Cậu muốn nói bản thân Giôni Hôát tới Mushoku ư ?

Giôni không có khả năng tới Nhật Bản được, vì lúc đó cậu ta còn chưa sinh ra đời.

Cho đến nay đều chỉ căn cứ vào đầu mối là những người có liên quan đến Giôni để tiến hành điều tra.

Giả định là người có liên quan đến Giôni cũng chính người ngoại quốc đã tới Mushoku, thế thì sẽ ra sao ?

Có điều, trong thư Chusanshu nói là người lớn lên ở Hachibi. Có thể có người nước ngoài nào xuất thân ở Hachibi được không ?

- Liệu có thể người đồng hành của người nước ngoài đó là người lớn lên ở Hachibi được không ?

Yokovata cảm thấy bức màn của điều bí mật đó đã được vén lên một tầng. Tới đây khi suy xét tới những người có liên quan với Giôni, chỉ suy nghĩ tới số đơn, nhưng lại không hề có căn cứ.

- Vậy là cậu muốn nói người ngoại quốc với người Nhật Bản lớn lên ở Hachibi cùng tới Mushoku à ?

- Giả sử là như vậy, Chusanshu cũng sẽ có thể cảm thấy kỳ quặc chứ ?

- Trong số người có quan hệ với Giônì có người lớn lên ở Hachibi...

- Tuy vẫn không thể đoán chắc, nhưng phong thư này không thể giải thích như vậy được sao ?

- Mình cảm thấy có thể, chính vì như vậy mới phải bịt chặt miệng Chusanshu, người đã hiểu rõ thân thế của họ.

- Nói như vậy là, hễ điều tra ở Hachibi, thì thân phận chân thực của hung thủ sẽ bộc lộ ra hết.

- Hiện tại vẫn chưa thể đoán chắc vị khách ít tới kia là hung thủ hay là người có liên quan với hung thủ. Nói tóm lại chẳng qua chỉ là điều viết ra ở trên tấm bưu thiếp của hai mươi mấy năm trước mà thôi.

Yokovaia rất cảnh giác với dòng suy nghĩ, tránh nhằm đường lạc lối.

Kết quả, đến Hachibi đạt được chỉ là một tờ bưu thiếp cũ mà thôi hơn thế, vẫn không biết được nó có phải là ám thị hung thủ hay không. Nếu muốn điều tra từng người từ Hachibi đi tha hương, điều đó đúng là chuyện mò kim đáy biển !

Yokovata và Azuma cảm thấy sọi chỉ nhỏ mỏng manh mà họ cố truy tìm đến đây đã bị đứt.

Lần này, thật đúng là không thể nghĩ được ra cách gì, sau khi đứt mất đầu mối, trước mắt không còn đường dây nào mới nữa.

- Lần này trở về Tôkyô không xong rồi.

- Không còn cách gì nữa, đây là điều tra mà ! - Yokovata an ủi, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, so với Azuma mình còn thất vọng hơn.

Họ quyết định đêm hôm đó sẽ ngủ qua đêm tại khách sạn Kyuda. Buổi chiều lại tới Phòng cảnh sát Hachibi, vì mời cảnh sát tuần tra của Đồn cảnh sát dẫn đường cho nên cần phải tới cảm ơn, từ nay về sau có lẽ còn phải nhờ người ta giúp đỡ nữa.

Phòng cảnh sát Hachibi và công sở thị trấn Hachibi xây dựng tựa lưng vào nhau ở cùng một địa phương.

Từ phòng cảnh sát bước ra, hai người đi văn cảnh công viên Josan. Nơi đây là địa chỉ cũ của pháo đài xây dựng ở gần bên trái Suhô, có thể nhìn ngắm được toàn bộ thị trấn.

Mặt trời mùa thu đã bắt đầu khuất núi, thị trấn Hachibi chuẩn bị chìm trong sắc đêm. Những nhà dân thấp nhỏ san sát như bát úp bị bao phủ bởi khói bếp lúc xế chiều, thị trấn nhỏ như được khoác lên một tấm lụa trắng, khiến cho phong cảnh hài hòa càng thêm say đắm lòng người.

Những công trình kiến trúc được cây cối che phủ tô điểm càng thêm tráng lệ, dòng sông Seida uốn lượn chảy qua, dưới ánh tịch dương rực hồng chiếu rọi càng thêm đẹp đẽ. Các địa phương ở hai bên bờ sông lóe lên những ánh sáng đỏ rực, có lẽ là đầm ao, có lẽ là vũng nước, từng mảnh nhỏ giống như những chiếc gương nổi bật lên. Không kìm nổi mình, hai người bọn họ đã dừng chân lại ngắm nhìn, như đắm say trong cảnh sắc ngời sáng thần tiên đó. Dần dần ánh chiều tà lặng lẽ ngả về tây, sắc đêm càng lúc càng nồng đậm màu sắc cũng càng lúc càng nhạt.

Đây là một cảnh hoàng hôn rất thích hợp với con người, không có gió, bầu trời phương Bắc sắp sửa vào đông, trên bầu trời xanh thẫm, giống như được bao phủ một bức tranh vải sặc súa với những nét vẽ cảnh sắc thu tới muộn màng. Ráng mây chiều được thu hẹp lại ở bầu trời phía tây giống hệt như những con ong mật, phảng phất như đem bầu trời sắc xanh lam **luôn** thành một bức tranh vải bông chốc nhuộm thành sắc hồng nhạt với những đám mây cuộn lại trên bầu trời.

Ở hướng đỉnh núi Josan, trong rừng cây hoa anh đào đã rụng hết lá, có một con đường đá thoai thoải trườn lên cao, trên từng bậc đã rụng đầy lá khô, đi bộ bước lên thoải mái dễ dàng, dưới chân vang lên tiếng lạo xạo. Thuận theo con đường nhỏ giữa rừng bước lên phía trên, không biết nơi nào đang đốt lá rụng, khói nhẹ bay lên, từng đợt hương thơm thoang thoảng ở trong rừng.

Lúc này có hai cha con dắt tay nhau từ trên bậc đá bước xuống. Người cha đã đến tuổi trung niên, đưa con xem ra chỉ độ ba, bốn tuổi, sát vai nhau đi qua bọn họ. Azuma ngoảnh cổ lại nhìn, từ trên đỉnh đầu đưa bé, rơi xuống một chiếc lá khô sắc vàng. Ngắm nhìn phía sau lưng họ, không hiểu vì sao Azuma luôn cảm thấy có chút thê lương, cảm thấy hai người này hình như đã bị vợ và mẹ ruồng bỏ.

- Sao vậy ? - Yokovata thấy Azuma say đắm ngắm nhìn sau lưng hai cha con người đó, liền hỏi.

- Không, không sao đâu ! - Azuma vội vàng quay mình lại, trèo hết bậc đá, bước lên chỗ cao có cắm tấm biển đề chữ “Josan số 2”, quang cảnh thoáng đãng hơn.

Khi trèo lên đến đây, ánh sáng còn lại của chiều tàn đã hết, sắc trời thị trấn Hachibi đã tối, lác đác đã nhìn thấy những ánh đèn tỏa sáng.

Dưới ánh đèn sắc vàng cam ấy, những người an nhàn tự tại đã sống những ngày an nhàn, ấm cúng. Trèo lên đỉnh cao của ngọn núi có thể nhìn thấy những chòm núi liên miên phủ đầy tuyết, có khả năng đó chính là núi Ritsu và núi Haku vây quanh. Fusan giống như một tấm bình phong. Hoàng hôn mênh mông tựa hồ như muốn bao phủ ánh nắng còn lại của mặt trời đã lặn, từ trên đỉnh núi phương xa đã dần dần trào dâng như ngọn hải triều.

- Đúng là một thị trấn nhỏ làm cho người ta phải lưu luyến.

- Cái gọi là ở xa nhớ cố hương, có lẽ là nói tới địa phương như thế này.

- Azuma, quê hương của cậu ở đâu ?

- Tôkyô.

- Mình cũng ở Tôkyô.

- Như vậy là chúng mình giống nhau, đều không có quê hương.

- Đúng, thế nhưng những chàng trai trẻ lại muốn rời khỏi quê hương tốt đẹp như thế này. Điều này thực sự giống như rời khỏi tấm lòng của mẹ vậy !

- Không ra ngoài thì không thể hiểu nổi vẻ tốt đẹp của quê hương.

- Rời khỏi có lẽ cũng không thể hiểu hết được.

- Cô gái có tên là Shinshi ở khách sạn kia, tốt nhất là đừng có dễ dàng ra đi. - Azuma nghĩ tới cô chiêu đãi viên có khuôn mặt tròn đôi mắt to ở khách sạn Kyuda.

- Có lẽ là chúng ta nên trở về chỗ ở của Shinshi thôi, mình cảm thấy lạnh, bụng cũng đã đói rồi !

Hình như đã nổi gió, Yokovata run lên cầm cập.

Họ ngồi lên chuyến xe của buổi sáng hôm sau rời khỏi Fusan, tới Joya đã gần 5 giờ chiều. Họ cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp ai nữa, về bộ phận thu thập báo cáo chuyến đi lần này không có kết quả gì.

Trên tay Azuma cầm tấm bưu thiếp mượn từ chỗ Taishitsu Yoshiya đưa về. Tình tiết vụ án vẫn chỉ dừng lại ở trên tờ bưu thiếp, chẳng hề có tiến triển gì.

Chương 13

TÌM CHỨNG CỨ TRONG KHO XE

1

Morito Hôfu điều tra Gun Kyôhây rất thuận lợi, nhanh chóng nắm vững được tình hình hẳn đi nước Mỹ, nhưng cuộc điều tra về sau lại chẳng hề có tiến triển gì. Vì vậy Shinken luôn luôn thúc giục. Dù như thế nào cũng không thể bí mật lén vào trong kho xe nhà người ta để điều tra được. Hơn nữa, cũng không biết rõ chiếc xe kiểu GT6 của Kyôhây có để ở trong kho xe nhà họ Gun không.

Shinken rất khẩn thiết:

- Morito, anh làm ăn như thế nào vậy ? Cuối cùng anh định dềnh dàng đến bao giờ ?

- Nhưng liệu có thể tự tiện xông vào nhà dân được không ?

- Điều này thì tôi đã biết trước rồi. Anh đâu có phải là người đi ăn trộm, vạn nhất có bị bắt thì cũng chẳng có chuyện gì lớn, cứ nói là uống rượu say, đi nhầm đường là được.

- Nhưng đến lúc đó người bị bắt lại là tôi.

- Anh cần phải chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng này, và lại anh cũng đã làm rồi đó !

- Điều này tôi đã rõ.

- Rõ rồi tại sao anh không bắt tay vào làm ngay đi ? Kyôhây đi Mỹ chẳng có lí do gì, điều này rất khả nghi, nếu anh không làm, tôi sẽ gọi người khác !

- Thưa Bộ trưởng, xin Bộ trưởng đừng kiên quyết như vậy. Từ trước đến nay, tôi chưa hề phụ lòng mong mỏi của ngài.

- Vậy thì anh hãy làm cho tốt đi, từ nay về sau cũng đừng phụ lòng mong mỏi của tôi đối với anh.

Trước đây Morito đã làm qua rất nhiều sự việc mờ ám, nhưng chưa hề lén lút lén vào trong nhà người ta như một kẻ ăn cắp bao giờ. Đối với Morito, Shinken là người anh rất biết ơn. Có thể nói, những thành tích tuyệt vời của Morito cũng nhờ Shinken mới giành được. Nếu Shinken muốn nhập máy nghiền giấy về, sử dụng chế độ “một bàn một máy”, thì công ty của Morito sẽ thu được lợi ích rất lớn. Mà số lợi nhuận này sẽ ảnh hưởng đến địa vị, uy tín và vinh dự của Morito. Do vậy bất luận phát sinh ra sự việc gì đều tuyệt đối không thể làm mất đi sự quan tâm chiếu cố của Shinken được. Cuối cùng Morito đã hạ quyết tâm, dù sao vẫn chỉ có thể liều lĩnh.

- Cho dù bị bắt ở kho xe, tội trạng vẫn nhẹ hơn rất nhiều so với tội lên vào trong nhà. - Morito đã tìm ra lí do để tự an ủi mình.

Ngôi nhà ở của Gun Yôhây ở một góc bên trong Nigotei thuộc khu Sendaida, cách hoàng cung rất gần. Ở vùng lân cận phần lớn là Đại sứ quán các nước, các nhà ở sang trọng và những nhà chung cư cao cấp. Mặc dù nơi ở thuộc trung tâm thành phố lớn, ngôi nhà của Gun Yôhây vẫn thể hiện rõ sự nổi trội đặc biệt.

Ngôi nhà do Gun Yôhây dùng khoản tiền kiếm được từ xưởng thép để xây dựng, có kiến trúc hiện đại hóa, mô phỏng phong cách nhà ở của nước Anh, để lộ rõ cột và rường nhà từ trong những bức tường trắng như tuyết, độ dốc của mái nhà tạo dáng rất giống nơi thắng cảnh nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nóc nhà cao chót vót, khiến cho người ta có cảm giác hiện đại.

Bốn bức tường vây xung quanh chế bằng những tấm xi măng và những cửa ngách chụp bằng thép đã phòng bị nghiêm ngặt. Chiếc cửa lớn ở bên cạnh chỉ mở ra sử dụng khi có khách đến thăm và ô tô ra vào, lúc thường vẫn đóng chặt. Kho xe đặt ở tầng một của ngôi nhà, sau khi chiếc cửa sắt làm theo kiểu cuốn rèm của kho xe hạ xuống, con người không có cách gì vào được. Nói chung là nếu muốn vào bên trong kho xe chỉ có cách vào qua cửa hoặc là vượt qua tường. Nguyên nhân chủ yếu khiến cho Morito đến nay vẫn còn do dự chính là sự phòng bị nghiêm ngặt ở nơi đó. Nhưng có điều may mắn là trong sân hình như không có chó.

Cuối cùng, vào một đêm khuya, Morito đã hành động. Để đề phòng bất trắc, Morito đã cố ý thay đổi mặc một bộ quần áo cực kỳ bình thường. Nền trên đầu khoác bít tất dài, thân mặc quần áo đen, che mặt, mà nói bừa là đi nhằm chỗ thì không thể thông suốt được.

Để lấy được chứng cứ, Morito còn chuẩn bị máy chụp ảnh và đèn chiếu sáng. Khi Morito xuất hiện ở bên ngoài bức tường vây quanh ngôi nhà của Gun, đã là ba giờ sáng. Vào giờ này, đèn trong nhà Gun đều đã tắt, chẳng những mọi người trong nhà đều đã say sưa trong giấc mộng ngọt ngào, mà ngay cả tiếng chó sủa cũng không nghe tiếng. Trên trời không có trăng, xung quanh tối đen như mực.

Từ lúc chưa tối Morito đã quan sát chuẩn bị tìm một chỗ để vượt tường vào trong, vì anh ta phát hiện một góc của bức tường vây chế bằng những tấm xi măng có một chỗ bị mất một miếng, vừa hay có thể dùng chỗ đó để vượt tường. Morito mượn chỗ đó để làm bậc đặt chân, vượt qua tường mà vào. Một lần nữa Morito quan sát động tĩnh ở bên trong, khi phát hiện mọi người ở trong nhà đều ngủ say, anh bèn dướn mình lên cao, nhẹ nhàng vượt qua tường, nhanh chân chạy vọt qua sân chứa đầy những thảm cỏ, tiến thẳng tới kho xe ở trên góc tầng một. Cửa đã kéo xuống, đây là loại cửa sắt làm theo kiểu cuốn rèm, thò tay ra nhẹ nhàng sờ, phát hiện thấy cửa không khóa.

Trong đêm tối, Morito không kìm nén nổi, tự bật lên tiếng cười. Lúc này anh đã có

thể nhẹ nhàng, dễ dàng bước vào bên trong. Anh kéo cửa lên vừa đủ lọt thân người chui vào bên trong. Vì không để cho người ở bên ngoài nhìn thấy ánh đèn ở đây, anh lại kéo sập cửa xuống như cũ, rồi bật đèn chiếu sáng.

- Ở đây rồi ! - Morito buột miệng kêu lên một tiếng, nhưng lại vội vã bịt chặt miệng mình lại. Hình như ở bên cạnh chiếc xe cỡ lớn chuyên dùng của Gun Yôhây, đang đỗ một chiếc xe kiểu GT6 MK2 thân xe bóng loáng sắc sảo, tựa hồ cảm giác thấy không có trở lực gì của không khí.

Morito bước tới phía trước chiếc xe, bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ. Kỳ thực, không cần phải nhìn lâu đã có thể phát hiện ra ở trên cửa sổ ô tốp nhiệt khí và đèn bảo hiểm có chỗ biến dạng rất rõ rệt.

Cuối cùng đã tóm được điểm yếu của đối thủ, cuộc điều tra của Morito ta không sai ! Anh kiềm chế niềm xúc động trong tâm, bấm máy chụp ảnh. Ánh sáng của đèn chiếu sáng như những hoa lửa chúc mừng thắng lợi, vọt lên một cách sung sướng.

Kokusei Shinshi trong giấc mộng mơ màng cảm thấy như có động tĩnh gì, liền mở mắt tỉnh dậy. Shinshi nhìn chiếc đồng hồ dạ quang đặt ở bên cạnh gối, mới hơn ba giờ sáng.

- Vào giờ này, có thể có động tĩnh gì được ?

Thế nhưng đích thực là hình như có tiếng gì đó đã đánh thức Shinshi. Trong đêm tối, Shinshi dỏng tai lắng nghe. Trong nhà vẫn yên tĩnh, chẳng hề có chút động tĩnh gì. Buổi tối hôm nay, phu nhân đi ra ngoài diễn thuyết, chỉ có tiên sinh và tiểu thư ở nhà. Hình như họ đang ngủ say.

- Liệu có phải là tai mình nghe lầm chẳng ? - Shinshi nghĩ như vậy liền chuẩn bị ngủ tiếp. Nhưng chính lúc ấy, trong đêm đen xung quanh yên tĩnh đã xuất hiện tiếng vang “lạch xạch”, tiếp theo âm thanh này lại vang lên hai ba tiếng nữa. Tiếng động này giống như một tiếng động vật nhỏ bị nhốt, chạy đi chạy lại, nhào lộn ở bên trong.

-Ồ, té ra là bọn chúng ! - Shinshi bật ra tiếng nói, cho rằng tiếng động này được truyền ra từ trong lồng nhốt đôi sóc vẫn ở phòng bên, cô đoán chắc đôi sóc đang đùa giỡn.

- Có điều là, đêm đã khuya như thế này rồi mà chúng nó vẫn...

Sự bất an lại ập tới. Liệu có phải là giống mèo hoang chui vào trong nhà, đang uy hiếp sự an toàn của con sóc ? Nếu như vậy, cần phải đuổi con mèo hoang đi.

Bảo vệ đôi sóc cũng chính là một trong những công việc của cô. Lồng sóc đặt ở dưới

cầu thang sát cạnh gian phòng ở của cô, ở đó có một bãi trống hình tam giác. Tầng một là phòng khách, phòng vệ sinh, nhà bếp, phòng ăn, kho để xe... Tầng hai là phòng ngủ của mọi người trong nhà.

Shinshi bật sáng đèn cầu thang, vừa cúi đầu xuống nhìn đôi sóc ở trong lồng, hai con sóc nhỏ liền từ trong chuồng bé xú làm bằng nhựa, xông ra, quanh một vòng rồi nhảy cẫng lên.

-Ồ, Rômêô và Juliét, chúng mày làm sao thế ?

Shinshi thân thiết gọi đôi sóc, cô cảm thấy kinh sợ đối với cử động của chúng, không hiểu vì sao đôi sóc hình như đặc biệt hưng phấn. Trong đêm khuya như thế này nhìn thấy đôi sóc nhảy cẫng lên như vậy, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Cô ngẩng nhìn tứ phía, không phát hiện thấy con mèo hoang nào hoặc có con vật nào khác uy hiếp đôi sóc.

- Tốt rồi ! Mau về nhà của mình mà ngủ đi thôi.

Shinshi vừa nhẹ nhàng thò tay ra, con sóc cái liền kêu thét lên một tiếng.

- Sự thật là như thế nào ? Có lẽ là nó đến thời kỳ động dục... Điều này đột ngột dẫn tới sự liên tưởng, khiến cho Shinshi thâm thẹn thùng, mặt bừng đỏ. Lúc này lại xuất hiện tiếng động, có điều lần này từ một hướng khác truyền đến, hoàn toàn khác hẳn với âm thanh của loài sóc phát dục. Tiếng động này hình như một vật gì nổ vỡ phát ra, nhưng lại không rõ ràng. Tiếng động đó liên tiếp không ngừng truyền tới. Lúc này đôi sóc nhảy nhót nhiều hơn.

- Không vừa ý hay sao ? - Shinshi đưa tầm mắt từ chỗ lồng sóc nhìn ra xa, về hướng mới phát sinh ra tiếng động. Tiếng động đó hình như từ trong kho xe cạnh phòng tắm truyền tới.

- Trong kho xe không thể có trộm được, có lẽ nào lại có người muốn ăn cắp xe ô tô ?

Shinshi là một cô gái giàu tính tò mò, hơn nữa lại gan dạ. Đêm nay, nếu không làm cho được rõ ràng về tiếng động đó, thì tựa hồ như cô không thể ngủ được nữa. Trong nhà có người bảo vệ, nhưng vội vàng hấp tấp đánh thức dậy mà chẳng có tình hình gì xảy ra thì xấu hổ quá. Tức thì cô mở cửa, bước xuống sân, đi tới phía trước kho xe. Cô phát hiện ở trong khe cửa thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng chói lói và những âm thanh cô đã nghe thấy lúc nãy. Cửa kho xe vốn dĩ phải đóng chặt chẽ, bây giờ lại hở ra một khe nhỏ, thỉnh thoảng từ trong khe đó lại phát ra ánh sáng.

Shinshi nhón chân nhẹ nhàng, dán mắt nhìn vào trong khe cửa. Trong giây lát, đôi mắt cô đã nhận được sự kích thích của luồng ánh sáng mạnh. Bỗng chốc Shinshi bàng hoàng tỉnh ngộ ra, thì ra nguồn ánh sáng kỳ quặc đó là đèn phát sáng của máy chụp ảnh, có người lén vào trong kho xe đang chụp ảnh.

Shinshi giật mình kinh sợ, đã quên hẳn bản thân mình, kêu gào ầm lên:

- Bắt kẻ trộm !

Tiếng gào thét đột nhiên vang vọng đã khiến cho Morito đang ở trong kho xe hoảng hốt giật mình.

Trong lúc bàng hoàng, Morito đụng chân đá đổ thùng xăng trống rỗng ở bên cạnh, âm thanh cực kỳ lớn, đủ làm cho mọi người ở trong nhà bừng thức tỉnh. Thùng xăng lăn long lóc, âm thanh này đã hỗ trợ cho tinh thần của Shinshi.

- Có kẻ cắp ! Có kẻ cướp ! Hắn giết người !

Tiếng hô hoán đã đổ hết các loại tội danh lên đầu Morito, khiến cho anh vô cùng kinh sợ. Điều càng đen đui hơn cho Morito là con đường tháo lui duy nhất anh đã bị Shinshi bịt chặt.

Hết cách, Morito đành phải chui xuống dưới gầm xe. Nghe thấy tiếng hô kinh sợ của Shinshi, ông chủ và con gái đều từ trên lầu hai chạy xuống. Người bảo vệ cũng có mặt kịp thời.

- Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì ? - Ông chủ mắt còn ngái ngủ, hỏi.

- Trong kho xe có trộm.

- Trộm à ? Ăn cắp gì ở trong kho xe ?

- Không biết. Dù sao cũng đang có người ở trong đó.

Người bảo vệ lập tức chạy vào trong kho xe. Morito liền bị kéo từ dưới gầm xe ra, hết sức nhẹ nhàng và dễ dàng. Anh đã bị bàn tay to lớn và rắn chắc của người bảo vệ tóm chặt.

Lúc này, tiểu thư Yôshi đã gọi điện thoại cho số máy 110. Đồn cảnh sát Kikutei ở gần trong gang tấc, Morito lập tức bị cảnh sát đến bắt giải đi.

Khi trả lời câu hỏi của cảnh sát, Morito tuyên bố: Con trai Kyôhây của chủ nhà Gun Yôhây mà tôi xâm nhập, đã có sự nghi ngờ rất lớn là cán chết người rồi chạy trốn. Để tìm chứng cứ nên tôi đang phải kiểm tra xe ô tô của hắn.

Hiện trường gây ra ở “Trước cổng chào” thành phố K khu ngoại ô, thời gian gây ra vụ án vào khoảng hai giờ sáng ngày 26 tháng 9, người bị hại tên gọi là Kôyama Bunshi. Morito còn cung cấp một loạt tình hình cụ thể.

Cuối cùng, Morito còn bổ sung: Phòng cảnh sát đã điều tra kỹ ở vùng hiện trường, chỉ cần các vị tới đó hỏi là biết rõ ngay.

Mặc dù toàn bộ lời nói của Morito đều là sự thực, nhưng hành vi của Morito cũng không thể được coi là hành vi chính đáng. Tội phạm mà Morito tố giác là “đè chết người rồi chạy trốn”, điều này cảnh sát không thể bỏ qua được, họ liền tiến hành hỏi Phòng cảnh sát K. Kết quả được biết đích thực phòng cảnh sát K đã căn cứ vào lời tố cáo đề xuất của người chồng Kôyamada Bunshi tiến hành kiểm tra vùng trước cổng chào nhưng chưa phát hiện ra dấu tích tội phạm đâm chết người rồi chạy trốn.

Lời khai của Morito không phải là không có căn cứ. Thoạt đầu, cảnh sát nghi ngờ ở đằng sau Morito có khuynh hướng chính trị hoặc ý thức tư tưởng phạm tội, hiện thời đã hơi yên tâm khoan khoái. Nhưng Phòng cảnh sát K không có bất kỳ chứng cứ “đè chết người rồi chạy trốn” nào. Nói tóm lại, chỉ có một phía nạn nhân nghi ngờ mà thôi. Bây giờ lại vì phán đoán là tội trạng của Gun Kyôhây mà tự tiện lén vào trong kho xe của nhà người ta để điều tra, điều này phải nói là quá hồ đồ. Sự suy đoán mang tính chất suy lý ngoại đạo của Morito đối với Gun Kyôhây, trong đó có một phần khiên cưỡng và rất nhiều chỗ nhảy vọt.

Phía cảnh sát không thể tin vào lời khai tố cáo mà mù quáng tới kiểm tra ô tô của Gun Kyôhây được. Sau khi rửa ảnh, Morito giao nộp, đích thực là có sự biến hình ở trên thân xe, nhưng điều này không thể đoán chắc được. Cha của Kyôhây là ngôi sao sáng trong chính giới, là cơ quan cảnh sát, cũng cần phải suy nghĩ tới bộ mặt của ông ta.

- Cho tới nay Kôyamada Bunshi không rõ đi đâu, chính là chứng cứ tốt nhất. - Mặc dù Morito nói như vậy, nhưng không có chứng cứ xác thực có thể liên kết việc mất tích của Bunshi với Gun Kyôhây được.

Có lẽ Kôyamada Bunshi xuất phát từ tình hình nào đó của cá nhân mà có ý đi ẩn náu. Hiện tại Gun Kyôhây đang đi du lịch ở hải ngoại, do đó Gun Yôhây chủ động đề nghị:

- Hành vi của Morito thực ra chưa làm cho tôi bị tổn hại gì đặc biệt, cho nên tôi mong rằng hãy xử lý việc này hết sức hoàn hảo, tế nhị.

Sau khi cân nhắc lợi hại về các mặt, phía cảnh sát quyết định tiến hành giáo dục Morito một hồi rồi thả cho về, nhưng các phim ảnh Morito đã chụp ra thì phải tịch thu.

Bộ phận thu thập điều tra vụ án Giônì Hôát giết người đã xử lý vụ án Morito. Vì Phòng cảnh sát cần nắm quá trình diễn biến của sự việc, người hầu gái Shinshi của nhà Gun Yôhây bị gọi tới đã mấy lần. Mọi người nói chung đều không muốn xuất đầu gập cảnh sát, nhưng cô đã tích cực chủ động đi gặp. Xem ra, đối với sự việc này cô rất có hứng thú.

Có lẽ là lần thứ hai hoặc lần thứ ba, kết thúc cuộc thăm vấn của cảnh sát trở về nhà, đi trên hành lang của Phòng cảnh sát, bất ngờ cô đã gặp Azuma.

- Chào ngài cảnh sát đại hình.

Trên hành lang mờ tối, đột nhiên Azuma bị một cô gái trẻ trung ăn mặc, trang điểm lộng lẫy cất tiếng gọi. Azuma cho rằng bản thân mình không thể bị người khác nhận lầm được, anh liền quay lại nhìn.

- Chào ngài cảnh sát đại hình, là em đây mà, ngài không nhận ra em sao ?

- Ồ, là cô à ?

Khó khăn lắm Azuma mới nghĩ ra cô gái là nữ chiêu đãi viên trẻ của khách sạn trước nhà ga Hachibi.

- Nhìn thấy cô trang điểm như thế này làm cho người ta không thể nhận ra được nữa.

Azuma ngẩn ngía kỹ lưỡng cô gái. Lộng lẫy xinh tươi, mái tóc dài buông rũ tự nhiên khi ở Hachibi bây giờ được vén cao lên, bóng mượt. Kiểu tóc mới lạ này, tấm áo choàng nữ kiểu NgaLaTư phối hợp với chiếc váy dài gần sát đất, vô luận nhìn như thế nào, cô đều không giống một nữ chiêu đãi viên của khách sạn, mà rất có phong độ của một minh tinh.

- Đừng nhìn em như vậy, em ngượng chết đi được ! - Cô dùng

một động tác tựa như đã được huấn luyện kỹ càng, quay người đi, giọng nói đã mang âm điệu Tôkyô.

- Cô tên là Tiểu Shin có phải không ?

- Em tên là Shinshi. Cả tên họ là Kokusei Shinshi.

- Cô tới đây từ khi nào ?

- Sau khi ông đi không lâu, em đã tìm được người họ hàng xa rồi lên Tokio.

- Vậy thì tại sao cô lại ở đây ? Hay là...

- Ủi chà chà, ông đã bắt đầu nghi ngờ em rồi hay sao ? Chính vì để phối hợp giúp đỡ cảnh sát em mới tới đây. Có điều, em thực sự không biết rõ được đơn vị của ông chính là ở đây.

- Không, thực sự không phải là có sự nghi ngờ gì, có điều cô chẳng có chỗ dựa mà đến đây, phải chăng là đã được phía cảnh sát bảo hộ ?

- Đâu có, em ở trong nhà ngài Gun Yôhây là nghị viện Hạ nghị viện. Hoặc nói là ở trong nhà bà Hichisugi Kyôko thì chính xác hơn. Dù sao thì hai người này đều là người bảo đảm cho danh phận của em.

- Cái gì ? Cô ở trong nhà Hachisugi Kyôko ?

- Cần phải gọi là bà, vì là bà Hachisugi Kyôko được cả nước Nhật biết tên. Hơn thế bà còn là họ hàng xa của em.

- Cô và Hachisugi Kyôko... là thân thích ?

- Sau khi hỏi mẹ em, mới được biết ấy là người họ hàng thân thích xa từ Hathiabi ra đi.

Vậy thì, nghe nói có kẻ đã lén vào trong nhà Gun Yôhây để ngấm xem xét theo dõi, nói vậy thì chính là ở chỗ cô à ?

Vụ án này thực sự không phải do Azuma phụ trách, nhưng vì ở trong cùng một phòng nền anh cùng nghe nói.

- Đúng vậy, chính là do em đã bắt được đó ! - Shinshi hơi có vẻ uõn ngực.

- Như thế chính là lập công đó ! Ồ, gặp được cô ở đây, đúng là cuộc gặp gỡ tuyệt vời !

- Vị cảnh sát hình sự có tướng con khi cùng đi với ông cũng ở đây à ?

- Ủi chà chà ! úi chà chà ! Yokovata nghe thấy có thể nổi nóng đây !

Azuma đành phải nhăn nhó cười đối với những lời nói không hề giấu giếm. Cuộc nói chuyện tuy rất ngắn, nhưng có thể thấy rõ cô ta đã thay đổi hoàn toàn khẩu âm của quê hương.

- Lúc này ta đã trở thành láng giềng rồi, có rảnh thì lại chơi, em sẽ mời ông uống cà phê.

Sau khi tùy tiện nói như vậy, Shinshi đã nhanh nhẹn đi về hướng cửa ra. Dõi theo sau lưng cô cho tới khi biến mất, Azuma bước vào phòng làm việc của bộ phận điều tra.

Hachisugi Kyôko là họ xa của Kokysei Shinshi... ?

Họ hàng xa ra đi từ Hachibi ! Đích thực Shinshi đã nói như vậy. Thì ra Hachisugi Kyôko đã lớn lên từ Hachibi. Tháng 7 năm 1949, Chusanshu đã gặp một người họ X... lớn lên từ Hachibi ở tại Mushoku. Nếu đem hai sự việc này liên hệ với nhau, chẳng phải là đã quá phù hợp khéo léo đó sao ?

Những người lớn lên ở Hachibi có rất nhiều, còn người họ X... đến thăm Mushoku vào năm 1949... Dòng suy nghĩ của Azuma vẫn toan tính đem Hachisugi Kyôko liên hệ với người họ X. Giônì Hôát vừa đến Nhật Bản đã đi thẳng tới Khách sạn Thương vụ Tôkyô, mà vừa hay Hachisugi Kyôko đang ở đó. Nói một cách rõ ràng hơn, Tổng bộ Hậu Viện Hội của Gun Yôhây chồng bà ta, đặt tại đó.

Điều này sao có thể nói chỉ là một sự trùng hợp khéo léo ngẫu nhiên được ? Có thể là Giônì đích thực muốn tới gặp Hachisugi Kyôko chẳng ? Còn sự tới gặp của Giônì đối với bản thân Hachisugi Kyôko mà nói là việc rất bất lợi cho mình. Giả sử sự việc này nếu Chusanshu biết được thì...

Đầu óc Azuma suy đoán lung tung.

- Thừa ngài Azuma, ngài đứng thần người ra ở đó suy nghĩ điều gì vậy ? - Nashu Keibu hình như vừa từ bên ngoài trở vào, đứng ngay sau lưng Azuma.

Azuma cảm thấy đây chỉ là sự phán đoán nhất thời, chưa tới giai đoạn phải báo cáo với Nashu Keibu. Và lại, trước khi báo cáo còn cần phải lắng nghe ý kiến của Yokovata đã.

Vừa nghe nói Shinshi ở trong nhà Hachisugi Kyôko, Yokovata đã giật mình ngạc nhiên.

- Bởi vì, cậu nghĩ thử xem, Giônì đi tới Khách sạn Thương vụ Tôkyô, liệu có thể nói một cách đơn giản rằng đây là sự trùng hợp khéo léo ngẫu nhiên được không ?

- Ủ ! - Yokovata ừ một tiếng, rồi yên lặng suy nghĩ.

- Sao ? Ta phải dứt khoát trực tiếp tìm gặp Hachisugi Kyôko xem thử ra sao.

- Cái gì ? Trực tiếp tìm gặp Hachisugi à ?

- Đúng vậy, hỏi thử xem bà ta có tới Mushoku không ?

- Có điều, cho dù bà ta có tới Mushoku, điều đó cũng chẳng có gì là khác thường.

- Điều đó thì chưa chắc. Nếu bà ta có điều khuất tất, đối với địa danh Mushoku này, có lẽ sẽ có phản ứng nào đó.

- Thế thì sẽ ra sao ? Nếu quả thực Hachisugi là hung thủ, mình nghĩ bà ta đã sớm sẵn sàng chuẩn bị tư tưởng đối phó rồi.

- Coi Hachisugi là hung thủ, hiện tại vẫn còn quá sớm. Thế nhưng giả sử bà ta là hung thủ, giết chết Chusanshu rồi, có lẽ bà ta sẽ cho rằng ngoài Chusanshu biết bà ta đã từng tới Mushoku ra, không còn người nào khác. Nếu là như vậy, khẳng định bà ta sẽ trả lời rằng không biết Mushoku.

- Cậu muốn nói, rõ ràng là bà ta đã tới qua, nhưng sẽ giả vờ là chưa bao giờ tới cả ?

- Đúng thế ! Bởi vì hẳn xác nhận hung thủ là người đã tới Mushoku, hơn nữa lại là người đã lớn lên ở Hachibi, thế thì mục tiêu điều tra đã có thể thu nhỏ lại rất nhiều. Nếu Hachisugi dùng một phương thức nào đó để giết chết bà cụ có dây mơ rễ má, thì bà ta sẽ ra sức tìm cách tách mình ra khỏi Mushoku. Mình nghĩ đây là tâm lý tất nhiên.

- Vậy thì tại sao Hachisugi lại gọi Kokusei Shinshi đến nhà mình ?

- Cậu nói sao ?

- Giả dụ Hachisugi là hung thủ, từ động cơ mà xét, tất nhiên bà ta sẽ muốn giữ kín gốc tích của mình. Thế nhưng bà ta lại để cho người lớn lên ở Hachibi sống tại nhà mình, điều này không mâu thuẫn hay sao ?

- Chẳng phải là Shinshi đã tự nói không phải là cô được Hachisugi gọi đến mà là tự cô dựa vào một chút quan hệ họ hàng xa đã tìm đến đó sao ? Rất có khả năng là Chusanshu có liên quan tới vụ án Giônì bị sát hại mà phải chết thảm. Bà cụ Chusanshu hình như đã biết được điều bí mật nào đó của hung thủ sát hại Giônì. Vì vậy, hung thủ đã hạ độc thủ, động cơ chủ yếu là diệt khẩu, để giấu giếm thân thế "lớn lên ở Hachibi". Hơn nữa, chỉ cần không biết được mối quan hệ với bà cụ Chusanshu, đối với hung thủ mà nói, cho dù người khác có biết thì cũng chẳng can hệ gì. Đương nhiên, sự suy đoán này của mình hoàn toàn được xây dựng trên cơ sở giả định. Nói một cách khác, hung thủ giết hại Giônì hoặc người có liên quan, có nghĩa là người họ X... mà Chusanshu đã gặp ở Mushoku, có thể là Hachisugi Kyôko.

- Đích xác là như vậy. Nói thế cũng có thể lý giải được nguyên nhân vì sao Hachisugi không đuổi cô gái có chút hơi hướng họ hàng xa ra khỏi nhà.

- Ủ, thế nhưng trước mắt chỉ dựa vào một chút đầu mối như thế này, cũng không thể làm gì được đối với Hachisugi, nếu muốn tìm ra thêm một chút đầu mối nữa, còn còn phải...

- Bất kể là được hay không được, chúng ta có nên trực tiếp đến hỏi thử Hachisugi, xem xem bà ta có phản ứng gì ?

Azuma cũng có khuynh hướng ngả theo ý kiến của Yokovata.

- Đúng thế, có lẽ thời gian trôi qua lâu như vậy, đăng ký chỗ ở đã không còn nữa,

nhưng vẫn cần thiết phải tới Mushoku một lần, để xem cuốn sổ đăng ký chỗ ở mà người họ X... đã từng đăng ký cư trú tháng 7 năm 1949 có còn hay không.

- "Hachisugi" là bút danh hay là họ nhà ngoại trước khi kết hôn ?
- Điều này cũng cần phải xác nhận thử xem.
- Trước hết phải tiến hành điều tra đã !

Yokovata nói vậy vì anh cũng cảm thấy Hachisugi Kyôko có chút khả nghi. Các cảnh sát hình sự thực ra không thể chỉ dựa vào một ít tài liệu bằng chứng phụ khách quan để làm án. Những người giàu kinh nghiệm thường dựa vào giác quan thứ sáu của mình để điều tra. Trong đại đa số tình hình, họ đều có thể giống như những con chó săn người được chính xác hành tung chạy trốn của hung thủ. Điều này cũng giống như những bác sĩ có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, trước khi dùng những thiết bị chữa trị hiện đại hóa, tiến hành phân tích kiểm tra tỉ mỉ, thường trước hết căn cứ vào sắc mặt, hơi thở và mạch đập đã sơ bộ chẩn đoán được bệnh tình.

- Đối với nhân viên chào hàng Morito tự tiện xông vào nhà dân cũng có những điểm không rõ ràng.

- Hãn kiên trì nói con trai của Gun Yôhây sau khi cán chết người đã bỏ trốn.

- Lời khai của Morito không phải là không thực, Phòng cảnh sát K cũng đã kiểm tra qua hiện trường, trên tấm ảnh rửa ra qua phim chụp của Morito cũng có thể nhìn thấy dấu vết biến dạng do va đập ở trên thân xe.

- Mình nghĩ, điều này tuy không nhất định có liên quan tới vụ án giết hại Giônì, nhưng nếu con trai bà ta sau khi cán chết người rồi bỏ trốn là sự thực, thì điều này có lẽ sẽ trở thành đột phá khâu tấn công Hachisugi Kyôko.

Azuma và Yokovata, sau khi đầu mối bị đứt, lại tìm được một đầu mối, cho dù còn mơ hồ.

Lúc này Hachisugi bực tức không sao kìm nén nổi, lẽ ra không nên lưu giữ Kokusei Shinshi ở trong nhà. Thoạt đầu, khi cô bé này dựa vào quan hệ họ hàng xa mà đến, đúng là Hachisugi đã từng muốn đuổi nó đi. Nhưng, lúc đó lão giúp việc ở trong nhà xin phép nghỉ, mà Shinshi nhìn thì có vẻ giống như một cô gái có đôi tay làm việc khéo léo và nhanh nhẹn, bèn giữ cô bé lại để thay thế cho lão giúp việc, không ngờ lại sản sinh ra kết quả như thế này.

- Một chút sự việc đó có cần thiết phải đưa tới chỗ cảnh sát không ? Hachisugi gọi Shinshi tới trước mặt nói như trách mắng. Shinshi lại làm ra vẻ lập được công to, khiến cho Hachisugi càng thêm tức giận.

- Có điều, thưa phu nhân, người gọi cảnh sát tới lại chính là Yôshi đó ạ !

Shinshi thanh minh, không hề tỏ ra yếu thế. Bản thân mình đã bắt được “kẻ trộm”, tại sao lại còn bị mắng chửi giống như đã làm điều gì sai trái. Trong lòng Shinshi rất không phục.

- Dem người giao cho cảnh sát cũng đã đủ rồi, cần gì cô phải tới đó nữa ?

- Vì tình hình điều tra, cần phải...

- Tình hình với chẳng tình hình, khi đã giao cho cảnh sát rồi, không lâu sẽ rõ hết mọi điều ! Chẳng qua cô chỉ là người phát hiện ra có kẻ lén trốn vào nhà, rồi bắt giữ được hắn. Đối với công việc của ta mà nói, bất kể sự việc gì, cứ có cảnh sát đến nhà thì chính là rắc rối đó !

- Thôi cho qua, cho qua, có cần phải cáu gắt giận dữ như thế hay không ? - Gun Yôhây nhìn thấy Kyôko đang phẫn nộ tới cực điểm liền khuyên bảo vợ, nói rằng việc gọi cảnh sát, ông ta cũng là người có trách nhiệm.

- Lúc đó ông cũng có mặt, tại sao ông không ngăn cản, lại cứ bỏ qua, hoàn toàn có thể tự ý giải quyết được chứ ? - BÀ TA đã chĩa mũi nhọn quay sang phía Gun Yôhây.

- Lúc đó đâu biết mục đích cuối cùng của hắn lén vào trong nhà mình là để làm gì, giao cho cảnh sát xử lý, cũng là điều nên lắm chứ !

- Chúng ta cứ thẩm vấn hắn trước một trận cũng không muộn. Bây giờ thì ông đã biết chưa, hắn đã nói bừa với cảnh sát nào là Kyôhây sau khi cán chết người đã bỏ trốn. Cho dù là nói bậy, truyền ra xã hội, ông bảo tôi phải làm như thế nào ? Ngay cả ông nữa, cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đó !

- Cho nên, chính vì việc này mà tôi cũng lo lắng. Trên thân xe của Kyôhây, quả đúng như lời thằng ranh Morito đã nói, có dấu vết bị đâm xe.

- Ủi chà chà, sao ông lại tin vào lời nói của thằng ranh ấy ?

- Tôi đâu có tin, chỉ có điều là không yên tâm. Đúng là thằng ranh ấy đã đem máy chụp ảnh lén vào trong nhà mình.

- Nhất định là hắn làm theo sự sai khiến của tờ báo nào hoặc nhà xuất bản nào, đến chụp ảnh trộm cuộc sống riêng của vợ chồng chúng ta. Vừa hay thấy thân xe lồm xuống một chỗ, bèn trở thành cái cớ nhất thời.

- Cứ cho là như vậy, cũng chưa chắc đã phù hợp với sự thực. Theo sự tìm hiểu của tôi, Phòng cảnh sát K đã nhận được một tờ trình báo, nghi ngờ rằng có người sau khi lái xe cán chết một người đàn bà có tên là Kôyamada Bunshi, liền bỏ trốn. Phòng cảnh sát K đã tới hiện trường điều tra một lần.

- Điều này thì có liên quan gì tới Kyôhây ? Người đàn bà có tên là Kôyamada Bunshi đó do xe của ai cán chết, chỉ có quý mới biết được.

- Có điều, Morito chỉ là một nhân viên chào hàng.

- Có thể là hắn đã liên kết với một tòa soạn nào đó. Nếu không, việc gì hắn phải xoay quanh sự việc như thế.

Morito nói hắn là bạn của chồng Kôyamada Bunshi, là người nhận sự ủy thác của chồng Bunshi.

- Vậy tại sao phải níu kéo Kyôhây ?

- Về điểm này cảnh sát cũng không nói rõ.

- Ông hãy nhìn xem, chẳng có căn cứ gì hết. Ông hãy cứ tin tưởng vào con trai của mình, Kyôhây quyết không thể làm việc đó được. - Hachisugi Kyôko chửi bới Shinshi, nhưng lại loanh quanh đã quay sang oán trách chồng mình.

Chương 14

SỢ TỘI LẤN TRỐN

1

Azuma và Yokovata không hề do dự, quyết định trực tiếp thăm dò Hachisugi. Trong tình trạng chứng cứ không đủ, lại trực tiếp tới tìm kẻ nghi ngờ, thực ra không phải là hành động sáng suốt, bởi vì điều này có khả năng đập cỏ cho rắn bỏ đi.

Trước mắt, Hachisugi Kyôko còn chưa bị liệt vào hàng ngũ những kẻ bị tình nghi. Azuma và Yokovata chuẩn bị trực tiếp thăm dò đối với bà ta, cũng chỉ là coi bà ta như một đối tượng để tìm kiếm đầu mối. Thế nhưng Hachisugi là một người nổi tiếng, được ưa thích trong giới báo chí, không thể nắm chắc được lúc nào bà ta ở nhà, để tránh bà ta không kịp trở tay, tập kích đột ngột thì càng có hiệu quả.

Hachisugi Kyôko phụ trách “Tiết mục buổi sớm” của Đài truyền hình Minken. Azuma và Yokovata quyết định “phục kích” bà ta tại đó.

Khi bà ta phát hình xong, từ trong trường quay bước ra, Azuma đã kịp thời gọi bà ta đứng lại.

- Bà là nữ sĩ Hachisugi Kyôko có phải không ?

- Đúng thế ! Tôi là Hachisugi.

Hachisugi dùng nét mặt tươi cười đặc biệt của một nhân sĩ trong giới báo chí nghênh tiếp Azuma, nhưng từ trong ánh mắt, bà ta đã biểu lộ ra thần sắc lạnh lùng, dò xét đối phương.

- Có chút việc cần nói chuyện với bà, cũng không mất nhiều thời gian của bà đâu.

- Vâng, các ông là... - vẻ mặt tươi tắn làm cho người ta yêu thích vừa rồi của Hachisugi lập tức biến mất, chuyển sang trạng thái căng thẳng.

- Chúng tôi là cảnh sát. - Azuma rút thẻ cảnh sát đưa tới trước mặt cho bà ta xem. Vốn dĩ Azuma không thích sử dụng phương thức này, nhưng trong tình trạng đối phương làm việc bận rộn hoặc hống hách khinh người, sử dụng chiêu này tương đối có hiệu nghiệm.

-Ồ, cảnh sát à ? Tìm tôi có việc gì ? - Hachisugi lộ rõ thần sắc bất an.

- Không, chẳng có việc gì lớn lắm. Chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút về tình hình của con trai bà.

Chỉ cần lời khai của Morito là sự thực, thì lời nói của Hachisugi đối với Azuma sẽ không thể tro như gỗ đã được. Vì không có lí do nào khác, Azuma đành phải lấy lời trình bày của Morito để làm đột phá khẩu tấn công. Hachisugi dừng lại, nói:

- Hiện tại Kyôhay đã đi ra nước ngoài. - sắc thái phòng bị ở trên nét mặt Hachisugi đã đổi thành vẻ hoài nghi, đây là kỹ năng diễn xuất sở trường của bà ta hay là diễn biến tự nhiên thật sự rất khó phân biệt.

- Không sao, chúng tôi hỏi bà là được.

- Tôi rất bận, nhưng nếu trong vòng mười phút thì... - Hachisugi không có cách gì cự tuyệt yêu cầu mang tính chất cưỡng chế đó của Azuma, đành phải dẫn họ tới một góc của phòng khách trong Đài truyền hình. Nơi đây hình như là một phòng riêng biệt, rất thích hợp đối với cuộc trò chuyện của họ.

- Vậy thì cuối cùng các ông có việc gì nào ? - Sau khi ngồi đối diện với hai người cảnh sát, con mắt bà ta luôn luôn nhìn đồng hồ trên tay.

- Thế thì chúng tôi đi thẳng ngay vào vấn đề nhé ! Phu nhân có biết địa phương Mushoku không ? - Azuma cảm thấy câu hỏi này có thể bao hàm mọi ý nghĩa, liền theo dõi rất kỹ nét mặt của đối phương

- Mushoku à ? - Hachisugi buột miệng nhắc lại một tiếng, nhưng trên mặt không hề xuất hiện sự thay đổi nào.

- Một con suối nước nóng nằm ở huyện Gunba, phu nhân đã từng đi tới đó chưa ?

- Chưa, đây là lần đầu tiên tôi được nghe nói tới địa danh này, ở phía nào của huyện Gunba nhỉ ? - Hachisugi biểu lộ tình cảm tự nhiên không thể nhìn rõ được bà ta đang cố gắng ức chế tình cảm của mình. Điều này cũng có thể là vì bà ta làm một nhà bình luận về vấn đề gia đình rất tài hoa, rất giỏi đóng kịch.

- Từ Ôsen ở trước mặt Seiseitaku đi vào, chính là ở vùng phụ cận giáp giới với huyện Choya.

- Tôi chẳng biết một tí gì hết, sao kia ?

- Tháng 7 năm 1949 bà không đi tới đó hay sao ?

- Ngay đến cái tên bây giờ mới nghe thấy lần đầu, làm sao có thể đi tới đó được ?

- Nếu tôi không lầm, thì phu nhân là người lớn lên ở Hachibitei thuộc huyện Fusan ? - Azuma nhẹ nhàng chuyển sang câu chuyện khác.

- Ông nhớ rất rõ ràng.

- Đó là vì tôi đọc được ở trên một bài tùy bút của phu nhân. Nhưng, ở Mushoku có một nữ chiêu đãi viên gọi tên là Chusanshu, cũng là người lớn lên ở Hachibi, phu nhân có quen biết với người này không ?

- Tôi làm sao có thể quen biết với người đó được ? Vừa rồi tôi đã nói không biết ! Ở một địa phương mà tôi chưa hề tới, lại chưa hề nghe nói qua, bất kể ở đó có người nào, đều không có quan hệ gì với tôi cả.

Hachisugi tỏ ra có chút kích động, nhưng chưa biết chừng bà ta lại cho rằng làm như thế này là tự nhiên, nên đã cố ý làm cho mọi người nhìn.

- Tôi còn có hẹn, xin tạm biệt ! - Hachisugi tỏ vẻ không thể tiếp tục nói chuyện được nữa, muốn đứng dậy. Lúc này Azuma cũng không nghĩ ra điều gì để kiểm có ngăn cản bà ta bỏ đi.

- Phu nhân ! - Yokovata từ đầu vẫn lặng yên không nói, đột nhiên mở miệng.

- Bà có biết bài thơ “Chiếc mũ cỏ” không ?

- Bài thơ “Chiếc mũ cỏ” à ? - Hachisugi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Yokovata.

“Mẹ ơi, chiếc mũ đó của con, bây giờ ra sao ?

Đó là chiếc mũ cỏ ở trong ngày hè,

Trên đường từ Taihyo tới Mushoku,

Theo gió bay xuống hố sâu bên đường”.

Yokovata bắt đầu ngâm mấy câu thơ trong bài thơ của Seijoha Chishi. Trên nét mặt của Hachisugi lập tức biến đổi, vừa đứng dậy được một nửa, liền cứng đờ, trở mắt nhìn lên mặt Yokovata.

Nhưng, sự việc chỉ xảy ra trong giây lát, bà ta đã lập tức khôi phục lại thần chí.

- Không biết đây là bài thơ nào, xin lỗi, tôi bận việc ! – Bà ta buông một câu như vậy, cúi đầu chào, rồi bỏ đi thẳng. Hachisugi đi rồi, Azuma và Yokovata vẫn thất vọng ngồi ở đó, nhìn theo hướng bà ta bước đi mà chẳng có mục đích gì. Sau một hồi lâu hai người mới tỉnh táo trở lại.

- Azuma, đã nhìn thấy chưa ?

- Nhìn thấy rồi !

Hai người đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu.

- Đúng vậy ! Hachisugi đã có phản ứng đối với bài thơ đó.

- Như vậy là đã đủ, xem ra Hachisugi đích thực có biết bài thơ “Chiếc mũ cỏ” !

- Rõ ràng biết nhưng lại nói là không biết.

- Trong bài thơ xuất hiện địa danh Mushoku, điều này cũng chứng minh bà ta có biết địa danh Mushoku.

- Tại sao bà ta lại phải giấu giếm sự thực này ?

- Thật là đáng nghi ngờ !

- Điều đáng nghi ngờ không chỉ ở những điểm này. Thoạt đầu cậu nói muốn tìm hiểu một số tình hình có liên quan tới con trai bà ta, nhưng bà ta hoàn toàn không hỏi đó là sự việc gì. Điều này thực sự không phải là bà ta quên, mà là sức chú ý của bà ta quá tập trung vào vấn đề chủ yếu ở Mushoku. Xét trên mặt tình và lý, cảnh sát xông tới đây là vì việc của con trai bà ta, nếu là người mẹ bình thường, thì sức chú ý của bà ta cần phải tập trung vào điểm này.

- Ủ, mình đã nghĩ ra. Hachisugi chuẩn bị đứng dậy cáo từ trước khi cậu đọc đoạn thơ mũ cỏ đó.

- Cảnh sát đến vì sự việc của con bà ta, thế mà bà ta không hề hỏi đến đã vội vã bỏ đi. Điều này rất không bình thường.

- Có thể lí giải được rằng bà ta muốn chạy trốn chúng ta.

- Đúng vậy, đích xác là bà ta muốn chạy trốn. Không, bà ta đã chạy trốn rồi !

Trong hội nghị thu thập điều tra, Yokovata và Azuma đã đề xuất Hachisugi Kyôko là người đáng nghi ngờ nhất.

- Nói như vậy là, các cậu cho rằng Hachisugi có liên quan đến vụ án giết hại Giônì và bà cụ Chusanshu à ? - Nashu lim dim đôi mắt, hỏi.

- Chúng tôi cảm thấy bà ta rất khả nghi.

- Nếu coi Hachisugi là hung thủ, vậy động cơ của bà ta là gì ?

- Chúng tôi cho rằng, bà ta hạ độc thủ giết hại Chusanshu là bởi vì bà cụ biết được tình hình nào đó trong vụ án Giônì bị hại.

- Ủ, để diệt khẩu. Thế nhưng vì sao à giết hại Giônì ? Giữa Giônì và Hachisugi Kyôko hình như không có sự liên hệ gì...

- Đây chính là vấn đề đòi hỏi chúng ta phải điều tra kỹ càng về sau này. Có lẽ có mối quan hệ bí mật nào đó mà mọi người không được biết. - Có điều là... - Azuma định nói lại dừng.

- Có điều là, có điều là cái gì ?

- Trên tờ bưu thiếp Chusanshu viết cho Taishitsu Yoshiya nói, tháng 7 năm 1949, tại Mushoku bà đã gặp một người mang họ X... lớn lên ở Hachibi.

- Các cậu cho rằng, người mang họ X... đó chính là Hachisugi à ?

- Trước mắt còn chưa thể khẳng định. Mushoku thực ra không quá nổi tiếng, những

người tới đó không nhiều, nếu lại hạn định là người lớn lên ở Hachibi thì phạm vi sẽ bị thu hẹp lại.

- Do đó...

- Chúng ta có thể giả thiết, người mang họ X... là Hachisugi, lí do là bà ta gắng sức giấu giếm sự thực đã tới Mushoku lúc đó.

- Vì sao bà ta phải giấu giếm sự thực này ?

- Căn cứ vào nội dung văn tự trên tấm bưu thiếp của Chusanshu mà suy đoán, có thể thấy được hình như lúc đó người mang họ X... còn có người đi theo.

- Người đi theo đó thực ra không phải là Gun Yôhây. Giả sử người mang họ X... là Hachisugi, thì khẳng định là bà ta không muốn để cho chồng mình là Gun Yôhây biết sự việc này.

- Đúng thế.

- Thế nhưng, đó đã là sự việc từ rất lâu rồi, nói tóm lại là bà ta không thể vì sự việc cũ kỹ từ bao năm trước mà giết hại một bà cụ già.

- Đối với người đi theo kia cho dù trước mắt không thể khẳng định được là đồng hành, Chusanshu viết là một vị khách ít đến, rất ít gặp. Liệu có thể là một người ngoại quốc được không ?

- Cậu nói là người ngoại quốc à ? Điều này có dây mơ rễ má gì với Giônì Hôoát ? Năm 1949, Giônì còn chưa ra đời.

- Mấu chốt để mở toang điều bí mật này chính là ở trong bài thơ của Seijoha Chishi.

Azuma bình thản rút bài thơ “Chiếc mũ cỏ” đã được photocopy, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Azuma.

Morito vừa được thả, bèn tới trình báo với Shinken.

- Lần này bị đen đui to rồi ! - Shinken nói.

Morito gãi đầu, ngượng ngùng nói:

- Cảnh sát cố sống cố chết bức tôi, bắt tôi phải khai ra, đóng vai “ăn cắp” này là do ai sai khiến. Nhưng tôi đã giữ kín miệng, đã không chịu nói ra tên của ngài Bộ trưởng đâu.

- Kỳ thực, có nói tên của tôi ra cũng chẳng có gì là ghê gớm. Nghe nói cảnh sát đã tới chỗ Koyamada đối chiếu, sự trả lời của ông ta cũng hoàn toàn trùng khớp.

- Lúc đó tôi đang chụp ảnh, bất chấp tất cả, nhưng bỗng nhiên bị bắt. Bất luận nói như thế nào, may mà tôi đã tóm được chứng cứ, trên thân xe đích thực có dấu vết để lại sau khi bị va đập.

- Có điều, những tấm ảnh đó đều bị tịch thu rồi !

- Trước khi bắt tôi, tôi chỉ lo lắng họ sẽ tịch thu hết những tấm phim, nên đã nhanh trí giấu vào trong người cuộn phim tôi chụp ban đầu.

- Cái gì ? Anh đã đem được cuộn phim đó về à ?

- Điều này gọi là mèo mù vớ được cá rán. Cảnh sát hầu như không biết được tôi đã chụp được hai cuộn, họ chỉ tịch thu cuộn phim đang còn lắp ở trong máy ảnh.

- Mau đưa ra cho tôi xem !

- Tôi đã rửa xong cả, và có đem tới đây !

Morito đưa ra mấy tấm ảnh đã phóng to, trao cho Shinken, trên mặt lộ ra vẻ rất đắc ý. Shinken nhìn rất kỹ từng tấm ảnh.

- Ngài thấy sao ? - Đoán chắc Shinken đã xem xong rồi, Morito liền hỏi.

- Trên thân xe đích thực là có một vết lõm ăn sâu vào.

- Đúng thế ! Đây có thể là chứng cứ có sức mạnh nhất cho việc cán chết người rồi chạy trốn.

- Điều này có thể trở thành chứng cứ được ư ?

- Ngài nói sao ? - Morito cho rằng bản thân mình khó khăn lắm mới lập được công lao lớn, hết lòng hy vọng Shinken sẽ ca ngợi khen thưởng lớn, ai ngờ ông ta lại nói như vậy.

- Vết lõm sâu ở trên thân xe này, không chỉ hạn chế bởi việc đâm xe vào người mà

tạo thành, nó không thể trở thành chứng cứ tròn trĩnh kín kẽ được.

- Thế nhưng, chỉ riêng việc chụp được bức ảnh đó cũng đã tốn phí biết bao nhiêu sức lực rồi !

- Anh đã làm việc rất tốt, tôi cũng không dám làm phiền gì anh đâu. - Lần đầu tiên Shinken nói với vẻ khen ngợi công lao vất vả. Cho tới lúc này, Morito mới cảm thấy cũng không uổng phí công sức mạo hiểm.

Shinken liền tới gặp Kôyamada.

- Kẻ đâm xe làm chết bà nhà, đại để có thể đoán chắc được đó chính là Gun Kyôhây.

- Thế thì phải lập tức đi báo cảnh sát ! - Kôyamada phấn chấn hẳn lên.

- Điều này thì không được ! - Shinken nói rõ lí do - Hiện tại chúng ta còn chưa có bất kỳ chứng cứ nào có thể liên hệ lại được với nhau giữa sự tổn thương ở trên thân xe của Gun Kyôhây với vết máu dính trên thân con gấu vải. Hãy nói về tấm ảnh này, cũng là vi phạm pháp luật mới có được, hể hiệu lực của chứng cứ bị phủ định thì không thể đem ra tòa án sử dụng được.

- Đã có số tài liệu khả nghi như thế này, tại sao phía cảnh sát vẫn chưa hành động ? Triệt để kiểm tra xe của Kyôhây, giả sử có thể phát hiện được những thứ như tóc hoặc vết máu của Bunshi, chẳng phải đã tạo thành chứng cứ không thể chối cãi được đó sao ?

- Sự việc không giản đơn như vậy đâu. Việc cán chết người rồi chạy trốn có phải là sự thực hay không, bản thân ta vẫn chưa thể xác định được. Nếu sự nghi ngờ không xác thực, thì không thể tùy tiện kiểm tra xe của tư nhân, vả lại cha của Kyôhây là một nhân vật có quyền lực trong chính giới, cảnh sát lại càng cần phải thận trọng.

- Có chứng cứ rồi đó, “con gấu vải” chính là chứng cứ.

- Con gấu vải đó có phải là của Kyôhây hay không, hiện tại vẫn chưa chứng thực được.

Kôyamada lại sa vào trầm tư.

- Ô, bản thân chúng ta điều tra chỉ có thể là được tới bước này thôi ư ? Bất kể như thế nào, chúng ta đã làm rất tốt đẹp rồi. Nếu không có sự hỗ trợ đặc lực của Morito, e rằng vẫn chưa đi tới kết quả như ngày hôm nay. Thế nhưng đã tới mức độ này rồi, mà lại cứ chịu bó tay không xoay sở được cách gì khác thật là buồn.

- Shinken, ông không còn chiêu gì khác nữa hay sao ? Tôi cũng cảm thấy kẻ đâm xe làm chết vợ tôi đúng là Gun Kyôhây đó. Đã tới bước này rồi mà chịu bó tay thì thật là đáng tiếc !

- Tôi cũng như ông, cảm thấy rất nuối tiếc. Nhưng trước mắt vẫn chưa thể gọi cảnh sát được. Vũ khí bí mật Morito này cũng không tiện sử dụng lại nữa.

Hai người nhìn nhau, họ cảm thấy vô cùng nuối tiếc.

- Đúng rồi, còn có một cách ! - Shinken ngẩng đầu lên nói.

- Trực tiếp đi tìm Gun Kyôhây để nói chuyện.

- Tìm Gun Kyôhây à ? Nhưng hiện tại hắn đang ở Niu Yoóc.

- Hiện tại hắn đang du lịch ở hải ngoại, đối với chúng ta có lẽ là một cơ hội tốt. Hắn đang ở nước ngoài xa cách quê hương, đột nhiên đem con “gấu vải” ném tới trước mặt hắn, rồi truy hỏi, chắc chắn là hắn sẽ lập tức thú tội.

- Nói thì nói vậy thôi, nhưng quả thực tôi không có cách nào tới Mỹ được. - Riêng một mình đi tới đất nước xa lạ chẳng phân biệt nổi đông tây nam bắc để truy tìm tung tích của hung thủ, Kôyamada không có đủ tự tin, mà cũng chẳng lấy đâu ra tiền.

- Thưa ông Kôyamada, nếu ông chịu để cho tôi đi, tôi có thể đi được.

- Ông đi ?

- Tôi đã tới nước Mỹ nhiều lần rồi. Tôi có người quen ở Niu Yoóc, hơn nữa một chi nhánh của chúng tôi cũng ở đó, chỉ dùng ngày thứ bảy, nghỉ lùi thêm một hai ngày là có thể đi về được một chuyến.

- Thưa ông Shinken, ông thật sự đã nghĩ như vậy hay sao ?

- Sự việc này lại còn có thể đùa được ư ?

- Ủi chà chà, đúng là đã làm phiền ông phải quan tâm đến vợ tôi như vậy.

- Tôi cảm thấy đây là trách nhiệm của mình. Khi nào Kyôhây mới trở về, chúng ta không được biết. Vì vậy, cứ chờ đợi hắn như thế này, sao bằng chúng ta chủ động đi tìm hắn. Nếu cần phải đi, thì cần đi sớm. Và lại, muốn Kyôhây nói rõ, cần phải tìm được chứng cứ bổ sung.

- Bản thân tôi là chồng nhưng chẳng thể làm được việc gì. - Kôyamada tự chế nhạo mình.

- Tôi chờ ý kiến của ông, tôi vui lòng đảm nhận là bởi vì may mắn tôi thông thuộc địa phương đó. Tôi có hộ chiếu được sử dụng nhiều lần, giấy chứng nhận phòng dịch cũng đang trong thời kỳ còn hiệu lực. Bây giờ, nếu ông đi làm thủ tục ra nước ngoài thì phải mất hai tuần lễ. Việc này xin ông đừng lo lắng gì nữa ! - Shinken nói như đồ dành, an ủi Kôyamada.

Tới Niu Yoóc, Kyôhây cảm thấy chẳng thích thú. Những thứ Niu Yoóc có, hầu như Tôkyô đều có cả. So sánh với Tôkyô, tuy bộ mặt phố xá có sự tương phản tương đối lớn, nhưng nền văn minh cơ giới đồ sộ đó đã phát triển tới diện mạo tối đa, cũng hoàn toàn giống như Tôkyô.

Mức độ chênh lệch cực kỳ lớn giữa sự công năng hóa thành thị, giữa cao thượng nhất và thấp hèn nhất, cảm giác bất tín nhiệm giữa con người với nhau, xe đi như nước chảy, nhân khẩu quá dày đặc, trang sức lòe loẹt, ô nhiễm môi sinh... những thứ Tôkyô có này, khiến cho người ta cảm thấy giống như được đưa tới Niu Yoóc một cách nguyên vẹn.

Đối với những thứ được gọi là “nhất thế giới” đó, rất nhanh chóng Kyôhây đã cảm thấy chán ngán. Những nhà cao chọc trời sừng sững lẫn trong mây cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, còn mỹ thuật và nghệ thuật, thì chẳng có duyên phận gì với Kyôhây cả. Thế mà hẳn cảm thấy hứng thú nhất là thương điểm khiêu dâm và kịch viện tình dục ở vùng quảng trường Thời báo Niu Yoóc, nhưng người bạn tình của hắn là Côsi Rôkô lại không thích những thứ này.

Ở Tôkyô, toàn thành phố nơi nơi đều phân bố những địa phương phồn hoa náo nhiệt, còn ở Niu Yoóc, nơi náo nhiệt của thành phố toàn bộ tập trung ở Mahattan. Hình như nơi chơi bời du lạc cũng tập trung ở một chỗ thiếu hẳn chỗ thay đổi, khiến cho người ta cảm thấy như chỉ được du chơi ở một chỗ vậy.

Nếu hỏi thăm ở khắp nơi, có lẽ có thể tìm được một nơi tốt khiến chúng cảm thấy hứng thú mà mọi người nói chung không biết, nhưng người lạ đất không quen, nên không dám tùy tiện lần mò bừa bãi. Cộng thêm việc ngôn ngữ bất đồng nên càng hạn chế việc tự do hành động của chúng, đành phải chơi bời ở những nơi có tiếng mà lại an toàn.

-Ồ, thật không ngờ đến Niu Yoóc lại là nơi chán ngán tẻ nhạt như thế này ! - Gun Kyôhây nằm ngửa ở trên giường trong khách sạn, ngáp ngáp ngáp dài. Các phố lớn của Niu Yoóc hẳn đều đi chán rồi. Sáng sớm ngủ dậy, hắn cảm thấy chẳng có chỗ nào đáng đến, mặc dù tiền mang theo vẫn còn nhiều. Suốt ngày nhốt mình ở trong khách sạn, đắm mình trong tình dục cũng có hạn độ, chưa đầy ba ngày, ngay đến khuôn mặt của bạn tình cũng cảm thấy chán ngán. Hiện tại, chúng tìm kiếm sự tươi mát đã tới mức độ đói khát, chỉ cần được mới lạ, bất luận thứ gì cũng đều được cả. Trong mắt chúng, Niu Yoóc đã biến thành một bãi hàng khổng lồ dùng cốt thép và xi măng đúc thành, đã biến thành một nhà tù giam giữ chúng.

Từng khu vực dãy phố được đánh số tăng lên theo hàng trăm môn bài. Cùng một khu phố, mặt nam là số chẵn, mặt bắc là số lẻ. Những điều này không thể không khiến cho Kyôhây liên tưởng tới số hiệu nhà ngục và số hiệu tù phạm. Niu Yoóc quả thật giống như một nhà ngục khổng lồ.

Kyôhây bắt đầu nhớ tới Tôkyô, những đường phố cũng xen kẽ phức tạp giống như mê cung, những số hiệu nhà chỉ cần sai một số thì sẽ có sự cách biệt rất xa. Kyôhây nhớ tới những người bạn thường tụ tập ở chùa Yoshishô và trong quán trà Shinshuku. Ở Niu Yoóc chẳng có hứng thú gì có lẽ là vì lý do thiếu mất những người bạn.

- Cho nên, em đã chẳng nói với anh rồi là gì, tốt nhất vẫn là chuyển tới một địa phương nào khác. Nước Mỹ to lắm, có thể tới chơi châu Âu, tại sao lại phải chịu chết ngạt ở Niu Yoóc này nhỉ ?

- Đi đâu cũng đều chán ngán cả, anh đã khó chịu lắm với những con người mũi lõ và những bữa cơm Tây, anh muốn trở về Nhật Bản lắm rồi.

- Vừa mới ra đi, đã đòi trở về, có thể bị những con ác mộng hành hạ đó. Anh sẽ suốt ngày bị người ta truy đuổi.

- Hành hạ cũng không sợ, anh muốn trở về Nhật Bản.

Quả thật Kyôhây không chịu nổi nữa, nét mặt luôn không vui. Hiện tại, chỉ cần bước ra khỏi phòng khách sạn một bước, thì sẽ gặp ngay vấn đề ngôn ngữ bất đồng. Chút ít Anh ngữ học ở trong trường căn bản không dùng được, hơn nữa vốn dĩ hắn đã rất kém môn ngoại ngữ.

Kyôhây khác với người thường, hắn không hề có tính hiếu kỳ sôi nổi như những người trai trẻ thường có, vô luận nhìn thấy thứ gì hắn đều cảm thấy như nhau cả, cho dù tiếp xúc với nghệ thuật hoặc mỹ thuật hạng nhất, hắn chưa hề bị cảm động hoặc bị khuyếch đảo bao giờ. Trong quá trình trưởng thành ở hoàn cảnh vật chất và tinh thần cực kỳ không cân bằng, năng lực cảm thụ của hắn đã sớm bị tổn hại.

Về điểm này, người bạn tình Côsi Rôkô của hắn cũng gần giống như hắn, điểm không giống hắn chỉ là cô bà ta không có vàng sáng “cha mẹ tiêng tăm lưng lầy” như Kyôhây, cho nên so với hắn, ít nhiều cô bà ta có chút chịu nhẫn nại hơn.

- Dù sao cứ dừng lại ở nơi nhàn tản vô liêu này cũng chẳng có ý nghĩa gì, vẫn nên đi chơi đâu một chút ! - Rôkô khuyên Kyôhây- Cứ nhốt mình ở trong phòng của khách sạn, ánh nắng không lọt vào, cửa sổ đóng chặt, quả thật khiến cho con người mồm meo.

- Đi à ? Đi đâu mới được chứ ?

- Có thể sau khi ra đi rồi sẽ định.

- Có nơi nào đáng đến không ?

- Nhưng suốt ngày bị nhốt ở đây, em không chịu đựng nổi.

- Vậy thì lại đây, chúng ta có thể đi ngủ nữa.

- Đã ngủ quá đủ rồi.

- Buổi sáng hôm nay, chúng ta còn chưa ân ái đó !

- Ngấy rồi ! Từ ngày hôm qua đến sáng hôm nay, chúng ta vẫn luôn... chán rồi !

- Thêm mấy lần nữa cũng có thể chứ ?

- Em chẳng thiết nữa !

- Thế thì tự em cứ đi đi !

- Nếu em bị bọn lưu manh lôi vào trong ngõ nhỏ, không rõ đến nơi nào cũng không can hệ gì đến anh chứ ?

- Thôi được ! Thôi được !

Sau khi cãi lộn nhau một hồi, cuối cùng chúng đã uể oải đứng dậy đi lên phố Niu Yoóc, chẳng có mục đích gì.

Shinken lập tức hành động. Giữa Tôkyô và Niu Yoóc mỗi ngày đều có chuyến bay. 10 giờ sáng ngày thứ sáu, Shinken ngồi máy bay hàng không Nhật Bản đi qua Ancorêsi, rồi lên máy bay bay tới Niu Yoóc. Bay tới Ancorêsi phải mất 7 giờ, tới đó nghỉ lại một giờ rưỡi, tiến hành bơm dầu và kiểm tra tu sửa máy bay, sau đó bay thêm sáu giờ thì tới Niu Yoóc.

Morito đã nắm vững được hành tung của Gun Kyôhây, anh liền nghĩ cách qua công ty du lịch sắp xếp cho Kyôhây đi du lịch nước ngoài, đã hỏi thăm được khách sạn mà Kyôhây dự định ở, sau đó lập tức dùng điện thoại quốc tế hỏi han điều tra, được biết hẳn đến nơi đó đã được hơn hai tuần lễ.

Shinken gấp rút hành động cũng chính là vì điểm này. Hễ Kyôhây trả phòng khách sạn, muốn truy tìm hẳn sẽ khó. Nếu lúc này tới kịp, có lẽ sẽ bắt được hẳn tại Niu Yoóc.

Khoảng trên dưới mười giờ rưỡi buổi sáng, máy bay đã bay tới bầu trời thành phố Niu Yoóc, nhưng sân bay Kennodî vô cùng hỗn loạn, máy bay phải bay lượn chờ đợi ở trên không trung 3 phút. Những ngôi nhà cao chọc trời ở dưới đất lúc ẩn, lúc hiện trong mây mù, quả thật giống hệt như bộ khung của thành phố khổng lồ, mà thành phố này đã bị độc tố của nền văn minh cơ khí gây độc hại tới mức đang cận kề với cái chết. Nước biển cũng bị ô nhiễm tới độ đã trở thành màu đen. Tất cả những thứ này giống như ở trên bầu trời nhìn xuống vịnh Tôkyô và khu công nghiệp ven bờ kinh đô bị khói than bao phủ.

Cuối cùng đã tới lúc hạ cánh, máy bay bắt đầu hạ thấp. Thủ lục nhập cảnh đã làm xong tại Ancorêsi, lại không có hành lý nhờ vận chuyển, Shinken rất nhanh chóng bước xuống máy bay, ra khỏi sân bay, lập tức ngồi lên xe tắc xi đang đậu trước ngôi nhà lớn tại sân bay chờ chạy vào trong thành phố.

Trước tiên cần phải tới khách sạn mà Gun Kyôhây đang trọ, để xác nhận xem hiện tại chúng còn trọ ở đấy hay không, sau đó sẽ quyết định phương án tác chiến tiếp theo sau. Shinken không có nhiều thời gian, rất cần thiết phải chế phục Gun Kyôhây trong

vòng một hai ngày.

Kyôhây và Rôkô sau khi du chơi nửa ngày không có mục đích ở khu thành phố náo nhiệt, lại trở về khách sạn. Tuy chưa đi được bao nhiêu đường sá, nhưng chúng đã cảm thấy sức tàn lực kiệt. Kỳ thực, chúng trở về khách sạn cũng chẳng có việc gì làm. Về tới phòng ở, chúng phát hiện vẫn giống như lúc đi, căn phòng vẫn chưa được sắp xếp.

- Lũ khốn nạn ! Đúng là quá ức hiếp người ta ! - Kyôhây nổi giận nhưng hắn không thể cầm điện thoại lên để trút tức giận được, bởi vì hắn rất tồi về Anh ngữ.

- Anh xem, hình như có lời nhắn lại. - Rôkô chỉ vào máy điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường. Đèn đỏ ở trên máy điện thoại nhấp nháy, đó là đèn chỉ có lời nhắn, báo cho khách biết ở quầy phục vụ dưới nhà có lời nhắn.

- Quái lạ thật ! Ở Niu Yoóc này làm gì có ai quen ? - Rôkô nghiêng đầu trầm tư.

- Hay là họ giục chúng ta thanh toán tiền ?

- Không đúng ! Tiền đặt cọc phòng trọ vẫn còn rất nhiều kia mà.

- Như vậy là có người đến ?

- Em làm sao biết được. Anh cũng không đoán được ư ?

- Không, phải chăng là có người bạn nào từ Tôkô đến ?

- Không có đâu !

- Không lẽ lại có người đuổi đến đây ?

- Thế thì em đi hỏi thử xem.

- Em ấy à ? Em không muốn đi ! Em sợ !

- Đừng nói như thế có được không ? Anh cầu xin em đấy. Tiếng Anh của em giỏi hơn anh. Vả lại những tên đó tương đối khách khí với phụ nữ.

- Đúng là hết cách, thôi được, anh là ông chủ, em sẽ vì anh đi một chuyến vậy.

Sau khi Kyôhây đến Niu Yoóc đã hoàn toàn biến đổi, đã biến thành con quỷ nhỏ nhát gan, nhìn trước ngó sau. Vì ngôn ngữ bất đồng, hắn gắng hết sức không nói chuyện, không đi làm những việc đòi hỏi phải dùng ngôn ngữ tương đối phức tạp để diễn đạt. Ví dụ như mua cơm, mua đồ... đều tới nhà ăn hoặc cửa hàng tự chọn, không có người bán hàng. Gặp tình huống quả thực không nói không được, thì hắn đẩy Rôkô đi trước.

Kỳ thực trình độ Anh ngữ của Rôkô cũng không giỏi hơn Kyôhây mấy, chỉ có điều là Rôkô có thể dùng đôi tay vẽ vạch ra hiệu, tìm cách diễn đạt ý của mình. Hơn nữa, sau khi ở được vài ngày, Rôkô gan dạ hơn, bình tĩnh hơn.

- Em sắp trở thành “người đàn bà dắt chồng mù” rồi đó ! - Rôkô cười khở sở. Rôkô

biết hiện tại Kyôhây không còn biện pháp nào nữa, nên đành phải tự mình đi xem thử cuối cùng đã có lời nhắn gì.

- Có khả năng là ai đó làm chẳng, hoặc khách sạn có việc gì cần thông báo cho khách trọ ? Kyôhây suy nghĩ rất giản đơn, rồi bỏ đi tắm.

Khi từ trong nhà tắm bước ra, Rôkô vừa quay lại, sắc mặt tái nhợt.

- Sao thế ? Trông em kìa, quả thật giống như gặp phải ma quỷ ấy - Kyôhây giật mình kinh sợ nói. Nhìn lại Rôkô, phát hiện thấy thân thể của cô đang khẽ run rẩy.

- Quỷ đấy ! Quỷ đến đấy !

- Đừng nói bậy ! Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì ?

- Anh xem đi ! - Rôkô đem một vật ôm ở trong tay đưa tới trước mắt Kyôhây. Kyôhây nhìn thấy sắc mặt lập tức tái nhợt.

- Đây, đây là...

- Nhìn thấy quỷ à, còn nhớ không, “gấu chó”, con gấu vải của anh đấy !

- Em lấy được nó từ đâu ?

- Từ chỗ phục vụ viên ở quầy đăng trước.

- Cuối cùng là do ai đem đến đây ?

- Không rõ ! Đại để là khoảng một giờ trước, có một người đàn ông Nhật Bản tới, nói rằng đem thứ này trao cho anh, rồi đặt ở đó.

- Chính xác nói là trao cho anh à ? Không lầm người đấy chứ ?

- Anh nói gì lạ thế, đây rõ ràng là của anh, không trao cho anh, còn có thể giao cho người khác được à ?

- Người đàn ông Nhật Bản đó như thế nào ? Có biết người đó tuổi tác bao nhiêu không ? Có đặc trưng gì không ?

- Người phục vụ đó không nhớ được, nói cũng phải, khách sạn lớn như thế này bắt nhớ đặc trưng từng người khách là điều không thể được. Nghe nói người Nhật Bản ở trong con mắt người Mỹ, nhìn đều như nhau cả.

- Vậy thì người đó là ai, tại sao lại phải đem con gấu này tới đây ?

- Làm sao em có thể biết được.

- Rôkô, bây giờ phải làm như thế nào ?

- Anh hỏi em, em biết hỏi ai ?

- Rôkô à, anh rất sợ hãi, nhất định có người từ Nhật Bản truy đuổi tới đây ! - Vẻ run sợ của Rôkô đã truyền nhiễm sang cho Kyôhây.

- Kyôhây, anh đừng lo sợ quá như thế, cho dù có người đem gấu chó đến, liệu có thể làm gì nổi chúng ta nào ?

- Không, điều này khẳng định là người đến không **tất**. Người này là người mục kích hiện trường xảy ra sự cố, và đã nhặt được con gấu này ở bên cạnh hiện trường, đem nó đến đây để đe dọa anh !

- Kyôhây ! anh thật là kỳ quặc ! Đây là Niu Yoóc, anh không nghĩ xem, lẽ nào lại có người bay vượt Thái Bình Dương nghìn dặm xa xôi đến đe dọa anh ? Cứ cho là như thế này đi, “gấu chó” cũng chưa chắc đã rơi ở hiện trường xảy ra sự cố, chưa biết chừng đã rơi ở một nơi hoàn toàn không có liên quan gì đến sự cố cả, được không ?

- Không, nhất định là rơi ở đó, hơn nữa, khẳng định là đã bị ai đó nhìn thấy. Lần này thì anh chết, biết làm sao bây giờ ?

Kyôhây sợ hãi không biết làm thế nào, toàn thân run lên, chỉ sợ người truy tìm tung tích đó đem còng nhảy bổ vào trong phòng.

- Bất kể nói như thế nào, không thể ở đây lâu được.

- Không thể ở đây ? Đi đâu bây giờ ?

- Bất luận đi đâu đều được cả, phải nhanh chóng trốn khỏi Niu Yooc.

- Đừng có nghi ma sợ quỷ như thế, đợi làm rõ người đem con gấu đến là ai, rồi sẽ liệu !

- Thế thì đã muộn, em không đi thì một mình anh đi !

- Một mình anh có thể đi được tới đâu ?

- Anh cầu xin em đấy, em hãy cùng đi với anh, đừng vất lại một mình anh mà không quản. - Lúc này Kyôhây khỗ sở van xin Rôkô, cứ bám chắc lấy Rôkô không rời.

- Sự việc đã đến nước này, cũng đành phải cùng sống chết. Bất luận đi đâu, em đều sẽ cùng đi với anh. - Rôkô bực tức, nói.

Giống như tai họa lớn sắp sửa giáng xuống đầu, bọn chúng vội vội vàng vàng thu xếp hành lý, chuẩn bị thanh toán tiền, rồi chạy trốn. Kyôhây vẫn không muốn vứt bỏ con “gấu chó”, lo sợ vứt nó lại sẽ dẫn tới phiền phức.

Sau khi thu xếp xong hành trang, bọn chúng tới quầy phục vụ để quyết toán, nói rằng sắp sửa đi. Nhân viên thu quỹ đem sổ mã thuê phòng gài vào máy tính để tính toán tiền thuê phòng. Chính trong lúc Kyôhây đang chờ đợi kết quả tính tiền, có người từ phía sau vỗ nhẹ lên vai hắn.

Một người đàn ông Nhật Bản tuổi trung niên đứng ở đằng sau hắn, ánh mắt sắc sảo, thân thể rắn chắc.

- Vội vội vàng vàng, muốn đi đâu hử ?

Vội khẩu khí rất nặng nề, người đàn ông Nhật Bản nhìn chăm chăm vào từng cử chỉ từng hành động của Kyôhây và Rôkô.

- Ông... ông là... người nào ? - Kyôhây lắp bắp hỏi lại.

- Tôi tên là Shinken.

- Tôi không quen biết ông.

- Thế nhưng tôi thì quen biết anh đó !

- Có việc gì ? Tôi rất bận... - Nói tới đây Kyôhây ý thức được bản thân mình còn chưa quyết định sẽ đi tới nơi nào.

- Dự định từ đây đi tới đâu ? - Shinken đã đi trước một bước, hỏi.

- Đi đâu ông không cần biết !

- Sao lại bị kích động như vậy ? Chẳng qua tôi chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.

- Tôi chán ghét những người không quen biết hỏi tôi.

- Chẳng phải là tôi đã nói rồi ư, tôi quen biết anh đó, hơn nữa tôi còn mang thú vật mà anh thân yêu nhất tới cho anh, đã vừa ý anh chưa ? - Shinken đưa mắt liếc nhìn đồng hành lý ở bên cạnh chúng, nhìn xem con gấu vải có đặt ở trong đó không.

- Thì ra người đem đồ chơi đó đến lại chính là ông ! Cuối cùng thì ông định giở trò gì ?

- Trò gì à ? Anh phải hiểu rõ hơn ai hết chứ !

- Ông... ông... !

- Con gấu đó có phải của anh không ?

- Không phải.

- Tôi vẫn luôn luôn lắng nghe anh chị nói chuyện ở phòng bên cạnh, bức tường rất mỏng, nghe được rất rõ ràng. Lời đối thoại của anh chị tôi đã dùng máy ghi âm thu lại rồi. Khách sạn của nước Mỹ rất thuận tiện, chỉ cho họ một ít tiền là có thể vào phòng nào mà mình muốn. Phòng bên cạnh anh chị ở là một phòng còn bỏ trống, đúng là điều không may cho anh.

- Cút đi !...

- Gun Kyôhây ! Anh đừng có chối cãi, tôi đã nắm vững được toàn bộ tội chứng của anh rồi !

Trong giọng nói vốn dĩ rất dịu dàng của Shinken đột nhiên tỏ ra rất uy nghiêm !

GIẾT CON DIỆT KHẨU

1

Người cha của Giôni đã từng tới Nhật Bản phục vụ trong quân đội, yêu một người đàn bà Nhật Bản rồi sinh ra một người con trai, điều đó cũng không có gì lạ. Đại đa số những người lính Mỹ khi trở về nước đều vứt bỏ lại những người đàn bà Nhật Bản, nếu có con thì bỏ lại luôn cả con. Những người mẹ bị bỏ lại đó hầu như đều là gái điếm. Đứa con có thể cùng cha trở về bản quốc là con số cực kỳ ít, Giôni có lẽ chính là một trong số cực kỳ ít đó. Vì một nguyên nhân nào đó, người mẹ không thể cùng họ trở về nước Mỹ được, đã ở lại Nhật Bản một mình, và thế là gia đình mỗi người phải ở một phương trời cách biệt.

Sau khi về nước, có lẽ cha Giôni vẫn chưa khai báo hộ khẩu cho nó, mãi tới sau khi ông ta kết hôn với Têlêsa Rốt, mới coi Giôni là đứa con do vợ ông ta sinh ra, ngụy tạo ngày tháng năm sinh, rồi khai báo hộ khẩu.

Về sau, Têlêsa bị bệnh qua đời, Uynxon Hôát cũng vì thế uống rượu say bết nhè, đã hủy hoại thân thể. Ông tự biết sẽ không sống được lâu ở trên trần thế nữa, bèn nảy sinh ra một ý định, tức là trước khi mình nhắm mắt, phải để cho Giôni tới Nhật Bản để gặp mặt người mẹ sinh ra nó (có lẽ trước đó Giôni đã biết mẹ đẻ của mình đang ở Nhật Bản).

Vì vậy, Uynxon đã có ý lao vào xe ô tô của một nhà giàu, để đổi lấy khoản tiền bồi thường cho Giôni tới Nhật Bản. Thế nhưng, điều khổ tâm này của người cha đã hoàn toàn bị uống phí, Giôni đã bị giết hại ở Nhật Bản. Cuối cùng là ai giết Giôni ? Xuất phát bởi lí do gì ?

Nghĩ tới đây Ken Sutan lại lắng sâu vào trong sự tưởng tượng càng đáng sợ hơn.

Giôni đột ngột tới thăm, người mẹ Nhật Bản của anh ta có thể vui sướng không ? Giả dụ từ tình mẹ con thông thường mà suy đoán, khỏi cần phải nói, bà mẹ đó sẽ vô cùng sung sướng. Huống hồ khi Giôni còn thơ ấu sau khi theo cha về nước Mỹ không hề nhận được tin tức gì, ngày nay đứa con do mình đẻ ra đã khôn lớn trưởng thành lại trở về bên cạnh mẹ. Ở trên đời này lẽ nào lại có người mẹ không vui sướng đối với điều đó hay sao ? Diệu cười tiếng nói và khuôn mặt của đứa con do mình đẻ ra đã biệt ly từ lúc còn thơ ấu, lẽ ra phải luôn luôn xuất hiện ở trước mặt người mẹ, làm cho mẹ lúc nào cũng áy náy không yên. Hễ đứa con trở lại, nhất định người mẹ sẽ ôm chặt lấy nó, nhất thời bị xúc động, chẳng nói nên lời.

Thế nhưng, nếu người mẹ lại kết hôn lập thành gia đình với người đàn ông khác,

điều đó sẽ diễn ra như thế nào ? Bà ta, lẽ đương nhiên lại sẽ sinh ra mấy đứa con với người chồng Nhật Bản, mà người chồng này lại không hề biết vợ mình có quá khứ như thế. Người chồng yêu vợ, các con kính trọng mẹ, đó là một gia đình ở tầng lớp trung lưu có cuộc sống ổn định, thuận hòa. Vậy mà, chính trong lúc này đột nhiên xông vào nhà “một đứa con da đen”. Cho dù đích thực đây là cốt nhục do bà ta sinh ra, nhưng nó đã theo cha nó về bản quốc từ hai mươi mấy năm trước, đoạn tuyệt mọi tin tức, thì bà ta dần dần cũng đã quên hẳn nó rồi !

Bây giờ, nếu để cho người chồng biết có một đứa con như thế này, sẽ là điều không thể được, hơn thế còn có thể đem lại cho những đứa trẻ con Nhật Bản hiện tại cú sốc vô cùng lớn. Điều này có nghĩa là đột nhiên ném một quả bom nổ vào một gia đình đang sống hòa thuận. Trạng thái kinh khủng đó của người mẹ mơ hồ hiện lên ở trước mắt Ken. Người mẹ vô cùng lo lắng đó, cuối cùng đã... đứa con trai mà mình đẻ ra !

- Thế nhưng, bất kể nói như thế nào, lẽ nào ở trên đời này lại có một người mẹ vì bảo vệ bản thân mình mà hạ thủ con trai mình ?

Điều nghi vấn này đã cắt đứt sự suy đoán cuối cùng của Ken.

2

Không khí trong hội nghị thảo luận về công tác thu thập điều tra đã diễn ra vô cùng căng thẳng vì Azuma đã đề xuất người bị tình nghi mới chính là Hachisugi Kyôko. Tình tiết vụ án càng ngày càng được sáng tỏ.

- Bài thơ này của Seijoh Chishi tràn đầy tình cảm nhớ mẹ. Tác giả đã mượn hồi ức thời thơ ấu theo mẹ đi du chơi khe suối để diễn đạt nỗi nhớ nhung đối với mẹ. Tình mẹ con chân thành tha thiết cảm động lòng người, khiến cho người đọc phải rơi lệ. Chúng ta có thể coi mẹ con nhà này là Hachisugi Kyôko và Giônì Hôoát được không ?

- Cậu nói điều gì thế ? - Mọi người vô cùng kinh ngạc đối với sự liên tưởng ly kỳ của Azuma.

- Nói một cách khác, giả định Giônì chính là con riêng của Hachisugi Kyôko.

- Thế nhưng lúc đó Giônì còn chưa ra đời ? - Nashu nêu ra câu hỏi thay mọi người.

- Đây chỉ là tuổi ghi trên hộ chiếu của Giônì. Có lẽ là cha cậu ta giờ trò lấu cá trên năm tháng sinh của cậu ta, cũng có thể là do báo mượn hộ khẩu.

- Nói như vậy là, hiện nay Hachisugi 40 tuổi, từ 16 năm trước bà ta đã sinh ra Giônì ?

- Mình cho rằng Hachisugi đã giấu diếm tuổi thực của mình.

- Vậy thì, người ngoại quốc đi cùng với Hachisugi là ai ?
- Tôi nghĩ người đó chính là cha của Giônì, người chồng của Hachisugi lúc đó.
- Vì một nguyên nhân nào đó, chỉ có Giônì được cha đem về nước Mỹ.
- Để rồi hơn hai mươi năm sau anh ta lại tới Nhật Bản để tìm mẹ đẻ của mình.
- Lúc đó Hachisugi nhìn thấy con trai mình trở lại, nhất định sẽ vô cùng kinh sợ.

- Có khả năng không chỉ là vấn đề kinh sợ đâu. Tôi nghĩ, Gun Yôhây không thể biết được trong quá khứ vợ mình còn có một đoạn lịch sử như thế. Nếu để cho chồng biết, nhất định bà ta sẽ không được tha thứ. Phu nhân Gun Yôhây đại danh lừng lẫy, thời trẻ trung đã tư thông với một người da đen và sinh ra một đứa con lai nửa đen nửa vàng. Dựa vào sổ hộ khẩu đã có thể biết được, bà ta và người da đen đó không có kết hôn chính thức. Từ đó mà xét, cuộc sống quần bách lúc đó của bà ta chỉ nghĩ cũng đủ biết. Do vậy, sự việc này không những khiến cho chồng giận dữ, chỉ riêng việc bà ta làm một nhà bình luận rất nổi tiếng mà lại có một đứa con riêng là giống da đen thôi cũng đủ làm cho thanh danh của bà ta mất hết.

- Cậu nói là Hachisugi giết hại Giônì à ? - Nashu phẫn khởi hỏi.

- Mình cảm thấy mối nghi ngờ này vô cùng lớn.

- Có điều, nếu quả đúng như điều cậu suy đoán thì chính là người mẹ đã giết hại con mình đẻ ra sao ?

- Tuy là con mình đẻ ra, nhưng từ thời thơ ấu nó đã rời xa mẹ, hơn nữa nó lại là đứa con lai được sinh ra sau khi quan hệ với người da đen, đối với Giônì, bà ta còn có thể có được bao nhiêu tình cảm mẹ con ? Đột nhiên một người tự xưng là con trai bà ta đứng ở trước mặt, đối với Hachisugi e rằng không thể sản sinh ra tình mẹ con chân thực được. Ngược lại, có lẽ bà ta còn có thể coi sự xuất hiện của Giônì là một điểm chẳng lành, sẽ nguyên rủa gia đình và địa vị xã hội của bà ta.

- Vậy thì, cuối cùng giữa bài thơ và Hachisugi Kyôko có mối liên hệ gì ?

- Nghe nói, bài thơ chiếc mũ cỏ đó ở tuổi nước nóng Mushoku đã được in ở trên giấy gói hộp cơm và trên cuốn sổ nhỏ giới thiệu tuổi nước nóng từ trước chiến tranh. Khi ba người vợ chồng cha con đi du lịch thăm Mushoku, Hachisugi đã được đọc bài thơ chiếc mũ cỏ đó. Bà ta rất thích thú, liền dịch ý nghĩa của bài thơ cho chồng và con trai nghe rồi dạy họ học thuộc bài thơ đó. Uynxon ghi nhớ bài thơ này ở trong lòng, sau khi Giônì lớn lên, có khả năng lại coi bài thơ đó là một hồi ức đẹp của “một gia đình ba khẩu” đã từng đi du lịch, dạy lại từ đầu cho Giônì biết. Hẳn thế, khuôn mặt của người mẹ cùng Mushoku đã trở thành những ký ức mơ hồ lưu lại ở trong óc của Giônì. Rất có khả năng là Giônì ấp ủ bài thơ mà người cha đã dạy lại cho nó, coi bài thơ đó là một vật kỷ niệm của người mẹ.

Tập thơ của Seijoha Chishi rất có khả năng là Giônì đã bỏ quên ở trên tắc xi rồi.

- Tập thơ đó có lẽ là sau khi Hachisugi từ Mushoku trở về đã mua cho Giônì. Nếu đích thực là như vậy, bài thơ này sẽ đúng là vật kỷ niệm của người mẹ.

- Để được thăm viếng người mẹ mà mình ngày đêm mong nhớ, Giônì đã từ Mỹ đi đến Nhật Bản. Điều này vô cùng cảm động, thế mà lại bị người mẹ giết hại. Đây lại là điều tàn khốc biết bao !

- Hachisugi còn có hai đứa con là người Nhật Bản. Nếu chúng được biết người mẹ mà chúng hằng kính trọng đã từng có một đoạn quá khứ khiến cho người ta phải nôn mửa và một đứa con riêng lai da đen, tất nhiên chúng sẽ bị một cú sốc rất lớn. Vì vậy, để bảo vệ hai đứa con mang huyết thống thuần Nhật Bản, bà ta đã giết hại đứa con lai huyết thống Mỹ kia.

Đối với sự suy lý bất ngờ đột ngột của Azuma, mọi người đều cảm thấy rất buồn rầu. Đây đích thực là một loại tội phạm không thể cứu vãn được, cũng xuất phát từ một động cơ bất đắc dĩ.

- Đích thực là Hachisugi rất đáng nghi ngờ, nhưng chúng ta vẫn chưa nắm được những bằng chứng chân thực nào cả ! - Nashu thở dài, nói.

Cái gọi là “một nhà ba người” đi thăm Mushoku, cũng chỉ là suy đoán mà thôi, hơn nữa cũng chẳng có bất kỳ chứng cứ nào có thể nói rõ trong ba người ấy có một người chính là Hachisugi. Trước mắt, điểm khả nghi lớn nhất của Hachisugi chính là khi nghe thấy bài thơ chiếc mũ cỏ đỏ của Seijoha Chishi, bà ta đã có phản ứng rõ rệt và cứ nhất quyết nói không biết địa phương Mushoku. Nhưng cho dù trong bài thơ có một địa danh Mushoku, chưa chắc đã có thể thuộc được toàn bài thơ, chỉ nhớ được một câu hoặc một đoạn ở trong đó, cũng là điều rất bình thường.

Hơn nữa, cũng chẳng có bất kỳ căn cứ nào có thể nói rõ người “đồng hương” mà Chusanshu nhắc tới trên tờ bưu thiếp gửi cho Taishitsu Yoshiya chính là Hachisugi Kyôko. Sự suy lý của Azuma được xây dựng trên giả định người đồng hương họ X... là Hachisugi mà triển khai. Vì sự suy lý xây dựng trên cơ sở ngẫu nhiên này, may mắn phù hợp với mấy tình huống vụn vặt, nên cảm thấy Hachisugi có những điểm đáng nghi ngờ quan trọng. Thế nhưng, đó chẳng qua chỉ là suy đoán chủ quan trong bộ phận thu thập điều tra mà thôi.

- Chúng ta cần phải điều tra xem khi vụ án xảy ra Hachisugi có mặt ở hiện trường hay không và cả trong quá khứ nữa chứ ? - Yamaji trưng cầu ý kiến của Nashu.

- Rất cần phải điều tra thử xem. - Nashu trả lời không dứt khoát lắm.

- Có điều trước mắt, cho dù Hachisugi không chứng minh được lúc đó bà ta không có mặt ở hiện trường gây án, chúng ta cũng không thể làm gì được bà ta. - Nishikawar chen vào.

Trong tình hình nói chung, chỉ có khi điều tra vụ án gặp điểm nghi ngờ rất lớn mới suy nghĩ tới vấn đề người bị nghi ngờ có mặt ở hiện trường gây án hay không. Những người không liên quan đến vụ án, cho dù chưa chứng minh được không có mặt ở hiện trường gây án, cũng không phải là điều cần thiết. Chỉ sau khi cơ quan cảnh sát tiến hành hàng loạt việc tìm chứng cứ, thu thập đầy đủ tài liệu phạm tội của kẻ bị tình nghi, đối với kẻ bị tình nghi mới cần thiết có trách nhiệm nêu chứng cứ để phá tan, rửa sạch sự nghi ngờ đó. Trong tình hình trước mắt, chỉ có phía cảnh sát mới có trách nhiệm này. Nếu chưa thu thập được chứng cứ, thì không thể chủ quan coi đối phương là kẻ bị tình nghi mà vội vàng, tùy tiện bắt đối phương phải nêu ra chứng cứ không có mặt ở hiện trường được. Cho dù phía cảnh sát tiến hành điều tra, cũng chỉ có thể là nói cạnh nói khéo thôi.

Một hôm, Azuma vừa tới cơ quan điều tra làm việc, Phòng tiếp đãi của cơ quan cảnh sát đã báo cho Azuma biết có người muốn gặp. Những người muốn gặp cảnh sát hầu như đều có liên quan tới vụ án, đặc biệt là khi phải điều tra tình tiết của vụ án nào đó, trường hợp như thế rất nhiều. Thế nhưng, còn sớm như thế này đã tới thì quả là rất hiếm thấy. Có người muốn gặp Azuma, có lẽ là những người khác của cơ quan điều tra chưa tới chăng.

- Một cô gái trẻ. Azuma, cậu đúng là giỏi cả đôi đường !

Mặc dù Azuma bị nhân viên công tác ở phòng tiếp đãi chế nhạo như vậy, kỳ thực người tới là ai, trong lòng mình vẫn chưa rõ, cho tới khi bước vào trong phòng khách, nhìn thấy người muốn gặp đứng đó, Azuma đã không nén nổi, buột miệng:

- Ồ, thì ra là cô à... - Cô gái có tên gọi là Kokusei Shinshi ở Hachibi đột nhiên gật đầu chào, rồi thè dài lưỡi ra. - Đến sớm như thế này, có việc gì vậy ? Hiện tại vẫn bị sự việc đó quấy rầy hay sao ? - Azuma hỏi.

- Đột ngột tới quấy rầy, quá thật là không phải. Em đã bị đuổi việc rồi.

- Đuổi việc à ?

- Bị gia đình Hachisugi cho thôi việc rồi.

- Cho thôi việc à ? Vì sao vậy ?

- Em cũng không hiểu rõ được. Có điều sự việc lần trước, hình như đã làm cho bà Hachisugi rất không vừa ý.

- Việc lần trước, cô đâu có sai sót gì. Cuối cùng là cô đã hợp sức giúp đỡ cảnh sát, bắt được hung thủ tự tiện xông vào nhà dân.

- Hình như vấn đề xuất phát từ điểm này. Tùy tiện làm kinh động cảnh sát, mạo

phạm bà chủ. Bà nói rằng hình tượng của bà Hachisugi và cảnh sát chẳng có liên can gì.

- Thế nhưng chẳng phải lúc đó chồng bà ta cũng có mặt đó sao ?

- Bà ấy nói căn bản không cần em xuất đầu lộ diện, lắm mồm lắm lưỡi.

- Chính vì việc này mà cô bị sa thải à ?

- Đúng vậy ! Bởi vì ngay từ lúc đầu, việc thu nhận em vào làm đã không chính thức. Có điều là em cố tình xông vào bên trong, cứ ỳ ra ở đó, cho nên khi nào bị người ta đuổi ra, cũng chẳng có gì nói được.

- Thế nhưng đột ngột bị đuổi ra như thế này sẽ rất khó khăn, có nơi nào để tới không ?

Azuma bắt đầu ngắm nghía lại Shinshi, vẫn giống như lúc gặp hôm trước, cô mặc chiếc áo choàng nữ kiểu NgaLaTu, cùng với chiếc váy dài. Chỉ có điều khác là trên tay xách hai chiếc làn đựng quần áo. Hôm trước, Azuma đã ngạc nhiên đối với Shinshi, chỉ mới xa cách thời gian không lâu đã thay đổi, giống như một cô gái ở thành phố lớn. Thế nhưng, hôm nay có lẽ là do đã biết trước được nguyên nhân cô bị sa thải, nhìn thấy cô trang điểm rất khó coi.

Đem một cô gái trẻ trung không nơi nương tựa, đẩy lên đường phố Tôkyô huyền náo phồn vinh, quả thật giống như đẩy một con cừu non chạy vào giữa bầy sói.

- Vâng, ngài Gun Yôhây hình như cảm thấy em rất đáng thương nên đã để cho em tới làm việc ở Hội Hậu viện.

- Nhắc tới Hội Hậu viện của Gun Yôhây có phải là ở trong khách sạn thuộc khu nhà mới không ?

- Vâng, đúng thế, phòng ở của em cũng đặt ở trong khách sạn đó. Em cảm thấy ở đó rất tốt, hôm nay em tới đây cốt là để tạm biệt ông. Sau khi tới khu nhà mới, sợ rằng sẽ rất khó được đến đây.

- Vậy à, cảm ơn cô đã có nhã ý tới đây tạm biệt.

- Lại không phải thế hay sao, bà chủ muốn đuổi em đi, một thời gian em chẳng biết làm thế nào cho phải. Sự việc được như hôm nay, em lại không thể trở về Hachibi được nữa, bởi vì lúc đó em đã ôm ấp quyết tâm không học được gì, thề không trở về.

Azuma cũng không uốn nắn lại cách suy nghĩ của cô, nói:

- Có được hoài bão này thực sự là tuyệt vời, có điều cuối cùng thì cô muốn học tập những thứ gì ?

- Những điều em muốn học rất nhiều, trước tiên em phải đi ngắm nhìn thế giới bao la để mở rộng tầm mắt. Em vẫn còn rất trẻ, từ nay về sau em còn dự định sẽ làm rất nhiều việc.

- Tranh thủ lúc còn trẻ ra sức học tập nhiều thứ, đương nhiên là rất tốt. Thế nhưng cô đừng quên quý trọng và nuôi tiếc mình, tuổi thanh xuân không trở lại lần thứ hai đâu.

- Sự việc đó em đã rõ. Những thứ chỉ có một lần em sẽ cố gắng quý trọng và gìn giữ.
- Shinshi trả lời rất dứt khoát.

Trong cuộc trò chuyện giữa Azuma và Shinshi, đột nhiên phát sinh ra một điều nghi vấn: Bộ phận thu thập điều tra vụ án Giônì bị hại đặt ở Phòng cảnh sát Kikutei, Hachisugi đã đuổi Shinshi đi, phải chăng là vì muốn bắt cô phải rời xa nơi này ?

Hai cảnh sát hình sự của bộ phận thu thập điều tra vụ án Giônì bị hại đã quen biết Shinshi từ sau lần tới Hachibi. Có khả năng là Hachisugi biết được tình hình này qua miệng của Shinshi. Cô gái Shinshi nhiều lời này, nhất định sẽ ba hoa nói ra điều gì, do đó Hachisugi đã đuổi cô đến nơi làm việc tại khu nhà mới của chồng. Nếu có khả năng, bà ta rất muốn đuổi cô về Hachibi, thế nhưng làm như vậy, có lẽ sẽ dẫn tới sự chú ý của bộ phận thu thập điều tra. Hơn nữa, người gọi cảnh sát đến cũng đâu có phải là Shinshi, nếu làm như vậy, cũng không tránh khỏi là quá hà khắc.

Hachisugi không thích có sự tiếp xúc giữa Shinshi và bộ phận thu thập điều tra, điều này đã chứng tỏ trong vụ án Giônì bị sát hại, Hachisugi đã có chỗ lo sợ pháp phòng nào đó.

- Thừa ngài cảnh sát hình sự, ngài làm sao thế ? Tại sao nét mặt ngài bỗng nhiên lại biến đổi đáng sợ đến như vậy ?

Nghe Shinshi hỏi, Azuma bỗng giật mình, tỉnh táo trở lại.

- Shinshi này, có một việc tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.

- Nhờ em giúp đỡ à ? Việc gì ạ ? - Shinshi rất ngây thơ, nghiêng lệch đầu, hỏi:

- Việc có liên quan tới bà Hachisugi, muốn nhờ cô điều tra giúp cho.

- Vâng, bà Hachisugi đã làm điều gì hư hỏng ạ ? - Trong con mắt của Shinshi tràn đầy ý tứ hiếu kỳ.

- Không phải, không phải đâu, mà cô chớ tự cho mình là thông minh như vậy.

- Sao ? Không phải là điều hư hỏng ạ, thế thì chẳng có ý nghĩa.

- Chỉ có điều hư hỏng thì cô mới cảm thấy có ý nghĩa thôi à ?

- Con người bà Hachisugi này, tâm linh và bề ngoài hoàn toàn khác nhau. Trên vô tuyến truyền hình và trên tạp chí bà ta rất xinh đẹp, đầu óc cũng rất tốt, là một mẫu mực điển hình của người vợ hiền mẹ tốt, đáng để cho mọi người học tập, nhưng lại chẳng có người nào chỉ biết đến mình giống như bà ta. Chồng, con hoàn toàn để cho người hầu chăm sóc. Em dám khẳng định rằng, những đứa con mà bà ta đẻ ra, chẳng bao giờ bà ta để ý đến cả. Ở trong nhà bà ta chưa hề nấu một bữa cơm, chưa hề giặt một chiếc áo lót.

Thế nhưng, chính con người như vậy, ở bên ngoài lại đóng vai giống như giáo tổ của những người vợ hiền mẹ tốt trong toàn quốc, thật là buồn cười đến chết đi được !

- Ủi chà chà ! Cô thật là lợi hại !

Xem ra, không phải là bị đuổi ra khỏi nhà Shinshi mới ôm hận trong tâm, mà là từ căn bản, cô không có cảm tình tốt với Hachisugi. Như vậy có thể là sự việc sẽ dễ làm.

- Vâng, muốn em giúp đỡ, cuối cùng là việc gì nào ? - Shinshi nhìn Azuma với vẻ thăm dò.

- Tôi muốn cô điều tra thử xem ngày 17 tháng 9 và ngày 22 tháng 10, bà Hachisugi đi đâu ?

- Ngày 17 tháng 9 và ngày 22 tháng 10, trong hai ngày này đã phát sinh ra sự việc gì ?

- Ủ, có liên quan đến một vụ án, nói một cách đích xác là từ 8 giờ đến khoảng trên dưới 9 giờ chiều tối ngày 17 tháng 9 và khoảng trước sau 6 giờ sáng ngày 22 tháng 10.

- Vụ án mà ông nói chính là vụ án mà lần trước các ông tới Hachibi điều tra có phải không ?

- Ủ, chính là vụ án đó ! - Không còn cách nào né tránh, Azuma đành phải gật đầu.

- Nói như vậy là muốn điều tra chứng cứ xem bà ta có ở hiện trường hay không chứ gì ? - Trong con mắt Shinshi lại lấp lánh ánh sáng hiếu kỳ. Cô phát hiện Azuma nhất thời ấp úng không trả lời được, liền nói tiếp - Vâng ạ, em sẽ tận hết mọi nỗ lực lớn nhất của em để đi điều tra. Em sẽ phải lột bỏ mặt nạ của Hachisugi xuống.

- Ô, xin đừng hiếu lắm. Hachisugi thực ra cũng chưa...

- Thôi được, thôi được, em rõ rồi. Ngày 17 tháng 9 và ngày 22 tháng 10 đã phát sinh ra sự việc gì, chỉ cần tới thư viện đọc lại các tờ báo được lưu lại thì lập tức sẽ hiểu rõ ngay. Kỳ thực, căn bản cũng chẳng cần phải đi đọc báo, chỉ cần nhìn vào tấm biển treo ở đó là có thể biết số cảnh sát hình sự các ông đang thu thập điều tra cái gì ?

Shinshi bĩu môi nhìn về phía văn phòng của bộ phận thu thập điều tra ở bên cạnh phòng khách. Cô gái này nhìn bên ngoài thì có vẻ cợt nhả, không nghiêm túc, nhưng nội tâm thì lại tàng ẩn một loại sắc sảo.

- Những điều này không cần phải nói nhiều, có điều là công việc mà tôi nhờ cô làm tuyệt đối cần phải im ắng, lặng lẽ.

- Xin ông cứ yên tâm, công việc đã buột chặt vào thân em, có lẽ em phải phản bội người chủ này, em còn có thể nói với ai được nữa ?

- Tốt, cô đã hiểu rất rõ, tôi không nói thêm gì nữa, việc điều tra tuyệt đối không thể để cho Hachisugi... Kyôko phát giác.

Azuma ôm ấp một tia hy vọng, phó thác cho Shinshi. Sau hai ngày, Shinshi đã có hồi âm.

- Đã điều tra được rõ ràng ! - Từ trong điện thoại cô hồn hên nói.

- Ô, đã điều tra được rõ ràng rồi ư ? - Azuma thật không ngờ lại có kết quả nhanh như vậy được.

- Ngày 17 tháng 9, hình như bà ta ở trong nhà, nhưng không có chứng cứ đích xác.

- Ở trong nhà à ?

- Bởi vì không có bất kỳ ghi chép nào ?

- Ở trong nhà, họ vẫn có kiểu ghi chép như thế này à ?

- Bởi vì khi đi ra ngoài, họ đều có ghi chép tỉ mỉ. Do đó, khi không ghi chép chính là họ ở trong nhà mình.

- Thế còn ngày 22 tháng 10 ?

- Ngày hôm đó có ghi chép.

- Ô, có ghi chép à ? Vậy bà ta đi đâu ?

- Ngày 21, một ngày trước đó, chồng bà ta là ngài Gun Yôhây mở hội nghị diễn giảng ở thành phố Takaki, bà ta cũng cùng theo đi.

- Cái gì ? Takaki à ? - Azuma không kìm nổi, đã cao giọng nhắc to lại một lượt.

- Đừng dọa em thế, làm sao đột nhiên ông lại nói to lên như vậy ?

- Ủ ừ, thành thực xin lỗi. Địa điểm em nói là Takaki ở huyện Gunba phải không ?

- Ngoài huyện Gunba ra, còn có nơi nào gọi là Takaki nữa ?

- Đương nhiên là không thể có, cô có thể khẳng định được không ?

- Không sai, giấy trắng mực đen đều ghi trên biểu hoạt động hàng ngày của ngài Gun Yôhây.

- Ủ, cô đã làm việc ở trong văn phòng của Gun Yôhây rồi nhỉ.

Azuma được biết một tình hình quan trọng. Từ Takaki tới Kôsen chỉ có khoảng cách gần 30 cây số. Trước một ngày Chusanshu bị ngã chết ở hồ nước Mushoku, Hachisugi đã tới Takaki chỉ cách đó có 30 cây số.

- Buổi tối ngày 21 tháng 10 họ ngủ lại Takaki, hay là ngay hôm đó đã trở về, điều này cô có biết không ?

- Ngủ lại ở đó. Trên biểu ghi chép viết rất rõ, Gun Yôhây tiến hành hai cuộc diễn thuyết ở Dân Hội Quán thành phố Takaki, một cuộc bắt đầu lúc 3 giờ chiều, còn một cuộc bắt đầu vào lúc 7 giờ tối. Sau đó ông ta lại tọa đàm với những người Dân Chí Nguyên của thành phố. Buổi tối hôm đó họ ngủ tại khách sạn Usen.

- Cô điều tra rất tường tận, cảm ơn cô !

- Khởi cần phải cảm ơn, em bằng lòng làm sự việc này, em có thể làm cảnh sát hình sự được không hả ông ?

- Ủ, tới đây tạm dừng nhé. Như vậy, đối với cô sẽ tốt hơn.

- Kỳ thực, những điều em biết hầy còn rất nhiều ! - Shinshi nói.

- Cô còn biết được những gì nữa ?

- Trong cùng một ngày, có một bà cụ tên gọi là Chusanshu từ trên bờ hồ Shoseidatei rơi xuống đáy ngã chết đó.

- Bà cụ này và bà cụ có tên là Kokuseishu mà các ông tới Hachibi để điều tra đó là cùng một người phải không ?

- Tôi nói với cô người này..

- Thế nhưng bà cụ Shoseidatei này lại là người đầu tiên ở Takaki đó !

- Tốt rồi, cô đích thực là một cảnh sát hình sự ưu tú, có điều, cô tuyệt đối không thể tiếp tục điều tra được nữa !

- Sau này nếu còn cần điều tra như kiểu này nữa xin ông cứ tìm em. Em rất vui sướng được dốc sức vất vả vì các ông !

Kotcusei Shinshi tha thiết muốn thi thố, mang đây niềm tin.

Chương 16

CHÁY NHÀ RA MẶT CHUỘT

1

Thôn làng men theo chân núi càng ngày càng tới gần, thời cơ tốt để bị tuột mất hết lần này đến lần khác. Lại tiếp tục đi về phía trước hoặc có thể còn có nơi nào lí tưởng hơn chẳng ? Senson nghĩ như vậy, rồi lại nghĩ tiếp, đã có mấy cơ hội xuất hiện, đều bỏ qua. Thế rồi, cứ đi tiếp, đi tiếp về phía trước, đường núi bắt đầu xuống dốc, cảm thấy con đường cũng dần dần rộng rãi hơn.

- Con đường núi này đúng là cực kỳ đẹp, cứ đi qua như thế này, lưu luyến chẳng muốn rời !

Kosei Gadai trầm trồ cảm thán một cách ngây thơ, lúc này căn bản cô không biết được trong tâm Senson ẩn sâu một dụng ý hiểm ác.

- Vậy thì, chúng mình nghỉ lại ở đây một lát nhé !

Senson vừa khuyên Gadai vừa ngắm nhìn bốn phía. Xung quanh là một vùng rừng samu nhân tạo có mật độ không lớn, không thể gọi là một nơi rất lí tưởng được. Thế nhưng cứ đi tiếp xuống phía dưới thì sẽ tới gần thôn núi nhỏ, có lẽ sẽ có thể vĩnh viễn bỏ mất cơ hội tốt.

Để mời được Gadai tới nơi này, Senson đã phải uổng phí bao nỗi khổ tâm. Bởi lẽ sang năm cả hai người đều sẽ tốt nghiệp, cuộc kết bạn đi du lịch vùng ngoại ô giữa hai người như thế này, sợ rằng chẳng thể có được lần thứ hai. Tuy Senson nói là đến công ty loại hai, nhưng việc làm đã có tin báo. Được sự giới thiệu của người khác, Gadai cũng đã định xong việc hôn ước, chỉ đợi tốt nghiệp xong là thành hôn ngay.

Gadai sợ để cho chồng chưa cưới biết sẽ sinh nghi, bèn nói dối lần đi du lịch ngoại ô này là do tập thể tổ chức. Senson và Gadai đều là sinh viên của trường Đại học tư lập tại Tôkyô, hai người không những là bạn học thân thiết mà còn đều là thành viên của “Tổ nghiên cứu du lịch” câu lạc bộ đại học, họ cùng sống ở trong trường suốt thời gian bốn năm. Nói là nghiên cứu du lịch, kỳ thực chẳng có bất kỳ sự nghiên cứu chuyên môn nào, mà chỉ là một số bạn học thích đi du lịch, tụ tập lại tiến hành du lịch tập thể. Họ đã gọi điều này là “Động hướng mới trong thời đại tham quan tập thể của ngành du lịch”, đề xuất “tự nhận thức mình trong khi đi du lịch”.

Kosei Gadai với thân hình cân đối, mảnh mai mềm mại, tràn đầy vẻ xinh đẹp long lanh kiều hiện đại, nên đã trở thành thần tượng, của “Tổ nghiên cứu du lịch”. Được coi là một loại nghĩa vụ, tất cả mọi thành viên một năm ít nhất phải tham dự hai lần hoạt động

du lịch của câu lạc bộ tổ chức, còn các hoạt động du lịch do các cá nhân thành viên khác phát khởi, thì tham dự tùy theo hứng thú của mình.

Giữa các nam sinh trong tổ đã dần dần hình thành một sự thỏa thuận ngầm không thành văn, đó là nhắc nhở lẫn nhau, kiềm chế lẫn nhau, không cho phép cướp công đầu.

Trong sự việc này, chỉ có một người là Senson trước sau vẫn ở bên cạnh Gadai, như hình với bóng chẳng rời nhau, đó là vì họ học chung một lớp. Ở trong câu lạc bộ, những người cùng học chung một lớp với Gadai chỉ có một mình Senson, cho dù lúc không ở trong câu lạc bộ, thì chàng và nàng cũng vẫn ở chung trong lớp. Ở trong lớp, Gadai cũng là thần tượng. Vì Senson và Gadai cùng là thành viên của câu lạc bộ, cho nên so với các bạn trai khác ở trong lớp, cơ hội để cho Senson tiếp cận với Gadai vẫn nhiều nhất.

Đối với Gadai, bản thân cô có lẽ cũng chưa ý thức được lại có thể tới mức độ như vậy, còn Senson thì đã lợi dụng với hạn độ lớn nhất của mối quan hệ hai tầng vừa cùng học một lớp lại vừa cùng là thành viên câu lạc bộ với Gadai.

Do đó, dù là thành viên Câu lạc bộ nghiên cứu du lịch cũng vậy dù là bạn học cùng lớp cũng vậy, đều đã tiếp nhận một sự thực là Senson được ưu tiên tiếp cận với Gadai. Đương nhiên, loại ưu tiên này không có nghĩa là cho phép Senson có thể được hưởng những ân điển đặc biệt so với người khác từ chỗ Gadai, mà chỉ là khi Senson đối với Gadai có biểu hiện thân mật hơn so với người khác. Mặc dù như vậy, điều này đối với Senson, cũng đã là quyền ưu tiên cực kỳ quý giá.

Trong thời kỳ ở trong trường, Senson đã lợi dụng một cách đầy đủ quyền lợi ưu tiên này, tất cả các cuộc du lịch mà Gadai tham gia hầu như Senson đều theo đi. Hơn nữa, các cuộc du lịch mà mình tổ chức, Senson đều cưỡng mời Gadai phải tham gia.

Các thành viên trong câu lạc bộ nghiên cứu du lịch đã đạt thành một loại thỏa thuận ngầm hiểu ý mà không cần nói ra, mọi người đều không được “độc chiếm” Gadai, thế nhưng chỉ có Senson là ngoại lệ. Gadai đối với Senson thực ra cũng chẳng có tình cảm gì đặc biệt, chỉ vì hai người vừa là cùng học một lớp lại vừa là thành viên câu lạc bộ, đối với Senson có tình cảm thân gần, cho nên cơ hội để cho hai người cùng đi du lịch tương đối nhiều.

Thời gian tươi đẹp của bốn năm cùng học thắm thoát đã sắp sửa trôi qua, mà Gadai và Senson vẫn chỉ là tình bạn thân thiết thông thường, tình cảm giữa nam nữ vẫn là trong trắng, không tiến thêm được gì. Đặc biệt là đối với một phía đơn phương cực lực dâng hiến tình cảm cho người khác giới mà nói, không được nhận thức và lí giải, coi như hoàn toàn bị lơ là coi nhẹ.

Lập trường của Senson đối với Gadai chính là như vậy. Đích thực Gadai vẫn vô cùng tin tưởng Senson, thường xuyên cùng đi du lịch với Senson. Nhưng, cô làm như vậy chính là vì cô không coi

Senson là nam giới, đã không phải là nam giới, vô luận là đi đâu, đều có thể yên tâm

cùng đi với nhau.

Chính vì như vậy, họ cùng học với nhau suốt bốn năm, vẫn luôn luôn đối xử với nhau thân thiết như bạn, nhưng ngay đến tay cũng chưa nắm nhau bao giờ. Nếu Senson đối với Gadai không có ý nghĩ gì, điều đó cũng cho qua, thế nhưng Senson đâu chỉ là có ý nghĩ mà là yêu Gadai rất sâu sắc.

Vậy mà, dù chỉ một lần thôi, Senson cũng không hề cởi mở tâm tư của mình, bởi vì tình bạn thân thiết của họ thể hiện rất hòa thuận. Sự việc này giữa nam và nữ, hễ mất đi cơ hội đầu tiên, sẽ rất khó lại trở thành sự tốt đẹp. Vì là bạn thân, hiện tại càng thẹn thùng với việc mở miệng nói ra, không thể thổ lộ được tình yêu mến mộ của mình. Tình bạn trong sáng, cao thượng toàn mỹ thì không thể trở thành tình bạn tràn đầy hứng thú đòi hỏi tình dục thuộc về bản năng được. Thế nhưng, bất kể nói như thế nào, Senson sống ở bên cạnh người đàn bà đầy sức quyến rũ tình dục là Gadai đã tròn bốn năm trời, thế mà chưa thể cầm tay được một lần, điều này thực sự là...

Ngay đến cả bản thân mình, Senson cũng cảm thấy rất đáng thương. Xem ra, Gadai chỉ lợi dụng Senson như một vệ sĩ ở bên cạnh mà thôi. Vì có Senson ở bên cạnh nàng, nên đã ngăn cản kiểm chế được những ý tưởng không chịu yên phận của những người đàn ông khác. Gadai là “công chúa” của Câu lạc bộ nghiên cứu du lịch đồng thời lại được sủng ái, thế mà lại không biết mạo hiểm hưởng thụ sự khoái lạc trong tuổi thanh xuân của mình.

Nghe nói chồng chưa cưới của nàng tốt nghiệp tại trường Đại học Tôkyô, hiện nay là một con người tài hoa của một công ty thương nghiệp nổi tiếng. Sau khi kết hôn, nàng cũng sẽ coi những người như Senson là “những người bạn trong thời kỳ thanh xuân” và sẽ quên đi rất nhanh.

Khi Senson và mọi người nghe tin Gadai đính hôn, ai nấy đều cảm thấy vạn phần nuối tiếc.

- Điều này hoàn toàn thuộc hành vi bịp bợm ! - Một người tương tư tha thiết yêu Gadai đơn phương đã phần nộ nói, anh ta đã khéo léo tới mức tuyệt vời nói ra tiếng lòng chung của mọi người.

Là một nữ vương của Câu lạc bộ nghiên cứu du lịch, Gadai luôn luôn đứng ở trên cao rồi đem những nét đáng yêu ban phát công bằng cho mọi người cùng hưởng. Thế nhưng khi sắp tốt nghiệp nàng chỉ nói một câu “Thanh xuân với kết hôn đâu phải là một sự việc”, thế rồi nàng nhanh chóng thay đổi con đường đời của mình.

Đám nam sinh vây xung quanh Gadai này, vô luận họ đối với nàng đã thổ lộ tình yêu như thế nào, đều không có đủ thực lực kinh tế tương xứng. Trên thực tế, bọn họ ngay tới một chức vụ nghề nghiệp vừa ý họ đều chưa định được, dựa vào thân phận này, căn bản đừng nói tới chuyện tỏ tình với Gadai. Và lại, hình như Gadai cũng đã nhìn thấu được triệt để điểm này, nàng liền quyết định lao vào vòng tay con người tài hoa tốt nghiệp Trường Đại học Tôkyô đó. Làm như vậy, tựa hồ như Gadai đang bảo cho mọi người biết,

một nữ vương như ta, đâu có thể hạ cố lấy những công chức vừa mới tham gia làm việc lương bổng ít ỏi được ? Nói thẳng ra, đó là nàng đã khéo léo hoàn toàn phân biệt đối xử giữa những người bạn cùng mình chơi bởi suốt thời thanh xuân với người đàn ông mà mình phó thác suốt đời.

- Quyết không thể để cho cô nàng vớ bở như thế này được ! - Senson ngấm ngấm hạ quyết tâm. Nếu Gadai có thể hạ cố lấy một người bạn nào đó trong số bè bạn của mình, cho dù cảm thấy ghen tuông đố kỵ, điều đó cũng còn có thể chịu đựng được. Thế nhưng chỉ coi những người bạn trong thời thanh xuân là những vệ sĩ lâm thời, còn mình lại đi lấy con người tài hoa đó là điều tuyệt đối không thể cho phép được. Kỳ thực, Senson rất hiểu rõ đàn bà luôn luôn truy cầu một cuộc sống an toàn và ổn định, thế nhưng Senson lại cảm thấy không tìm ở trong số bè bạn của mình mà đi tới nơi khác tìm kiếm đối tượng kết hôn, điều này chẳng chứng minh trong lòng cô căn bản không thừa nhận bạn bè có năng lực sống của đàn ông đó sao ?

Sinh viên có tài tốt nghiệp tại trường Đại học Tôkyô, có gì là ghê gớm. Số học sinh giỏi này coi sự nổi trội của mình làm mục đích sống, loại người tẻ nhạt đó có rất nhiều. Những cô gái vì tham muốn hư vinh mà lao mình vào vòng tay những người đàn ông loại đó, đâu có khác gì với bọn gái điểm cao cấp.

- Trước đó sao ta không nhanh chân bước lên trước...

Hắn là một cái gai xấu xa tồi tệ cực kỳ tẻ nhạt, bản thân mình vô hình chung lại đi làm người bảo vệ cho vợ chưa cưới của hắn, thật sự đã khiến cho người ta phẫn nộ. Với sự thúc giục của ý nghĩ đó, Senson đã mời Gadai tham dự “Cuộc du lịch ngoại ô hai người”.

- Thôi được, coi là kỷ niệm cuối cùng của thời học sinh, vậy hai chúng mình đi nhé ! - Thoạt đầu Gadai có chút do dự, nhưng cuối cùng đã tiếp nhận lời mời của Senson. Cùng Senson đi chơi vùng ngoại ô, Gadai không có một chút ý thức đề phòng. Điều này đủ để chứng minh Gadai căn bản không coi Senson là một người đàn ông. Thoạt đầu Gadai có chút do dự, điều đó chẳng qua chỉ là có chút lo lắng đối với người chồng chưa cưới mà thôi. Bởi vì cho dù là bạn trung tính, kết bạn với đàn ông, hai người đi chơi ở vùng ngoại ô, nếu để cho chồng chưa cưới biết, cũng vẫn là điều không tốt.

Nói tóm lại, Gadai theo Senson đi chơi ở vùng ngoại ô, vừa không biết dụng ý hiểm ác sâu kín của Senson, cũng không hề có ý phòng bị. Bởi vì trước kia, cũng đã từng có cuộc du lịch của hai người kết bạn ra ngoài suốt ngày mới trở về, cho nên Gadai rất yên tâm.

Địa phương mà Senson và Gadai đến lần này là Senkenbikon của Ôtama. Nơi đây cao hơn mặt biển 800 mét, ngọn núi thấp lè tè, sườn núi chạy dài nhấp nhô, là nơi đến chơi tốt nhất cho đàn bà và trẻ em. Nhưng vì giao thông không tiện lợi, người đến chơi thưa thớt, nếu không phải ngày tết hoặc ngày nghỉ, ngày thường hầu như không có người tới. Đây là địa điểm tuyệt hảo để cho Senson đạt tới mục đích.

Senson muốn dẫn Gadai đến khu núi này để được một phen tận tình hưởng lạc, vô luận là Gadai gào khóc như thế nào cũng không thể có người đến cứu được. Trong lòng Senson hiểu rõ cho dù mình thô bạo cưỡng bức Gadai, Gadai cũng quyết không thể nói ra được. Nếu làm như thế, người bị hại thực sự chỉ có thể là bản thân Gadai. Nếu nàng biết dù sao cũng khó có thể chạy thoát, có khả năng Gadai sẽ rất thuận tòng, và coi điều này là sự bí mật vĩnh cửu giữa hai người và vẫn đi lấy chồng như chẳng có sự gì xảy ra.

Senson chọn ngày thường, quả nhiên trên đường núi chẳng có một bóng người. Đúng là danh bất hư truyền, từ sườn núi nơi đây ngắm nhìn bốn phía, cảnh đẹp ở Ôtama được thu hết vào trong tầm mắt.

Con mồi rõ ràng đã chui vào lưới, nhưng tên thợ săn vẫn chưa tìm được cơ hội động thủ. Cứ bước đi, do dự không dám quyết đoán như vậy, con đường đã sắp tới cuối.

Không thể do dự thêm được nữa...

Cuối cùng Senson đã hạ quyết tâm, mời Gadai vào trong rừng cây samu nhân tạo đã khép tán ở bên đường núi. Ở phía trước có mấy chỗ cực kỳ lí tưởng.

- Em nghe xem, ở khe núi kia có tiếng nước chảy kìa ! - Senson muốn dẫn Gadai vào nơi sâu hút trong rừng cây.

- Em chẳng khát nước đâu.

- Có thể dùng nước suối trong mát để rửa mặt.

- Đúng vậy, toàn thân em đã toát hết mồ hôi ! - Gadai chẳng hề nghi ngờ, liền bước theo Senson đi vào trong rừng cây samu.

- Úi trời, nước mát lạnh, thật là thoải mái ! - Gadai chạy tới bên bờ suối nhỏ cúi lưng xuống, vốc nước lên. Mặt trời xuyên qua kẽ cành lá cây chiếu rọi xuống, Gadai nheo mắt nhìn bầu trời trên rừng cây.

Thời gian đã trôi qua sẽ không bao giờ trở lại nữa, còn đợi đến bao giờ ?

Senson hết sức kìm nén trái tim, cho tới lúc này vẫn còn do dự chưa quyết.

- Gadai ! - Tiếng gọi thể hiện sự xúc động.

- Làm gì vậy ? - Gadai quay mặt lại.

- Anh quý mến em !

- Em cũng quý mến anh ! - Senson hiểu lầm ý nghĩa chữ “quý mến” của Gadai.

- Từ rất lâu về trước anh đã nghĩ tới em.

- Anh lại đột nhiên nói ra điều gì thế ? - Gadai bật cười.

- Cho nên, em hãy cho anh đi.

- Đừng đùa nữa.

- Không phải là đùa đâu ! - Senson đột ngột đứng lên.

- Senson, lẽ nào anh...

Nụ cười trên mặt Gadai liền biến mất, nhưng không có vẻ sợ hãi và lo lắng, chỉ có điều là đối với người bạn mà mình vẫn tin tưởng sâu sắc không chút nghi ngờ, luôn cho rằng đó là người bạn trung tính, đột nhiên lộ ra bộ mặt hung ác của người đàn ông này, cô không biết làm thế nào cho phải. Chính trong giây lát đó, Senson lao mạnh ôm chặt lấy Gadai.

- Cầu xin anh, đừng như vậy !

Tới lúc này Gadai mới cảm thấy sợ hãi.

- Chỉ cần em không nói ra, chẳng ai có thể biết được, bằng lòng cho anh đi !

- Không được, anh đúng là loài cầm thú, hãy dừng tay ! Cứu tôi với !

Gadai một mặt liều mạng chống cự, một mặt gào thét âm ỉ. Senson không thể ngờ được sự phản kháng của Gadai lại mãnh liệt đến như vậy, nhất thời khiến hắn không biết làm thế nào. Vốn dĩ hắn nghĩ rất giản đơn, cho rằng dựa vào “quan hệ hữu hảo” đã qua giữa chúng với nhau, chắc là lúc đầu nàng cũng phản kháng một chút, sau đó sẽ bằng lòng cho mình, đâu ngờ hắn đã hoàn toàn giải sai bài toán.

- Hãy dừng tay, tôi cầu xin anh đấy ! Chúng tôi sắp cưới rồi !

- Thế thì sao, cho dù có cho anh một hai lần cũng chẳng sao.

Sự dốc sức phản kháng của Gadai đã khiến cho người đàn ông càng thêm hung bạo. Senson cảm thấy Gadai rất đáng ghét, sự đáng ghét này càng kích thích thêm hành động của hắn, hắn bắt đầu chà đạp một cách không thương tiếc. Cuộc vật lộn giữa người đàn ông và người đàn bà vẫn đang tiếp tục, cứ như vậy sẽ do sự yếu mạnh của thể lực quyết định kết cục sau cùng. Trước mắt, sự khác biệt về thể lực đang khiến cho Gadai dần dần sa vào tình trạng tuyệt vọng.

- Ối trời !

Senson đột ngột kinh hoàng kêu thét lên. Trong khi liều mình chống cự, bỗng nhiên Gadai cắn mạnh vào cánh tay hắn một miếng. Trên cánh tay hắn đã để lại dấu răng rõ rệt, và máu tươi rỉ ra. Senson nhất thời bị đau quá phải buông tay.

Gadai nắm được thời cơ, liền đẩy mạnh người Senson đang đau đón tới mức ngơ ngạch người ra, chẳng hỏi đông tây nam bắc, thuận theo con đường dốc, liều mình chạy thẳng. Trong giây phút này, Gadai cũng chẳng kịp lo lắng tới việc lạc đường nữa. Núi cũng chẳng sâu lắm, chỉ cần chạy về phía chân núi, nhất định sẽ chạy tới nơi có người ở.

Gadai hoảng sợ chạy thật nhanh ở trong rừng, gai góc vướng víu, cô cũng chẳng hề có cảm giác. Trong đám cây nhỏ um tùm ở phía trước, có những vật gì đang di động, vì cô chạy mạnh, những bóng đen kêu lên một tiếng kinh động rồi bay tứ tung. Thì ra đó là một đàn quạ. Gadai sợ hãi liền đứng sững lại, nhưng cô lập tức cảm thấy Senson đang đuổi theo ở phía sau, liền vội vã chạy lên phía trước. Chính trong giây phút này, Gadai phát ra một tiếng kêu thảm thiết giống như xé nát tim phổi, cô vội vàng quay mình lại chạy về hướng người đàn ông đang đuổi tới.

Khoảng trên dưới 3 giờ chiều ngày 23 tháng 11, một đôi tình nhân dắt nhau đi chơi ở trong rừng núi gần nhà dân thuộc làng Kaigen quận Seitama, họ phát hiện có một xác người đàn bà chết đã nát rữa. Đôi tình nhân này trên mặt không còn sắc người chạy vào trong một nhà dân ở trong làng. Chủ nhà lập tức liên hệ được với một đội cảnh sát tuần tra đóng ở gần đó. Đội cảnh sát tuần tra ngay tức khắc báo cáo tới Ty Cảnh sát thành phố Gojitsu. Để bảo vệ hiện trường, cảnh sát nhờ người thanh niên dẫn đường đi tới đó. Còn người bạn gái của anh ta, vì bị kích thích quá mạnh đang ở trong trạng thái bị choáng, nên phải để cho cô nghỉ ngơi.

Thi thể người đàn bà vốn được chôn ở dưới đất, về sau bị thú rừng bới lên, để cho đàn quạ mổ khoét tan nát, thảm thương chẳng ai dám nhìn. Sau khi tiến hành liên hệ với Ty Cảnh sát, cảnh sát điều tra và cảnh sát khám tử thi cũng rất nhanh chóng kịp tới hiện trường. Thi thể người đàn bà tạm thời được dời tới nhà xác của Ty Cảnh sát thành phố Gôjitsu.

Vì thời gian quá muộn, Ty Cảnh sát quyết định ngày hôm sau sẽ tiến hành chính thức điều tra chứng cứ ở hiện trường. Hiện tại, hiện trường được Ty Cảnh sát thành phố Gôjitsu bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Cùng chôn cất với thi thể còn có một chiếc ví, giấy tờ để ở trong ví đã cho biết thân phận của người chết. Nạn nhân có tên gọi là Kôyamada Bunshi, 26 tuổi, trú tại số nhà 48 phố Kyuzen thành phố K thủ đô Tôkyô. Người này bị mất tích trước sau ngày 26 tháng 9.

Cảnh sát lập tức tiến hành liên hệ với gia đình nạn nhân. Chồng cô ta chỉ hạ thấp giọng nói một câu “Quả nhiên là...”, rồi ngắt ngay tại chỗ.

Qua phân tích mổ xẻ ngày hôm sau, xác nhận thời gian tử vong đã trải qua từ 40 đến 60 ngày. Nguyên nhân về cái chết do toàn thân bị đánh ngã, nội tạng bị nát dẫn đến cái chết, sự tổn thương của thi thể thuộc về sự cố giao thông.

Cho tới lúc này, lời trình báo tố cáo do Kôyamada nêu ra trước đây mới có ý nghĩa quan trọng. Trong đơn khởi tố, Kôyamada nói, sau khi vợ tôi bị xe đè chết, lại bị chuyển đến nơi nào để chôn giấu.

Phía cảnh sát cũng đã nhận được đơn khởi tố của Kôyamada, họ tới hiện trường xảy ra sự việc - phía trước cổng chào thành phố K để tiến hành thu thập điều tra, nhưng không thu thập được gì.

Cảnh sát lại mở rộng phạm vi điều tra. Một cảnh sát hình sự đã nhặt được một vật ở trong bụi cỏ. Đó là một chiếc hộp dẹt, nhỏ, mặt phủ nhung, bộ phận kim loại đã rỉ sét, nó bị mở ra giống như hộp thuốc lá, bên trong dán một lớp vải rất mềm giống như loại vải dùng để lau mắt kính.

- Đây chắc chắn là một chiếc hộp để đựng vật gì đó.

- Hộp nhỏ như thế này, cuối cùng dùng để đựng thứ gì ?

Hai người cảnh sát hình sự suy nghĩ rất lung, xét đi xét lại cũng không thể hiểu rõ được vật này dùng để đựng thứ gì, đành phải chuyển giao lên cấp trên.

Cấp trên cũng không biết hộp này dùng để đựng vật gì. Trong số cảnh sát tham gia khám nghiệm hiện trường lần này, có một người sau khi nhìn ngắm kỹ chiếc hộp này liền nói, vật này có khả năng là chiếc hộp đựng kính sát trùng.

- Anh có đeo kính sát trùng không ? - cấp trên nhìn người cảnh sát không đeo kính này, hỏi.

- Không, mắt tôi rất tốt căn bản không cần thiết vì thoải mái mà phải đeo thứ đó. Trong nhà bà con tôi có một cô gái trẻ đeo thứ này, tôi đã nhìn thấy cô gái có cái hộp như thế.

Vật này có đúng là của hung thủ bỏ lại, trước mắt vẫn không thể đoán bừa được. Từ mức độ cũ kỹ của chiếc hộp, trên cơ bản đã phù hợp với thời gian xảy ra tai nạn.

Trên chiếc hộp có khắc dòng chữ "Ginsaku Kim Quy Đường Tôkiô. Mọi người cho rằng đây là tên gọi của cửa hiệu bán hàng. Nếu vật này đích thực là của hung thủ đánh rơi, thì đó sẽ là một chứng cứ quan trọng. Tức thì, một cảnh sát hình sự lập tức cầm chiếc hộp này vội vàng đi tới cửa hiệu.

- Tôi đã nắm vững được toàn bộ chứng cứ phạm tội của anh ! - Shinken nói với vẻ uy hiếp. Kyôhây hoảng sợ giật bản mình, cảm thấy trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, cảnh tượng ở xung quanh hầu như đều mờ ảo mông lung mất hết hình dáng, chỉ còn âm thanh vang dội mạnh mẽ vẫn còn văng vẳng ở trong tai hắn. Sau khi gây ra sự việc, vì bản thân hắn không thông thạo với việc tháo dỡ xe ô tô, đã kéo dài hết ngày này qua ngày khác, cuối cùng đã tạo thành hậu quả chết người.

Hiện tại đã bị truy đuổi tới đây, đã bước tới con đường cùng. Kyôhây tuyệt đối không thể ngờ được người đó có thể truy hắn đến tận Niu Yoóc.

- Con trưởng của Gun Yôhây và Hachisugi sau khi đâm xe chết người đã bỏ trốn mất tích.

- Sự xấu xa độc ác ở đằng sau một gia đình mô phạm “mẹ con trao đổi thư từ”.

Tiêu đề trên các tờ báo kiểu như vậy luôn luôn xuất hiện ở trong óc Kyôhây.

Lúc này chẳng những bản thân mình bị hủy hoại, ngay cả mẹ mình cũng mất hết thanh danh, còn có thể ảnh hưởng đối với tiền đồ chính trị của cha. Hắn hiểu rất rõ, mặc dù miệt thị cha mẹ, nhưng không có sự bảo hộ của họ thì bản thân hắn sẽ chẳng làm được trò trống gì.

Sau khi mất hết tất cả, tất cả lại bắt đầu cuộc sống từ con số không, bản thân mình tuyệt đối không thể chịu đựng nổi. Điều này không phải là chán ghét sự nghèo khổ, mà vì từ khi sinh ra vẫn chưa hề được nếm trải qua, từ khi hiểu được sự đời đến nay, luôn luôn được sống trong hoàn cảnh sung sướng, muốn gì có nấy. Thế nhưng, tất cả những thứ này đột nhiên bị tước đoạt hết. Chẳng những hoàn cảnh sống được trời hậu đãi đó của mình bị tước đoạt mà còn phải làm một tù phạm để bồi thường tội lỗi mà mình đã phạm phải. Điều này có nghĩa là mình sắp sửa phải cáo biệt tất cả mọi thứ tốt đẹp, sung sướng, ngọt ngào và thoải mái ở trong cuộc đời, để đi đổi mặt với hiện thực cuộc sống bị nhốt trong tù ngục, hoàn toàn mất hết tự do của con người, sống trong tối tăm bẩn thỉu. Chỉ nghĩ đến những điều này, Kyôhây đã cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Không, nếu được vào nhà tù chịu cực hình, như vậy còn là tốt, vì tính chất phạm tội quá độc ác, chưa biết chừng còn bị tử hình nữa.

Bị tử hình ư ? Trước mắt hắn lập tức hiện ra cảnh tượng ghế điện và giá treo cổ mà hắn đã nhìn thấy trong phim ảnh. Hơn thế, cảnh tượng đó và cảnh tượng của hiện thực dần dần chồng chất lên nhau, khiến cho hắn không thể phân biệt được rõ đâu là cảnh trong phim và đâu là hiện thực.

- Nay ! Hãy đi theo tôi ! - Với khẩu khí đắc thắng, Shinken hạ mệnh lệnh.

- Không thể để cho hắn bắt mình được ! - Ý nghĩ này đột ngột hiện ra từ trong đáy

lòng của Kyôhây.

Đây là nước Mỹ, chứ đâu phải là Nhật Bản. Người truy đuổi tới đây cũng chỉ có một mình hắn. Ta phải chạy trốn, chỉ cần chạy một hơi là được thoát ! Nghĩ tới đây, Kyôhây lập tức hành động, hắn quay mình, chạy liền. Shinken không ngờ hắn có thể vút bỏ người bạn gái của hắn để chạy trốn một mình, nên trở tay không kịp.

Shinken tỉnh táo trở lại mới đuổi theo hắn nhưng đã muộn. Kyôhây đã xuyên qua cửa lớn của khách sạn rồi vọt chạy ra ngoài.

Để ngăn ngừa không khí ở bên ngoài trực tiếp thổi vào trong khách sạn cỗ máy điều hòa không khí, tại cửa ra vào khách sạn đã lắp đặt hai lần cửa. Lần cửa thứ nhất từ bên ngoài bước vào là loại cửa xoay tròn, lần cửa thứ hai ngăn cách phòng lớn của khách sạn với bên ngoài là cửa tự động lắp thủy tinh trong suốt.

Kyôhây liều mạng chạy ra ngoài, chỉ nhìn thấy cửa xoay tròn thứ nhất thông ra phố lớn. Lúc này vừa hay có mấy vị khách đẩy cửa xoay tròn từ bên ngoài bước vào trong.

Con mắt của Kyôhây chỉ nhìn chòng chọc vào cửa xoay tròn, hơn nữa vì mắt hắn bị cận thị nặng, nhìn không được rõ, quên mất ở đó còn có một lớp cửa tự động bằng thủy tinh trong suốt. Trong đầu óc Kyôhây chỉ lóe lên ý nghĩ chạy cho nhanh. Với tư thế cực kỳ nhanh và mạnh, hắn đã lao đầu vào lớp cửa tự động. Cửa tự động cảm ứng được sự tiếp cận của Kyôhây, đang sắp mở ra, nhưng không kịp được với tốc độ của hắn.

Oành ! - một thanh âm trầm nặng phát ra, Kyôhây bị dội ngược trở lại. Toàn bộ tốc độ tăng lên đều biến thành lực tác dụng phản lại, thân thể của hắn bị va đập rất mạnh.

Kyôhây bị đòn đau, trong nháy mắt tinh thần và ý chí bắt đầu mơ hồ.

- Cái gì thế ? - Mọi người đang ở trong phòng lớn sau khi nghe tiếng va đập mạnh, giật mình kinh sợ, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa, nhân viên phục vụ khách sạn vội vàng chạy đến.

Kyôhây nghe thấy tiếng chân chạy, bèn gắng gượng đứng lên, nhưng hắn cảm thấy đôi mắt tối đen, liền lại ngã xuống, hoàn toàn mất hết tri giác.

Vào giây khắc cuối cùng, Kyôhây đang dần dần mất hết ý thức, hắn còn hồi hận sâu sắc với bản thân mình, lúc đầu nếu sớm mua cặp kính sát trùng thay cho cặp kính sát trùng đã bị mất đó thì tốt biết mấy.

Đôi mắt của hắn bị cận thị nặng, nhưng không muốn đeo kính nên phải dùng kính sát trùng. Vậy mà, khoảng ba tháng trước, khi đi ra ngoài, kính sát trùng lấy từ mắt xuống, không cẩn thận bị rơi mất. Hắn đang muốn sớm lắp mắt kính mới thì xảy ra sự cố giao thông đó.

Kim Quy Đường là cửa hiệu bán kính rất có danh tiếng, tọa lạc trên phố số 6 Ginsaku Tôkyô, hàng hóa chủ yếu trong cửa hiệu là kính, đồng thời còn kinh doanh đồng hồ đeo tay cao cấp.

Sau khi cảnh sát tới đây, lập tức đã xác định được chiếc hộp đó là sản phẩm của cửa hiệu này thiết kế chuyên dùng làm hộp đựng kính sát trùng trong thời gian gần đây. Cảnh sát lại tìm được cái tên Gun Kyôhây trong danh sách khách mua hàng. Cái tên này, Kôyamada đã nghi ngờ là người đâm xe giết chết vợ ông ta, ông ta đã tố cáo tới Phòng cảnh sát thành phố K.

Trong quá trình Kôyamada suy đoán tội phạm gây án chính là Gun Kyôhây, có rất nhiều chỗ nhảy vọt, chứng cứ cũng có chút mơ hồ. Xét thấy như vậy, Phòng cảnh sát thành phố K tạm thời sử dụng thái độ bảo lưu. Bộ phận thu thập điều tra thì lại rất coi trọng sự ăn khớp này, truy tìm điều tra lại từ đầu nơi ở của Gun Kyôhây, xác nhận được sự thực rằng hắn đã đi Mỹ.

Đồng thời với lúc đó, tại nơi ở của Gun Yôhây ở phố số 2, khu Sendaida cũng nhận được liên lạc, biết tin con trai Gun Kyôhây từ Niu Yoóc xa xôi đã bị thương. Mặt khác, Kôyamada và Phòng cảnh sát thành phố K cũng đều nhận được sự tình báo của Shinken nói đã nắm được chứng cứ Gun Kyôhây chính là tên tội phạm gây ra tai nạn.

Chương 17

SỰ CHỨNG MINH CỦA NHÂN TÍNH

1

Phía cảnh sát quyết định tiến hành điều tra Hachisugi xem thử bà ta có ở hiện trường xảy ra vụ án hay không. Lần này không phải hỏi cung mà là căn cứ vào tình hình Kokusei Shinshi cung cấp, triệt để kiểm tra xác minh hành tung bà ta theo chồng là Gun Yôhây đi tới thành phố Takaki vào ngày 21 tháng 10.

Những người lại một lần nữa đi tới thành phố Takaki kiểm tra xác minh tình hình vẫn là Yokovata và Azuma. Takaki là nơi tất phải đi qua để tới Mushoku.

Khách sạn mà họ ở trọ nằm trong công viên Takaki, chệch về phía nam địa chỉ cũ của thành phố Takaki, nằm ở bờ sông Usen, cảnh đẹp trên núi Shinetsu đã thu hết vào trong tầm mắt.

Sau khi tới đây, Azuma và Yokovata đã phát hiện những điểm đáng nghi. Một danh nhân như Hachisugi đến vùng này, lí ra phải để lại những ấn tượng sâu sắc cho các nhân viên trong khách sạn, nhưng không ngờ được, bà ta hầu như chẳng để lại cho mọi người ấn tượng gì.

- Cái gì kia ? Bà Hachisugi đã đến khách sạn này à ? - Khi cảnh sát điều tra hỏi han tình hình, các nhân viên đã hỏi ngược lại như vậy. Cuối cùng, khó khăn lắm mới có một nhân viên phục vụ ở trên lầu phụ trách việc tiếp đón Hachisugi Kyôko, như có vẻ đắn đo, nói:

- Ô, người ấy cuối cùng đúng là Hachisugi Kyôko đó.

- Cô là người phụ trách tiếp đón bà ta à ? - Azuma hỏi.

- Vâng, em cảm thấy bà ta chính là Hachisugi Kyôko, liền xin mời bà ký tên, nhưng bà ấy lại nói cô nhận lầm người rồi, rồi tắt tã

vội vàng bước đi như người chạy trốn vậy. Tuy bà ta đã thay đổi kiểu tóc, đeo kính râm, nhưng em thấy bà ta chính là Hachisugi. Lúc đó em còn cảm thấy vô cùng kỳ quái, tại sao bà ta lại phải hóa trang để giấu giếm thân phận của mình ?

- Trên sổ đăng ký người nghỉ trọ không ghi tên bà Hachisugi hay sao ?

- Lúc đó có một ngài nghị viên tên là Gun tiên sinh lãnh đạo, chỉ cho viết tên mấy người đi theo, mà không cho viết từng người tùy viên.

- Nói như vậy thì hình như không có người nào biết Hachisugi đã tới đây ?

- Khi xin bà ta chữ ký, bà ta rất lạnh nhạt, em đã thật sự cho rằng mình đã nhận lầm người.

- Vậy thì, Hachisugi theo chồng cùng đến đây là để làm gì ?

Hai người cảnh sát hình sự ngơ ngác nhìn nhau không sao hiểu nổi. Bà ta theo chồng tới địa phương du thuyết, phải chăng không phải là muốn dùng danh tiếng của “Hachisugi Kyôko” để ủng hộ chồng ?

Đã muốn giấu giếm tên tuổi, tại sao lại còn cùng theo chồng tới đây ? Điều này thật sự làm cho người ta khó hiểu. Chẳng những trong khách sạn không có người biết, mà ngay cả trong thành phố cũng hầu như không có một người nào biết Hachisugi đã tới đây.

Khỏi cần nói, đích thực là bà ta không tham dự hội nghị diễn giảng của chồng mình.

Gun Yôhây được địa phương mời tới Takaki diễn giảng, hai cảnh sát lập tức tới thăm nhà chủ trì tổ chức lúc đó. Nghe nói lúc đầu không bố trí để Hachisugi cùng đến, nhưng bà đã đột nhiên cùng đến, khi đó mọi người đều rất ngạc nhiên. Bà ta giải thích lần này lấy danh nghĩa là vợ, tháp tùng riêng chồng mà đến, không tham dự lên tiếng ủng hộ cuộc diễn giảng. Vì vậy, ngay cả đơn vị chủ trì tổ chức cũng có người không biết Hachisugi đã từng đến Takaki.

- Lấy danh nghĩa là vợ, với quan hệ cá nhân...

Yokovata với vẻ không hài lòng, xoa cằm. Hachisugi Kyôko là một danh nhân, bà ta theo chồng cùng đến mà không lộ mặt. Địa phương này đâu có giống như Tôkiô có rất nhiều người đều biết Hachisugi chính là vợ của Gun Yohây, do đó muốn che giấu thân phận, hoàn toàn có thể làm được.

Kết quả là, Hachisugi tuy có đến Takaki, nhưng hành tung của bà ta thì không một ai biết cả. Nói một cách khác, chẳng có cách nào có thể tìm được chứng cứ bà ta có tới Mushoku hay không. Chi tiết bà ta tới Takaki trước tiên là do Kokusei Shinshi điều tra được. Điều này có chứng cứ, có thể điều tra được. Thế nhưng hoàn toàn chỉ là ghi chép nội bộ tại nơi làm việc của Gun Yôhây mà thôi, còn việc bà ta ở Takaki thì hầu như không để lại dấu tích gì.

Phía cảnh sát đã điều tra được rõ lý lịch của Hachisugi Kyôko. Ngày 3 tháng 10 năm 1927 bà ta sinh ra trong một gia tộc nổi tiếng ở Hachibitei, khi ở tiểu học có thành tích nổi trội, được giáo sư tiến cử, được cha mẹ yêu chuộng, sau khi tốt nghiệp đã tới trọ học ở trong nhà bà con họ hàng ở Tôkyô, đã vào học ở Học viện Doshi, thuộc trường Đại học Seishin lúc đó.

Về sau, vì chiến tranh ác liệt, từng có một dạo Hachisugi trở về nhà, sau chiến tranh mở lại trường, Hachisugi lại đến Tôkyô. Hachisugi từng viết thư cho gia đình nói rằng đã đi làm, thế nhưng nghề nghiệp cụ thể thì không nói rõ. Vì hiện tại song thân của

Hachisugi đều đã qua đời, sản nghiệp do em trai thừa kế, cho nên tình hình cụ thể thế nào không được biết, nhưng cũng nghe nói cha mẹ rất tin tưởng, không chút nghi ngờ đối với lời nói của Hachisugi.

Lúc đó trật tự xã hội rất hỗn loạn, một cô gái trẻ trung lao thân tới Tôkyô đã biến thành một đồng gạch hoang tàn đổ nát, phải nói là một việc vô cùng mạo hiểm, về sau, bà ta làm con cưng của giới báo chí, dựa vào chuyện hoang đường ngày xưa, nổi trội hơn mọi người, len lách được như vậy chính là do sự gan dạ.

Tháng 6 năm 1951, Hachisugi kết hôn với Gun Yôhây, rồi kéo dài đến ngày nay. Giả dụ bà ta có liên quan dây mơ rễ má với Uynxon thì chính là phát sinh ra trong thời gian bốn năm từ khi tới Tôkyô lần thứ hai đến lúc trở về quê. Thế nhưng tình hình trong thời gian này thì lại mù tịt.

Sau khi Hachisugi kết hôn với Gun Yôhây, bà ta rất ít trở về nhà mẹ, sau khi cha mẹ qua đời, trên cơ bản là đã đoạn tuyệt qua lại với nhà ngoại.

Kết thúc cuộc điều tra bí mật ở Takaki, phía cảnh sát nhận được hai nguồn tình báo khiến cho mọi người rất phấn chấn. Một là, phát hiện một xác chết phụ nữ đã nát rữa cao độ và đã nhặt được một hộp kính sát trùng ở vùng núi Ôtama. Hai là, Gun Kyôhây đã bị bắt tại Niu Yoóc, hắn đã khai nhận không chối cãi sự thực sau khi lao xe cán chết Kôyamada Bunshi đã đem chôn thi thể ở trong núi.

- Điều này đối với Hachisugi Kyôko mà nói sẽ là một cú sốc rất lớn.

- Nói tóm lại, đứa con trai mô phạm đó của Hachisugi đã từng là tấm ván nhảy đề cho bà ta nổi tiếng, hiện tại đã trở thành tên tội phạm nguy hiểm gây ra sự cố giao thông cán chết người rồi chạy trốn.

- Và như vậy thì Hachisugi Kyôko cũng sẽ hết !

Các cảnh sát hình sự trong bộ phận thu thập điều tra thảo luận khế với nhau như vậy.

- Vì sao Hachisugi cũng sẽ hết ? Nói như thế thì bà ta là người trong cuộc à ? Mỗi nghi ngờ bà ta giết hại Giônì và Chusanshu cực kỳ lớn, có lẽ chính bà ta đã giết chết hai người đó. Có điều là trước mắt chưa đủ độ để vạch mặt bà ta, nhưng sớm muộn thì bà ta cũng sẽ bị chúng ta bắt về quy án. Nếu để cho bà ta chỉ mất hết thanh danh vì đứa con không có tiền đồ đó, thì thật quá bỏ cho bà ta. - Azuma lớn tiếng lên án, bình thường nét mặt của anh luôn luôn không thể hiện tình cảm, lần này anh đã thể hiện rõ thái độ. Tiếp đó anh lại nói - Trên ngực Giônì đã bị người ta đâm một nhát giao, thế nhưng anh ta vẫn bất chấp lưỡi dao còn nằm ở trong ngực, gắng lê tấm thân sắp chết, trèo lên tầng đỉnh của khách sạn Hoàng Gia. Đó là một loại tâm trạng như thế nào ? Suốt đoạn thời gian gần đây, điều này vẫn nhức nhối trong tim tôi ! Khi Giônì còn chưa hoàn toàn ghi nhớ được sự việc anh ta đã theo cha mẹ đi chơi ở Mushoku một lần, điều đó đã ghi lại ấn tượng rất sâu sắc cho Giônì. Hơn thế, điều đó rất có khả năng là một thứ quý giá nhất,

đẹp dễ nhất ở trong ký ức của Giônì. Trong cuộc đời đen bạc và ngăn ngúi, điều đó vẫn luôn là ký ức ngọt ngào về cha mẹ. Bài thơ “Chiếc mũ cỏ” được in trên giấy màu ở Mushoku, lúc đó cha mẹ đã vô cùng thân thiết dịch cho anh ta nghe, không, có lẽ lúc đó cậu bé Giônì đã hiểu được tiếng Nhật thời thơ ấu. Chiếc mũ cỏ và Mushoku cũng giống như khuôn mặt của mẹ đã khắc sâu trong trái tim Giônì. Giônì muốn được gặp mẹ biết bao, cho dù chỉ được nhìn thấy một lần cũng được. Mẹ đã dắt bàn tay nhỏ của mình, dẫn mình men theo khe sâu Mushoku trập trùng lá xanh, xum xuê um tùm bước xuống, lúc đó sung sướng biết bao nhiêu ! Giônì mong muốn được gặp người mẹ hiền Nhật Bản biết bao nhiêu ! Sau khi lớn lên, nỗi niềm nhớ nhung đã tới mức độ không thể kiềm chế nổi. Giônì theo cha trở về nước Mỹ, con đường đời của cha con họ tàn khốc tới mức độ nào, chúng ta không khó tưởng tượng, cuộc sống càng thê thảm thì tình cảm nhớ mẹ càng mãnh liệt. Cuối cùng, Giônì không nhẫn nại nỗi tình cảm nhớ thương nung nấu của mình, đã quyết định thu gom tiền để đi Nhật Bản. Vì thiếu tiền, người cha đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy, điều đó hoàn toàn chỉ là vì muốn Giônì được gặp mặt mẹ. Thế nhưng điều chờ đợi cha con họ là sự cự tuyệt vô tình đối với con, chỉ vì người mẹ muốn bảo toàn thanh danh mà thôi ! Người mẹ sinh ra mình đã đâm mũi dao lên ngực mình, điều đó phải chăng chính là sự báo đền mà đứa con phải vượt qua vạn dặm đường xa để đến Nhật Bản tìm mẹ ? Giônì đã ôm ấp tình cảm tuyệt vọng tới mức độ nào để tiếp nhận mũi dao này ? Trong ý thức dần dần mơ hồ đó của Giônì đã xuất hiện ra phòng ăn trên tầng đỉnh của khách sạn Hoàng Gia. Nhìn từ xa phòng ăn đó rất giống như chiếc mũ cỏ được dùng những ngọn đèn màu xinh đẹp để trang trí, có lẽ người mẹ thực sự của mình đang chờ đợi mình ở đó. Tức thì Giônì đã dùng hết sức khôi phục lại ý thức đang dần dần mơ hồ, liều mạng đi truy tìm chiếc mũ cỏ đó. Khuôn mặt của người mẹ có lẽ vẫn luôn luôn lác đác đưa ở trước mắt anh ta, vết thương nặng như thế mà vẫn lên được phòng ăn tầng đỉnh, sự thực này đã chứng minh một cách đầy đủ tình cảm thương nhớ mẹ của Giônì tha thiết tới mức nào ! Để bảo toàn tính mạng, Hachisugi đã giết hại Giônì giống như xéo chết một con bọ, người mà bà ta giết chết đó lại là đứa con chính mình đẻ ra. Tôi cảm hận loại đàn bà như vậy, bà ta không phải là con người, cũng chẳng bằng loài cầm thú. Loại đàn bà này không có một chút tính người nào nữa !

Azuma hết sức khống chế sự xúc động của mình, thốt ra những lời từ trong tâm, tựa như đang kể cho mình nghe.

Chính trong giây phút này, cảnh tượng ngày xưa xa xôi lại hiện lên ở trước mắt Azuma. Một bày lính Mỹ đang vây quanh đánh đập cha anh, bọn chúng tay đánh chân đá, nhổ nước bọt vào cha anh. Cha anh không hề phản kháng, để mặc cho chúng giày xéo chà đạp. Xung quanh đó, tuy có rất nhiều người Nhật Bản, thế nhưng trong bọn họ không ai dám đứng ra cứu.

Từ khi còn rất nhỏ, Azuma đã khắc sâu cảnh tượng người cha bị lăng nhục vào trong tim, rồi thề phải trả thù. Tất cả những người có mặt lúc đó khỏi cần phải nói, hơn thế, cả xã hội khiến cho cha anh phải gặp vận rủi như thế này, cũng đều là kẻ thù của anh cả.

Vì để trả thù, Azuma đã đi làm cảnh sát hình sự. Kẻ thù lúc đó đã hòa thành một thể với Hachisugi hiện tại. Nếu có người mẹ sống cùng, thì cha và mình đã không phải nếm đủ sự khuất nhục như vậy, cha cũng sẽ không phải chết. Điều đó đều vì người mẹ đã ruồng bỏ cha và mình.

Để bảo toàn thân mình, Hachisugi đã vứt bỏ đứa con do mình đẻ ra. Không chỉ đơn thuần là vứt bỏ, mà còn nhẫn tâm giết hại đứa con trai vượt vạn dặm xa tới thăm mẹ, sự cự tuyệt của mẹ đối với con trai có lẽ nào còn có hành động tàn nhẫn hơn ?

Azuma cảm thấy hiện tại Hachisugi đã giống hệt như người mẹ đã ruồng bỏ cha và mình. Lúc này, ký ức từng ngủ sâu trong anh bị kích thích mãnh liệt, tấm màng mỏng kiềm chế ký ức thức tỉnh, cuối cùng đã bị xé rách. Hachisugi là người được ưa chuộng trong giới làng văn, từ trong khuôn mặt rất được đại chúng hoan nghênh đó của bà ta, Azuma dần dần hồi ức lại, chỉ có anh mới biết được hình dạng lúc trẻ trung của Hachisugi.

Người đàn bà này cuối cùng là con người thế nào, hiện tại, cuối cùng Azuma đã nghĩ ra được hết sức rõ ràng.

-Ồ, bà ta chính là cô gái ấy !

Azuma tìm tòi một cách chán nản, từ trong ký ức hiện ra một khuôn mặt từ thuở xa xưa, hết sức bất ngờ. Hai mươi mấy năm trước, cha anh đã đứng ra cứu một cô gái trẻ từ trong tay bọn lính Mỹ. Khuôn mặt của cô gái trẻ ấy hiện nay đang ẩn tàng ở trong khuôn mặt xinh đẹp rất được quần chúng hoan nghênh của một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy là Hachisugi Kyôko. Hiện tại, Hachisugi đã ở vào tuổi bất hoặc, có địa vị xã hội, cũng có danh tiếng, vẻ mặt lúng túng, sợ sệt của cô gái trẻ năm xưa chỉ suýt nữa bị một đoàn lính Mỹ trẻ thay phiên nhau hăm hiếp đó, lẽ dĩ nhiên không tồn tại ở trên thân bà ta nữa. Thế nhưng chỉ cần sau khi lột bỏ tấm mặt nạ che phủ dung mạo thay đổi theo năm tháng, với tính chất lão luyện thành thục, làm một nhân sĩ nổi tiếng trong giới tân văn, thì sẽ lộ nguyên hình bộ mặt của cô gái trẻ đem cha Azuma làm vật hy sinh còn mình thì chuồn mất.

Khi lần đầu Azuma đi sát qua vai Hachisugi tại Khách sạn Thương vụ Tôkyô, khuôn mặt của bà ta đã từng tiếp xúc đánh động ký ức xa xôi của anh. Có thể nói, giới tân văn đã dùng hình tượng giả do bà ta đóng kịch, làm hại anh trong việc nắm vững chân tướng của bà ta.

Lúc đó, nếu cha anh không đi qua đó, thì ông sẽ không bị chết.

Nếu không vì Hachisugi, thì Azuma sẽ không thể bị mất cha. Cha anh đã đứng ra cứu Hachisugi, thế mà bà ta đã bỏ mặt cha anh để chạy trốn. Bây giờ bà ta lại vứt bỏ Giôn Hôát, sự việc này với sự việc khi bà ta còn trẻ, có khác gì nhau ? Azuma lòng sục sôi căm giận, lửa hận cháy bùng bùng, anh phát ra lời thề tuyệt đối không nhẹ tay tha thứ cho bà ta được.

- Bà ta có còn tính người nữa hay không ? - Azuma ngẩng cao đầu lên nói - Tôi cần phải đánh bạc một lần với bà ta, để xem thử bà ta có còn tính người nữa hay không ?

- Đánh bạc về tính người à ? - Nashu nhìn Azuma hỏi.

- Nếu Hachisugi vẫn còn một chút tính người, tôi sẽ truy bà ta tới cùng, không buông tha, bắt buộc bà ta phải tự cung khai tội lỗi.

- Cậu dự định sẽ bắt đầu như thế nào ?

- Tôi muốn nhân lúc bà ta không phòng bị sẽ đưa cho bà ta chiếc mũ cỏ đó.

- Đưa chiếc mũ cỏ cho bà ta à ?

- Dựa theo tình hình trước mắt, đã không có cách gì đả phá được cục diện căng thẳng này, bởi vì vô luận như thế nào cũng không có biện pháp tìm được chứng cứ mang tính chất mấu chốt, cho nên tôi muốn đánh động vào trái tim bà ta, bức bà ta phải tự nói rõ hết sự thật.

- Thưa sếp, xin cứ để cho tôi đi ! - Azuma nhìn chòng chọc vào mắt của Nashu.

- Cậu có đảm bảo thành công không ?

- Còn chưa biết, cho nên tôi mới nói rằng phải đánh bạc với bà ta. Tôi cũng là người từ khi còn rất nhỏ đã bị mẹ vứt bỏ, tôi thù hận người mẹ vứt bỏ mình. Có điều, ở tận cùng sự hận thù của tôi, vẫn còn một trái tim phải tin tưởng ở mẹ, không, mà là tôi muốn tin tưởng vào người mẹ. Trên thân Hachisugi, khẳng định cũng sẽ có trái tim của người mẹ. Điều tôi muốn đánh bạc chính là ở điểm này.

Chỉ cần bà ta là mẹ của Giônì, thì nhất định bà ta sẽ tự cung khai tội lỗi của mình. Tôi sẽ mang tâm tình quyết đấu như vậy với người mẹ đã vứt bỏ mình đi quyết đấu với Hachisugi.

- Thưa sếp, hãy để cho tôi đi nhé !

- Thôi được ! - Nashu gật đầu tán đồng - Cứ theo cách nghĩ của cậu, hãy làm cho tốt nhé !

Khi nhận được tin Kyôhây bị thương, Hachisugi Kyôko vô cùng lo lắng, lập tức thông qua điện thoại quốc tế để thăm hỏi tình hình, được biết vết thương không nặng, sau khi chữa trị nó sẽ lập tức lên đường trở về, bà ta cũng yên tâm.

Thế nhưng, tiếp sau đó tin tức từ phía cảnh sát đưa tới, đã giáng cho vợ chồng Gun Yôhây cú sốc cực kỳ lớn. Nghe nói, thi thể người đàn bà nát rữa cao độ được phát hiện ở trong núi Ôtama đó bị tình nghi là Gun Kyôhây sau khi gây ra sự việc đâm xe làm chết người rồi đã đem thi thể chôn ở đó.

Phía cảnh sát quyết định kiểm tra lại triệt để từ đầu chiếc ô tô của Gun Kyôhây. Hơn thế, theo cảnh sát nói tại Niu Yoóc, Kyôhây đã khai nhận toàn bộ tội trạng mà mình đã phạm phải. Gun Yôhây và Hachisugi rất muốn trực tiếp hỏi bản thân Kyôhây, nhưng hiện tại hắn đang trên đường về nước, nên không có cách gì liên hệ được.

Nhiều sự việc dồn dập xuất hiện, ngay trong lúc đó, bộ phận điều tra của Kikutei lại truyền mời Hachisugi. Người cảnh sát tiếp Hachisugi có phong độ đường hoàng, nhã nhặn lịch sự, nhưng ở đằng sau vẻ nhã nhặn lịch sự đó, khiến cho người ta cảm thấy có một ý đồ không bình thường. Lúc này bà ta mới ngộ ra, bản thân mình không phải là người tham khảo đơn thuần mà là người bị gọi đến.

- Hôm nay mời phu nhân đến...

Azuma với ánh mắt sáng ngời, thần thái oai nghiêm, ngồi đối diện với Hachisugi. Mấy ngày trước, Azuma đã từng đến Đài truyền hình tìm bà ta. Ở trước mặt tường đối diện đặt một chiếc ghế nhỏ, tại đó cũng có một vị cảnh sát hình sự đang ngồi. Tuổi tác của người đó hơi lớn hơn Azuma một chút, cũng luôn luôn nhìn bà ta với ánh mắt không thiện cảm. Anh ta cũng là cảnh sát hình sự mà mấy ngày trước cùng đến tìm bà ta.

- Không bao lâu nữa Kyôhây sẽ về nước, tôi không hiểu rõ điều gì cả. Tôi muốn khẳng định là các ông đã làm, Kyôhây mới...

- Thừa phu nhân, hôm nay làm phiền phu nhân tới đây, không phải là vì việc đó. Vụ án con trai phu nhân không thuộc phần phụ trách của chúng tôi.

Mấy ngày trước, khi đến tìm bà ta, Azuma và các cảnh sát đã nói rõ muốn tìm hiểu một số tình hình của Kyôhây.

- Vậy thì cuối cùng là việc gì ?

Azuma cho rằng bà ta cố ý làm ra vẻ hồ đồ, tức thì liền yên lặng ngắm nhìn Hachisugi, quan sát xem bà ta có biến đổi gì về mặt tình cảm không. Khi bà ta đến đây chắc chắn là đã nhìn thấy tấm biển lớn của cơ quan cảnh sát điều tra rồi.

- Đó là việc đối với một vụ án, một người da đen mang quốc tịch Mỹ bị đâm chết ở

Khách sạn Hoàng Gia ngày 17 tháng 9. Nói một cách chuẩn xác, anh ta bị đâm tại công viên Kiyôshi Tani, sau đó mang vết thương leo lên Phòng ăn tầng đỉnh của khách sạn, rồi tắt thở tại đó.

- Vụ án đó có liên quan gì đến tôi ? - Hachisugi làm ra vẻ hết sức nghi ngờ.

- Phu nhân, đối với vụ án này trong lòng phu nhân không biết gì cả hay sao ?

- Làm sao trong lòng tôi có thể biết rõ được ?

- Chúng tôi tin chắc rằng trong lòng phu nhân đã biết rõ tất cả.

- Ủi chà chà ! Bọn cảnh sát các ông đúng là có thể nói năng tùy tiện ! - Trên mặt Hachisugi đã hiện lên những quầng đỏ nhạt.

- Xin cho tôi được nói thẳng, thưa phu nhân, chúng tôi cho rằng người da đen mang quốc tịch Mỹ bị đâm đó chính là con trai của phu nhân.

- Trời ! - Trong nháy mắt Hachisugi đã hít ngược một luồng khí lạnh.

- Thưa phu nhân, trong khoảng ba bốn năm sau khi cuộc đại chiến thế giới lần thứ hai kết thúc, phu nhân có quan hệ vợ chồng hoặc là cùng sống chung với một binh sĩ da đen nước Mỹ có tên là Uynxon Hôát phải không ?

Azuma liên tục tấn công. Hachisugi đột ngột cúi lưng xuống, từ trong miệng phát ra tiếng khanh khách mà bà ta không kiềm chế nổi. Giữa lúc Azuma cảm thấy với sự tấn công của mình, Hachisugi đã bị cú sốc trầm trọng, tình cảm mất cân bằng, thế mà bà ta lại ngẩng đầu lên, thì ra bà ta đã không nhận được cười mà phải cúi lưng xuống.

- Cảnh sát các người... tại sao lại có thể tạo ra sự tưởng tượng ly kỳ như vậy được ? Tôi có kết hôn, có đẻ con lai với người da đen hay không, chỉ nói những lời bịa đặt vu vơ, tôi thật sự phục các người đó. Tại sao các người lại có được sự tưởng tượng như vậy ? Bất luận là ai, nghe xong đều phải ôm bụng cười lớn. Hì, hì, hì, đúng là nực cười quá thể !

Đúng như lời bà ta nói, Hachisugi đã lấy tay ôm bụng cười lớn, vì cười quá ngặt nghèo, nước mắt giàn giụa ra đầy mặt. Sau một trận cười lớn, đột nhiên bà ta lì mặt, nói:

- Tôi mong các ông để cho tôi về, tôi không có thời gian tiếp chuyện gẫu với các ông đâu.

- Tháng 7 năm 1949, phu nhân với Uynxon Hôát và Giôn, ba người cùng tới Mushoku có phải không ?

- Vấn đề này, lần trước tôi đã trả lời rõ ràng với các ông rồi, tôi không biết ! Vừa rồi tôi được một trận cười thoải mái, nhưng thực tế là giận hết mức ! Nào là làm vợ người da đen, nào là đã sinh ra một đứa con nửa trắng nửa đen, những điều này đều là sự sỉ nhục nghiêm trọng đối với tôi. Tôi đã có chồng, có con, đều là những người Nhật Bản thuần túy. Tôi cũng vậy, chồng tôi cũng vậy, đều có địa vị xã hội nhất định. Cuối cùng, các người

đã có những chứng cứ gì mà dám làm tổn thương đến tôi như vậy !

- Lúc đó ở Khách sạn Mushoku có một người tên gọi là Chusanshu, phu nhân có quen biết không ?

- Ngay đến cả Mushoku tôi còn chưa đến, làm sao có thể quen biết người ấy được.

- Phu nhân cần phải quen biết người ấy, Chusanshu và phu nhân là đồng hương, đều lớn lên ở Hachibi !

- Những người ra đi từ Hachibi có rất nhiều !

- Chusanshu đã từng viết thư cho Taishitsu Yôshiya, mà Taishitsu Yôshia là họ xa của phu nhân.

Azuma đã lấy ra hai tấm bưu thiếp, tuy nó không có uy lực gì, nhưng đối phương nhìn thấy, chưa biết chừng sẽ có phản ứng.

- Trên lá thư đó viết về sự việc của tôi à ? - Thần sắc của Hachisugi hơi có chút biến đổi.

- Chúng tôi cho rằng chính là sự việc của phu nhân.

- Đó là những sự việc gì ? Sao tôi càng nghe càng thấy hồ đồ ?

- Nói rõ hơn một chút, chính là sự việc phu nhân cùng Uynxon và Giônì tới Mushoku đó.

- Vậy thì xin hãy cho tôi xem thử lá thư đó.

Azuma đã liệu trước nhất định bà ta sẽ nêu ra yêu cầu như vậy, do đó chỉ nhắc thoáng qua. Nếu để cho bà ta xem thư thì sẽ bộc lộ hết nguồn gốc của sự việc.

- Lá thư đó hiện tại không để ở đây. - Azuma rần rỏi giải thích.

- Thế thì vì sao vậy ? Chứng cứ quan trọng như vậy mà không để ở trong tay, như vậy quả thật là hết sức không hợp lý. Căn bản không còn lá thư đó, hay là trên lá thư không nói tới sự việc của tôi ?

Azuma nhất thời há mồm rớt lưỡi, không còn lời nào để nói nữa, Hachisugi thì dương dương tự đắc thừa thế liên tục chất vấn. Chẳng những bà ta dễ dàng tránh khỏi đòn tấn công mà Azuma lợi dụng hai tấm bưu thiếp chĩa vào bà ta, hơn thế hình như bà ta đã triệt để nhìn thấu những tài liệu nắm trong tay cảnh sát quả thật không đủ mạnh.

- Phòng cảnh sát các người, thì ra đã vu khống hãm hại người như vậy đó ! Bịa đặt sự thực, nói không thành có, ác ý phỉ báng, không tiếc mọi thủ đoạn hủy hoại danh dự của người khác. Các người cho rằng cứ như vậy là cho qua chuyện thôi sao ? Tất cả phải đợi sau khi thương lượng với chồng tôi, rồi tôi sẽ lại tìm các người để tính sổ nợ ! Xin lỗi, không tiếp được nữa.

Hachisugi bỗng nhiên đứng dậy.

- Phu nhân, không cần phải nóng nảy như vậy. - Azuma thay đổi giọng nói.

Hachisugi quay mặt lại tựa hồ như muốn hỏi:

- Lẽ nào ông còn điều gì muốn nói ?

- Phu nhân, phu nhân có biết bài thơ “chiếc mũ cỏ” không ?

- Chiếc mũ cỏ ? Mấy hôm trước đã hỏi qua rồi. Loại thơ đó, tôi không biết. Thực ra, tôi không phải là không thích thơ, mà là không muốn bị cảnh sát cưỡng bức.

- Phu nhân, khẳng định là phu nhân có biết bài thơ đó !

- Phải chăng là ông đang mắc bệnh tâm thần ? Tôi nói rồi, tôi không biết.

- Khi còn ở những năm thơ ấu, vào một ngày hè trong sáng, đưa con được mẹ dắt tới Mushoku. Người mẹ kéo tay con, men theo con suối nhỏ thuận đường núi thông thả bước đi, quan sát thưởng thức cảnh sắc. Bỗng nhiên một trận gió to thổi ào tới, chiếc mũ cỏ đội trên đầu đưa con bị gió thổi tốc rơi xuống dưới đáy khe con suối nhỏ. Đưa con mượn chiếc mũ cỏ này, ngâm vịnh, thổ lộ ra tình cảm nhớ nhung tha thiết hừng hực như lửa cháy đối với mẹ. Một gia đình ba người cha mẹ và con khi đi du lịch ở Mushoku ngẫu nhiên đã được nhìn thấy bài thơ này. Đối với đưa con, có lẽ đây là một lần duy nhất trong cuộc đời được cùng đi du lịch với cha mẹ. Khe suối róc rách xanh thẳm, người mẹ trẻ trung xinh đẹp, dịu dàng hiền từ. Ấn tượng tốt đẹp của lần đi du lịch đó đã khắc sâu trong lòng đưa con. Sau này, cuộc sống của đưa con đó khổ sở, số phận trắc trở gập ghềnh, lần đi du lịch đó đã trở thành hồi ức tốt đẹp nhất trong cuộc đời của nó. Lần ấy, người cha cũng cùng đi. Sau cuộc du lịch đó, gia đình đã li tán.

- Đừng nói nữa, những lời đó, chẳng có quan hệ gì đến tôi.

Tuy Hachisugi lớn tiếng nói như vậy, nhưng thực ra lại không muốn rời khỏi, hình như có một thứ gì đó tương phản với ý chí của bà ta, đã trói chặt bà ta, buộc bà ta phải ở lại đó.

- Sau lần đi du lịch đó thì toàn gia đã chia tay. Đưa con được người cha đem về bản quốc, ấy là nước Mỹ, còn người mẹ thì lưu lại ở Nhật Bản. Tôi không biết cuối cùng của sự việc này là thế nào, nhưng có một điểm rất rõ rệt, hồi ức đối với Mushoku đã được coi là hồi ức đối với mẹ và đã được in sâu vào trong lòng đưa con đó. Bài thơ Chiếc mũ cỏ của Seijoha Chishi, điều muốn ca ngợi là hồi ức đối với Mushoku của bản thân tác giả. Còn đưa con lại cảm thấy bài thơ này hình như ca ngợi hồi ức của riêng nó, đã lưu lại cho nó một ấn tượng rất khó quên. Bài thơ này có lẽ chính là bài thơ mà lúc đó người mẹ đã đọc cho con mình nghe. Chiếc mũ cỏ trong bài thơ của Seijoha Chishi đã gắn liền một cách chặt chẽ với gia đình ba khẩu này. Đưa con được người cha đem về nước Mỹ, không kìm nén nổi nỗi nhớ nhung đối với người mẹ, nó lại tới Nhật Bản. Vì đưa con đó, người cha đã dùng tấm thân của những ngày tàn sắp kề miệng lỗ của mình lao đầu vào ô tô, để

đổi lấy một khoản tiền bồi thường, dùng để làm tiền đi du lịch cho người con tới Nhật Bản. Có lẽ là do cái chết của người cha, đã đột ngột phá vỡ con đê nhớ mẹ của người con, mà người cha cũng muốn nhờ con tới thăm “Người vợ Nhật Bản” ngày xưa thay ông. Mushoku một vùng xanh tốt um tùm, tiếng nói và dung mạo của người mẹ nổi bật dưới cảnh sắc tươi đẹp đã đung đưa tay động trước mắt người con. Sống trong sự tận cùng của cuộc đời bị người khinh rẻ, chỉ có người mẹ mới là vị cứu tinh của con. Trong những lúc gian nan cay đắng, giữa những khi đau buồn khổ sở, giọng nói và khuôn mặt của người mẹ trước sau vẫn đang dịu dàng vỗ về an ủi trái tim con, khích lệ con.

Hachisugi Kyôko trầm mặc không nói, bộ mặt tuy làm ra vẻ không có chút biểu lộ tình cảm nào, nhưng đôi vai của bà ta lại đang khe khẽ rung động.

- Người con sôi sục khẩn thiết muốn được gặp mẹ mình, cho dù chỉ được nhìn một lúc cũng được. Hồi ức đối với Mushoku là hồi ức tốt đẹp nhất của người con, nó quý giá hơn bất cứ thứ gì. Có lẽ người con biết được mẹ mình đã xây dựng lại gia đình, tạo dựng cuộc sống mới, căn bản nó không có ý định tới quấy rối cuộc sống của mẹ nó, chỉ là muốn được gặp mẹ thôi. Đó chính là tình mẹ con, phu nhân dám nói là không phải hay sao ? Trên điểm này mà xét, quan hệ ruột thịt và quan hệ hai giống nam nữ đã có sự khác nhau về bản chất. Vậy mà, người mẹ đã ngang nhiên cự tuyệt đứa con đó. Người mẹ đã công thành danh toại, đã có địa vị xã hội, cũng đã có con và một gia đình ổn định. Thế nhưng, đứa con riêng da đen mà mình đã quên từ lâu đó lại đột ngột xuất hiện ở trước mặt, nó sẽ hủy diệt tất thảy. Tức thì, để tự vệ, người mẹ đã quyết định hy sinh con mình. Người con dựa vào sinh mệnh của cha để đổi lấy tiền lộ phí không ngại đường xa vạn dặm đến Nhật Bản thăm mẹ này, đã vấp phải sự cự tuyệt của người mẹ danh phù hợp với thực muốn cho mình chết, anh ta đã nghĩ như thế nào ? Một viên kim cương duy nhất trong lòng anh đã vỡ tan như vậy đó. Trong con mắt tuyệt vọng sau cùng của anh đã mơ hồ hiện ra một chiếc mũ cỏ, đó là một chiếc mũ cỏ được khảm bằng những ngọn đèn màu sắc, nổi lên trên bầu trời hoa lệ. Phòng ăn tầng đỉnh của khách sạn Hoàng Gia, ban đêm nhìn lên, rất giống một chiếc mũ cỏ được khảm màu sắc ở xung quanh, điều này phu nhân có biết không ? Giônì Hôát đã dùng hết sức lực cuối cùng, mới bò được lên trên đó. Tuy anh đã bị sự cự tuyệt của người mẹ làm cho chết, nhưng anh vẫn tiếp tục tin tưởng vào mẹ, cho rằng mẹ anh đang ở đó, thân thiết, chờ đợi và hoan nghênh anh. Tức thì anh bèn lao đảo loạn choạng bước đi, sau thân anh đã để lại những vết máu. Máu chảy xuống từng giọt từ trên miệng trái tim do mẹ anh đâm vào ngực anh. Phu nhân, bà còn nhớ được chiếc mũ cỏ này không ?

Azuma đưa chiếc mũ cỏ mà mình đã đặc biệt chuẩn bị sẵn từ trước cho giây phút này, trao đến trước mặt Hachisugi. Chiếc mũ cỏ đã cũ tới mức độ không thể phân biệt ra nó được làm bằng vật liệu gì, khiến cho người ta cảm thấy chỉ cần khẽ đụng vào là sẽ vỡ tan ngay. Đây chính là chiếc mũ cỏ đã phát hiện được ở công viên Kiyôshi Tani.

Có thể nhìn thấy Hachisugi giật mình kinh sợ.

- Chiếc mũ cỏ này là chiếc mũ mà người mẹ đã mua cho con từ khi Giônì còn nhỏ, đại để có lẽ là trên đường đi chơi Mushoku trở về, người mẹ đã mua cho con để làm kỷ

niệm. Người con coi chiếc mũ cỏ này là vật lưu niệm ly biệt của người mẹ Nhật Bản, anh giữ gìn nó rất cẩn thận suốt trên hai mươi năm. Phu nhân hãy nhìn mức độ cũ kỹ này. Mức độ cũ kỹ này đủ để chứng minh tình cảm nhớ thương của Giônì đối với mẹ mãnh liệt biết bao ! Không tin, phu nhân cứ đụng thử vào mà xem, nó sẽ nát vụn ra và lạo xạo rơi xuống giống như đám tro tàn. Vậy mà, chính chiếc mũ cỏ cũ kỹ này lại là bảo bối dù có đem vàng ra cũng không thể đổi được của Giônì !

Azuma đưa chiếc mũ cỏ cho Hachisugi, còn bà ta thì lùi lại, né tránh.

- Nếu phu nhân còn có một chút lương tâm của con người, không, chỉ cần còn tồn tại tình mẹ mà bất kỳ loại động vật cấp thấp đến như thế nào cũng đều có, nghe tới bài thơ chiếc mũ cỏ này, phu nhân sẽ quyết không thể không cảm động !

Hai tay Azuma nâng chiếc mũ cỏ, giống như đang dâng hiến lên cho bà ta, đôi mắt Azuma nhìn chòng chọc vào mặt bà ta. Đôi môi của Hachisugi đang run rẩy mấp máy, sắc mặt ngày càng trắng bệch.

- Mẹ ơi, mẹ có còn nhớ chiếc mũ cỏ đó của con không ? - Azuma bắt đầu ngâm bài thơ chiếc mũ cỏ mà anh đã học thuộc lòng.

- Đừng đọc nữa ! - Hachisugi ấp úng, yếu ớt nói. Nhìn thấy thân thể của bà ta như chao đảo, Azuma vẫn tiếp tục ngâm:

Đó là chiếc mũ cỏ ở trong ngày hè,

Trên đường từ Taihyo tới Mushoku,

Theo gió bay xuống suối sâu bên đường.

- Cầu xin ông, đừng đọc nữa.

Hachisugi bịt mắt, ngã nhào trên ghế. Azuma quyết tâm đặt bà ta vào đất chết, liền lấy ra tập thơ của Seijoha Chishi.

- Thưa phu nhân Hachisugi, phu nhân còn nhớ tập thơ này không ? Đây là tập thơ mà Giônì đem đến Nhật Bản cùng với chiếc mũ cỏ. Nói ra thì đây đã là di vật của anh rồi, chưa biết chừng đây cũng là vật mà phu nhân mua cho anh. Những đoạn thơ ở phía sau, mời phu nhân tự đọc lấy, đó là một bài thơ rất hay. Chỉ cần những người ở trong cơ thể còn có dòng máu lưu thông, hoặc giả là cha mẹ của các con, hoặc giả là các con của cha mẹ, ai nấy đều sẽ bị bài thơ này làm cho cảm động sâu sắc tới tận tâm can. Phu nhân có thể đọc được không, nếu không thể đọc được thì tôi sẽ đọc giúp phu nhân.

Ngồi trước mặt Hachisugi, Azuma đã lật mở trang tập trung nói về chiếc mũ cỏ:

Mẹ ơi, con yêu chiếc mũ cỏ đó,

Một làn gió nhẹ thổi nó bay đi,

Mẹ có biết lúc đó con vô cùng nuôi tiếc

Mẹ ơi lúc đó trước mặt con có người đàn ông đi hái thuốc bước tới

Đeo xà cạp và găng tay màu đen,

Người không ngại vất vả đã giúp con đi tìm

Đôi vai của Hachisugi run lên bần bật, Azuma vẫn tiếp tục đọc:

Bất chấp khe sâu cỏ cao

Người cũng chẳng thể tìm được đâu nào

Mẹ ơi, mẹ có còn thực sự nhớ được chiếc mũ cỏ đó nữa không ?

Hoa bách hợp đại nở rộ bên đường.

Nghĩ rằng tất sẽ úa tàn khô héo

Khi sương thu bao phủ núi đồi

Dưới mũ cỏ mỗi đêm sẽ có lũ đế mèn ca hát ?

Mẹ ơi con nghĩ đêm nay khăng định cũng sẽ như vậy đó.

Nơi hang tôi đó cũng có tuyết bay chao đảo

Chiếc mũ cỏ Itali sáng chói đó của con.

Và tên con viết ở mặt sau

Sẽ lặng lẽ, đau thương bị tuyết vùi chôn lấp...

Sau khi Azuma ngâm xong bài thơ, trong giây lát không khí trở nên tĩnh lặng, căn phòng của cơ quan điều tra nằm ở trung tâm thành phố mà giống như chìm xuống đáy biển, những tiếng ồn ào ở nơi xa trên phố lớn hình như hoàn toàn đến từ một thế giới khác.

- Ho ho hu... - Từ trong miệng Hachisugi phát ra tiếng nức nở.

- Giônì Hôoát là con của phu nhân có phải không ? - Azuma phá tan sự yên lặng ngẩn ngui.

- Tôi, tôi từng giờ từng phút đều không quên được đứa con đó. - Hachisugi gục đầu xuống bàn, thốn thức mãnh liệt.

- Chính là phu nhân giết con à ? - Azuma từng bước thắt chặt, thông thả buông lời. Hachisugi vừa thút thít vừa gật đầu.

- Người giết Chusanshu cũng là phu nhân ư ?

- Tôi không còn cách nào khác. - Khi nói tới mấy chữ sau cùng này, bà ta đã nức nở

khóc, nói không thành tiếng nữa, phong thái đã hoàn toàn bị sụp đổ. Trong tình hình chứng cứ không đủ, Azuma đã tiến hành đấu trí với tính người, kết quả là đi tìm được thắng lợi.

Shinken đã đem được Gan Kyôhây và Côsi Rôkô từ Niu Yoóc trở về Nhật Bản, rồi giao chúng cho cơ quan cảnh sát, sao đó tới gặp Kôyamada. Lúc này đã phát hiện ra thi thể của Kôyamada Bunshi và đã tiến hành xác nhận.

- Quả nhiên là người đã chết ! - Kôyamada gặp lại Shinken và nói giọng yếu ớt, trong tình trạng cận kề với sự tuyệt vọng, tia hy vọng cuối cùng còn lại, bây giờ đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

- Thật là vô cùng đáng tiếc.

Shinken đã tỉnh ngộ, hiểu được rằng một tình yêu chân chính thật sự ở trong cõi đời này của mình đã hoàn toàn kết thúc, từ nay về sau chắc rằng sẽ không thể yêu người đàn bà nào khác như đã từng yêu Bunshi. Từ khi sinh ra bản thân Shinken hình như chỉ sống trong cuộc đời cạnh tranh, mãi sống vì người khác, đây là một lần duy nhất Shinken đi phản bội để sống trung thực với mình.

Sự phản bội đã kết thúc, cuộc sống chỉ biết tính toán khéo léo và mưu đồ công danh đồ đạt sẽ bắt đầu trở lại. Kỳ thực cũng chẳng có gì là không tất, đó cũng là cuộc đời do mình lựa chọn và định đoạt.

- Thừa ngài Shinken, thực sự là đã được ngài tương trợ ! - Kôyamada biểu thị sự cảm tạ xuất phát từ đáy lòng. Sau khi xác nhận được người vợ thông dâm với người khác đã chết, sự giận dữ căm phẫn đối với tên gian phu trong lòng người chồng cũng hình như theo sau đó mà tan biến. Shinken đã chuộc một cách đầy đủ mọi tội lỗi, đương nhiên từ bản thân Shinken mà xét, ông đã làm vì bản thân mình.

- Thừa ngài Kôyamada, từ nay về sau ngài có dự định gì ?

- Hiện tại tôi không muốn làm gì hết, có điều là chờ sau khi tĩnh tâm lại, tôi phải đi tìm một công việc để làm. - Kôyamada không còn thu nhập của vợ nữa, cuộc sống đã rất túng thiếu.

- Nếu bằng lòng, tôi có thể giúp đỡ ngài giới thiệu một công việc thích hợp. - Shinken rất khách khí đề nghị.

- Xin lĩnh nhận ý tốt của ngài, nhưng tôi không muốn lại làm phiền ngài trong sự việc này. - Kôyamada dứt khoát nói. Nếu không có vợ mình, thì giữa mình và Shinken sẽ chẳng thể có bất kỳ liên hệ gì. Cho dù từ nay về sau Shinken còn có hành vi chuộc tội nào đó, nhưng sự thực hắn đã đi cướp vợ người khác cũng sẽ vĩnh viễn không thể thay đổi được. Không thể đem việc sinh kế của mình từ nay về sau phó thác cho kẻ đã vụng trộm vợ mình được.

- Xin lỗi, coi là tôi đã chăm lo mù quáng ! - Shinken cũng cảm thấy mình lỗi lời.

- Vậy thì, xin tạm biệt tại đây.

- Xin hãy保重, chúc ngài vui vẻ !

Hai người đàn ông đã chia tay như vậy, mỗi người đều cho rằng chắc là sau này sẽ không thể gặp gỡ nhau nữa. Hai người đàn ông cùng có chung một người đàn bà, đồng thời với việc người đàn bà đó chết đi, họ đều mất đi một của báu vô giá, không gì có thể thay thế được.

... Một cảm giác mất mát chung, đã tuyên bố mục tiêu mà hai người cùng truy tìm đã kết thúc tại đây.

4

Hachisugi Kyôko đã kể hết toàn bộ tội trạng của mình:

- Khi Giôni đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, tôi kinh ngạc và sung sướng vạn phần vì có thể được gặp lại đứa con trai, đồng thời tôi lại cảm thấy vô cùng tuyệt vọng vì tất cả của tôi đều sẽ vì nó mà bị hủy diệt hết. Nghe Giôni nói, ở Niu Yoóc, ngẫu nhiên nó được nhìn thấy một cuốn sách giới thiệu về tôi, mới biết được tin tức của tôi. Vừa tới sân bay Uda nó lập tức liên hệ với tôi. Tôi bèn để cho nó trú tại Khách sạn Thương vụ Tôkyô, bởi vì ở đó có văn phòng của chồng tôi, nên dễ dàng liên hệ. Người cha Uynxon của Giôni, sau khi kết thúc đại chiến thế giới lần thứ hai đã vào đóng ở Nhật Bản, vào thời gian đó tôi đã quen biết với Uynxon. Lúc đó, tôi là học sinh của một học viện con gái tư lập ở Tôkyô, ở trong một gia đình họ hàng tại Tôkyô. Vì chiến tranh ác liệt, tôi từng có một thời gian phải về quê, nhưng con người tôi đã từng quen với cuộc sống thành thị, trở về sống trong thị trấn nhỏ ở nông thôn, cảm thấy chán ngán buồn tẻ không thể chịu nổi. Về sau, vì nhà trường mở lại, bất chấp sự phản đối kiên quyết của cha mẹ, tôi lại một lần nữa tới Tôkyô, gặp phải sự quấy rầy của bọn lưu manh, trong lúc nguy nan, Uynxon đã cứu tôi. Uynxon là người da đen, điều này ít nhiều cũng là một thiếu sót, nhưng Uynxon lại là một người đàn ông thật sự có khí phách kiên cường, hơn nữa lại biết chăm sóc chu đáo. Hai chúng tôi rơi xuống dòng sông yêu đương, thế là chung sống với nhau. Tôi lừa dối cha mẹ, nói rằng mình đã tìm được công việc làm. Không lâu, tôi đã sinh ra Giôni.

Tới Mushoku là lúc Giôni vừa tròn hai tuổi. Quyết định đi Mushoku chơi là vì nghe người ta nói người đồng hương của tôi, một người họ xa đang ở Mushoku. Bài thơ chiếc mũ cỏ đó là trên đường trở về, chúng tôi mở hộp cơm mà Chusanshu làm cho, chúng tôi mới nhìn thấy ở bên đường núi cạnh khe suối. Bài thơ in trên giấy gói hộp cơm, viết rất đẹp, tôi bèn đem ý bài thơ dịch ra một cách đơn giản và dễ hiểu cho Uynxon và Giôni nghe. Bài thơ đó có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc đến như vậy trong đầu óc Giôni còn chưa mấy hiểu biết, đó là điều ngay cả đến năm mơ tôi cũng không thể ngờ tới được. Chiếc mũ cỏ đó là vì Giôni cứ quấy rầy đòi phải có, tôi đã mua cho nó ở Shoseidatei. Không lâu, thời khắc bắt buộc gia đình phải phân li cuối cùng cũng đã tới. Uynxon nhận được mệnh

lệnh về nước, lúc đó chúng tôi còn chưa kết hôn chính thức. Quân đội Mỹ chỉ cho phép những người vợ chính thức được theo họ trở về bản quốc. Còn nhà mẹ đẻ của tôi là một gia đình dòng dõi danh tiếng của Hachibi, ông bà tuyệt đối không cho phép tôi kết hôn với người nước ngoài, đặc biệt là người da đen. Mặc dù Uynxon đã từng nhiều lần cầu xin tôi, nhưng cuối cùng vẫn chưa thể chính thức kết hôn được.

Bất đắc dĩ, Uynxon chỉ nhận lấy Giôni, rồi đem nó đi theo. Tập thơ Seijoha Chishi được coi là vật kỷ niệm của Mushoku lúc đó tặng cho Uynxon. Tôi quyết định bỏ thời gian thuyết phục cha mẹ, sau khi được ông bà đồng ý, tôi lại đuổi theo cha con Uynxon.

Uynxon đem Giôni đi, một là vì tôi khó có thể nuôi dưỡng được, hai là coi đó là một loại con tin, muốn bắt buộc tôi phải đi Mỹ.

Sau khi Uynxon về nước, tôi tạm thời trở về quê hương, vốn dĩ là muốn thuyết phục cha mẹ, rồi tôi sẽ gấp rút đi theo cha con nó sang nước Mỹ, thế nhưng cứ lờ ra tới cửa miệng lại nuốt vào. Chính trong lúc tôi đang khó hé răng ra nói thì có người giới thiệu Gun Yôhây cho tôi, việc hôn nhân được tiến hành thuận lợi giữa gia đình đôi bên, tới khi chúng tôi gặp mặt, trên thực tế chỉ là một loại hình thức, gạo sống đã nấu thành cơm chín, không sao cự tuyệt được nữa.

Một bên là tôi luôn luôn thương nhớ không quên hai cha con nó đang ở nước Mỹ, một bên là tôi đã kết hôn với Gun Yôhây, kéo dài cho tới hôm nay. Đối với đứa con đó, từng giờ từng khắc tôi cũng chưa hề quên nó, nó đã lớn lên thành một chàng trai, có nhã ý đến thăm tôi, tôi thật sự vô cùng sung sướng. Thế nhưng sau khi gặp lại con, tôi kinh ngạc, trước mắt tôi lại cảm thấy một mbà tang đen tối, cực kỳ tuyệt vọng.

Gun Kyôhây đâu có biết được trước khi lấy chồng tôi đã chung sống với một người da đen, còn sinh ra một đứa con. Lẽ dĩ nhiên, Kyôhây và Yôshi cũng đều không biết được bản thân chúng còn có một anh trai cùng mẹ khác cha. Để bảo toàn gia đình của mình, biện pháp duy nhất chính là để cho bản thân Giôni vĩnh viễn biến mất. Trong tình hình cùng đường hết lối, tôi mới phải thi hành hạ sách này. Chẳng có người nào hiểu rõ quan hệ giữa tôi và Giôni. Trong lòng Giôni hình như cũng hiểu rất rõ, nếu để cho người khác biết được tôi có một người con riêng như thế này, sẽ có thể đem lại rất nhiều phiền phức cho tôi, vì thế nó luôn luôn bí mật liên hệ với tôi. Tin tức Uynxon vừa qua đời trước khi Giôni tới Nhật Bản, qua Giôni tôi mới được biết. Nói Uynxon vì thu xếp tiền lộ phí cho con đi mà lao thân vào xe để chết, điều này tôi mới được biết sau khi nghe cảnh sát các ông ở đây nói. Giôni nói nó không muốn trở về nước Mỹ nữa, nó muốn nhập quốc tịch Nhật Bản để vĩnh viễn định cư ở Nhật Bản, nó còn nói cho tôi biết, vì tuyệt đối không gây thêm phiền phức cho tôi, nên muốn ở bên cạnh tôi.

Thế nhưng, nếu Giôni ở bên cạnh tôi, thì sẽ không có bức tường nào không lọt gió, những sự việc trong quá khứ của tôi sớm muộn rồi cũng bị bộc lộ ra, và như vậy, tôi sẽ bị mất hết thanh danh. Tôi gắng hết sức khuyên bảo Giôni trở về Mỹ, nhưng nó đã không chịu nghe, tôi cảm thấy mình bị bức phải bước lên con đường tuyệt vọng.

Tôi đã quyết định giết chết Giôni, bắt nó đợi tôi ở trong công viên Kiyoshi Tani vào

khoảng trên dưới tám giờ tối ngày 17 tháng 9. Bởi vì trước đó tôi biết được cứ đến chập tối là công viên này không có người qua lại, vì thế chạy trốn cũng rất tiện lợi.

Thế nhưng, sau khi gặp Giôni, lòng quyết tâm mà tôi đã hạ không biết bao nhiêu lần đó lại bị dao động. Trong tình hình có chút do dự không kiên quyết, để bảo toàn bản thân và gia đình, tôi mới đâm mũi dao vào Giôni, cho nên, mũi dao đó đã đâm vào ngực nó rất nông. Lúc đó Giôni hình như hoàn toàn tỉnh ngộ, nó nói với tôi:

“Mẹ ơi, con là vật thừa nhơ bản của mẹ ư ?”... - Với ánh mắt vô vàn đón đau bi thảm lúc đó của Giôni, tôi vĩnh viễn không thể nào quên được. Tôi... tôi... chính tôi đã dùng đôi bàn tay này đâm chết con tôi. Giôni hoàn toàn tỉnh ngộ, nó vội nắm lấy cán dao tôi mới đâm vào một nửa, đâm mạnh sâu vào trong ngực, rồi bảo tôi hãy mau mau chạy trốn, nó nói:

“Mẹ ơi, trước khi mẹ chạy trốn tới một nơi an toàn, con tuyệt đối không thể chết được, mẹ chạy mau đi !” - Vào giây phút cuối cùng nó vẫn dùng thân thể cận kề với cái chết để bảo vệ người mẹ đã giết hại nó. Từ sau đó, trái tim tôi không sao bình tĩnh lại được. Địa vị và gia đình hiện tại của tôi, là vì sau khi tôi đã hy sinh một đứa con, khó khăn lắm mới bảo vệ được, cho nên tôi muốn thực sự trân trọng quý tiếc nó, vĩnh viễn bảo vệ để có nó.

- Vì sao phu nhân lại phải giết hại Chusanshu ? Và đã giết hại bà cụ như thế nào ?

- Lúc đầu tôi căn bản không muốn giết Chusanshu. Sau khi nhìn thấy tin tức đăng trên báo, tôi dự đoán sớm muộn cảnh sát cũng sẽ chú ý tới Moshoku, tức thì tôi bí mật thăm dò thử Chusanshu, xem Chusanshu còn nhớ được bao nhiêu sự việc trong quá khứ của chúng tôi. Ngày tới Mushoku, vừa hay cùng một ngày mà cảnh sát các ông cũng tới đó, hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Thế thì, vì sao lại phải giấu diếm thân phận và hành tung ở thành phố Takaki ?

- Tôi thật sự muốn giấu giếm việc mình đi gặp Chusanshu, đối với chồng tôi cũng như vậy, lúc đó tôi nói với chồng tôi rằng, “Lần đi này chỉ lấy danh nghĩa là người vợ, là người nhà đi theo anh thôi, còn những hoạt động như lên tiếng ủng hộ cuộc diễn thuyết của anh... em hoàn toàn không tham gia”. Điều này tôi đã xin chồng tôi thông cảm. Ngày 21 tháng 10, sau khi kết thúc toàn bộ hội nghị diễn thuyết và hội nghị tọa đàm tiến hành với các nhân sĩ nổi tiếng ở nơi đó của chồng tôi, tôi đã lừa dối chồng nói rằng phải tới thăm một người bạn đang học đại học sống ở gần đây. Thế là ngay đêm đó tôi bí mật tới nhà Chusanshu ở Tôtaku. Không ngờ, đối với quá khứ của tôi Chusanshu nhớ rất rõ, nói rằng tôi đã từng đem gia thuộc người gia đen tới làm khách ở đây. Lúc đó tôi cảm thấy không giết Chusanshu không xong. Tôi liền yêu cầu buổi tối hôm ấy được nghỉ lại tại đó, để tìm cơ hội, nhưng trước sau vẫn không tìm được cơ hội hạ thủ tốt nhất. Lúc đó Chusanshu vô tình nói lộ ra làng này không lâu nữa sẽ biến thành đáy sâu của hồ nước. Tức thì tôi liền nói theo với bà cụ: “Đã như vậy, sao không nhân dịp này đi ngắm nhìn thưởng thức cảnh vật ở nơi đây”. Chusanshu rất tán đồng, nói: “Đúng, nhân lúc hiện tại đi lại chân cẳng còn nhanh nhẹn, cũng nên thưởng thức thử xem !”. Thế là sáng sớm

ngày hôm sau, bà cụ vịn vào vai tôi trèo lên bờ cao của hồ nước. Trời mới sáng, trên bờ hồ chưa có bóng người qua lại. Chusanshu nói ngày hôm nay đưa cháu gái làm việc ở Mushoku sẽ trở về, cho nên bà cụ rất vui. Bà cụ trèo lên bờ hồ, có lẽ là muốn rèn luyện thân thể, để cho cháu gái nhìn thấy mình vẫn còn rất khỏe mạnh, đối với tôi bà cụ chẳng hề có chút nghi ngờ nào. Tôi đã đẩy bà cụ Chusanshu không có chút phòng bị nào từ trên bờ cao ngã xuống đáy hồ. Sự việc làm dễ dàng như vậy đó, lúc đó tôi cảm thấy có chút bất ngờ. Bà cụ Chusanshu giống như một tờ giấy mỏng theo gió bay xuống. Vì việc giết người quá dễ dàng, trong suốt thời gian dài, tôi không cảm thấy mình đã đẩy người từ trên bờ cao ngã xuống đáy hồ.

Sau khi Hachisugi Kyôko tự cung khai tội lỗi, Gun Kyôhây và Côsi Rôkô do Shinken dẫn về nước cũng đã nhận tội của mình. Cảnh sát còn thu được mảnh cắt tổ chức nhân thể vi lượng bám trên ô tô kiểu GT6 của Gun Kyôhây, qua việc hóa nghiệm xác nhận đây là tổ chức nhân thể của Kôyamada Bunshi. Gun Kyôhây cũng thừa nhận hộp đựng kính sát tròng và con gấu vải đều là của hắn cả. Chiếc hộp kính đó, do Kyôhây vô ý bỏ vào trong túi áo, không ngờ khi chôn cất thi thể Bunshi, chẳng biết vì sao lại rơi xuống đất, để trở thành chứng cứ quan trọng.

Hầu như đồng thời với việc mẹ con Hachisugi cung khai tội lỗi, Phòng cảnh sát Shinshuku đã tiến hành giáo dục chỉ đạo hành vi của mười mấy thanh niên nam nữ chơi trò “du hí theo quy tắc cũ”, số thanh niên này tập trung ở trong một căn phòng, sau khi dùng loại thuốc an thần rồi liền loạn dâm tập thể, con gái Yôshi của vợ chồng Gun Yôhây và Hachisugi cũng ở trong số đó. Hachisugi vốn muốn hy sinh một đứa con trai để bảo vệ lấy hai người con khác, kết quả là đều không bảo vệ được. Lẽ dĩ nhiên, danh dự xã hội của bà ta cũng theo đó như hoa trôi trên dòng nước chảy xiết.

Thế nhưng, những thứ mà Hachisugi mất đi không chỉ là những thứ đó, chồng bà ta là Gun Yôhây đã đề xuất yêu cầu ly hôn, lí do là vì bà ta đã giấu diếm quá khứ của mình, nếu ban đầu biết được những điều này thì tuyệt đối Gun Yôhây sẽ không kết hôn với bà ta.

Hachisugi đã chấp nhận yêu cầu ly hôn mà chồng bà ta đề xuất, bởi vì bà ta biết rất rõ, người chồng đề xuất li hôn mục đích là muốn để bảo toàn địa vị của mình. Và như vậy có nghĩa là tất cả mọi thứ của bà ta đều bị mất hết, hơn thế, bà ta đã bị mất hết một cách triệt để và vĩnh viễn.

Có điều, sau khi bà ta đã bị mất hết rồi, vẫn giữ lại được một thứ quý giá, mà thứ này chỉ có một người cảnh sát biết rõ, đó chính là nhân tính.

Chính là Hachisugi muốn chứng minh rằng mình vẫn còn nhân tính, cho nên bà ta mới mất hết. Sau khi Hachisugi cung khai hết tội lỗi, Azuma đã biết được mâu thuẫn nội tâm của mình, hơn thế còn rất đối ngạc nhiên vì điều đó. Azuma chưa bao giờ tin tưởng ở con người, và cách nghĩ này đã có rễ sâu gốc chắc ở trong lòng anh. Thế nhưng, trong tình trạng hết cách tìm ra chứng cứ xác thực, khi tiến hành đo sức với Hachisugi, anh đã đánh bạc với nhân tính của bà ta. Cách làm này của Azuma, chính là đã nói rõ từ trong

đáy lòng anh anh vẫn tin tưởng ở con người.

Cơ quan cảnh sát thu thập điều tra đã bắt giữ hung thủ, nhưng lại may mắn không hề có cảm giác thắng lợi.

Năm mới đã sắp sửa tới gần.

Cảnh sát Nhật Bản truyền tin hung thủ giết hại Giôm Hôoát đã bị quy án. Sau khi biết được tin này, Ken Sutan đã thở một hơi dài khoan khoái. Nói thực ra là Ken cũng chẳng có trách nhiệm gì, chỉ vì trong cuộc điều tra tiến hành ở giai đoạn đầu, việc Giônì bị hại vô hình chung đã xúc phạm tới “lương tâm con người trong bản thân anh, nên anh cảm thấy rất đồng tình, vì thế anh đã đặc biệt chú ý đến tình hình tiến triển của việc phá án.

Theo cảnh sát trưởng Ôpuraen nói, vì có những tư liệu do Ken điều tra ra, sau khi đưa tới Nhật Bản, đã có tác dụng rất lớn đối với việc tróc nã hung thủ. Tuy không biết rõ đã có tác dụng cụ thể như thế nào, nhưng Ken rất vui sướng, cảm thấy khoản nợ mà mình còn thiếu đối với Nhật Bản trong quá khứ, hiện tại cũng tạm coi như là đã hoàn trả được một số.

Sau hai ngày, tại Halem phía Đông Niu Yooc, một du khách nước ngoài bị cướp mất một máy chụp ảnh ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Sau khi Ken nhận được tình báo vụ án này, anh liền nhảy lên xe cảnh sát lao lới hiện trường.

Ở Halem, việc trộm cắp, cướp giết không được coi là hành vi phạm tội. Thế nhưng lần này người bị hại là người ngoại quốc cho nên anh mới quyết định đi điều tra.

Vùng phía Đông Halem, nói chung khách du lịch không đặt chân tới đó, lần này có khả năng là vị du khách đó chỉ nghĩ tới việc chụp ảnh, không chú ý nên đã đi vào trong. Khi Ken tới hiện trường, hình bóng hung thủ đã không thấy đâu nữa.

Ken tìm hiểu được đại thể nguồn tin cung cấp của người bị hại và người chứng kiến, khi đang chuẩn bị ra về, đột nhiên anh nghĩ tới ngôi nhà chung cư của Mariô cũng ở gần đây. Cha con Hôoát vốn là đã ở trong ngôi nhà chung cư này.

Đúng là bà chủ Mariô đã gây thêm rất nhiều phiền phức, lại còn nói ra những lời khó nghe, nhưng nghĩ kỹ lại, sự giúp đỡ do bà ta cung cấp đã có tác dụng nhất định đối với việc bắt giữ hung thủ đã giết hại Giônì.

Gian phòng của cha con Hôoát có lẽ vẫn còn niêm phong, hung thủ cũng đã bắt được rồi, cứ tiếp tục niêm phong căn phòng đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, còn phải báo cho bà Mariô biết hung thủ đã bị bắt về xét xử rồi thông tri cho bà được mở niêm phong căn phòng đó.

Ken để cho xe cảnh sát trở về trước, một mình anh đi trong ngõ nhỏ ở Halem. Halem là quê hương cũ của anh, nơi đây đều là những nhà xây bằng gạch, sớm muộn rồi cũng sẽ bị dỡ bỏ hết, khắp nơi đều tỏa ra mùi khai thối. Nơi đây ô uế, hỗn tạp, rối loạn, ồn ào, nhưng có thể nghe tiếng rên rỉ than thở của cuộc đời.

Nói ra cũng kỳ quặc, Ken nghe được tiếng than thở này, trong lòng anh lại cảm thấy

thoải mái, một cảm giác gắn bó với những con người gánh nặng cuộc đời trên vai, với những bóng đen kéo lê thân đi. Có lẽ vì duyên có tên tội phạm sát hại Giônê đã bị bắt chằng, cảm giác không tín nhiệm giữa những người sống trong khu Halem đó, hiện tại tựa như anh không cảm thấy nữa.

Một bóng người bước những bước chuyển choáng từ phía trước mặt bước tới, anh ta là một trong những con quỷ rượu sống chung đụng ở vùng này.

Gã này cũng là “bạn” !

Không hiểu vì sao, ngày hôm nay Ken có cảm giác như vậy. Người đó chính là một người bạn vì trên vai gánh nặng cuộc đời nên mới phải đi lão đảo. Ken và cái bóng người đó đang sát vai nhau đi qua, hoàn toàn trùng hợp tại một chỗ, là một người da đen có vóc người cao lớn. Đột nhiên, Ken dừng lại, trong giây lát đó từ trong miệng người này thốt ra một câu “Con chó săn !”, anh cảm thấy bên cạnh bụng mình bị đâm vào một chiếc gậy nóng hổi.

- Anh nói vậy là vì sao ? - Ken rên rỉ, bàn chân anh bủn rủn, thân thể anh lão đảo. Hai bóng người trùng hợp đã phân ly, một bóng người bước đi theo hướng Ken đến. Ken lão đảo bước lên trước mấy bước, rồi nặng nề ngã xuống mặt đường.

Halem sau buổi trưa tĩnh lặng như chết....

DANH VỌNG VÀ TỘI ÁC

MORMURA MAKOTO ICHI

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Chịu trách nhiệm xuất bản: Trần Diễm

Chịu trách nhiệm nội dung: Phùng Thiên Tân

Biên tập: Ngọc Trí

Sửa ban in: Nhơn Tâm

Thiết kế bìa: Ngô Trọng Hiên

In 1.000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm tại Xí nghiệp in Nguyễn Minh Hoàng.

Địa chỉ : 100 Lê Đại Hành, P.7, Q.11, TP HCM.

ĐT : 8555812. E-mail: xn-inngminhhoang@hcm.vnn.vn.

Giấy phép XB số 112/1568 CXB, cấp ngày 31.12.2002.

Và giấy trích ngang kế hoạch 112/1568 CXB.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2004.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>